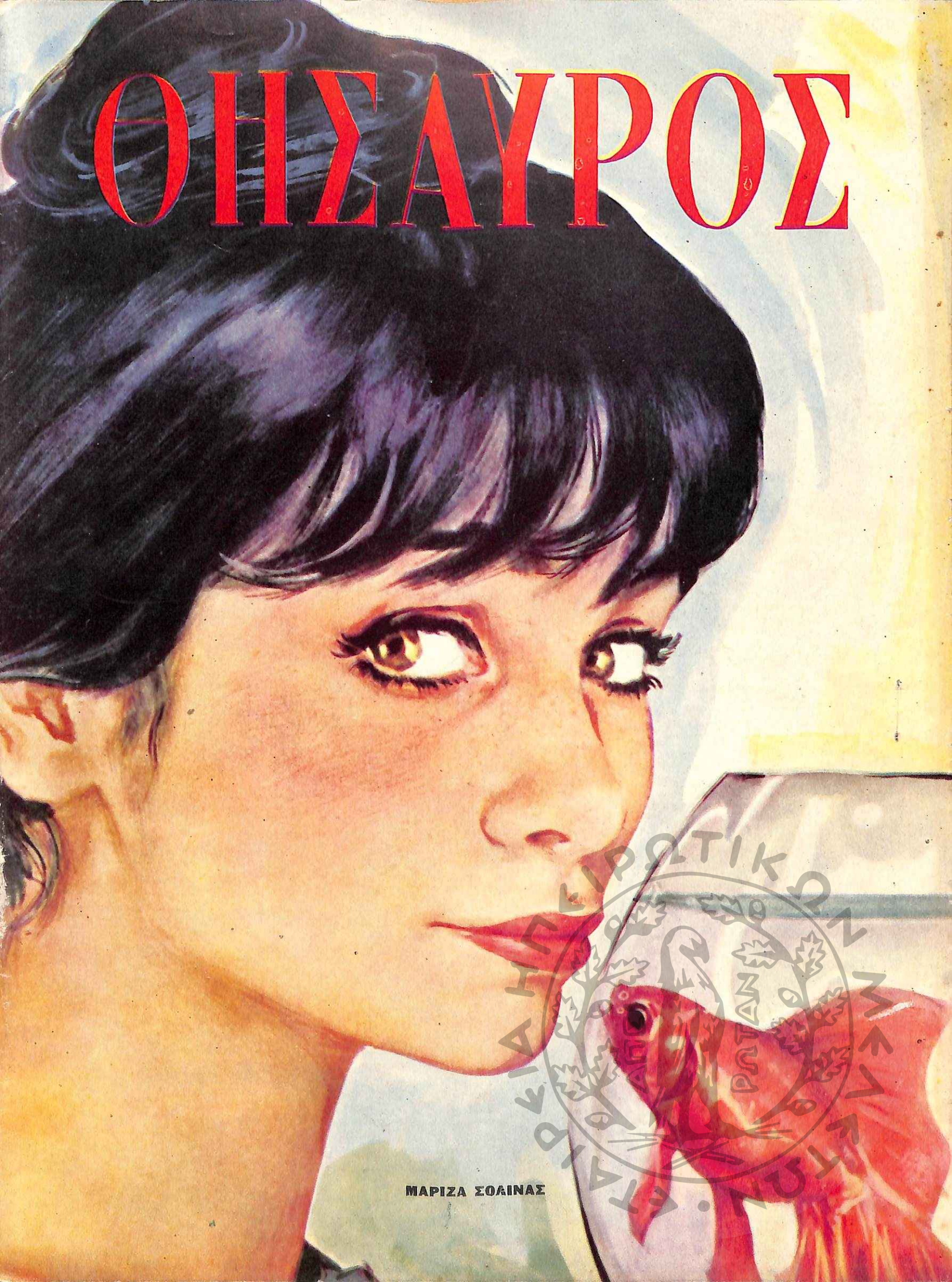

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΜΑΡΙΖΑ ΣΟΑΙΝΑΣ

Ο κατὰ φαντασίαν ασθενής

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΝΤΕΖΙΝΩ, 45 χρόνων. ΜΑΤΘΑΙΟΣ, 35 χρόνων, γιατρός.

(Στην τελευταία τραπέζια του, ο Ντεζινώ μονολογεί).

ΝΤΕΖΙΝΩ: Με πόση όρεξη έφαγα σήμερα. Μαγειρεύει τόσο νόστιμα η Μάρθα!... Πρέπει να της αύξησω το μισθό. Και τώρα για να χωνέψω, ως καθίσω να διαβάσω... Η γυναίκα μου λείπει στα μαγαζιά... Βγήκε χωρίς - χωρίς για τα ψώνια της... Η Μάρθα πάλι πήρε άδεια, για να πάω να δώ τον εξάδελφό της! Δικαιώματά της, αφού μαγειρεύει τόσο άρτια!... Ας καθίσω, λοιπόν, για να χωνέψω ήσυχα... (Μαζεύει γύρω του βιβλία κι έφημερίδες και ξεπλώνει στην πολυθρόνα. Πρίν όμως άρχισή το διάβασμα, ακούγεται ένας χτύπος στην πόρτα).

ΝΤΕΖΙΝΩ: Ω, Θεέ μου!... Πρέπει να σηκωθώ ν' ανοίξω. Ποιός να είναι;

(Σηκώνεται κι ανοίγει την πόρτα. Ένας άγνωστος του απλώνει το χέρι).

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ: Με συγχωρήτε, κύριε... Είμαι ο γιατρός Ντολέ... Η κυρία σας μου τηλεφώνησε το πρωί. Με παρακάλεσε να περάσω να σας δω.

ΝΤΕΖΙΝΩ: Μά δε σας καταλαβαίνω, γιατρέ!... Δεν είμαι αρρωστος!

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ: Κι' όμως κάτι θα ήξερε η κυρία σας, για να μου τηλεφωνήσει... Πάντως μπορώ να σας φανώ χρήσιμος... Να προλάβω κανένα κακό... Η κυρία σας φαίνεται ότι ανησυχεί για την υγεία σας... Μου τηλεφώνησε ότι τη νύχτα παραιμιλάτε...

ΝΤΕΖΙΝΩ: Παραιμιλάω;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ: Ναί... Δεν είναι όμως σπουδαίο αυτό... Μά... είναι ανύγκη να σας εξετάσω... Η κυρία σας το θέλει οπωσδήποτε...

ΝΤΕΖΙΝΩ: Η καμένη η γυναίκα μου! Μ' αγοράζει τόσο και δεν τάζερα! Για αλήθεια είναι η αγαπητή της για μένα! Αυτή που φαίνεται τόσο ψυχρή, είναι τόσο τρυφερή κατά βάθος! Πολύ με συγκινεί!...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ: Οι συγκινήσεις βλάπτουν!... Πρέπει να τις αποφεύγετε!... Λοιπόν, δείξτε μου πρώτα τη γλώσσα σας.

(Ο Ντεζινώ βγάζει τη γλώσσα του).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ: Τό στομάχι σας είναι καλό;

ΝΤΕΖΙΝΩ: Θαυμάσια, γιατρέ μου. Έχω μία όρεξη ισοδουλευμένη!

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ: Μά αυτό είναι επικίνδυνο. Τρώτε πολύ;

ΝΤΕΖΙΝΩ: Ναί... Ο ΓΙΑΤΡΟΣ: Κακό!... Πολύ κακό αυτό!...

ΝΤΕΖΙΝΩ: Μά αφού έχω όρεξη και χωνεύω εύκολα, ό,τι τρώω;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ: Αυτό δεν έχει καμία σχέση. Για να δω το σφυγμό σας. Α!...

ΝΤΕΖΙΝΩ (ανήσυχος): Τί συμβαίνει, γιατρέ;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ: Τίποτα! Τίποτα! Μά, έρεπε; Δε ζήτη σύμφωνη με τους κανόνες της υγιεινής. Τρώτε πολύ και δεν κάνετε καθόλου γυμναστική. Προς το παρόν δεν έχετε σπουδαία πράγματα, αλλά δε σας έγγυωμαι τί μπορεί να γίνει σε λίγο... Πρέπει να προλάβουμε.

ΝΤΕΖΙΝΩ: Έτσι, γιατρέ; Και τί να προλάβουμε;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ: Πολλά... Τό έλκος, τó άσθμα, την αυτοτοξίνωση, τόν καρκίνο...

ΝΤΕΖΙΝΩ (τρομαγμένος): Είναι δυνατό να πάθω όλ' αυτά, γιατρέ;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ: Αν όχι όλα, ένα β...

ΝΤΕΖΙΝΩ: Σώσατέ με, γιατρέ!... Ο ΓΙΑΤΡΟΣ: Θα κάνω ό,τι μπορώ. Πρέπει νάχετε υπομονή κι' εμπιστοσύνη σε μένα!

ΝΤΕΖΙΝΩ: Ωστε η καμένη η γυναίκα μου είχε δίκιο ν' ανησυχούσε!... Τι έξυπνη γυναίκα!... Τά πρόβλεψε όλα κι' εγώ δεν καταλάβαινα τίποτα τόσον καιρό!

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ: Μην ανησυχείτε... Θα τὰ προλάβουμε όλα...

ΝΤΕΖΙΝΩ: Άσθμα... Έλκος... Καρκίνος... Αχ, γιατρέ, πραγματικά, κάποτε όταν τρώω πολύ, ή όταν ανέω πολλές σκάλες, πιάσεται η ανάσα μου... Έχετε δίκιο... Τώρα μάλιστα θυμήθηκα ότι, εδώ κι' ένα μήνα, έφαγα τριαντάεξη στρείδια και μου πόνεσε λιγάκι τó στομάχι...

Άκομα, πέρσυ, τέτοια έποχη είχα σκοντάψει σε μία πέτρα κι' έπεσα... Κακό σημάδι αυτό! Θα μου είχε έρθει ζαλάδα και δεν τó κατάλαβα. Είπατε ακόμα πώς η γυναίκα μου σάς τηλεφώνησε ότι παραιμιλάω τη νύχτα!... Η καμένη η Έλένη μου! Πόσο θα τρομάζει, όταν μ' ακούη! (Κλαίει). Και είναι τόσο λεπτή!... Δε μου έχει πη τίποτα!

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ: Καί τώρα γδυθήτε!...

ΝΤΕΖΙΝΩ: Γιατί;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ: Μά, για να σας εξετάσω... Πώς μπορώ να ξέρω, αν δε σας εξετάσω προσεκτικά, ότι δεν είστε καρδιακός, ότι δεν υποφέρετε από τούς βρόγχους, τούς πνεύμονες ή ότι δεν έχετε κανένα έμφυτομαί...

ΝΤΕΖΙΝΩ: Καρδιακός!... Έμφυτομαί!... Θεέ μου!... Γιατρέ! Μά τόσα κακά φαντάζεστε πώς είναι δυνατό να έχω; Δεν είναι άρεκτα ό καρκίνος, τó άσθμα, τó έλκος;...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ: Αυτά σας απειλούν, αν εξακολουθήσετε την ανθυγιεινή ζωή που ζήτε. Τα άλλα είναι δυνατό να τα έχετε και τώρα...

ΝΤΕΖΙΝΩ: Γιατρέ, τρέμω...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ: Μά, κύριε Ντυπα τριόλ!...

ΝΤΕΖΙΝΩ (διακοπτόντας τον θαφνισμένως): Ντυπατριόλ, είπατε;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ: Ναί! Δεν είναι αυτό τó όνομά σας;

ΝΤΕΖΙΝΩ: Όχι. Έγώ λέγομαι Ντεζινώ.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ: Μά έμένα μου τηλεφώνησε η κυρία Ντυπατριόλ, για να εξετάσω τόν άντρα της...

ΝΤΕΖΙΝΩ: Λάθος, γιατρέ μου! Ο κύριος και η κυρία Ντυπατριόλ κάθονται στο τέταρτο πάτωμα.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ: Μά εδώ είναι ακριβώς τó τέταρτο πάτωμα...

ΝΤΕΖΙΝΩ: Όχι, εδώ είναι τó τρίτο.

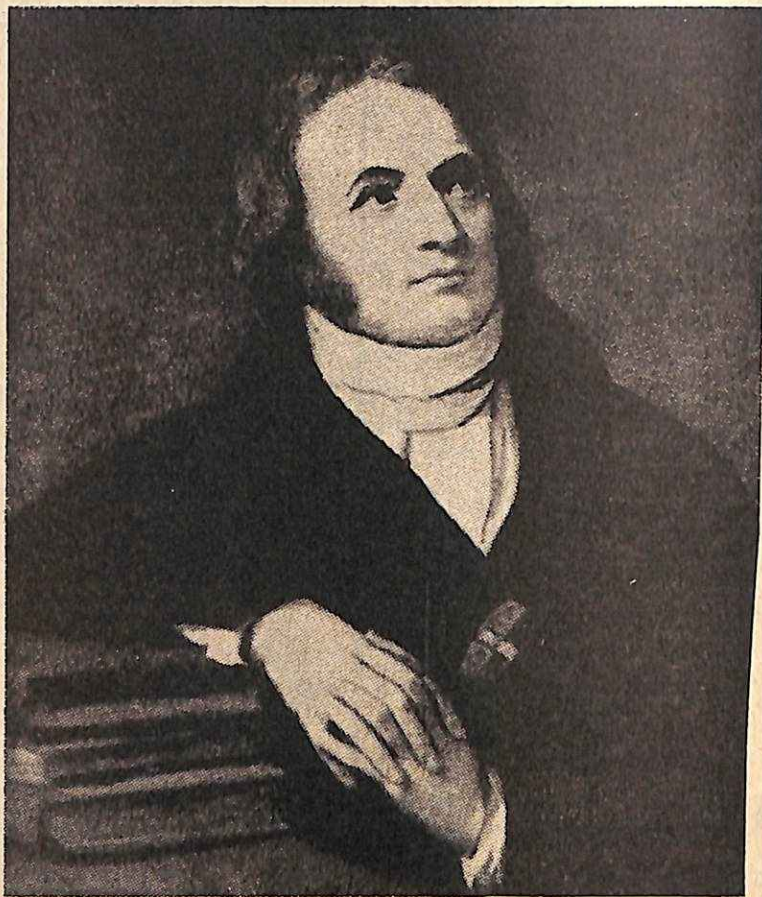
Ο ΓΙΑΤΡΟΣ: Ω, Θεέ μου! Έκανα λάθος! Έρθε τó τρίτο πάτωμα, αντί να πάω στο τέταρτο! Συχωρήστε με, κύριε... Ο πελάτης μου θα με περιμένει τόσο ώρα τώρα!... Συχωρήστε με...

(Παίρνει τó καπέλλο του και φεύγει. Ο Ντεζινώ πηγαίνει και στέκεται μπροστά στον καθρέφτη).

ΝΤΕΖΙΝΩ: Καί όμως! Δεν είναι κατὰ δυνατό να είμαι κι' εγώ αρρωστος; (Βγάζει τη γλώσσα του).

Η γλώσσα μου δε μ' άρραει καθόλου... Καί η ψή μου δεν είναι καλή... Πού ξέρω, αν δεν έχω έλκος, έμφυτομα, καρκίνο... Καί αν δεν τά έχω, μπορεί να τά πάθω. Τό είπε ο γιατρός!... Πρέπει, χωρίς άλλο να με εξετάση!... Θα περιμένο έω στη σκάλα ως την ώρα που θα καθή από πάνω, για να μ' εξετάση κι' έμένα! Ναί! Πρέπει!... Πρέπει να με σώση!... Καί γρήγορα μάλιστα!...

ΑΝΔΥ ΜΑΡΤΕΝ

Ο Άλφιέρι την εποχή της ακμής του.

Ο ΒΙΤΤΟΡΙΟ ΑΛΦΙΕΡΙ, ό μεγάλος Ιταλός δραματικός ποιητής, γεννήθηκε στο Άστι τού Πεδεμοντίου, τó 1749. Η οικογένειά του κρατούσε από μεγάλους ευγενείς, αλλά τó 18ο αιώνα, ήταν κάπως ξεπεσμένη οικονομικά.

Σε ηλικία μόλις τεσσάρων χρόνων, ό Βιττόριο είχε την άτυχία να χάση τόν πατέρα του. Έτσι, ανατράφηκε μονάχα με τη φροντίδα της μητέρας του, που ήταν φιλόστοργη, αλλά πολύ θρησκα και αυστηρή. Πολλές φορές, για να τόν συμμορφώση, μεταχειριζόταν τó ξύλο. Ο Άλφιέρι τή χαρακτήριζε ως έξζη στην «Αυτοβιογραφία» του: «Η ψυχή μου τή θυμάται με δάκρυ, αλλά η πλάτη μου δεν τή νοσταλγεί!...».

Η μητέρα του, λοιπόν, τόν έστειλε σ' ένα ρασοφόρο να τού μάθη τὰ πρώτα γράμματα. Φυσικιστής τήν τύχη του, συνεχίζει στην αυτοβιογραφία του, να πείσω στα χέρια ενός αγράμματου παπά, που τó μόνο πράγμα που μούμαθε στην εντέλεια, ήταν τó ξύλο!...

Ο Άλφιέρι, που αφέριωσε τή ζωή του για τήν ήθική και πολιτική αναγέννηση τού ανθρώπου, δε γνώρισε παρά μονάχα πικρές απογοητεύσεις από τούς δασκάλους του: «Σε ηλικία εννιά χρόνων γλύτωσα από τó φρικτό αυτό παπά και μπήκα στη Σχολή Ευγενών τού Τουρίνου, μά κι' εκεί τά μωθήματα ήταν τόσο σχολαστικά κι' ανούσια, που δε βλέπαμε τήν ώρα να χτυπήση τó κουδούνι για να σχολάσουμε. Έπειτα, όταν έγινα 13 χρόνων, η μητέρα μου μ' έστειλε ν' αποτελειώσω τήν πνευματική και ψυχική μου τύφλωση στο Πανεπιστήμιο τού Τουρίνου. Τούτολό άνωμασε σε τούβλα, ξεχνούσα τόν Βιργίλιο και τó Νέπτανα, αλλά κανείς μας, ούτε ό καθηγητής, ούτε ό φοιτητής, δεν έβλεπε πέρα από τήν κριτική

αυτοκριτική των έργων. Όταν ό καθηγητής τής φιλοσοφίας, με συταγμένη φωνή, μάς έξηγούσε λατινικά τó μάθημα, οι διάφοροι τόνιοι τού ροχαλητού μάς έφτιχναν μια έξοχη μουσική συμφωνία! Άλλοιμονό μου! Όταν μπήκα στο Πανεπιστήμιο, έδλεπα χωρίς να διακρίνω. Όταν βγήκα, δεν ήξερα ούτε να βλέπω, ούτε να διακρίνω!...

Μά τó μυαλό αυτό, που διψούσε για μάθηση, φωτίστηκε, λίγα χρόνια αργότερα, όταν ήρθε σ' επαφή με τήν ελεύθερη ζωή. Η ανήσυχη, επαναστατική και ρωμαντική ψυχή του, βρήκε στα μακρινά ταξίδια τó υλικό, που τής χρειαζόταν για να γεμίση τó κενό, που άφησε η μόρφωσή του.

ΤΡΙΑ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΘΗ

Τό βιβλίο των βιβλίων, που μου άνοιξε τά μάτια, λέει στην αυτοβιογραφία του, και μ' έκανε να ζήσω κλαίγοντας στιγμές ένθουςιασμού κι' ευτυχίας, ήταν τó άθνατο έργο τού Πλουτάρχου. Αυτό μου γέννησε τó φλογερό πάθος να γραφω κι' εγώ με τή σειρά μου και ν' απαθανατίσω μ' όλη τή δύναμη τής ψυχής μου τούς υπέροχους ήρωες τού αρχαίου κόσμου.

Μά ό πόθος, για να γίνω έργο, χρειαζόταν πολλή μελέτη και όχι λιγότερη προσπάθεια για τήν κατάρτησιν τού γλωσσικού όργάνου. Γι' αυτό πήγε στη Σιένα κι' ύστερα στη Φλωρεντία, για να μάθη τή ζωντανή γλώσσα τού λαού. Μά τó αίμα τού νεαρού Βιττόριο έβραζε μέσα στις φλέβες του. Η δίψα τής ζωής του δημιουργούσε δυό μεγάλα πάθη: Τή μανία για τ' άλογα κι' ένα άκραπτο πόθο για έρωτικές περιπέτειες. Πολλές φορές, τόν ευρίσκει η αυγή στην αγκαλιά μιάς φίλης, να τής διαβάση στίχους τού Πετράρχη τού Λάττι.

Στην αρχή, έγραψε μερικά σατυρικά ποιήματα και ύστερα, με τó αλάθητο αισθητήριο του, είδε πώς μονάχα τó θέατρο είναι ό κατάλληλος άμυνας για τή διάδοσιν των μεγάλων ιδεών του. Καί καταπίστηκε με τήν τραγωδία.

τó τρίτο πάθος, ό έρωτας τού ταξιδιού.

Άρκετά εύπορος και χωρίς οικονομειακές υποχρεώσεις, πετούσε σαν ελεύθερο πουλί, από χώρα σε χώρα. Στην Ιταλία μελέτησε τ' άθνατα άριστουργήματα τής τέχνης και διαμόρφωσε τήν αισθητική του. Ίδιαίτερα, όταν βρέθηκε μπροστά στον τάφο τού Μιχαήλ Άγγελου, αίσθάνθηκε ν' αναταράζεται η ψυχή του από ένα ιερό δέος:

«Στόν άπειρο δασκορπισμό τού έσύ, ω Μιχαήλ Άγγελε, στάθη (κες φώς και ήλιος...».

Σε ηλικία είκοσι χρόνων, ό Άλφιέρι έκανε τó δεύτερο ταξίδι του, μεγαλύτερο αυτή τή φορά, και περιηγήθηκε πολλά μέρη τής Γαλλίας και τής Άγγλίας. Τριγυρίζοντας στην Εύρώπη, ό Άλφιέρι, σαν ίπποτης πάνω στο περήφανο άτι του, γνώρισε πολλές πόλεις και πολλούς ανθρώπους. Μά που-θανά δε βρήκε τήν ιδέωδη πολιτεία, που είχε πλάσει με τή φαντασία του. Παντού οι άνθρωποι βογοούσαν από τήν αδικία, τήν καταπίεση και τή δυστυχία. Ίε-

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Τό πρώτο του θεατρικό έργο ήταν ή «Κλεοπάτρα», όπου ήταν φανερό ή επίδρασι τού Σαίξπηρ, τού Κορνέιγ και τού Ρακίνα. Τό πρωτόλειο αυτό έργο, που ανεβίστηκε στο Τουρίνο, σημείωσε άρκετή έπιτυχία. Τό λογοτεχνικό του στάδιο άρχισε με πολλές έλπίδες.

Η άδικία και ή διαφθορά, που συνάντησε στα μακρινά του ταξίδια και ό χωρισμός τής πατρίδας του σ' ένα πλήθος πριγκηπά-τα και δημοκρατίες, διοικουμένες από τυραννίσκους, είχαν γεμίσει τήν ψυχή του από άγανάκτηση.

Τό βαθύ μίσος του για τήν τυραννία ενέπνευσε στον Άλφιέρι σκηνές, που κοχλάζουν από επαναστατική όρμη.

Μετά τήν πρώτη τραγωδία του, έγραψε σε γαλλικό πεζό λόγο δυό άλλες, τó «Φίλιππο» και τόν «Ιουλιανή» κι' ύστερα τīs στιχούργησε στα Ιταλικά. Όμως ούτε οι κριτικοί έμειναν εύχριστοι, ούτε ό ίδιος. Τους έλειπε ή κομψότητα τού ύφους και ή λογοτεχνική όμορφιά των άριστουργημά-

του. Ό Άλφιέρι διακρίνεται για τήν πρωτοτυπία και τήν αυστηρή μεγαλοπρέπεια τού τραγικού ύφους του. Τά θέματα των τραγωδιών του τά πήρε από τήν έλληνική και ρωμαϊκή ιστορία. Όπως στην άρχαία έλληνική τραγωδία, οι ήρωες παλεύουν ενάντια στη μοίρα τους, έτσι και τά πρόσωπα τού Άλφιέρι αγωνίζονται θαρρτά κατά τής αυθαιρεσίας των τυραννών.

Όστόσο, ή έλλειψη χρωματισμών και εικόνων, λόγω τής υπερβολικής του συντομίας, δίνουν κάποια μονοτονία στα έργα του. Έξαιρεσι αποτελεί ό «Σαούλ», που είναι τó άριστούργημα του.

Ο ποιητής, στο έργο αυτό, έδωσε στο ύφος και στην υπόστασι των ήρώων του μία ποιητική πνοή, που ανδάνει τó άρωμα τής Άνατολής. Τά άρτια λυρικά μέρη που ψάλλονται από τόν Δαυίδ, δίνουν μία βιβλική, μία έπική μορφή στην τραγωδία.

Έκτος όμως από τīs τραγωδίες του, ό Άλφιέρι έγραψε και πολλά λυρικά ποιήματα και τήν

μερές περιπέτειες, έφτασε στη Φλωρεντία, ή πρώτη του δουλειά ήταν να γράψη τó «Μισογάλλο».

Τό παράξενο αυτό έργο, που είναι ένα ανακείμενο από γράμματα, συνέντα, σατυρικά επιγράμματα και λιβέλλους, κατακεραυνώνει τή γαλλική επανάσταση.

Ύστερα, γυρίζοντας με θαυμασμό τó βλέμμα του στους Άγγλους, που τούς έκτιμούσε πάντα για τά ανώτερα πολιτικά τους ήθη και για τήν ελευθερία τους, έγραψε μία σατυρική τριλογία «Ο Ένας», «Οι Λίγοι», «Οι Πολλοί», αντίτασσοντας τó δημοκρατικό Σύνταγμα ως αντίδοτο στα τρία αυτά δηλητήρια, δηλαδή τή Μοναρχία, τήν Όλιγαρχία και τή Λαοκρατία.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ

Σε ηλικία 46 χρόνων, ό Άλφιέρι άρχισε να μαθαίνει έλληνικά. Όταν, ύστερα από δυό χρόνια, μπόρεσε να διαβάση τόν Όμηρο, έμεινε τόσο θαρμυμένος από τήν όμορφιά τής «Ιλιάδας» και

τής «Οδύσσειας», ώστε έφτιασε ένα ίπποτικό παράσημο από γαλλικές πέτρες χαραγμένες με τά όνόματα 33 αρχαίων και νεωτέρων ποιητών. Στην άκρη τού περιήμφου αυτού παρασήμου, κρείμαται ένας αναγλυφίλιθος, με τή μορφή τού Όμηρου.

Τό 1799, όταν τά γαλλικά στρατεύματα μπήκαν στη Φλωρεντία κι' έμειναν λίγους μήνες, ό Άλφιέρι έφυγε από τήν πόλη και κρύφτηκε σ' ένα έξοχικό κτήμα, για να γλυτώση, καθώς έλεγε, από τή «γαλλική χολέρα».

Τά τελευταία χρόνια τής ζωής του τά πέρασε ήσυχα σε μία πνευματική άπομόνωση, με μοναδική συντροφιά τήν αγαπημένη του γυναίκα, που τού στάθηκε πιστή και άφοσιωμένη ως τή στερνή του πνοή.

Ο Βιττόριο Άλφιέρι πέθανε τó 1803, καίεση στη Σάντα Κρότσε, τó Πανθεό τής Φλωρεντίας, άναμεσα στους τάφους τού Μαρσιέλλι και τού Μιχαήλ Άγγελου.

Ι. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

ΓΝΩΜΙΚΑ

★ Η σιγή δε φέρνει δίψα.

★ Η φωτιά σβύνει, όταν δεν υπάρχουν εύλα, όπως κι' ή φιλονεικία σταματάει, όταν δε βρίσκονται συκοφαντές.

★ Ο κόσμος, σύμφωνα με τή γνώμη μιάς φίλης τής Αφρικής, είναι μία από τις 74 κομωδίες, με τις όποιες διασκεδάει ό Θεός!

★ Η ζωή σας θα είναι, όπως θα τήν ποσοποιάσετε. Ο κόσμος δε μας δίνει, παρά ό,τι τού δίνουμε.

★ Μαθετε να αποκομίζετε διδάγματα από τις άτυχίες σας.

★ Ο άνθρωπος με τούς καλούς τρόπους βρίσκει όλες τις πόρτες άνοιχτές και μπαίνει παντού χωρίς ρεάν.

★ Η φύσι χαρίζει τή μεγαλοφυΐα, ή συναναστροφή τού πνεύμα και ή μελέτη τή μορφάση.

★ Η φράσι «δεν άξίζει τόν κόπο» όταν μόνι μόνι για καταστρέψη μία δόκιμη ζωή.

★ Ο άνθρωπος γεννιέται άλγος και ζή άλυσσομένης.

Ο δοξασμένος Ιταλός τραγικός ποιητής

των τής Ιταλικής ποιήσεως.

Άκόμη μία φορά, ό Άλφιέρι ξαναπήγε στη Φλωρεντία, για να μελέτηση προσεκτικά τó Δάντη και τόν Πετράρχη.

Στὴν άρτια αυτή πόλη των γραμμάτων και των τεχνών, ό Άλφιέρι γνώρισε τó μεγάλο έρωτα τής ζωής του. Ένα κεραυνοβόλο έρωτα για τήν πανέμορφη και πνευματώδη κομησσα Ντ' Αλμπανί, σύζυγο τού Άγγλου Έντουαρντ Στούαρτ. Η κομηση αναπαύθηκε με τó ίδιο πάθος στο άσθημα τού ποιητή κι' ένα τρελλό ειδύλλιο άρχισε να πλέκεται στις όχθες τού Άρνου.

Ματαίια οι κοινοί φίλοι προσπάθησαν να πείσουν τούς έρωτευμένους να παραιτηθούν από τόν ένοχο αυτό έρωτα. Κι' οι δυό τους άπαντούσαν άποφασιστικά πώς προτιμούσαν τήν αυτοκτονία από τó χωρισμό.

ΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ

Μπροστά στο παράφορο αυτό δράμα, ό σύζυγος προτίμησε να διαζύγιο στη γυναίκα του και οι δυό έρωτευμένοι παντρεύτηκαν. Τότε άρχισε γι' αυτούς μία ζωή όνειρεμένης ευτυχίας. Η κομηση έγινε ή άχώριστη σύντροφος τού ποιητή, ή ιδέωδης Μούσα και ή πολύτιμη πνευματική του συνεργάτιδα.

Η δραματική παραγωγή τού Άλφιέρι, που άναγκαζόσε, στο τέλει τού 1793, να γυρίση στο Παρίσι. Μά ό γυρισμός του θεωρήθηκε ύποπτος. Οι Ιακωβίνοι προστάξαν τή σύλληψή του. Κι' ό Άλφιέρι θα είχε τήν τύχη τού Άνδρ Σενιέ, αν ή γυναίκα του δεν τόν έσωζε από τή λαίμητόμο, εξαγοράζοντας τόν δεσμοφύλακα.

Φεύγοντας από τή Γαλλία, ό ποιητής έχασε τά βιβλία του και τις περισσότερες από τις τραγωδίες του, που είχε αναλάβει τήν έκδοσή τους ό οίκος Ντιντό.

★ Η φράσι «δεν άξίζει τόν κόπο» όταν μόνι μόνι για καταστρέψη μία δόκιμη ζωή.

★ Ο άνθρωπος γεννιέται άλγος και ζή άλυσσομένης.

Τό 1782 είχε γράψει κιόλας δεκατέσσερες τραγωδίες. Μία απ' αυτές, ή «Άντιγόνη», ανεβίστηκε στο Έθνικό Θέατρο τής Ρώμης και σημείωσε καταπληκτική έπιτυχία. Άλλες τρεις απ' αυτές δημοσιεύθηκαν κατόπιν.

Τό 1785, ό Άλφιέρι πήγε με τή γυναίκα του στο Παρίσι, όπου, μέσα σε τέσσερα χρόνια, δημοσίευσε 19 τραγωδίες!...

— Μην κλαίς, μικρή μου αγάπη, μου ψιθύρισε τρυφερά. 'Ο χωρσιμός μας θα είναι μονάχα προσωρινός.

ΣΦΙΓΩ μέσα στο χέρι μου το χεράκι του πεντάχρονου γιου μου, το σφιγγω δυνατά, γιατί έτσι νιώθω πως παίρνω λίγο κουράγιο. 'Ετσι νιώθω το φοβερό, τον αβάσταχτο πόνο της καρδιάς μου να μαλακώνει λίγο. Μά δεν καταρθάνω να συγκρατήσω δυο δάκρυα, που ξεφεύγουν από τα μάτια μου, και κυλούν καφέ στα μάγουλά μου.

— Μαμά, γιατί κλαίς; Είσαι λυπημένη; με ρωτάει η λεπτή φωνούλα του γιου μου.

— Όχι, όχι παιδί μου, ψιθυρίζω ταραγμένη, σκουπίζοντας ελαστικά τα δυο δάκρυα. 'Ενα σκουπιδάκι μπήκε στο μάτι μου.

— Προχώρη για λίγο θιαστική, προσπαθώντας να μη θυμάμαι, αλλά η γλυκιά παιδιαστική φωνούλα του γιου μου με κάνει να τιναχτώ.

— Μαμά... μου ξαναείλει και το προσωπάκι του έχει πάρει μια έκφραση σοβαρή, ενήλικη.

— Τι θέλεις, μαρό μου; — Ξέρεις, μαμά... θα ήθελα όταν θα γυρίσει ο μπαμπάς από το μεγάλο ταξίδι, που έχει πάει, να μοιάζει μ' εκείνον τον κύριο, που συναντήσαμε πιά πριν.

Σφίγγω τα δόντια μου για να συγκρατήσω μια κραυγή πόνου και απελπισίας: «'Ω Θεέ μου, όχι, δεν είναι δυνατόν, δεν είναι δυνατόν να τον γνώρισα!» Θέλω να ξεσπάσω σε δυνατούς, σπαρτακτικούς λυγμούς. Μά δε μπορώ, δεν πρέπει... Πνιγώ τους λυγμούς μου με μιά υπεράνθρωπη προσπάθεια, αλλά τις άναμνησεις δεν μπορώ να τις νικήσω.

— Έκείνες έχουν χυμώσει σαν δημητικό χειμάρρος και με πλημμυρίζουν... Γνώρισα τον 'Αλέκο ένα καλοκαίρι, πριν από έξι χρόνια. 'Ημουν τότε δεκάετη.

— Γνώρισα τον 'Αλέκο ένα καλοκαίρι, πριν από έξι χρόνια. 'Ημουν τότε δεκάετη. 'Εκείνες έχουν χυμώσει σαν δημητικό χειμάρρος και με πλημμυρίζουν...

— Γνώρισα τον 'Αλέκο ένα καλοκαίρι, πριν από έξι χρόνια. 'Ημουν τότε δεκάετη. 'Εκείνες έχουν χυμώσει σαν δημητικό χειμάρρος και με πλημμυρίζουν...

— Γνώρισα τον 'Αλέκο ένα καλοκαίρι, πριν από έξι χρόνια. 'Ημουν τότε δεκάετη. 'Εκείνες έχουν χυμώσει σαν δημητικό χειμάρρος και με πλημμυρίζουν...

— Γνώρισα τον 'Αλέκο ένα καλοκαίρι, πριν από έξι χρόνια. 'Ημουν τότε δεκάετη. 'Εκείνες έχουν χυμώσει σαν δημητικό χειμάρρος και με πλημμυρίζουν...

Ένα τραγούδι — Μιά ιστορία

νέοι είχαν γνωρίσει... τον έρωτα. Σε λίγο έμαθα ότι λεγόταν 'Αλέκος Μ., ότι ο πατέρας του ήταν παλιός φίλος με τον πατέρα της Μαρίας και ότι είχε έρθει στο νησί μας για να παραθερίσει.

— Έμεινε δυο μήνες κι' εκείνοι οι δυο μήνες ήταν οι πιο υπέροχοι της ζωής μου, παρ' όλο που αργότερα τους πλήρωσα ακριβά. Δυο μήνες γεμάτοι έρωτα, όνειρα, υποσχέσεις. Και ύστερα...

— 'Ο 'Αλέκος έφυγε δυο μέρες μετά τον Δεκαπενταύγουστο. Το τελευταίο βράδυ συναντηθήκαμε, όπως πάντα, στο μικρό δασάκι. Χώθηκε στην αγκαλιά του κλαίγοντας, μά εκείνος μ' έφιξε κοντά του και προσπάθησε να με παρηγορήσει.

— Μην κλαίς, μικρή μου αγάπη, μου ψιθύρισε τρυφερά. 'Ο χωρσιμός μας θα είναι μονάχα προσωρινός. Μόλις φτάσω στη Θεσσαλονίκη, θα μιλήσω με τους γονείς μου και το πολύ σε δυο μήνες θα έρθουμε όλοι μαζί, για να σε γνωρίσουν και να ευλογήσουν τον άρραβόνα μας. 'Υστερα θα κάνουμε ύπνο ένα χρόνο για να τελειώσει το γυμνάσιο και μετά... όλη η ζωή θα είναι δική μας... Στους δυο αυτούς μήνες, θα αλληλογραφούμε με τη δοθήεια της Μαρίας.

Τα λόγια του μουδωσαν κουράγιο. 'Εφύγα από κοντά του θλιμμένη, αλλά και γεμάτη ελπίδες. 'Ολα έμοιαζαν πως ήταν εύκολα και όμορφα στον έρωτά μας. Και όμως... την άλλη μέρα κιόλας, το απόγεμα της ίδιας μέρας που ο 'Αλέκος έφυγε με το πλοίο της γραμμής, ήρθε η καταστροφή.

«ΤΟ ΒΑΛΣ ΤΟΥ ΔΟΥΝΑΒΕΩΣ»

Μόλις έφτασα στο σπίτι της Μαρίας, για να μελετήσω πιάνο, όπως κάθε μέρα, εκείνη με περίμενε στην είσοδο και με τράβηξε στο δωμάτιό της. Το πρόσωπό της ήταν κατάχλωμο.

— Τζένη, μου είπε μόλις βρεθήκαμε, κάποιος σου χτύπησε με γι' αυτό που θα σου πω. Δεν θάθελα να σε κάνω να πονέσεις, γιατί σ' αγαπώ σαν αδελφή, μά ο 'Αλέκος... σήμερα το πρωί, πριν φύγει, με παρακάλεσε να σου πω ότι... ότι όλα τελείωσαν μεταξύ σας, γιατί αυτός είναι άρραβονισμένος με μια άλλη, με μια πλούσια κοπέλα από τη Θεσσαλονίκη.

— Όχι, όχι δεν είναι δυνατόν!... Κι εκεί γνώρισα τον 'Αλέκο.

— 'Εκείνο τ' απόγεμα, όπως κάθε μέρα, είχα πάει στο σπίτι της Μαρίας, να μελετήσω πιάνο, όπως πάντα. Τά δάχτυλά μου έτρεχαν πάνω στα πλήκτρα. Πριν αρχίσω να μελετώ, έπαιζα το άγαπημένο μου κομμάτι. 'Το θάλας του Δουνάβη. Σε κάποια στιγμή άκουσα την πόρτα ν' ανοίγει, αλλά δεν στράφηκα, γιατί νόμιμα ότι θα ήταν η Μαρία να ήλπινα πως. Μά όταν τελείωσα, άκουσα, πώς μου ένα χειροκρότημα και μια ζεστή αντρική φωνή:

— Μπαβό, συγχωρήτριά, είστε υπέροχη!...

Γύρισα ξαφνισμένη και αντίκρισα ένα νέο ψηλό, ξανθό, όμορφο με αθάνατο παρυστήμα, που έρχοταν προς το μέρος μου χαμογελώντας. Προσπάθησα κι' εγώ να χαμογέλω, μά δεν το κατάρθωσα, γιατί η καρδιά μου μέσα στο στήθος μου κλωτούσε παράξενα και γιατί στο πρόσωπο εκείνου του άγνωστου

εκείνη αναγκάστηκε να υποχωρήσει. 'Ηρθαμε στην 'Αθήνα, κρυφτάκαμε σε μιά φτωχογειτονιά και λίγους μήνες αργότερα ήρθε στον κόσμο ο γιός μου. Τά μεγάλα μου όνειρα είχαν γίνει σάχτη. Μά κατάρθωσα να έρω δουλειά σαν πωλήτρια σ' ένα κατάστημα.

Πέρασαν ακόμη πέντε χρόνια, που τ'άφησα μονάχα για το παιδί μου, λησμονώντας ότι ήμουν ακόμη νέα, ότι θα μπορούσα να ζητήσω λίγη χαρά από τη ζωή. Πέντε χρόνια, που αγωνιστικά μονάχα για να έρω λίγη λησμονιά, λίγη ανακούφιση για την αγιάτρευτη πληγή της καρδιάς μου. Και ξαφνικά σήμερα...

Πριν από λίγο ξαναείδα τον 'Αλέκο. Τον έβρηκα ξαφνικά μπροστά μου, καθώς περπατούσα, κρατώντας από το χεράκι το γιό μου. Στάθηκε και με κύτταξε γελαστός, απάλλαχτος όπως τότε, ενώ εγώ ένοιωθα τ'άγονά μου να λυγίζουν και το αίμα να φεύγει από την καρδιά μου.

— Γεια σου Τζένη, μου είπε με τη ζεστή, την αγαπημένη, την αξέχαστη φωνή του. Πόσα χρόνια, έ; 'Εξη, δεν είν' έτσι!

— Ναι, έξη, ψιθύρισα. — Παντρεύτηκες δεν είναι έτσι; Μά θέλεις τι σε ρωτάω, αφού έχεις ένα τόσο μεγάλο γιό!

— 'Εσύ... έσύ παντρεύτηκες; Ψιθύρισα νιώθοντας πως πεθαίνω.

— Ναι, θέλεις, δεν τ'έμαθες; Παντρεύτηκα πριν από τρία χρόνια τη Μαρία. Ξέρεις... με δούλεψε πολύ να γιαντρετώ από τον πόνο της δικής σου αγάπης. Γιατί, έλεπες... όταν έσύ δεν απαντούσες στα γράμματά μου εκείνη μου έξηγηση ότι στο μεταξύ είχες αγαπήσει έναν άλλο, κάποιον από την 'Αθήνα και ότι έφυγες για να τον παντρευτείς. Θέε μου!... 'Η Μαρία!... Τώρα τα καταλάβαμε όλα!... Μά γιατί δεν μπορούσα να έρω τη φωνή μου, γιατί δεν φώναξα στον 'Αλέκο την αλήθεια, γιατί δεν τού έλεγα ότι ο γιός μου ήταν δικός του γιός;

— Στην αρχή πόνεσα πολύ, συνέχισε ο 'Αλέκος. 'Υστερα σιγά-σιγά λησμονήσα, σε συγχώρησα, μά δεν ξεχάσα ολότελα, ξέρεις. Κάθε φο-

ρά που άκούω το «Βάλς του Δουνάβη», σε ξαναθυμάμαι. Μιλώ καμιά φορά για σένα με τη Μαρία. Έχουμε αποκτήσει ένα κοριτσάκι. Θά της πω ότι σε συνάντησα, ότι είχες έναν υπέροχο γιό, ότι είσαι ευτυχισμένη και θά χαρή πολύ!...

— Εγώ, εγώ ευτυχισμένη;» θάθελα να φωνάξω. «Μά πώς μπορείς να μην καταλαβαίνεις; Πώς μπορείς να μη γνωρίζεις σ' αυτό το παιδί το παιδί σου;»

Κι' όμως δεν είπα τίποτα. Τον άφησα να φύγει από κοντά μου, να φύγει και παλι από τη ζωή μου μ' ένα σφιγμένο του χεριού για μένα κι' ένα διαστικό χέρι στα μαλλιά του γιου μου, του γιου «του».

Οι λυγμοί με πνίγουν, θέλω να βρεθώ μόνη για να κλάω. 'Ενα φοβερό έρωτικό μου κίελη την καρδιά. Γιατί δεν μιλήσω, γιατί; Είμαι σίγουρη ότι όλα θά αλλάζαν, αν μιλούσα. Μέσα στο βάθος των ματιών του 'Αλέκου διάβασα ότι ο έρωτάς του για μένα δεν έχει σβήσει. Και τότε γιατί δεν τ'είπα όλα; Λησθήκα τη Μαρία, που τόσο ουσιαστικά κατέστρεψε την ευτυχία μου, τη ζωή μου; Λησθήκα την κόρη της; Μά δεν θάπρεπε περισσότερο από όλους να λυπηθώ τ'ό δικό μου παιδί;

Τώρα το ξέρω ότι δεν μπορώ να κάνω διαφορετικά. 'Η ζωή είναι πιά δυνατή από μιάς. Δεν μπορούμε να της άρνηθουμε αυτή τη δύναμη. 'Αλέκο, θά τ'άφησα να γράφω στον 'Αλέκο, θά τ'άφησα να ξηγήσω όλα και θά έμπιστευω το γράμμα μου στα χέρια της μοίρας.

ΤΖΕΝΗ Ν. (Επιμέλεια Σ. ΜΠΟΡΛΕΣ Σ. Η)

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΑΣ

Η Μαρλένα δίνει όσα χρήματα έχει στη Στέλλα για τη θεραπεία του Δημητράκη και γράφει στη «μηντέρα» της, την Κλάρα, ένα γράμμα γεμάτο λεπτομέρειες για τη νέα της οικογένεια και για τη δυστυχισμένη ζωή της άναμης σ' αυτήν. Σε λίγο, φτάνει από την 'Αθήνα μιά έπιταγή, που έμβουσιάζει όλους στο σπίτι. Η Μαρλένα όμως αρνείται κατηγορηματικά να πάρη τ'α χρήματα και παρ' όλες τις ήθικες πιέσεις, πηγαίνει στην τράπεζα και δηλώνει πως θέλει να επιστραφούν τα χρήματα. Μετά λίγες ημέρες παίρνει ένα γράμμα από την Αθήνα γεμάτο παράπονα και λόγια στοργικά. Της γράφουν κι' οι δυο, η Κλάρα κι' ο Βασίλειος και την παρακαλούν ν' αλλάξη γνώμη και να δεχθώ τα χρήματα, για να μη ζή σε στερήσεις. Μά η Μαρλένα δεν αλλάζει την απόφασή της. Μία μέρα, ύστερ' από ένα μήνα, η Καίτη, που είχε συναντήσει κρυφά το φίλο της στο Σέϊ—Σού, αποβάλλεται από το σχολείο...

— Τίς άλλες φορές τους τ'ά μαλάκωσα, κι' η Ρούλα έλεγε πως ήμουν άρρωστη. Χέες όμως, τ'αγαφίλλητα την έπνιξαν. — Χέες δεν πήγες σχολείο; — Όχι. Τον είδα πάλι... Μόλις μισή ώρα... αλλά τότε έγινε το κακό!...

14^{ον} — Ρώτησαν τη Ρούλα κι' εκείνη την έπιασε η κακία. Κι' αντί να τους πη, όπως συμφωνήσαμε, πως ήμουν άρρωστη, τους είπε... τους έδωσε να καταλάβουν ότι τ'όσκαρα έτσι από το σχολείο...

— Γιατί τ'όκαρε αυτό η Ρούλα; — Ζηλεύει! φώναξε η Καίτη με απελπισία. Γι' αυτό! Επειδή μου χάρισε έμένα την καλή την τσάντα.

— Μά αυτή λέει πως δεν της άρεσαν τα λούσα. — Όλο έτσι λέει κι' όλο ζηλεύει. Τους άρεσε, λοιπόν, να καταλάβουν ότι τ'όσκαρα. 'Επειτα την έπιασε μιά καθηγήτρια και άρχισε να τη ρωτάει. Εκείνη το είχε μετανοήσει, ήταν όμως άργα. Η καθηγήτρια την φοβόρεσε να πη την αλήθεια κι' εκείνη τους είπε ότι είμαι στο Σέϊ Σού... Κι' ήρθε η καθηγήτρια και με είδε... Κι' εκείνη την ώρα κακή μου τύχη... με φίλησε ο Χρήστος... Μέρες με παρακαλούσε για ένα φίλα κι' εγώ δεν ήθελα κι' εκείνη την ώρα τον άρρησα να με φιλήσει.

Τάλεγε όλα ανάκατα η Καίτη και σπάρωσε στο κλάμα. Η Μαρλένα την κύτταζε με ενδιαφέρον και συμπόνια. Είχε προστά της μιά έρωτευμένη κοπέλα, μιά δυστυχισμένη παιδούλα, που έτρεμε και σπάρωσε στο κλάμα.

— Θά είδοποίησον από το σχολείο; ρώτησε η Μαρλένα. — Δεν ξέρω... δεν ξέρω... Βόγγηξε η Καίτη. Πάντως, μετά δυο ημέρες πρέπει να πάω στο σχολείο με τον πατέρα η με τη μητέρα. Τί να κάνω, Μαρλένα; Πές μου! Σώσε με.

— Πώς θά μπορούσα να σε βοηθήσω εγώ, Καίτη; 'Αν έρχομουν στο σχολείο σου, εγώ; Σήκωσε τ'ά μάτια της μεγάλα η Καίτη στην αδελφή της.

— Το λές αλήθεια; Θά ήθελες νάρθες;

ΤΟ ΞΕΡΡΙΖΩΜΑ ΜΙΑΣ ΨΥΧΗΣ

— Θά ήθελα, βέβαια, αλλά νομίζεις πως μπορεί να ωφεληθώ; — 'Ισως... Πρέπει όμως άμέσως, πριν σχολάσουμε το μεσημέρι.

— Νά περάσω ένα φόρεμα και νάρθω, είπε πρόθυμα η Μαρλένα.

Ντύθηκε γρήγορα, αλλά όμορφα. 'Ετσι, καθώς πήρε μαζί με την αδελφή της τον κατηφορικό δρόμο, φορώντας ένα λευκό, λινό φουστανάκι, στενό, που ανάδεικνε το σπαθό κορμί της και ήταν αξιοσημείωτο στην απλότητά του, πολλά ακριβώς τη στιγμή είχαν διαλέξει, «Ελά, γρήγορα, της είπε η Καίτη. Εύκαιρία να δής και 'ν Γυμνασιάρχη και την καθηγήτρια στο γραφείο.

Σήκωσε το κεφάλι της η Μαρλένα, και μπήκε στο χαμηλοτάδενο γραφείο, που βρισκόταν στο πίσω μέρος της αώλης. Πίσω της, δεξιά δεξιά, εξαφανισμένη, η Καίτη.

Τρεις-τέσσερις καθηγητές στέκονταν και κάπνιζαν και σ' ένα τραπέζι ένας μεσκόπος άντρας, χοντρος, φαλακρός, με γυαλιά.

— 'Ο γυμνασιάρχης, της ψιθύρισε η Καίτη.

Σηκώνοντας πιά πολύ το κεφάλι της, για να δώση στον έαυτο της έάρρος, πήγε κατ' ευθείαν απάνω του η Μαρλένα. 'Εκείνος σήκωσε το κεφάλι του και την κύτταξε πρώτα αυστηρά πίσω από τα πρεσβυπικά γυαλιά του. Την άλλη στιγμή όμως της χαμογέλασε. 'Αδελά του της χαμογέλασε, έπειδή έτσι όπως στε-

κόταν, όμορφη, ολόδροση πάνω από το κεφάλι του, ήταν σαν να είχε μπη ή ανοίξει με όλα της τ'α λουλούδια στο παλιό γραφείο.

— Κίριε γυμνασιάρχα... — 'Ορίστε, δεσποίνις. Σας άκούω, της αποκρίθηκε εκείνος, ήπιοντα.

— 'Ηρθα να σας ζητήσω μιά χάρη.

— Χμ... έκανε αυτός μ' ένα άπροσδιόριστο χαμόγελο.

— Μιά μεγάλη χάρη, είπε με νάζι η Μαρλένα κι' έπιστράτευσε όλη της την κοσμική πείρα, για να φα-νέι έλκυστική.

— 'Ετσι; είπε ο άντρας, κυττάζοντας την με ενδιαφέρον. 'Επειτα πρόσθεσε γρήγορα: — Μή μου μιλήσετε μόνο για βαθμούς. Μιά και μη ένας βαθμός στον κατάλογο, δεν αλλάζει...

— 'Η Μαρλένα άρπαξε τα λόγια του: — Κίριε γυμνασιάρχα, ποτέ δεν θά σας παρακαλούσα για κάτι τέτοιο...

— 'Ο γυμνασιάρχης φάνηκε να ησυχάζη και της χαμογέλασε ένθαρρυντικά.

— Λοιπόν, δεσποίνις, άκούω... με πολύ ενδιαφέρον μάλιστα.

— Πρόκειται για την αδερφούλα μου...

μου... 'Εκανε κάτι, όχι βέβαια πολύ καλό... Κι' όμως όμως με σας διαβεδαίωω εγώ, πως δεν είναι τίποτε κακό...

— Πίσω από την πλάτη της Μαρλένας, η Καίτη εθαρρεύτηκε και πρόβαλε το κεφάλι της.

— Πώς, είπε ο γυμνασιάρχης, γουρλώνοντας τ'ά μάτια του. 'Η Καίτη Κουτούλη είναι αδελφή σας;

— 'Η Καίτη πήγε και στάθηκε τώρα με το κεφάλι σκυμμένο, με ύφος δυστυχισμένο, δίπλα στη Μαρλένα. 'Η αντίθεση ήταν χτυπητή.

— Είμαστε αδελφές, είπε η Μαρλένα.

— Μά... δεν φοιτήσατε σεις σ' αυτό το Γυμνάσιο...

— Χαμογέλασε η κοπέλα γι' αυτό το πλάγιο φιλοφρόνημα.

— Ζούσα έως, τώρα τελευταία στην 'Αθήνα, γι' αυτό...

— 'Α, έτσι; είπε μ' ενδιαφέρον ο γυμνασιάρχης.

— Ανέπτυξε όλη της τη ρητορική δεινότητα η Μαρλένα. Στην αρχή έκανε το δύσκολο ο γυμνασιάρχης. 'Επειτα άρχισε να υποχωρεί κανονικά. Στο τέλος κατέθεσε τα όπλα.

— Γύρισε στην μικρή που τον άκουγε με την ψυχή στο στόμα:

— Θά μου γράψης διακρίσεις φορές τη φράση: «'Οφείλω να σέβωμαι τους κανόνες της γραμματικής και της ήθικης».

— Γέλασε με την εξυπανάδα του κι' έκλεισε το μάτι της Μαρλένας. Τούδωσε η Μαρλένα το χέρι της έγκάρδια.

— Εύχριστώ χίλιες φορές, κύριε γυμνασιάρχα.

— Της τ'όσφισε αυτός—'Ισως κάπως περισσότερο απ' ό,τι ήταν άπαραίτητο.

— Χαρά μου, δεσποίνις, που σας έδωσα κάποια χάρη. 'Εσείς, όμως, έχετε έγγραφο, στην παραιτική παρέρροπ, θ' αναγκαστώ να σας καλέσω...

— 'Εφύγαν πετώντας από το Γυμνάσιο οι δυο αδελφές. Μόλις έστρίψαν στη γωνία, η Καίτη έπεσε στο λαμόνι της αδελφής της.

— Μαρλένα, μ' έσωσε! Μ' έσωσε. Δεν θά το ξεχάσω ποτέ, τ' άκουσε; Ποτέ!

— Σάπα, Καίτη. Δεν αξίζει τον κόπο... της είπε η Μαρλένα.

ΔΑΚΡΥΑ Την άλλη ημέρα βολέθηκε η Στέλλα να τη γκρινιάσει. Είχε φαίνεται τσακωθεί πάλι με τον άντρα της.

— Βλέπεις, έχει πυρετό ο Δημητράκης! της φώναξε. Τί σου λέγα; Σε μιά κλαστή κρέμεται η ζωή του, σε μιά κλαστή κρέμεται η ζωή του... 'Αν πάρη την κατά βόλτα τον χάσουμε.

— 'Η καρδιά της Μαρλένας βούλιαξε. 'Όχι τόσο για τα λόγια της μητέρας της, για τα παράπονα της, όσο για την άρρώστια του Δημητράκη.

Της φάφανε δουλειά η Στέλλα, όπως το συνήθει, όταν είχε τα νεύρα της.

— Εμπαινω, έβγαίνε, φισούσε, ξεφισούσε και δεν έβρισκε ένα καλό λόγο να πη. Κάθε τόσο φάλιστα μονολογούσε, για να την άκούη η Μαρλένα:

— Νά μπορεί κανείς να κάνει το καλό και να μην το κάνει, είναι κακία! Νά μπορεί μάλιστα κανείς να κάνει το καλό στον αδελφό του...

('Ο Γρηγόρης κι' ο Σταματής, σε στιγμές που ξεμπελιάζουν κριτικάρουνε τα πάντα και τους πάντες σχολιάζουν...)

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Των «έκθεσεων» αρχίζει η σαζόν εδώ και πέρα κι' αναγγέλλονται, εν' Ελλάδι, τόσες «μυστρες» κάθε μέρα, ώστε πρέπει έδωμάδες αρκετές να διαβέσπουν, των έκθεσεων το πλήθος έκτενώς για νά... έκθέσπουν.

Σπεύδουν αντιπροσωπεύει με μονία αληθινή των, να έκθέσουν νέες μάρκες και μοντέλλα αυτοκινήτων κι' όσο αυξάνουν οι έκθεσεις των κομψών λιμουζιόνων, τόσο έκθέτει τη ζωή του είς... κινδύνους το κοινό!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Συγκαντας παντού και πάντα ένα πλήθος έκθετών, οι συνέλληνες αυτοί πρηνήζονταν να παραστήσουν τον λαμπρό πολιτευτή...

Δηλαδή, θύσια πάση, θέλουν να πολιτευθούν και ως υποψήφιοι με πομπωδώς να έκτεβουν και δεν ξέρουν ότι μέγα παταράς τους περιμένει και θά βρουν οι πιο πολλοί τους, πολλαπλώς έκτεθειμένοι!

Διά το πιστόν: Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

αυτό πιά, υπερβαίνει τα όρια, 'Αλλά ποιος να το καταλάβει αυτό; ΟΙ πλούσιοι;

Προς το μεσημέρι όμως ο πυρετός του μικρού ανέβηκε. Τότε η Στέλλα σταμάτησε τις φωνές και φάνηκε ν' ανησυχού πραγματικά.

— Έλα, του είπε επί τέλους σε μία στιγμή. Γρήγορα! Θα σε πάω στο γιάτρο. Κάνε γρήγορα να τον προλάβουμε.

— Θα άρρωστώσω πιά πολύ, μουρμούρισε απρόθυμος να σηκωθεί ο μικρός.

Η Μαρένα όμως έτρεξε, τον βοήθησε να ντυθεί και σε λίγο έφυγε η Στέλλα με το γυνί της. Στο κατώφλι γύρισε και κύτταξε την κόρη της έθροικά:

Κύττα να συμμαζέψεις το σπίτι έσύ, της είπε απότομα. Κι' αν τυχόν κι' άργήσουμε κι' έρθη ο πατέρας σου κι' οι αδελφές σου, να τους περιποιηθείς, όχι να κάνεις την άνηξερη.

Πίσω από την πλάτη της μητέρας του, ο Δημητράκης της χαμογέλασε και της έκλεισε το μάτι. Το χαμόγελο του αυτό μαλάκωσε τον πόνο που της είχαν φέρει στην καρδιά τα λόγια της μητέρας της.

Γρήγορα, άρχισε το συγύρισμα με βορεία καρδιά. "Επειτα ξεχνώντας τη δουλειά της πήγε πίσω, στον κήπο, κάθισε στο σκαλοπάτι, κι' άφησε τόν πόνο της να ξεσπάσει. Είχε καιρό να κλάψει. Τά δάκρυα είχαν μαζευτεί στην καρδιά της, σαν τα σύννεφα της υψώρας.

"Εκλαιγε πικρά και συλλογίζόταν πώς τίποτε στον κόσμο δεν μπορεί να μοιάζει με την άγκαλιά της μάνας.

Κι' έμεινε έτσι στο κατώφλι κουδριασμένη, ένα φτωχό κουρελάκι, που δεν είχε καμμία χαρά της ζωής.

ΜΙΑ ΦΩΝΗ

— Μά συγχωρείτε... δεσποινίς...

Η Μαρένα πετάχτηκε. Μά μάτια βολά, από τα δάκρυα και πελώρια από τόν τρόπο στάθηκε μπροστά στον νεαρό άντρα, που της είχε μιλήσει. Η φωνή της άκουστηκε τρεμάμενη:

— Πώς μπήκατε; Πώς μπήκατε έτσι;

— Μά, η πόρτα ήταν άνοιχτή, είπε αυτός, κυττάζοντας την με περιέργεια από πάνω έως κάτω.

— Και τί μ' αυτό; Είπε με θυμό και με φόβο η κοπέλλα. Δεν μπαίνουν έτσι στα σπίτια... Σας παρακαλώ...

Ήταν έτοιμη να του πη να φύγει, εκείνος όμως τη διέκοψε:

— Είσαστε η Μαρένα; τη ρώτησε μ' ένα γλυκό χαμόγελο.

— Σάστισε η κοπέλλα.

— Ναι... αλλά...

— Είμαι ο 'Ανδρέας, πρόφερε άπλά ο νεαρός.

Με τις λέξεις αυτές το θεωρούσε φυσικό πώς τα δικαιολογούσε όλα.

Την πρώτη στιγμή δεν θυμήθηκε η Μαρένα. Τον κύτταξε άδυνασά σαστισμένη, κι' εκείνος πρόσθεσε με το γλυκό του χαμόγελο:

— Δεν έχετε ακούσει τ' όνομά μου; Είμαι ο πρώτος σου εξάδελφος Μαρένα.

Με μιάς τ' μάγουλα της κοπέλλας έγιναν φωτιά. Σκουπίσε βιαστικά τα μάτια της, έστρωσε τα μαλλιά της, που ήταν ανάστατα, κατέβασε τ' μανίκια της που τα είχε ανασκουμπώσει.

— Μά συγχωρείς, του είπε προσπαθώντας να χαμογελάσει μέσα από τα δάκρυά της.

— Μά θυμήθηκες τώρα;

— Ναι, ο Δημητράκης μουχει μιλήσει για σένα... και τα κορίτσια.

— Είσαι μόνη στο σπίτι;

— Ναι, αποκρίθηκε η Μαρένα με κάποιον στενοχωρία πάλι.

Και τού εξήγησε που είχαν πάει οι άλλοι.

— Όποτε άρρωστος ο Δημητράκης, Κρίμα! είπε ο νέος με λύπη. Και δε μου λές, γιατί έκλαιγες έσύ Μαρένα; Εκλαιγες πολύ. Τόσο που δεν άκουσες τ' βήματά μου.

— Για τ' Δημητράκη, αποκρίθηκε η κοπέλλα ντροπισμένη.

— Ο' άργήσουν, Μαρένα; τη ρώτησε σαν στενοχωρημένος ξαφνικά.

— Δεν ξέρω. Πάντως στη μιά θάρρουνε τα κορίτσια.

— Ναι, τώρα είναι δώδεκα ακόμα η ώρα.

— Θέλεις να περιμένω;

— Η ερώτησή της άκουστηκε άπλή, ήρεμη.

— Αν δεν σ' ένοχλώ, αποκρίθηκε αυτός.

— Έχω τ' νοικακιριό, τ' φαγητό, πολλή δουλειά... αλλά κάθισέ. Τον πήγε στην τραπέζια, που ήταν και σαλονι συγχρόνως και τον έβαλε να καθήσει. Αυτός γέλασε.

— Πολύ επίσημα με βάζεις εδώ, Μαρένα. 'Επειδή δεν γνωρίζμαστε ακόμα, αλλά... 'Αλλά να μ' σ' εμποδίζω...

— Πάω να τελειώσω, ό,τι προφθάσω γρήγορα, του είπε γελαστή τώρα κι' αυτή, κι' έβησσε.

Πήγε στην κουζίνα. Με κινήσεις γρήγορες, σβέλτες τα συγύρισε όλα, πριν άρχισα να σκεφθώ τ' φαγητό. Στο μεταξύ έφερε μπροστά της τήν φυσιογνωμία τού νέου.

— Ένα πρόσωπο άνοιχτό, ίσως κάπως παιδιάστικο. Τά μαλλιά του ήταν καστανά, έλαφρά κυματιστά και πλαισίωναν ένα ψηλό, φαρδύ μέτωπο.

Τά μάτια του είχαν ένα πολύ γλυκό καστανό χρώμα και γελοούσαν πράα. Τά χείλη του είχαν μιά ανεπαίσθητη πικρία...

Ήταν ψηλός, γεροδεμένος κι' έδινε την εντύπωση τού αθλητού.

— Μαρένα...

Τρόμαξε που τόν άκουσε πάλι κοντά της. Ο 'Ανδρέας της γελούσε:

— Πάλι σε τρόμαξα. Τί φτιάχνεις εδώ; Τί καλά μαγειρεύεις;

— 'Ακόμα τίποτα. Θα βράσω χόρτα, του αποκρίθηκε με λύπη.

— Μμ... έκανε αυτός ένθουσιασμένος. Τό άγαπημένο μου φαγητό! 'Ελπίζω να είναι σ'α καλά της ή θεία, να μου πη να καθώσω να φάμε μαζί...

— Αν έχη τ' νεύρα της, δε θα μου τ' πη.

— Είχε τ' νεύρα της σήμερα, πρόφερε με αληθινή λύπη πάλι η κοπέλλα.

— Δεν πειράζει.

Τον κύτταξε ζήρπα.

— Θέλεις να σου ετοιμάσω ένα καφεδάκι;

— Να μ' ε βάλω σ'ε κόπο.

Ήταν φανερό όμως ό,τι τ' ήθελε. Τούψηρε τόν καφέ η Μαρένα τού; δωσε και λίγο ψωμάκι με τυρί κι' εκείνος άρχισε να τρώη με τήν όρεξή ενός γερού παιδιού εικοσιτριών χρόνων.

— Θαύμα! πρόφερε μ' ένθουσιασμό. 'Ο καφές είναι θαύμα, Μαρένα.

— Σπουδαίο τ' πράγμα! γέλασε η κοπέλλα.

— Άριστούργημα! 'Όλα τ'α περιμένα, λοιπόν, από σένα, όχι όμως πώς θάσαι και καλή μαγειρίσσα.

— Τί είχες άκούσει για μένα; τον ρώτησε περίεργη.

— Και κάθισέ κοντά του.

— Ότι... ό,τι είσαι πολύ όμορφη, της είπε άπλά.

— Καλά αυτό τ'ό είπες, γέλασε εκείνη. Να μ'ε μου λές τ'α ίδια.

— Κι' έρχεσαι από τήν 'Αθήνα...

— Ό,τι ανατράφηκες σ'α βασιλοπούλα.

Τήν κύτταξε ξαφνα σοβαρά, σχεδόν θλιμένα μέσα σ'α μάτια:

— Μαρένα, της είπε ξαφνικά, δεν ήταν σωστό αυτό πουόκαναν. 'Εγώ τούς τ'ό είπα πώς δεν ήταν σωστό.

Τάχασε η κοπέλλα. Τό μόνο που δεν περίμενε, ήταν αυτό τ'α λόγια.

— Φαντάζομαι πόσο θ'α σου κόστισε, Μαρένα.

— Γιατί τόκαναν; τον ρώτησε μ' έμπιστοσύνη, λές και τόν γνώριζε χρόνια, λές και τ' θεωρούσε φυσικό να περιμένη να μάθη από αυτόν τήν αλήθεια.

Μιά πονεμένη σύσπασι πέρασε από τ'ο πρόσωπό του. Άργησε να της απαντήσει.

— Μαρένα, της είπε στο τέλος, η ψυχή τού ανθρώπου είναι πολύπλοκη. Θα ήταν δύσκολο ν'α σου εξηγήσω γιατί τ'ό τόκαναν...

Από μικρή ζωγράφισε λουλούδια, ώραιο σχέδια και παρακαλούσε τόν αδερφό της να τήν άφήσει να σπουδάσει.

— Έκείνος όμως, που ν' άκούση. Ό,τε και τ'ο Γυμνάσιο τήν άφισε να πάη.

— Η μητέρα μου όμως μονάχη της τ'α κατάρνεσε να ζωγραφίζει κι' όσαι έδλεπαν τ'α σχέδιά της τ' θαύμασαν.

— Μία μέρα, κάποια φίλη της, τήν πήρε και τήν πήγε στο σπίτι ενός ζωγράφου, για ν'α τού δείξη τ'α σχέδιά της. Ήταν ένας νέος φτωχός, που μόλις είχε πάρει τ'ο δίπλωμα

πώ, ήρθαμε κοντά η μιά στήν άλλη. "Επειτα, έχω πάντα κοντά μου και τ'ο Δημητράκη.

— Τώρα θάχης...

Τά πρόφερε μ' ένθουσιασμό αυτά τ'α λόγια και ξαφνικά σταμάτησε. Δίστασε μιά στιγμή, στο τέλος όμως συμπλήρωσε τή φράση του:

— Τώρα θάχης κι' έμένα, Μαρένα.

Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΖΑΝΑΣ

— 'Απολύθηκες από τ'ο στρατό; τον ρώτησε μ' ένδιαφέρον η κοπέλλα.

— Ναι, είμαι πολίτης πιά, έλευθερος άνθρωπος, Μαρένα.

— Είσαι χαρούμενος, λοιπόν...

Τό πρόσωπο τού νέου σοβαρεύτηκε:

— Θάπρεπε να είμαι πολύ χαρούμενος. 'Αλλά... Δέ λείπουν τ'α βάρσνα από τόν κόσμο.

— Έχεις βάρσνα; τον ρώτησε μ' ένδιαφέρον.

— Όπου υπάρχει φτώχεια, υπάρχουν και βάρσνα.

Στάματασε, τήν κύτταξε κάπως δύσπιστα.

— 'Αλήθεια, δέ σουχουν π'α τίποτα για μένα, για τή μητέρα μου; τήν ρώτησε γρήγορα.

— Όχι τίποτα!... Μόνο πώς είμαστε συγγενείς...

— Ο Δημητράκης δεν τ'α ξέρει, γι' αυτό! είπε ο Ανδρέας, σ'α να μιλούσε μονάχος του... Τα κορίτσια τ'α ξέρουν... αλλά καλύπτουν που δεν τ'α είπαν! 'Εγώ πάντως θ'α τ'α πώ...

— Είναι μιά ιστορία... δεν ξέρω πώς θ'α τήν πάρης, Μαρένα. Πρέπει όμως να τήν ξέρης. Πρέπει!

Πάλι η πονεμένη σύσπασι πέρασε στο πρόσωπό του. 'Ενώ τ'α μάτια του γελοούσαν, φαινόταν όλο ζώη, τ'α χείλη του είχαν αυτή τήν πικρή έκφραση, που τόν έδειχνε π'ο μεγάλο και π'ο σοβαρό.

— Μαρένα... Όπως ξέρεις, ο πατέρας σου κι' η μητέρα μου είναι αδέρφια. Είχαν μείνει από μικρά όρφανά κι' ο πατέρας σου προστάτευε τή μητέρα μου, επειδή τήν περνούσε κάμποσα χρόνια...

Τήν προστάτευε, τ'ο λέει ο λόγος. Τήν είχε υπηρέτρια του... 'Η μητέρα μου είναι άλλη φύσι... άλλος άνθρωπος. Θα λέγε κανείς πώς δεν ήταν αδέρφια.

— Όσο ο πατέρας σου ήταν άνθρωπος τής δουλειάς κι' έδινε σημασία μόνο στο χρήμα, τόσο εκείνη ήταν γεννημένη για κάτι καλύτερο. Καμιάς της ήταν να γίνη ζωγράφος. Από μικρή ζωγράφισε λουλούδια, ώραιο σχέδια και παρακαλούσε τόν αδερφό της να τήν άφήσει να σπουδάσει.

— Έκείνος όμως, που ν' άκούση. Ό,τε και τ'ο Γυμνάσιο τήν άφισε να πάη.

— Η μητέρα μου όμως μονάχη της τ'α κατάρνεσε να ζωγραφίζει κι' όσαι έδλεπαν τ'α σχέδιά της τ' θαύμασαν.

— Μία μέρα, κάποια φίλη της, τήν πήρε και τήν πήγε στο σπίτι ενός ζωγράφου, για ν'α τού δείξη τ'α σχέδιά της. Ήταν ένας νέος φτωχός, που μόλις είχε πάρει τ'ο δίπλωμα

του στήν 'Αθήνα και είχε έλθει εδώ πίσω, σ'όν τόπο του, για ν'α έργασθ. Θάυμασε κι' αυτός τ'α σχέδια τής μητέρας μου και τής πρότεινε να τής κάνει μάθημα χωρίς πληρωμή. Τώρα, τ'α παρακάτω, τ'α καταλαβαίνεις...

Τόν κύτταξε με μάτια μεγάλα, έρωτηματικά:

— 'Αγαπήθηκαν! είπε ο 'Ανδρέας, και τ'α μάτια του σπίθισαν. 'Αγαπήθηκαν τρελλά, κι' εκείνος τής πρότεινε να παντρευτούνε. Άλλο που δεν ήθελε η μητέρα μου. Πήγε εκείνος, έκανε πρόταση σ'όν αδελφό της. 'Ο πατέρας σου, μόνο που δεν τόν σκότωσε. Τόν πήρε με τ'ς κλωτσιές. Τόν φώναξε αλήτη, χαμένο, και τού είπε να μ' ανατολή μ'ησ'η ν'α κάνει τέτοια κουδέντα.

— Γιατί; ρώτησε η Μαρένα, άποστομαμένη.

— 'Επειδή... επειδή... τάχα ήταν φτωχός. Αυτό είπε ο πατέρας σου, Μαρένα. Στήν πραγματικότητα όμως ήταν επειδή δεν ήθελε να χάση τήν αδελφή του, που τού ήταν τόσο χρήσιμη.

— Και τί έγινε; τον ρώτησε με φόβο η κοπέλλα.

— Αυτό που ήταν έόμενο να γίνη, αποκρίθηκε με πικρία ο νέος Καταλαβαίνεις... Μπορούσε κατόπιν να όμολογήση ένα τέτοιο πράγμα σ'όν αδελφό της, που τόν φοβόταν; Κράτησε τ'ο μυστικό της κι' όταν ακόμα καταλάβε πώς έπρόκειτο να γίνη μητέρα. 'Ο πατέρας μου έκανε σαν τρελλός και τής ύποσχέθηκε να τήν παντρευτεί άμέσως.

— 'Ισα-ίσα ο' άδεις να βγούμε... της είπε. 'Η μητέρα μου φοβόταν, δίσταζε. Πάλι όμως τόν αγαπούσε τρελλά. Κι' έτσι πήρε κι' αυτή τήν απόφαση να δεχθ'η να τήν κλέψ'η ο πατέρας μου.

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΠΑΓΩΓΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ

— Είχαν συμφωνήσει έτσι τ'α πράγματα... συνέχισε ο 'Ανδρέας. 'Η μητέρα μου θάφευε από τ'ο σπίτι εκείνο τ'ο βράδυ, που ο αδελφός της — ο πατέρας σου — είχε βραδύνει υπέρμετρα. Ξαπάρνε μιά βαλιτσούλα με τ'ο ρουχισμό της και θ'α πήγαινε να συναντήση τόν άγαπημένο της στο Καραμπουρνάκι.

— Από εκεί αυτός θ'α τήν έπαιρνε με τ'ο ατκίνητο και θ'α τόσκαγαν για τήν 'Αθήνα. Θα παντρεύονταν άμέσως κρυφά κι' από κεί θ'αγάρωναν τ'ο πατέρα σου, να τούς συγχωρήσει. Πήγε, λοιπόν, στο Καραμπουρνάκι και περίμενε. Παρασενύτηκε, που δεν τόν είδε εκείνον πρώτο να τήν περιμένει, όπως τής είχε ύποσχεθ'η. 'Όσο περνούσε όμως η ώρα κι' εκείνος δε φαινόταν, τόσο τήν έπιανε αγωνία. Στο τέλος έδωσε τ'α κλάματα. Κι' όσο προχωρούσε η νύχτα, τόσο η μητέρα μου φοβόταν.

— Αποφάσισε, λοιπόν, να προλάβ'η πριν γυρίσει ο αδελφός της. Για κακή της τύχη όμως ο αδελφός της γύρισε π'ο πρώτος από ό,τι λογάριαζε. Τόν ηύρε σπίτι...

— Καταλαβαίνεις τώρα τί έγινε... 'Η μητέρα μου αναγκάστηκε να τ'ο όμολογήση όλη τήν αλήθεια κι' εκείνος, άξένημος καθώς είναι, μόνο που δεν τήν σκότωσε. Τήν έδειρε τόσο, που η μητέρα μου ήταν σίγουρη πώς θάχανε τ'ο παιδί. Θα ήταν κι' αυτό μιά λύσι...

— Τό παιδί όμως δεν τάχασε... Κι' ο πατέρας σου, όταν ξεθύμανε και τ'ο πέρασε ο πρώτος θυμός, της είπε, ό,τι πάει να βρ'η τ'ο φίλο της και να τ'ού ζητήση λόγο, γιατί δεν πήγε στο ραντεβού τους. Πήγε να τόν βρ'η, άποφασισμένος να τόν αναγκάσει να γίνη τήν άλλη μέρα κιάος ο γάμος.

Σταμάτησε ο 'Ανδρέας και κύτταξε τή Μαρένα με μάτια περίλυπα. 'Εκείνη τόν άκουγε με κρατημένη αναπνοή.

— Δεν τόν ηύρε τ'όν πατέρα μου, άναστενάξε ο νέος. 'Η μάλλον τόν ηύρε, τόν ηύρε στο νεκροτομείο, πεθαμένο. 'Ο πατέρας μου σκότώθηκε με τ'ο ατκίνητο ενός φίλου του, καθώς έτρεχε τρελλά, για ν'α

ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ Ο ΠΟΛΙΤΗΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

— 'Ο πρώτος «πολίτης τού κόσμου» Γκάρρυ Νταϊνς, παντρεύτηκε στο Στρασβούργο τή νεαρά και χαριτωμένη γραμματέα του "Εστερ Πίτερ. 'Ο Γκάρρυ και η "Εστερ συναντήθηκαν για πρώτη φορά τ'ο 1949. Για ν'α διαμαρτυρηθ'η τότε κατά τής ύπαρξας συνόρων, που ακόμα καταλάβε πώς έπρόκειτο να γίνη μητέρα. 'Ο πατέρας μου έκανε σαν τρελλός και τής ύποσχέθηκε να τήν παντρευτεί άμέσως. «'Ισα-ίσα ο' άδεις να βγούμε...» της είπε. 'Η μητέρα μου φοβόταν, δίσταζε. Πάλι όμως τόν αγαπούσε τρελλά. Κι' έτσι πήρε κι' αυτή τήν απόφαση να δεχθ'η να τήν κλέψ'η ο πατέρας μου.

προλάβ'η να φτάση στήν ώρα του στο Καραμπουρνάκι.

— Και τί έγινε; ρώτησε η κοπέλλα, με φόβο.

— Ο πατέρας σου τάχασε... 'Ηταν τ'αση ή φρίκη κι' η τραγική της, που δεν τόλμυσε πιά να κάνει άλλες παρατηρήσεις τής μητέρας του. Τής τ'ό είπε με τρόπο. Εκείνη λιποθύμησε, κόντεψε να πεθάνη. 'Επειτα ο πατέρας σου τής είπε, ό,τι πρέπει ν' απαλλαγ'η από τ'ο παιδί.

— Εκείνη όμως ούτε θέλησε ν' άκούση τ'έτοιο πράγμα... ές άλλο, θ'α ήταν κι' επικίνδυνο, γιατί ήταν αρκετά προχωρημένη ήδη τ'α κατάσταση της. Με τούς φόβους της, με τούς διαταγμούς της, είχε περάσει αρκετός καιρός. Κι' έτσι αναγκάστηκε ο πατέρας σου να τήν βοηθήση. 'Αλλη βοήθεια δε μπορούσε να τής κάνει, παρά να τήν πιά σε κάποιο κωριό, όπου κι' απέκτησε τ'ο παιδί της...

— 'Επειτα, τήν άφησε εκεί κάμποσο καιρό, δηλαδή καμιά δεκαριά χρόνια. 'Όταν μεγάλωσε όμως έγώ κι' έπρεπε να πάω στο Γυμνάσιο, πήρε τήν απόφαση η μητέρα μου. Ήταν κιάος τ'ο τυχερό έτσι. Πέθανε η θεία τους — μιά γριά θεία, καλή και πονόψυχη. Αυτή είχε τ'ο γυριό σπίτι, όπου μένομε τώρα, εδώ κοντά, ξέρεις. Αυτόταν λοιπόν τή μάνα μου και τής τ'ο άφησε κληρονομιά. 'Ετσι αναγκάστηκε κι' ο πατέρας σου να τής επιτρέψη μάρη εδώ στη Θεσσαλονίκη, μαζί μου, μιά και δε θάμεναν στο ίδιο σπίτι.

— Ήταν παντρεμένος τότε ο πατέρας μου; ρώτησε μ' ένδιαφέρον η Μαρένα.

— Σήκωσε τούς ώμους του ο 'Ανδρέας:

— Αυτό δε μπόρεσα να τ'ο ξακριώσω ποτέ, Μαρένα. Τό ήξερα πάντα πώς είχε σχέσεις με τή μητέρα σου... πώς είχαν σχέσεις πριν από τ'ο γάμο. 'Αν ήταν όμως τότε παντρεμένοι η όχι, δεν ξέρω. Πάντως, δεν τόν βλέπαμε. 'Η μητέρα μου δε μ' άφηνε να έρχομαι εδώ στο σπίτι, ούτε μου μιλούσε σχεδόν γι' αυτόν. Ζούσαν τόσο κοντά τ'α δυο αδέρφια, στήν ίδια γειτονιά, και δε βλέπόντουσαν. Στον κόσμο έλεγε η μητέρα μου πώς ήταν πρίν γεννηθ'η τ'ο παιδί της. Άλλοι τ'ο πιστεύουν αυτό, άκόμη, άλλοι δεν τ'ο πιστεύουν. Πάντως, Μαρένα, δεν τ'ο πιστεύουν. Πάντως, Μαρένα, έγώ ανατράφηκα σ'ε μεγάλη δυστυχία, αυτό μπορώ να σ'ο όμολογήσω. 'Εκτός από αυτό τ'ο σπίτι...

κι, όπου μένομε — δυο δωματιάκια όλα-όλα — η μητέρα μου δεν είχε δεκάρα δική της κι' ο πατέρας σου δεν έδειχνε καμμία διάθεση να τή βοηθήση. 'Ετσι αναγκάστηκε ν' άρχει τ'ή μόνη δουλειά που μπορούσε να κάνει; σχέδια. 'Ετοίμαζε σχέδια για ύφασματα έμπρομ'ε και κάτ'ι κερδίξε. Δούλευε σκληρά για τ'ο κομμάτι τ'ο ψαμί. Κι' όμως κατάφερε να μ'ε σπουδάσει.

— Τί έχεις σπουδάσει; ρώτησε η Μαρένα, νοιώθοντας μιά ζεστή ανθρώπινη συμπάθεια γι' αυτό τ'ο νέο, που ήταν κι' αυτός καρπός τού έρωτα, σαν κι' αυτή τήν ίδια.

— Έχω δίπλωμα γεωπόνου, αποκρίθηκε ο 'Ανδρέας με νάρα.

— Μπράβο! φώναξε αυθόρμητα η Μαρένα.

— Ναι, έκανε εκείνος, και τ'ο πρόσωπό του σκυρλώπασε. Δεν είναι όμως τόσο εύκολο να βρ'ω δουλειά. 'Εδώ να πώ, καλή δουλειά. Από αυτή τή στιγμή, που απολύθηκα, άρχίζουν τ'α προβλήματα. 'Ας έλθω να π'α ό,τι θέλεις στήν 'Αθήνα, λές θ'α γυρίσεις πίσω στήν 'Αθήνα, σ'ε εκείνος που άγαπάς, σαν αληθινούς γονείς σου.

— Τα μάτια της κοπέλλας σπληώθηκαν από τ'α γέματα θλίψι:

— Όχι, 'Ανδρέα... 'Όχι...

— Πώς; έκανε αυτός παρασενεμένος.

— Δεν πρόκειται να γυρίσω ποτέ πιά κοντά τους. 'Αποκατέστησα για πάντα εκείνη τή ζωή. Για πάντα!...

— Κι' ως πότε θ'α μείνης εδώ; τη ρώτησε.

— Για πάντα! αποκρίθηκε η Μαρένα κι' άθελά της άναστενάξε βαρετά.

Γέλασε ο 'Ανδρέας:

— Διαλαστή... ώσπου να παντρευτείς.

Τά μάτια της Μαρένας σπίθισαν ξαφνικά άγρια:

— Δέ θ'α παντρευτώ!... Δεν πρόκειται να παντρευτώ ποτέ! Τήν κύτταξε παρασενεμένος:

— Γιατί, Μαρένα; Πώς μιλάς έτσι, με τόσο πάθος;

— Δεν πρόκειται να παντρευτώ, αποκρίθηκε κοφτά η κοπέλλα και η φυσιογνωμία της ξαφνικά σ'α να πάγωσε.

Τήν παρατήρησε μιά στιγμή ο νέος, έπειτα δεν έπέμεινε να τή ρωτήση. Κατάλαβε πώς η κοπέλλα έκρυβε κάποιο μυστικό. 'Ες άλλο, τήν άλλη στιγμή ήρθε η Στέλλα με τ'ο Δημητράκη κι' έτσι αναγκαστικά η συζήτη τους σταμάτησε.

καν σ'όν τέντζερη. Δεν είχαν προφτάσει να πάρουν βράσι όμως κι' έβησσε ο Μίλτος στο σπίτι. Τήν άλλη στιγμή, κατέπλευσαν κι' οι δίδυμες.

ΜΕ ΣΤΡΑΒΟ ΜΑΤΙ

— 'Ο Μίλτος έφριξε σ'όν άνηψιό του μιά ψυχρή ματιά.

ΛΕΦΤΑ:

Ο Δημητράκης κρεμάστηκε στο λαιμό του Ανδρέα κι' έβαλε χαρούμενες φωνές:
— Ανδρέα! Επ' τέλους! Έλεγα πως θα σ' έβλεπα ποτέ πο-λίτη...

— Μην κάνεις έτσι! τόν μάλλω-σε η Στέλλα. Δεν άκουσες τί είπε ο γιαιρός;

— Τί είπε; ρώτησαν τὰ κορίτσια άνωμόμονα.

Κούνησε η Στέλλα με άπελπισία τὸ κεφάλι της:

— Λεφτά! φώναξε. Λεφτά... πρέπει νὰ βρούμε λεφτά! Δεν τρέ-φεται, λέει, καλά... Πρέπει νὰ τρώη κάθε μέρα δυὸ μπριζόλες μεγάλες -μεγάλες, βουτύρα... αὐγά... φρού-τα... τὸν πουλιῶ τὸ γάλα, Λεφτά!

Ποῦ θὰ βρούμε λεφτά!... Ἀλλοίως, λέει ἴσαμε τὸ φθινόπωρο θ' ἀναγκα-στούμε νὰ τὸν στείλουμε στὸ σανα-τόριο... Μόλις πού γλυτώνει... Μό-λις.

Κι' ἔριξε μιὰ λοστὴ ματιά στὴ Μαρλένα.

Κοκκίνισε ἐκείνη ὡς τ' αὐτιά, ἐ-πειδὴ κατάλαβε τὴ σημασία αὐτῆς τῆς ματίας. Τὴν ἄλλη στιγμή, ὁ-μως, λὲς καὶ πέρασε στὸ μυαλό τῆς ἑνὰς ηλεκτρικὸς σπινθήρας, τῆς ἦρε μιὰ ἐμπνευσι:

— Λεφτά θὰ σὰς φέρω ἐγώ! φώναξε μὲ πεποίθησι. Ἀρκεῖ νὰ με βοηθήσετε καὶ σεις.

Καὶ τοὺς ἐξήγησε:

— Θέλω νὰ ἐργαστώ. Ἐγὼ τὸ ἀπολυτήριο τοῦ Γυμνασίου, δίπλω-μα τοῦ Γαλλικοῦ Ἰνστιτούτου καὶ τῆς Γερμανικῆς Σχολῆς. Ξέρω καὶ πιάνο καλῶ. Ὅ,τι νομίζετε, λοιπόν, ὅτι μπορῶ νὰ κάνω μ' αὐτά τὰ προσόντα, εὐχαρίστωσ νὰ τὸ κάνω. Σοβαρὰ τὸ λέω! Ἄν θέλεις (στρά-φηκε στὴ Στέλλα, πού δὲν τὴν προσφώνουσε μητέρα της), ἂν θέ-λεις νὰ μοῦ βρῇς μιὰ θέσι νὰ διο-ριστώ, κι' ὅλο μου τὸ μισθὸ θὰ τὸν δίνω γιὰ τὸ Δημητράκη.

— Ἡ Στέλλα κατωφύρισε:

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐργα-στής, πρόφερε μὲ μισὸ στόμα.

— Μόνο εἶμι μπορῶ νάχω χρή-ματα, ἀποκρίθηκε ἔντονα ἡ κοπέλλα.

Σήκωσε ἡ Στέλλα τοὺς ὤμους της:

— Μόνο εἶμι θέλεις νάχω χρή-ματα. Θὰ μπορούσες...

— Ἄς μὴν ξαναμιλάμε γι' αὐ-τό...

— Θὰ μπορούσες νάχω πολὺ περισσότερα λεφτά καὶ χωρὶς κού-ρασι, ἐπέμεινε νὰ πῇ τὴ γνώμη της καλὰ-καλὰ ἐκείνη.

Ὁ Ανδρέας δὲν καταλάβαινε. Κτύπαζε μόνο τὴ Μαρλένα στὰ μά-τια καὶ τὴν ψυχολογοῦσε. Ἐταί, χωρὶς νὰ ξέρη τί εἶχε προσηγή, πῆρε τὸ μέρος τῆς ἀμέσως:

— Ὑπάρχει καλύτερος τρόπος νὰ κερδίῃ κανεὶς χρήματα, παρὰ μὲ τὴ δουλειά του; Γι' αὐτό, μοῦ φαί-νεται πὼς ἡ ἰδέα τῆς Μαρλένας νὰ ἐργαστῇ εἶναι περίφημη.

Μὰ ἡ Στέλλα ἔμενε κατσουφια-σμένη.

ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΗ ΚΟΠΕΛΛΑ

Ἐψήνησε τὴν ἄλλη μέρα μὲ τὸ μυαλό ἑάστερο, μὲ τὰ μάτια ἄ-στραφτερά. Ἡ νύχτα τῆς εἶχε φέ-ρει μιὰ ἐμπνευσι. Χωρὶς νὰ ρωτήση κανένα, ντύθηκε βιαστικά καὶ προ-χώρησε πρὸς τὴν πόρτα.

Ὁ Μίλτος εἶχε φυγεὶ χαράματα γιὰ τὴ δουλειά του, τὰ κορίτσια εἶχαν πάει κι' ἑλὰς σχολεῖο. Ὁ Δημητράκης ἔμενε ἀναγκαστικά στὸ κρεβάτι. Ἐτοί εἶχε πῇ ὁ γιαιρός, νὰ μὴν ζυγνήσῃ πρὶν ἀπὸ τὶς ἐν-νιά.

— Ἡ Στέλλα ὅμως τὴν πῆρε εἰ-δισί.

— Ποῦ πᾶς; τῆς φώναξε τρέχον-τας πίσω της.

Στάθηκε ἡ Μαρλένα μὲ τὸ χέρι στὸ πόμολο.

— Πᾶω νὰ κυττάξω γιὰ δουλειά, ἀποκρίθηκε μὲ θάρρος.

Ἡ Στέλλα τὴν κεραυνοβόλησε μὲ τὴ ματιά της:

— Καὶ μ' ἀφίνεις ἔτσι σύζυγ, μὲ τὸ νοικοκυριό στὴ μέση;

— Καλύτερα εἶναι νὰ φέρνω ἕνα μισθὸ στὸ σπίτι, παρὰ νὰ σὲ βοη-θῶ, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα κρύα.

Τὰ μάγουλα τῆς Στέλλας κοκκί-νισαν ἀπὸ τὸ θυμό:

— Μαρλένα, πρόφερε ἀπειλητι-κά: Δὲ σοῦ εἶπα πὼς χρειάζοσαστε λεφτά γιὰ νὰ δουλέψης. Τὸ ξέρεις πολὺ καλά μὲ ποιὸν ἄλλο τρόπο μπορεῖς νὰ μάς βοηθήσης.

— Ὅχι... δὲν ξέρω ἄλλον τρό-πο!...

— Γράψε σ' ἐκείνους νὰ σοῦ στέλνουν κάθε μῆνα κάτι. Εἶναι ἀ-παραίτητο νὰ σοῦ στέλνουν, αὐτὸ

νὰ τοὺς γράψης. Νὰ τοὺς κλαφτῆς ὅτι δὲν κατοπερῶς, ὅτι ἀδυνατί-σας... Ἐκείνοι τὰχουν μύθους, καὶ σίγουρα θὰ σοῦ στείλουν. Κι' εἶσι λυόνται ὅλα τὰ ζητήματά μας.

Κτύπαξε ἡ Μαρλένα μὲ περιφρό-νησι αὐτὴ τὴ γυναῖκα, πού λεγό-ταν μητέρα της:

— Γιὰ σένα λύνονται τὰ προβλή-ματα, τῆς εἶπε μὲ πικρία. Γιὰ μέ-να ὅμως ὄχι! Ἄσε με νὰ κάνω ὁ πὼς ξέρω. Θὰ προσπαθῶ νὰ σοῦ φέρω λεφτά...

— Δὲ θὰ καταφέρῃς τίποτα, εἴ-πε ἡ Στέλλα περιφρονητικά. Στὸ ὑπογάφω ὅτι δὲν πρόκειται νὰ βρῇς ἔτσι εὐκολὰ δουλειά.

— Θὰ δοκιμάσω, ἀποκρίθηκε ἡ Μαρλένα.

Καὶ τράβηξε, χωρὶς ἄλλη λέξι.

Ὅταν προχώρησε ἀρκετά, στα-μάτησε. Τώρα, πού βρισκόταν κον-τά στὸ σκοτάδι, τὴν ἔπιασε μιὰ στιγμή σὰν πανικός. Τώρα, ὅχιον ν' ἀμφιβάλλῃ ἂν ἦταν αὐτὴ ἡ ἰδέα, ἡ Μαρλένα, τὸ δειλὸ, ἀγαλτο κα-ρίτσι, πού εἶχε ξεκινήσει μόνη, χω-ρὶς τὴν παραμικρὴ βοήθεια, γιὰ μιὰ τόσο σοβαρὴ ὑπόθεσι! Νὰ βρῇ δουλειά!

Τῆς φάνηκε ἀπίθανο, παραξένο. Κι' ὅμως, εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι.

Μὲ βημα σταθερὸ προχώρησε πρὸς τὸ Γυμνάσιο, διάθηκε τὴν αὐλὴ κι' ἔφτασε στὸ γραφεῖο. Ὁ Γυμνασι-άρχης τὴν ἀναγνώρισε ἀμέσως μὲ-λις τὴν εἶδε. Αὐτὸν εἶχε σκεφθῇ ἡ Μαρλένα. Τῆς εἶχε ἔρρει κάτι σὰν ἐμπνευσι ν' ἀποταθῇ σ' αὐτόν.

Σοβαρὴ καὶ γελαστὴ μοῖζι (ἀπό-ρησε κι' ἡ ἰδέα πὼς τῆς ἦρθε εἶσι αὐθόρμητα αὐτὸ τὸ ὕφος) τοῦ ἐξέ-θεσε τὴν κατάστασι. Καὶ τοῦ ζή-τησε, ἐπιτακτικά, σχεδόν, νὰ τὴ βοηθήσῃ νὰ βρῇ ἐργασίαν.

Πῶς ἀπὸ τὰ χοντρά προσδωπι-κά μυαλά του, ὁ κ. γυμνασιάρχης τὴν κύτταξε μὲ φανερὴ εὐχαρίστη-σι. Καὶ τὸ θαῦμα εἶνε πολὺ γρή-γορα:

— Θὰ σὰς συστήσω σὲ μιὰ ἰ-διωτικὴ σχολή, τῆς εἶπε. Ἐκεῖ ἰ-κρίβως προχρῆς ζητοῦσαν καθηγή-τρια γαλλικῆς καὶ πιάνου. Πηγαί-νετε γρήγορα, νὰ ὀητε τί μπορεῖτε νὰ κάνετε.

Τὸν εὐχαρίστησε θερμὰ ἡ κοπέ-λλα κι' ἔφθασε λαχανιασμένη μετὰ λίγη ὥρα στὸ ἰδιωτικὸ σχολεῖο, μ' ἕνα γράμμα συστατικὸ ἐκ μέρους τοῦ γυμνασιάρχου.

*Ἦταν αὐτὸ τὸ γράμμα; *Ἦταν τόσο ἐκπαιστικὸ τὸ παρουσιαστικὸ της; *Ἦταν ἡ ὥρα ἡ καλή; Οἱ πόρ-τες ἀνοῖξαν ἀμέσως. Ἡ συμφωνία εἶνε μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία τοῦ κόσμου.

Απὸ τῆς 15 Σεπτεμβρίου, τοῦ θ' ἀρχίξε τὸ καινούργιο σχο-λικὸ ἔτος, ἡ Μαρλένα θὰ ἦταν κα-θηγήτρια γαλλικῆς καὶ πιάνου στὸ ἰδιωτικὸ αὐτὸ σχολεῖο. Στὸ μετα-ξύ, ἐπειδὴ τοὺς εἶπε, χωρὶς νὰ ντρέπεται, ὅτι εἶχε ἀμέσως ἀνάγκη χρημάτων, τῆς εἶπαν, ὅτι θὰ μπο-ρούσε νὰ πηγαίνῃ γιὰ μερικὲς μα-θήτριες, πού ἤθελαν νὰ συνεχίσουν ἰδιαίτερα μαθήματα καὶ τὸ καλο-καίρι. Κι' ἔτσι, ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη, βρέθηκε ἡ Μαρλένα ἐρ-γαζόμενη κοπέλλα. Τὰ κέρδη, βέ-βαια, τώρα τὸ καλοκαίρι, ἦταν μι-κρά. Πάντως, ὅταν ἔδωσε τὰ πρῶ-τα χρήματά της στὴ Στέλλα γιὰ τὸ Δημητράκη, ἔνοιωσε μιὰ ἀπὸ τὶς σπουδαιότερες χαρὲς τῆς ζωῆς της.

Ἡ σκέψι πὼς τὰ εἶχε κερδίσει με-τὸν κόπο τῆς αὐτὰ τὰ χρήματα, πὼς μ' αὐτὰ θ' ἀγόραζαν ὅ,τι χρειαζό-ταν τὸ ἀδερφάκι της, τῆς εἶνε μιὰ πρωτόγνωρη εὐτυχία. Μόνο, πού ἡ Στέλλα τῆς τὴ δηλητηρίαζε αὐ-τὴ τὴν εὐτυχία μὲ τὸ ὕφος της.

Πῆρε τὰ λίγα χρήματα ἀποδοκιμα-στικά, μοντρωμένη. Τὸ ἴδιο βράδυ ἄκουσε ἡ Μαρλένα διαπληκτισμοὺς στὸ δωμάτιο τοῦ Μίλτου καὶ τῆς Στέλλας. Δὲ μπορούσε κανεὶς νὰ ξε-χωρίσῃ τί ἔλεγαν... Ἦταν ὅμως φα-νερὸ πὼς λογοφραυν.

ΜΙΑ ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΕΠΙΣΚΕΨΗ

Ἐπειδὴ ἀπὸ λίγες μέρες, κάποιος διαδότης στάθηκε μπροστὰ στὴν πόρτα της. Εἶδε ἡ Μαρλένα στὸ μισοσκόταδο μιὰ ἀνδρική σιλουέ-τα, κάποιον νὰ κυττάξῃ νὰ θέλετο νὰ διακρίνῃ τὸν ἀριθμὸ τοῦ σπιτιοῦ. Γιὰ μιὰ στιγμή, ἡ καρδιά της σκίρ-τησε. Τῆς φάνηκε πὼς θὰ ἦταν ὁ Ανδρέας.

Μιὰ φωνή, πολὺ σιγαλὴ ἀκούστη-κε στὴ σιγαλιά τῆς νύχτας:

— Μαρλένα!

Ἡ καρδιά τῆς κοπέλλας ἔκανε ἕνα πήδημα καὶ μετὰ σὰ νὰ στα-μάτησε. Δὲ μπορούσε νὰ τὸν δια-κρίνῃ καλά, κατάλαβε ὅμως τὴ φω-νὴ του.

— Μαρλένα... ἀνοίξε μου.

Σὰν ὑπνωτισμένη σηκώθηκε, πῆγε στὴν πόρτα, ἀναψε τὸ φῶς, πού φάνηκε τὸ κηπάκι. Τὸν εἶδε... Πρῶ-τα τὰ ξανθὰ του τὰ μαλλιά, πού σὰ ν' ἀστράψαν στὸ σκοτάδι. Επει-τα τὰ μάτια του... Γυδάλιν καὶ τὴν κύτταξαν ἐρωτηματικά.

— Λίνο!...

Προσπάθησε ν' ἀκουστῇ κρύα, πα-γερῇ, ἡ φωνὴ της. Τὴν ἄκουσε ὁ-μως νὰ τρέμῃ... Μιὰ φτωχὴ φωνού-λα, στὸ σκοτάδι...

— Ἀνοίξέ μου, Μαρλένα...

Τοῦ ἀνοῖξε τὴν πόρτα κι' αὐτὸς προχώρησε στὸ κηπάκι, ἔφθασε στὸ σπίτι.

— Εἶσαι μόνη; τὴ ρώτησε, βλέ-ποντας ὅλο τὸ σπίτι σκοτεινὸ.

— Ναι...

— Εὐτυχῶς!... Ποῦ θέλεις νὰ καθήσουμε; Ἐδῶ στὸν κῆπο, ἢ μέσα;

— Σιγὰ-σιγὰ, κατάφερα κι' εὑρίσκει τὴν αὐτοκυριαρχία της.

— Τί θέλεις; τὸν ρώτησε σι-γαλὰ:

— Μαρλένα... ἦρθα ἀπὸ τὴν Ἀ-θήνα ἐπιτήδες, νὰ σοῦ μιλήσω. Πρέ-πει νὰ σοῦ μιλήσω...

Τοῦδεῖς μιὰ καρέκλα, πού βρι-σκόταν δίπλα στὴ δικὴ της καὶ κά-θησε αὐτὴ πρῶτη, ἐπειδὴ ἔνοιωσε τὰ γόνατά της νὰ λυγίζουν.

Ἐσκυψε ὁ Λίνος, τὴν κύτταξε καλὰ-καλὰ. Ἐκείνη γύρισε ἀλλοῦ τὸ πρόσωπό της. Ἐκανε νὰ τῆς πιάσῃ τὸ χέρι. Ἐκείνη τὸ τράβηξε Ἡ φωνὴ της ἀκούστηκε κοφτῇ:

— Πές μου γιὰτί ἦρθες;

— Δὲ σὲ εἶπε ἡ καρδιά σου; τὴ ρώτησε σοβαρὰ καὶ συγκρούς παιχνιδιάρικα.

— Ἡ καρδιά μου εἶναι βουβή. Δὲ μιλάει... τοῦ ἀποκρίθηκε στε-γνὰ.

— Κι' ὅμως εἶμαι σίγουρος πὼς σὲ εἶπε κιόλας...

— Ὅχι... Λέγε μου... Λέγε τί θέλεις;

— Μαρλένα... Ὁ πατέρας σου μοῦ μίλησε πὼς θέλει νὰ με δῇ... Καὶ μοῦ εἶπε, ὅτι δὲν τίθεται χρη-ματικὸ ζήτημα... Μοῦ ἐξήγησε με-ρικὰ πράγματα...

Τὰ μάτια της ἀστράψαν μέσα στὸ σκοτάδι:

— Ἦρθε ὁ πατέρας μου καὶ σὲ ἦρε;

— Ὅχι, μὲ κάλεσε στὸ γραφεῖο του.

— Καὶ σοῦ ἀνέθεσε νάρθης νὰ με βρῇς;... φώναξε σχεδὸν δυνατὰ, μὲ ἀγανάκτησι.

— Στάσου, Μαρλένα, δὲ μ' ἀ-φίνεις νὰ μιλήσω... Δὲν εἶν' ἔτσι. Δὲ μοῦ ἀνέθεσε ὁ πατέρας σου νάρ-θη νὰ σὲ βρῶ. Μοῦ εἶπε μόνο, ὅτι... ὅτι σὲ προκρίξει, ὅτι... τέλος πάν-των, τὰ ξέρεις...

— Κι' εἰς τότε εἰρᾶς... τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ πικρὴ ἐρωπεία.

— Ὅχι... Ἐγὼ τοῦ εἶπα, ὅτι δὲ με νοιάζει γιὰ τὴν προίκα, ὅτι σὲ παίρνω καὶ ἀπρὸ κρη...

— Κι' ἐκείνος; ρώτησε γρήγορα ἡ Μαρλένα.

— Ἐκείνος, γέλασε, ἐπειδὴ δὲ με πίστεψε Ἡ θέλησε νὰ κἀν πὼς δὲ με πιστεύει... Ἐπέμεινε, ὅτι σὲ προκρίξει καὶ πολὺ καλὰ μάλιστα...

Τότε ἐγὼ πῆρα τὴν ἀπόφασιν νάρ-θη νὰ σὲ βρῶ, Μαρλένα... Ἄς τὰ ξεχάσουμε ὅλα... Ἄς ποῦμε, ὅτι εἶναι ἕνα κακὸ ὄνειρο... Ἄς ξη-σούμε ὅπως λογαριάζαμε νὰ ζή-σουμε...

Τῆς ἄρπαξε μὲ τὸ στανιδ τὸ χέ-ρι, τότεῖς μέσα στὴ χούφτα του.

— Μαρλένα, νὰ τὰ σῶσουμε ὅλα! Μὴ μοῦ πῆς, ὅτι ἀμφιβάλλεις μὴ σιτηγὴ γιὰ τὴν ἀγάπη μου...

Γύρισε, τὸν κύτταξε μέσα στὰ μάτια. Ἐπειτα ἔσπασε σὲ γέλια... Γέλια πούμοιασαν μὲ ἀναφυλλήτῃ.

— Μαρλένα... Μὴ γελᾷς! Ἦρθε νὰ σοῦ μιλήσω μέσα ἀπὸ τὴν ψυχὴ μου...

Σταμάτησε τὰ γέλια της:

— Καὶ γιὰτί δὲ μοῦ μιλᾷς μέ-σα ἀπὸ τὴν ψυχὴ σου;

— Τί ἄλλο κάνω;

— Λίνο... Παίξεις θέατρο! Αὐ-τὸ κάνεις... Παίξεις θέατρο μὲ τὴν καρδιά μου καὶ μὲ βασανίζεις...

Μὲ φρίκη τῆς κατάλαβε πὼς ἔ-τρεμε ἡ φωνή της, πὼς τὰ μάτια της πλημμύριζαν δάκρυα.

— Θέλεις καὶ βασανίζεσαι! τῆς εἶπε γρήγορα. Καὶ στὴν Ἀθήνα... εἰς τὰ δέλησες ἔτσι... Ἄν μ' ἔ-φνης νὰ κάνουμε ὅπως σούλεγα, νὰ παντρευτοῦμε... Ὅ,τι πηγαίνουμε δικα-στικά... Ἀλλὰ εἰς βιάστικες νὰ φύγης...

— Λίνο, τὸν σταμάτησε. Σὲ πα-ρακαλῶ, ἄσπε με... Λυπημαὶ πού-κανες ἕνα τόσο μακρινὸ ταξίδι γιὰ μένα...

Τὴν τράβηξε ἀπάνω του, προσ-πάθησε νὰ βρῇ τὴ χεὶλὴ της:

— Ἐοῦ παίζεις θέατρο! τῆς ψι-θύρισε. Νομίζεις πὼς δὲ σὲ κατα-λαβαίνω;... Εἶμαι γιαιρός, τὸ ξε-χνᾷς; Νομίζεις πὼς δὲ νοιώθω τὸ σφυγμὸ σου, πού τρέχει τρελλὰ, πὼς δὲν ἀκούω τὴν κοιμένη σου τὴν ἡ-νάσα, πὼς δὲν καταλαβαίνω τὰ χέ-ρια σου, πού πάγαν ἀπὸ τὴ συγ-κίνησι; Παίξεις ὅμως θέατρο! Ἀ-γωνίζεσαι νὰ μοῦ παραστήσης τὴ σκληρότη. Κι' εἶμαι σίγουρη πὼς, ἂν με δῇς νὰ σηκώω νὰ φύγω, θὰ τρέξης πίσω μου νὰ με φωνάζεις...

Σηκώθηκε ἡ Μαρλένα Ἦταν χλω-μὴ σὰν πεθαμένη. Ὁ αἰσῶς, ἡ φωνὴ της ἀκούστηκε σταθερῇ:

— Περιμένω νὰ φύγης, Λίνο. Καὶ σοῦ δίνω τὸ λόγο μου, πὼς δὲν πρόκειται νὰ τρέξω πίσω σου...

Τὴν τράβηξε μὲ τὸ στανιδ, τὴν ἀνέγκασε νὰ καθῇ. Ἡ φωνὴ του ἀκούστηκε τώρα λιγώτερο σίγουρη, πρὶν παρακλητική:

— Μαρλένα... Πὼς νὰ σὲ κάνω νὰ πιστέψης, ὅτι δὲ μοῦ κακοφά-νικε τότε γιὰ μένα;... Οὔτε μιὰ στιγμή δὲ βασίστικα στὴν προίκα σου... Δόξα σοὶ ὁ Θεός, κοινέω νὰ πάω τὴν εἰδικότητά μου... Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τὴ δική σου τὴν ὑποστήριξι...

Τόκανα ὅμως γιὰ σέ-να, ἐπειδὴ τὸ θεώρησα τερατώδες νὰ σὲ ἀδικήσουν...

Επίκαιροι θίχοι

ΕΥΧΗ.. ΔΙΑΠΥΡΟΣ

Ἀπὸ τοὺς μεμνημένους διαδίδεται καὶ πάλι, ὅτι πρόκειται, συντόμως, νὰ συνέλθουν οἱ Μεγάλοι καὶ στὴν συνδιάσκεψι τοὺς θὰ προτείνουν καὶ θὰ ποῦν, ὅτι οἱ δοκιμῆς, ἐν γένει, πρέπει νὰ διακοποῦν...

Τέτοια εἶδησι ὥραια συγκινεῖ ἀνυπερθέτως τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους τοὺς λαοὺς ἀνεξαιρέτως καὶ προβαίνουν δημοφανεῶς σ' ἐκδηλώσεις χαρῶν, γιὰτί θάχουν καὶ οἱ βόμβες «θερινῆς... διακοπῆς»!

ΦΡΟΥΤΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Τῆς «καλῆς μας κοινωνίας» ἐκλεκτὰ παιδιὰ καὶ μέλη εἶχαν «ταράσεν-πάρτυ» ὁργανῶσι στὴν Κυψέλη κι' ἐπειδὴ ψυχαστογία περισσότερη ζητοῦσαν, λεμονόκουπες στὸν κόσμο καί... βερύκοκα πετοῦσαν!

Μὲ βερύκοκα τὸν κόσμο ἐσημάδευε στὰ ἴσια ἡ λαμπρὴ αὐτὴ παρὰ μὲ τὸ βίσιον τὴν περισσία, μὰ τὶς πρέπουσες κυρώσεις ἀπ' τὸν Νόμο θὰ ὑποστῇ, καὶ θὰ μᾶθη, ὠρισμένως, «τι... βερύκοκα ἐστὶ»!

ΨΥΧΡΑ ΚΙ' ΑΝΑΠΟΔΑ

Ἐπειδὴ παρατηρεῖται σπάνιος κρέατος γωποῦ καὶ τὲ νεόπια κρέας βγαίνει στὸ παζάρι πού καὶ πού, πρέπει τὲ κατεψυγμένο τὶς ἐλλείψεις νὰ καλύψῃ κι' ἡ τιμὴ του ν' ἀκριθῇ καὶ ν' ἀνέλθῃ πρὸς τὸ ὕψος!

Μὲ τὲ δικίς του, ἐπομένως, ὁ Ρωμῆος νοιώθει πικρία καὶ μαθαίνει τὲ μαντάτ μετὰ καρδιὰ βαρεία καί... κρύα, γιὰτί γιὰ... κατεψυγμένο θὰ πηγαίνῃ ἡ καὶ μὴν καὶ θὰ βγαίνῃ ἀπ' τὴν τιμὴν τοῦ φοβεροῦ... ζεματισμένος!

ΟΝΟΜΑ ΚΑΙ ΠΡΑΜΑ

Νεαροὶ ἐλλειδοφόροι κι' ἄσσοι τῆς ἀσιδωρόννης, συνεκορότησαν τὴν σπειρὴν τῆς «Ἀράχνης τῆς Πρασίνης», ἡ ὁποῖο εἶχε πεσε στὸ πρότασι μετὰ φόρα καὶ διέπραττε, συνήθως, δυὸ καὶ τρεῖς κλοπῆς τὴν ὥρα!

Ἄλλ' ἡ φόρα της ἡ τόση κι' ἡ πολλὴ της βουλμία ἀνεκόπη, αἰφνιδίως, ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία καὶ τὲ μέλη της... «Ἀράχνης», τὲ πολυδιαφημισμένα, στὲ λεγόμενον «γκιζῆταν» ῥὰ βρεθού... ἀοχαγιασμένα!

ΝΕΟ ΚΥΜΑ

«Ὅλοι οἱ σύζυγοι ἐκείνοι, πού τελοῦν «ἐν δια

Τὸ Μπυρριέ — Βεβέ εἶναι μιά μικρὴ πόλι τῆς Ἑλβετίας, ὅπου φτάνουν σχεδὸν κάθε μέρα προσωπικότητες ἰνκόγνιτε ἀπ' ὅλο τὸν κόσμo, γιὰ νὰ υποβληθοῦν στὶς θεραπείες τοῦ Πῶλ Νίχανς, τοῦ γιατροῦ, ποὺ καυχᾶται ὅτι νίκησε τὰ νηρατεία. Ὁ Νίχανς, ποὺ εἶχε ἀνάμεσα στοὺς πελάτες του ἀκόμη καὶ τὸν Πάπα Πίο 12, κατηγορεῖται ἀπὸ τὴν ἐπίσημη ἱατρικὴ. Μὰ παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ κλινικὴ τοῦ εἶναι πάντα συμπληρωμένη καὶ γιὰ νὰ πετύχῃ κανεὶς σ' αὐτὴν μιὰ θέσι, πρέπει νὰ ἀπάρῃ σεῖρα τοῦλάχιστον πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο.

ΠΡΙΝ ἀπὸ λίγο καιρὸ, ὁ μεγάλος Ἀγγλος συγγραφεὺς Οὐίλλιαμ Σώμερσετ Μῶμ, δὴλωσε σ' ἕνα δημοσιογράφο:

— Ἀν ἐξακολουθῶ νὰ ζῶ, στὴν ἡλικία ποὺ ἔχω φτάσει, τὸ χροσὼ στὸ δόκτορα Νίχανς. Κάθε μέρα διαπιστώνω πάνω μου τὴν εὐεργετικὴ τὴν καταπληκτικὴν μεθόδον του!

Λίγες μέρες ἀργότερα, ἡ παρισινὴ Ἱατρικὴ Ἀκαδημία ἐκρίνε αὐστηρότατα τὶς «καταπληκτικὲς μεθόδους» τοῦ Νίχανς, χαρακτηρίζοντας τὶς θεραπείες του ἐπικίνδυνες γιὰ ἐκείνους, ποὺ υποβάλλονται σ' αὐτές.

Μὰ, ἂν ἡ ἐπιστὴμὴ ἐπιτίθεται ἐναντὶν τοῦ δόκτορος Νίχανς, δείχνοντας τὸν μὲ τὸ δάκτυλο σὰν ἕνα ἐπικίνδυνον αἰρετικὸ, ποὺ ἐφαρμόζει θεραπείες χωρὶς καμμιὰ ἐπιστημονικὴ βάσι, οἱ ὑποστηρικτὲς του εἶναι ἐπίσης πολλοί. Γιατροί, ποὺ παρακολουθοῦν μὲ ἐνδιαφέρον τὶς μελέτες τους ἀπὸ κάθε μέρος τοῦ κόσμου καὶ τοῦ γράφουν, ζητώντας νὰ γίνουν μαθητὲς τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ βρῆκε τὸν τρόπο νὰ καταπολεμήτῃ τὰ νηρατεία καὶ νὰ παρατείνῃ τὴ ζωὴ.

Μὰ τί εἶναι ἀκριβῶς αὕτὴ ἡ ἐπαναστατικὴ θεραπεία, ποὺ ἀπαιτεῖ νὰ συγκλονίσῃ ὁλόκληρο τὸ οἰκοδόμημα τῆς κλασσικῆς ἱατρικῆς; Καὶ γιὰ τὴν ἔχει τόσοις ἐχθροῦς;

Ἡ θεραπεία συνίσταται σὲ ἐνέσεις, ποὺ γίνονται ἐνδοφλεβίως καὶ ποὺ εἰσάγουν στὸν ὀργανισμό φρέσκα κύτταρα ἀπὸ νεαρὰ νεκρά ζῶα. Ὅπως εἶναι γνωστὸ, τὰ κύτταρα εἶναι τὰ μικρὰ ἐκείνα μόρια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦνται οἱ ζωντανοὶ ὀργανισμοί. Εἶναι κατὰ ἀνάλογον μὲ τὰ μόρια τῆς ὕλης, ἀλλὰ αὐτὰ εἶναι μόρια, ποὺ ζοῦν καὶ ποὺ ἀναπαραγοῦνται διαρκῶς.

Σύμφωνα μὲ τὴ θεωρίαν τοῦ Νίχανς, τὰ κύτταρα, ποὺ ἀφαιρεῖ ἀπὸ νεκρὰ καὶ ὑγιή ζῶα, ὅταν εἰσχωρήσουν στὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμό, πηγαίνουν νὰ ἐνισχύσουν τὰ κύτταρα, ποὺ ὑπάρχουν στὰ ἄρρωστα καὶ κουρασμένα ὄργανα. Εἶναι σὰν ἕνα στράτευμα ἀπὸ νέους καὶ ξεκούραστους ἐργάτες, ποὺ πηγαίνουν νὰ βοηθήσουν κάποιους ἄλλους ἐργάτες, ποὺ ἀσχολοῦνται ἀπὸ καιρὸ ἀδιάκοπα μὲ κάποια ἐργασία καὶ, ὅπως εἶναι φυσικὸ, ἔχουν ἀρχίσει νὰ κουράζονται καὶ νὰ ἐξαντλοῦνται. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, τὸ ὄργανο, «ἐνισχυμένο» μὲ νέα κύτταρα, ξανανεώνει, βελτιώνει τὶς λειτουργίες του καὶ ἐπιπλέον εὐεργετικὰ καὶ στὸν ὑπόλοιπο ὀργανισμό.

Αὐτὰ, τοῦλάχιστον, ἰσχυρίζεται ὁ δόκτωρ Νίχανς. Μὰ οἱ ἀντίπαλοί του ἔχουν ἐντελῶς ἀντιθετὴ γνώμη. Αὐτοὶ ὑποστηρίζουν, ὅτι τὰ κύτταρα αὐτὰ ἔχουν μιὰ ζωὴ πολὺ σύντομη, γιὰ νὰ μὴν μὴν περῶν νὰ φέρον ὅποιαδήποτε βελτίωση στὸ ὄργανο, ποὺ τὰ δέχεται. Ἄλλοι βεβαιώνουν, ὅτι τὰ κύτταρα τῶν ζώων δὲν εἶναι δυνατόν νὰ

Ο ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ

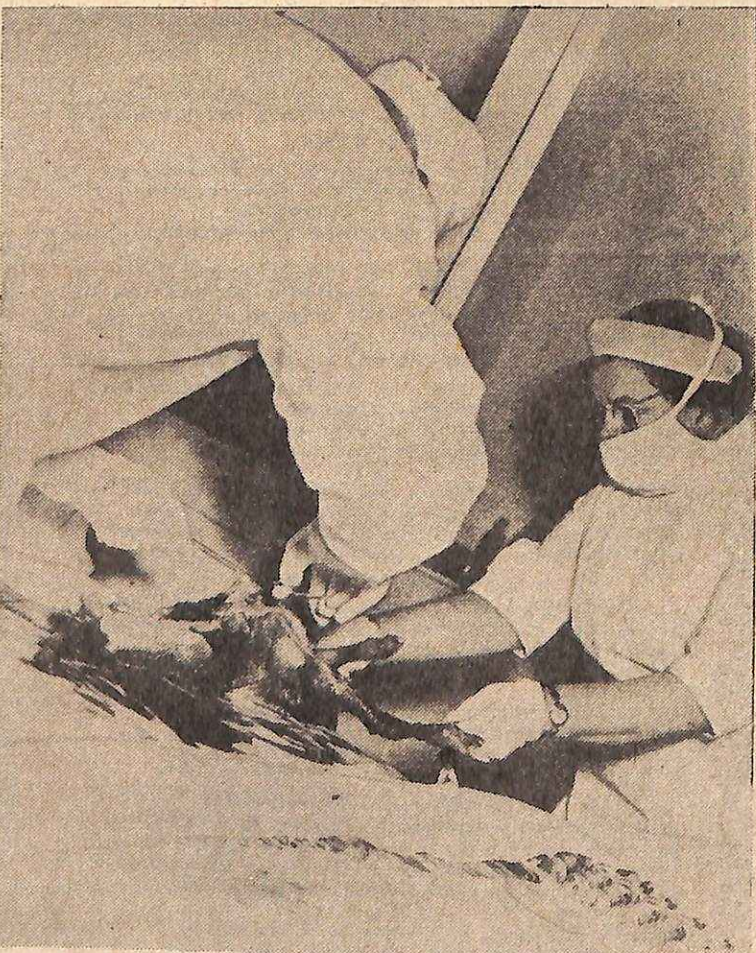
Ἡ ἐπαναστατικὴ μέθοδος τοῦ Ἑλβετοῦ δρος Πῶλ Νίχανς

ἀφομοιωθῶν ἀπὸ κανέναν ἀνθρώπινον ὀργανισμό.

ΟΙ ΑΝΤΙΡΡΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΗΜΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ

Σύμφωνα μὲ τὶς γνώμες τῆς ἐπίσημης ἱατρικῆς, ἡ εἰσαγωγὴ κυττάρων ζώων στὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμό, ἀποτελεῖ σοβαρὸ κίνδυνον, γιὰτὶ δὲν ἀποκλείεται τὰ κύτταρα αὐτὰ νὰ μὴν εἶναι ὑγιή καὶ ν' ἀποτελέσουν τὴν αἰτία γιὰ σοβαρώτατες μολύνσεις.

Μὰ, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ, πάντοτε σύμφωνα μὲ τὴ γνώμη τῶν καθηγόντων τοῦ Νίχανς, καὶ ἕνας ἄλλος φοβερός κίνδυνος ἀπειλεῖ ἐκείνους, ποὺ υποβάλλονται σ' αὐτὴ τὴν θεραπεία: Ὁ κίνδυνος τῶν ὄγκων. «Δὲ μπορεῖ νὰ προβλεπῇ κανεὶς τὰ ἐπακόλουθα μιᾶς ἀλλοιώσεως τῆς περίπλοκης καὶ ὑπερπαισθητικῆς ἰσορροπίας τῶν κυττάρων, βεβαιώνουν. Καὶ οἱ πρὸς συντηρητικοὶ ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τῆς μεθόδου Νίχανς, ἐκφοροῦν τὴ γνώμη, ὅτι, μιὰ θεραπεία τόσο ἐπαναστατικὴ, δὲ θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ βγῇ ἀκόμη ἀπὸ τὴν πειραματικὴ φάσι τῆς, γιὰ νὰ μὴν μὴν ἐφαρμοστῇ ἀργότερα στὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμό, μὲ μεγαλύτερη σιγουριά.

Ἡ ἀφαίρεσις ἐνὸς ἐμβρύου ἀπὸ ἕνα πρόβατο, ποὺ μόλις ἔγει σκοτωθῇ. Τὰ κύτταρα, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἀφαιροῦνται ἀπὸ τὰ ζῶα, μέχρι νὰ χρησιμοποιηθοῦν, διατηροῦνται σὲ εἰδικὰ ψυγεία μὲ θερμοκρασίαν ἐξήντα βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδέν.

Μὰ ὁ Ἑλβετὸς ἐπιστὴμὸν διαθέτει ἰσχυρὰ ἐπιχειρήματα, γιὰ ν' ἀντικρούσῃ αὐτὲς τὶς κριτικές. Ἀναφέρει πειράματα, ἐργαστηριακὰς ἐρευνες καὶ, πάνω ἀπ' ὅλα τὰ ἀναμφισβήτητα ἀποτελέσματα, ποὺ ἔχει πετύχει πάνω στοὺς ἀναριθμητοὺς πελάτες τῆς κλινικῆς του.

Μὲ τὰ νεαρὰ κύτταρα τῶν ζώων, ὁ Νίχανς καὶ οἱ βοηθοὶ του θεραπεύουν τὶς ἀσθένειες τοῦ ἥπατος, τὶς νευρικές καὶ ὁρμονικές ἀνωμαλίες, τὶς ἐνοχλήσεις τῶν γυναικῶν καὶ τῆς ἐμμηνοπαύσεως.

ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΟΙ ΟΔΗΓΟΙ ΤΩΝ ΤΑΞΙ ΣΩΠΑΙΝΟΥΝ

Ὁ Πῶλ Νίχανς εἶναι ἐξηνταεπτά χρόνων, μὰ δὲ δείχνει περισσότερο ἀπὸ πενήντα. Εἶναι ὑγιέστατος, παρ' ὅλο ποὺ ἔγινε, ὅπως ὁ ἴδιος λέει γελῶντας, τὸ πρῶτο πειραματικὸν τῆς μεθόδου του. Τὸ χειμῶνα, ἀκόμη καὶ μὲ τὸ πρῶτον κρύον, ὁ Νίχανς βγαίνει ἔξω, χωρὶς ἐπανάφορι.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ ντύνομαι βαρύν... Μόνο οἱ ἄρρωστοι κρῶνουν!... λέει σὲ ὅσους δείχνουν ἐκπληξί γι' αὐτὴ τὴ συνήθειά του.

Στὴν κλινικὴν τοῦ θεραπεύονται συνήθως διάσχημι ἀσθενεῖς, ἀν-

θρώποι γνωστοὶ σ' ὅλο τὸν κόσμo, ποὺ κατορθώνουν νὰ κρατήσουν τὸ ἱνκόγνιτό τους, γιὰτὶ προστατεύονται ἀπὸ τὸ «ἐπαγγελματικὸ μυστικόν», ποὺ τηροῦν μὲ αὐστηρότητα οἱ γιατροὶ καὶ οἱ νοσοκόμοι τῆς κλινικῆς. Ἀλλωστε ἡ Ἑλβετία εἶναι ἡ χώρα τοῦ «τραπέζιτου μυστικοῦ», ἡ χώρα τῆς μεγάλης διακριτικότητος.

Ἀκόμη καὶ οἱ ὁδηγοὶ τῶν ταξί, ποὺ μεταφέρουν πελάτες στὴν κλινικὴν τοῦ δόκτορος Νίχανς, ὅταν θὰ τύχῃ νὰ ἀναγνωρίσουν μέσα στὸ καθρεφτάκι τοῦ αὐτοκινήτου τους ἕνα πρόσωπο γνωστὸ, ξέρουν νὰ σωπαίνουν...

Παρ' ὅλα αὐτὰ, ἔχει γίνε γνωστὸ, ὅτι ἀνάμεσα στοὺς πελάτες τοῦ δόκτορος Νίχανς εἶναι ὁ Ἀγγλος συγγραφεὺς Σώμερσετ Μῶμ καὶ ὁ Γερμανὸς καγκελλᾶριος Ἀντενόερ.

Στὴν κλινικὴν τοῦ Νίχανς, ποὺ φέρει τὸ ὄνομα τοῦ δόκτορος Ὀνιτ (τοῦ διασήμου Ἑλβετοῦ χειρουργοῦ, ποὺ πέθανε ἐσχάτως καὶ ποὺ, κάποια μέρα, χειρουργήσε μὲ ἐπιτυχία ἕναν ἀλτινιστῆ, σὲ κάποιο καταφύγιον, χρησιμοποιώντας ἕνα μαχαίρι κι' ἕνα πηροῦνι) οἱ ἀσθενεῖς μένουν, τρεῖς μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν «ἐπέμβασι» καὶ μιὰ ἐβδομάδα μετὰ ἀπ' αὐτήν. Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, ἡ βελτίωσις, ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ τὴν θεραπεία τοῦ δόκτορος Νίχανς συμβαίνει νὰ ἔχῃ μόνον σύντομὴ διάρκειαν, καὶ τότε εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἐπαναληφθῇ. Μὰ, ὅπως βεβαιώνει ὁ δόκτωρ Νίχανς, οἱ περιπτώσεις αὐτὲς παρουσιάζονται πολὺ σπάνια.

Τὸ ἰδεώδες θὰ ἦταν νὰ χρησιμοποιοῦνται ἀνθρώπινα ἐμβρυώδη κύτταρα, λέει ὁ Ἑλβετὸς δόκτωρ. Τὰ ἀποτελέσματα θὰ ἦσαν ἀκόμη πρὸς καταπληκτικὰ. Γιὰ νὰ δώσω ἕνα παράδειγμα, ἕνας διανοητικὸς θεραπεύθηκε ἐντελῶς, ὅστερα ἀπὸ μιὰ ἐνέσι ἀπὸ ἀνθρώπινον πάγκρεας. Γι' αὐτὸ, δὲ μπόρῳ νὰ σκέπτομαι χωρὶς λύπη ὅλα ἐκείνα τὰ ἀνθρώπινα ἐμβρυα, ποὺ πηγαίνουν χαμένα, ἐπειδὴ τὰ ἱατρικὰ ἰνστιτούτα μοῦ ἀπαγορεύουν νὰ τὰ χρησιμοποιήσω. Καὶ ὅμως, τὸ καθενα ἀπ' αὐτὰ, ἀφαιρούμενο ἀπὸ ἄτομα, ποὺ μόλις ἔχουν πάσῃ νὰ ζοῦν, θὰ μπορούσε νὰ ἀποτελέσῃ τὴ σωτηρίαν γιὰ ἕνα ἄρρωστο...

Η ΠΡΩΤΗ ΜΕΤΑΜΟΣΧΕΥΣΙΣ: ΣΧΕΔΟΝ ἕΝΑ ΘΑΥΜΑ

— Πῶς γεννήθηκε αὕτὴ ἡ ἐπαναστατικὴ θεραπεία, μὲ βάσι τὰ ζωντανὰ κύτταρα; τὸν ρώτα.

— Ὅλα ἀρχισαν μ' ἕνα τηλεφώνημα, μιὰ μέρα τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1931, μὰς διηγείται. Μοῦ τηλεφώνησε ὁ δόκτωρ Κεβραίν, διευθυντὴς μιᾶς κλινικῆς: «Ἐνας ἀπὸ τοὺς νεαροὺς βοηθοὺς μου, μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ γεμάτη ἀγωνία, ἀφάερεσε, κατὰ λάθος, τοὺς παραθυρεοειδεῖς ἀδένες μιᾶς ἀσθενούς, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐγχειρήσεως. Ἐσεῖς ἔχετε μιὰ μεγάλη πείρα στὶς μεταμοσχεύσεις. Θὰ μπορούσατε ἴσως νὰ μεταμοσχεύσετε στὴν ἀσθενὴ μου παραθυρεοειδεῖς ἀπὸ ζῶα;... Προσπαθήστε νὰ τὴ σώσετε, σὰς παρακαλῶ!...».

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, ὁ Νίχανς ἦταν ἕνας χειρουργὸς εἰδικευμένος στὴν ἐνδοκρινολογίαν. Εἶχε ἐπιχει-

ΤΩΝ ΓΗΡΑΤΕΙΩΝ

ρήσει κι' ἄλλες φορές — ὅπως, ἀλλωστε, καὶ ἄλλοι συνάδελφοί του — νὰ πραγματοποιήσῃ μεταμοσχεύσεις αὐτοῦ τοῦ εἶδους, ἀλλὰ χωρὶς ἱκανοποιητικὸ ἀποτέλεσμα. Ὅμως, ἐκεῖνο τὸ πρῶτο, ἀποφάσισε νὰ κἀν ἀκόμη μιὰ ἀπόπειρα. Ἦταν μιὰ προσπάθεια ἀπελπισμένη καὶ ὁμως αὐτὸς ἔχει τὴν πεποίθησι, ὅτι αὕτὴ τὴ φορὰ θὰ πηγαίνει καλά.

Ἀφάερεσε τοὺς παραθυρεοειδεῖς ἀπὸ ἕνα πρόβατο, τοὺς τοποθέτησε σὲ φυσιολογικὸ ὄρρο κι' ὕστερα ἔκανε τὴν μεταμοσχεύσι.

— Οὐμῶς! ἐκείνης τὶς στιγμῆς, σὰ νὰ τὶς ξαναζῶ, λέει ὁ δόκτωρ Νίχανς. Χωρὶς παραθυρεοειδεῖς, ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ζήσῃ πολὺ. Ἡ χειρουργημένη ἦταν ἱκανοποιημένη στὸ κρεβάτι καὶ ὁ καιρὸς περνοῦσε. Λεπτὰ, ὅρες ἀτέλειωτες. Ὑστερα, σιγὰ σιγὰ, οἱ σπασμοὶ σταμάτησαν, ἡ ἀρρωστὴ συνήλθε. Εἶχε σωθῇ! Ἡ κυτταρικήν θεραπεία γεννήθηκε ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμὴ.

Σήμερὰ ἡ γυναῖκα ἐκείνη ζῇ ἀκόμη. Μπορῶ νὰ σὰς δῶσθ τὴ διεύθυνσιν τῆς ἀν θέλετε νὰ πάτε νὰ τὴν ἐπισκεφθῆτε... Ὁ Νίχανς χαμογελάει κι' ὕστερα συνεχίζει:

— Μέχρι πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ, ὑπῆρχε ἡ πεποίθησι, ὅτι ἡ εἰσαγωγὴ ἐνὸς ξένου λευκώματος στὸν ὀργανισμό ἐπιφέρει τὸ θάνατον. Μιὰ μέρα, δέχθηκα τὴν ἐπίσκεψιν ἐνὸς διασήμου Γερμανοῦ καθηγητῆ. Εἶχα ἐτοιμάσει πέντε σφίγγες μὲ κύτταρα, ποὺ εἶχα ἀφαιρέσει ἀπὸ τὴν τετρεοειδέα ζῶα. Ὅταν ἐτοιμαζόμουν νὰ κάνω τὴν πρώτην ἐνέσι σ' ἕναν ἀσθενή, ὁ καθηγητῆς, ποὺ με παρακολουθοῦσε, μοῦ ἔπιασε τὸ μπράτσο, κατὰ χλωρῶς. «Νίχανς, μοῦ εἶπε, ἂν μπορούσα, θὰ σὲ ἐκλείνα στὴ φυλακὴ». Δὲν τοῦ ἔδωσα σημασίαν καὶ ἔκανα τὴν ἐνέσι. Τότε, ὁ μεγάλος καθηγητῆς ἔπιασε τὸ σφυγμὸ τοῦ ἀνθρώπου, στὸν ὁποῖο εἶχε γίνε ἡ ἐνέσι καὶ περίμενε τὸ μοιραῖο «σὸκ», κυτταζόντας τὸ ρολοῖ του. Μὰ τὸ «σὸκ» δὲν ἦρθε καὶ τὴν ἐπομένην μέρᾳ ὁ ἀσθενὴς βρισκόταν ὁδὸς καὶ ὑγιέστατος. Ἐτοί, ὁ μεγάλος Γερμανὸς καθηγητῆς, ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχθῇ, ὅτι τὸ ἀνθρώπινον σῶμα μπορεῖ νὰ ἀφομοιώσῃ ἀπόλυτα τὰ ζωντανὰ κύτταρα ἐνὸς ζώου...

Μὰ πῶς εἶναι δυνατόν ἕνα ἄλλο ἐμβόλιον ἀπὸ κύτταρα νὰ φέων τὴν θεραπεία σὲ μιὰ χρόνια ἀσθένεια; Ὁ δόκτωρ Καρρέλ, ἀπὸ πολὺ καιρὸ, παρατήρησε τὴν καταπληκτικὴν ἐπίδρασιν, ποὺ ἔχουν τὰ ὑγιή κύτταρα πάνω στὰ ἄρρωστα. Σὲ μιὰ διὰ δὲς κυττάρων, ποὺ ἔχει ἐξασθενήσει, φτάνει μιὰ ἐνισχυτικὴ ὁμάδ ἀπὸ ζωντανὰ κύτταρα, γιὰ νὰ τὰ ξανανεώσει.

— Μόνο, ποὺ ὁ Καρρέλ δὲ βρῆκε τὸ θάρρος νὰ κἀν πρὸς τολμηρὰ πειράματα, ἐξηγεῖ ὁ Νίχανς.

— Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς πελάτες σας εἶναι περασμένης ἡλικίας, παρατηροῦμε. Γιατὶ; Μήπως αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ἡ θεραπεία σας περιορίζεται σ' ἕνα ξανάνειωμα τοῦ ὀργανισμοῦ;

— Τὸ ξανάνειωμα τοῦ ὀργανισμοῦ δὲν ἀποτελεῖ παρὰ μόνον ἕνα ἀπὸ τοὺς κλάδους τῆς μεθόδου μου. ποὺ στὰ ἡλικιωμένα ἄτομα διεγείρει τὶς λειτουργίες τῶν κουρασμένων καὶ ἐξαντλημένων ὁργάνων. Μὰ ἡ μέθοδος μου ἐπιτυγχάνει ἀποτελέσματα ἄλλο τόσο

καλά, σὲ περιπτώσεις καθυστερημένων παιδιῶν ἢ σὲ ἐνοχλήσεις τῆς ἐφηβείας. Ὅπως δὴποτε, εἶναι αὐτονόητο, ὅτι ἡ θεραπεία μου, ποὺ εἶναι πολὺτιμη γιὰ τοὺς νεαροὺς ὀργανισμούς, εἶναι ἀκόμη περισσότερο γιὰ τοὺς ἡλικιωμένους. Μιὰ καρδιά, ποὺ χτυπᾷ ἀδιάκοπα γιὰ μιὰ ὁλόκληρη ζωὴ, καταλήγει νὰ κουρασθῇ, νὰ ἐξαντληθῇ. Καὶ τότε, γιὰτὶ νὰ μὴ τὴν ἐφοδιάσουμε μὲ κύτταρα ἀπὸ καρδιά ζώου, ποὺ μποροῦν νὰ τὴν ναμώσουν καὶ νὰ τὴν χαρίσουν καινούργια ζωτικότητα; Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὶς διανοητικὲς ἱκανότητες, ποὺ λιγοστεύουν σιγὰ, τὸ κεντρικὸ νευρικὸ σύστημα ἐξαντλεῖται, ἡ μνήμη ἐξασθενεῖ. Καὶ σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις τὰ νεαρὰ κύτταρα ἐρχονται νὰ ἐπιδιορθώσουν τὶς ζημιές, ποὺ ἔχει φέρει ὁ χρόνος. Κι' ἂν δὲν κατορθώνουν νὰ σταματήσουν τὸ θάνατον, ὅπως δὴποτε τὸν καθυστεροῦν καὶ, τὸ σπουδαιότερον ἀπ' ὅλα, ἐπιτρέπουν στὸ ἄτομο νὰ «ζήσῃ» τέλεια, ὁλοκληρωτικὰ, μέχρι τὴν τελευταία του ἡμέρα.

— Μὰ δὲν ὑπάρχει πραγματικὰ κανένας κίνδυνος γιὰ ἕνα ἄτομο, ποὺ δέχεται στὸν ὀργανισμό του ξένα κύτταρα;

Ὁ Ἑλβετὸς χειρουργὸς μαζί μὲ τὴ σύζυγόν του στὴν βίλλα τους, ποὺ βρίσκεται σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν κλινικὴν. Τὸ ζευγάρι δὲν ἔχει παιδιά.

ἘΝΑΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΚΟΣΜΟΣ

— Ἀπολύτως κανένας κίνδυνος, μὲ τὴν προϋπόθεσιν, βέβαια, ὅτι οἱ ἐπεμβάσεις θὰ γίνονται μὲ πολὺ αὐστηρὸ ἔλεγχον. Ἐγώ, ἔκανα μέχρι τώρα ἑξὶ χιλιάδες ἐνέσεις, χρησιμοποιώντας κύτταρα ἀπὸ διάφορα εἶδη ζώων. Φυσικὰ, ἐμεῖς βρισκόμαστε ἀκόμη στὶς ἀρχὲς αὐτῆς τῆς θεραπείας καὶ τὸ μόνον πράγμα, ποὺ μπορούμε νὰ διακρίνουμε καθαρά, εἶναι τὰ ὀριά της. Τὰ κύτταρα δὲ φέρνουν κανένα ἀποτέλεσμα στὶς μολυσματικὰς ἀσθένειες, γιὰτὶ εἶναι πολὺ εὐαίσθητα στὰ ἀντιβιομάτα. Γι' αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητο, πρὶν νὰ υποβάλουμε ἕναν ἀσθενή σὲ μιὰ ἐνέσι, νὰ ἀφαιρέσουμε κάθε πιθανὴ ἐστία μολύνσεως, ἀκόμη κι' ἕνα χαλασμένον δόντι.

Ὁ Ἑλβετὸς καθηγητῆς σωπαίνει γιὰ λίγο κι' ὕστερα συνεχίζει:

— Ὁ Δημιουργὸς ἔχει χαρίσει στὰ κύτταρα μιὰ θαυμασία δύναμιν. Εἶναι σαρὰντα τρισεκατομμύρια τὰ κύτταρα, ποὺ μὰς ἐπιτρέπουν νὰ ζοῦμε. Σαρὰντα τρισεκατομμύρια, ποὺ ζοῦν στὸν καθενα ἀπὸ μὰς, ποὺ μεγαλώνουν, ποὺ πολλαπλασιάζονται καὶ

Ὁ δόκτωρ Νίχανς στὴν περίφημὴ κλινικὴν τοῦ, ποὺ βρίσκεται στὴν Ἑλβετία. Σ' αὐτὴν τὴν κλινικὴν πηγαίνουν κάθε χρόνο γὰ νοσηλευθῆν πολλοὶ διάσημοι ἄνθρωποι. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς κρατοῦν τὸ ἱνκόγνιτό τους.

ποὺ πεθαίνουν. Κι' ἀπ' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ μεγάλο καὶ γοητευτικὸ μυστήριον σηκώνουμε τώρα τὸν πέπλο. Πρόκειται γιὰ ἕναν κόσμον θαυμάσιον καὶ ἀγνωστον, ποὺ πρέπει νὰ ἐξερευνηθῇ.

Ὁ Πῶλ Νίχανς δὲν εἶναι μόνον πτυχιούχος τῆς ἱατρικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς θεολογίας. Καὶ αὐτὸ ἐξηγεῖ τὴν ἱκανότητά καὶ τὴν ἐμπειρίαν, μὲ τὴν ὁποία δίνει στὴν μέθοδόν του φιλοσοφικὰς διαστάσεις.

Τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ καταπληκτικοῦ Ἑλβετοῦ χειρουργοῦ, εἶναι σήμερα γνωστὸ σ' ὅλο τὸν κόσμo καὶ εἶναι ἕνα ὄνομα, ποὺ σημαίνει ἐλπίδα γιὰ πολλὰς ἀρρώστειες καὶ ἰδιαίτερα γιὰ τὴν πρὸ ἀναπόφευκτῇ ἀπ' ὅλες: τὰ νηρατεία. Ἀνάμεσα στοὺς πρῶτους πελάτες τοῦ δόκτορος Νίχανς, ἦταν καὶ ὁ Πάπας Πίο 12ος, ποὺ τοῦ ἔχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη καὶ τοῦ ἔδωσε τὴν θέσιν, ποὺ ἔμεινε κενὴ ἀπὸ τὸν φλεμινγκ στὴν Παπικὴ Ἀκαδημία.

Σήμερὰ, γιατροὶ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμo ἀπευθύνονται πρὸς δόκτορα Νίχανς ἐπιθυμώντας νὰ συνεχίσουν τὸ ὄρρο, ποὺ ἀνοίξε ἐκεῖνος.

Ὑπάρχει μιὰ τέτοια ζήτησις κρεβατιῶν στὴν κλινικὴν τῆς Βεβέ, ποὺ οἱ διάσημοι πελάτες τοῦ Νίχανς πρέπει νὰ πάρουν σείρα προκαταβολικὰ ἀπὸ ἕνα χρόνο.

Αὕτὴ ἡ ἐντατικὴ ἐργασία ἔχει ἐπιτρεπῇ στὸν Ἑλβετὸ χειρουργὸ νὰ συγκεντρώσῃ μιὰ ὁλόκληρη περυσία. Μὰ παρ' ὅλα αὐτὰ, μὲσα στὸ βλέμμα τοῦ Νίχανς ὑπάρχει μιὰ παράξενη θλίψιν.

ἴσως νὰ εἶναι ἡ πικρία, ποὺ νοιώθει, ὅτι εἶναι ἀκόμη ἐξόριστος ἀπὸ τὴν παραδοσιακὴν ἱατρικὴν. Ἡ ἴσως ἐπειδὴ νοιώθει νὰ βαρύνῃ πάνω στοὺς ὤμους του ἡ εὐθύνη γιὰ τὸν καινούργιον καὶ δύσκολον ὄρρο, ποὺ ἀνοίξε. Γιατὶ, ὅπως καὶ νὰ ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, ὁ ἀγῶνας κατὰ τὸν νηρατεῖον καὶ τὸν θάνατον, εἶναι ἀκόμη μακρὺς, σκληρὸς, ἀδέδαιος.

12

12. Ἡ μάχη τῆς
ἀνεξαρτησίας

Μά, πριν αναπτύξουμε γνώμες
και πριν βγάλουμε συμπεράσματα,
είναι προτιμότερο ν' ακούσουμε τί
έχουν να πουν πάνω σ' αυτό τὰ
δύο... ἀντιμαχόμενα στρατόπεδα:
Οί κοπέλλες, δηλαδή, από τή μιὰ
πλευρά και οί μητέρες από τήν
άλλη.

— Αυτό είναι πραγματικά το μεγάλο μας πρόβλημα — μου είπε η Κούλα Μ., μία δεκαεπταετής φοιτήτρια της Φιλολογίας. Στη δική μας γενιά έρχεται ο λαγόνος να δώσει τη μεγάλη μάχη της ανεξαρτησίας. Άλλωστε, με νομίζετε; Σε μία εποχή σαν τη σημερινή, που οι κατοικοί της γης ετοιμάζονται να κατακτήσουν το φεγγάρι, μήπως θαπρέπει η γυναίκα να εξακολουθήσει να κυττάζει τον κόσμο από το γυναικωτήριο; Όχι, βέβαια! Ήταν φυσικό να ευνυφισθώ, να επαναποσταθίσω και να απαιτήσω τα δικαιώματά, που είναι λογικό να της ανήκουν. Τι άλλο υπάρχει σ' άλλ' αυτά; Ήταν κάτι, που κάποτε έπρεπε να γίνει. Τί φταίμε εμείς, αν συνέβηκε ακριβώς στη δική μας εποχή; Φταίνε τα γεγονότα, που μεσολάβησαν στα τελευταία χρόνια, φταίει η άκαταμάχητος εξέλιξη του σημερινού κόσμου, οι συνθήκες της ζωής, που άλλαξαν ριζικά από τη μία στιγμή στην άλλη, μπορεί να τη κανείς. Και για να σάς φέρω ένα πιο πρακτικό παράδειγμα: Οι γιαγιάδες μας μαγειρεύουν σε καπνισμένες «γωνιές» και μαυρισμένα τζακίνα με ζύλα και με κρόβουνα. Οι μητέρες μας, πριν από λίγα χρόνια ακόμη, θεωρούσαν «πολυτέλεια» την γκακιέρα, ενώ σήμερα η ηλεκτρική κουζίνα είναι κάτι ουσιαστικά απαραίτητο, που μπαίνει ακόμη και στα πιο λίκια σπίτια. Αυτό μου λέει, αν καθόντουσαν να σκεφθούν, ότι γονείς μας, θα καταλάβαιναν, ότι τέλουν, ότι μέσα σε όλη αυτή την επανάσταση της προόδου, ήταν αδύτατα φυσικό, έμεινε, οι κοπέλλες της γενιάς της ηλεκτρικής κουζίνας, να είμαστε κάπως διαφορετικές από τις κοπέλλες της γενιάς της γκακιέρας ή και της «γωνιάς» με τα κρόβουνα. Νά, η μητέρα μου, π.χ., έχασε τον κόσμο για να της πάση όποιον μπαίνω ηλεκτρικό ψυγείο, επειδή το θεωρεί απαραίτητο, δεν έννοει να καταλάβει πώς είναι δυνατόν να είναι τα κομμάτια να πηγαίνουν στον κιβώτιο υπολογιστή μ' ένα συμφορητή υπολογιστή. Γιατί κάτι τέτοιο, εκείνη δεν του 'χολούσε στην ηλικία μου». Θα το 'χολούσε από κάτι τέτοιες παρατηρήσεις, λοιπόν, δεν έννοει άδικο, έμεινε οι μοντέρνες κοπέλλες, να λέμε και να πιστεύουμε ότι οι γονείς μας δε μας καταλαβαίνουν και να επανασταθούμε για όλη αυτή την ψυχική και άδικακαταλογητή ελλείψη κατανοήσεως, που μας δείχνουν»

Οἱ μοντέρνες κοπέλλες πιστεύουν ὅτι ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ εἶναι ἀνεξάρτητες, νὰ κάνουν ὅ,τι θέλουν αὐτές καὶ νὰ ζοῦν μὲ τὸν τρόπο ποὺ τοὺς ἀρέσει.

— Ναι, οί γυναικες μας δὲ μάς καταλαβαίνουν ἢ μάλλον δὲ «ἐπὶ θέλου» ναὶ μάς καταλαβόν, μὴ εἴπω ἡ Νίτσα Ε.Ε., σπουδαία τεχνική σχολή. Ἐρῶ τι θὰ θέλατε ναὶ μὴ πηπτε. Οὔτι τὸ πρόβλημα τῶν ἀντιθέσεων, ἀνάμεσα τοὺς γυναικες καὶ τοὺς παῖδας, ἔχει παλιν, σμῖν, ὡς παραδεχόμεθα, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ποτὲ δὲν εἶνε τῆ σημερινοῦ ἐνστάσι, ἰδιαίτερα σὲ ὅτι ἀφορᾷ ἐμας, δηλαδή τῆς σύγχρονης κοπέλλης. Τὰ ἀγρία εἶχαν καὶ πρῶτα τῆς ἀνεστραφένος τούς. Τῆς κτήσαν καὶ κέρρισαν μερικές παράπλαν. Γιά μάς, ὅμως, ἀλλὰ ἀλλὰ, ἐνν ἑσθρικά καὶ ρεϊκικά. Καὶ αὐτὲ εἶναι ποὺ οἱ γυναικες μάς δὲ θέλουν οὐτε ναὶ τὸ καταλάβουν, οὐτε ναὶ τὸ παραδεχτοῦν. Καὶ ὅμως ἔξερουν ὅτι οἱ ἰδίες οἱ συνηκῆς τῆς σύγχρονης ζωῆς ἔφεραν τὰ πράγματα ἐστὶ. Τὶ μπορούμε, λοιπόν, νὰ κάνουμε ἐμεῖς; Δὲν εἶναι φυσικὸ νὰ θέλουμε νὰ ζήσουμε στὴν ἐποχὴ μάς; Γιατί νὰ προσπαθοῦν ναὶ μάς ἀνεηθώσουν αὐτὸ τὸ δικαίωμα; Δὲν καταλαβαίνουν ὅτι μὴ αὐτὸ τὸν τρόπο μὴ κάνουν νὰ ἐπαναστατοῦμε; Ὅα μὴ πηπτε ὅτι ἡ ἀντίστροφά τοὺς εἶναι φυσική, ἐπειδὴ αὐτοὶ — καὶ ἰδιαίτερα οἱ μῆτρες μάς — ἔζησαν πολὺ διαφορετικῶς, αὐ νέες; ἴσως. Μάς γιὰ τὸν ἴδιον λόγον, ἐγώ, τοὺλάνιστον, πιστεύω ὅτι ἐμεῖς ἔχουμε τὸ χρέος νὰ παλέψουμε, γιὰ νὰ διεκδικήσουμε τὰ δικαιώματά μάς. Ὅλες οἱ στάσεις καταστάσεις χρειάζονται πάντα μιὰ ἐπανάστασι, γιὰ νὰ παύσων νὰ εἶναι τέτοιες. Κι ἐμεῖς πρέπει νὰ προσπαθήσουμε νὰ κερδίσουμε τὴν ἀνεστραφένά μάς, ἐστω μὲ ἀγῶνα καὶ μὲ κόπο, γιὰ νὰ μπορούμε νὰ τὴν προσφέρουμε σ' ἐκεῖνες, ποὺ θὰ ἔξερουν ὑπερᾷ ἀπὸ μάς καὶ ποὺ θὰ μπορούσων, ἐπὶ τέλος, νὰ ζήσουν σ' ἑναν κόσμον σὺν ὅποιο ἰσθαφερὲς ἀνάμεσα στὸ ἔνα καὶ τὸ ἄλλο φύλο θὰ ἔχουν ἑξασφονιστή καὶ ἡ γυναικάς θάχνη πάψει νὰ θεωρεῖται καὶ νὰ ἀισθάνεται ἑυποπόριον τοῦ ἀνθρωπίνου εἶδους.

Με θέρμη και πάθος και με άρκετά πειστικά επιχειρήματα, οι σύγχρονες κοπέλλες υποστηρίζουν,

ὅπως εἶδαμε, τὴν «ὑπόθεσι» τῆς ἀνεξαρτησίας τους. Ἀλλὰ ἄς δοῦμι τώρα...

— Τι τὰ θέλετε — μου εἶπε ἡ κυρία "Ελσα Ζ., μιά ἀρετὰ νὰ ἀκούῃ κυρία, μὲτῆρα μὲς κόρης δεκαοκτὼ χρόνων. Γιὰ μᾶς, ὅλα αὐτὰ τὰ ἐπὶρρήματα τῶν νουητόνων κοριτσιῶν», πὺ ἀναφέρεται μεχρὶ σὴμερα καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλα αὐτὸ τὸ μεγάλο καὶ φοβερὸ θέμα τῆς «ἀνεξαρτησίας», ποὺ ἄλλες λιγότερο καὶ ἄλλες περισσότερο, φτάνουν στὸ σημεῖο νὰ ἀπαιτῶσιν, γιὰ μᾶς, τὶς μητέρες τοὺς, ἀποτελὼν ἐπὶ ἄλῃ. Σ' αὐτὴ τὴν περὶ ὧσιν, καὶ ἡ λιγυγιάδῃ ἐποχῇ, ποὺ ζοῦμε, ὁ ρόλος τῆς μητέρας ἑνὸς κοριτσιοῦ εἶναι ἀφαντάσια υπεβλήσις καὶ ἰδιαιτέρα στὴ δικὴ μᾶς χώρα. Σὲ ἄλλες χώρες, ὅπως εἶχα τὴ δυνατότητα νὰ διαπιστώσω καὶ ἐνὶ ἡ ἴδια, γιὰ τὰ τοῖςδε φαν ἀρετὰς, κατὶ τέτοιες εἰς τὰς κόλπους ἔχουν ἐπεσερπὸν πιά, ἐνὸς ἔδω στήν "Ελλάδα τὸ πρᾶγμα βρισκεται πᾶντο στήν πὶν δύσκολῃ καμπῇ του. Ἐδῶ, ἀπὸ τὴ μὴ πλεῖστα, ὑπάρχει ἡ ἐξέλιξις ἀσυγκράτητῃ, ἐπιτακτικῇ, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλῃ ἡ παραδοξὸς καὶ ὁ κοινωνικὸς προλήψεις, ποὺ ἔχουν ρίζες βαθεῖα ἐν γένεσι τοῦ λαοῦ μᾶς, στὴ νοοτροπία μᾶς. Ἐνὼ στέλνομε τὰ κορίτσια μᾶς στὰ Γυμνάσια, στὰ Πανεπιστήμια καὶ στὰ Πολυτεχνεῖα ταυτῆχρονα τοὺς ἀπαιτοῦμε νὰ παραμένουν ἡσυχᾷ καὶ «αἰσχυμένα» κορίτσια τοῦ σπιτιοῦ, ὅπως τὸν ἐπὶ ἂλλο καλὸ καὶ κατὰ. "Η λογικὴ λέει, οἱ δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ συνδυασθοῦν ὅλα αὐτὰ, ἀλλὰ ἡ δικὴ μᾶς πραγματικότητα ἀπαιτεῖ, ὅτι αὐτοὺς ὁ συνδυασμὸς «πρέπει» νὰ γίνεται!

«Νά γιατί σ'ες είπα καί πιό πάνω, ὅτι ὁ ρόλος μιᾶς ὑπηρετίας, σ'ε μιὰ ἐποχὴ σάν τὴ σημερινή, καί σ'ε ἕναν τόπο σάν τὸ δικό μας, εἶναι πιό δύσκολος καί πιό ὑπεύθυνος ἀπὸ ποτὲ ἄλλοτε. Γιατὶ μᾶς εἶναι δύσκολο νὰ τοὺς ἀντιγράψουμε νὰ ζήσουν «ὅπως θέλει ἡ ἐποχὴ τους».

‘Αλλά μάς είναι ακόμη πιο δύσκολο να τῆς ἀφίσουμε ἐλευθέρως καὶ ἀνεξέλεγκτες καὶ μάλιστα σὲ μία κοινότητα, σὰν τὴ δική μας. Ἡ κόρη μου με κατηγοροῦν σήμερα πῶς τῆς φέρομαι αὐστηρά, πῶς δὲν τῆς δέχνω κατανόηση. Μὰ εἶμαι βέβαιη, ὅτι κι’ αὐτὴ θὰ φερθεῖ παρόμοια στὴ δική της κόρη, ἂν, κι’ ὑπερταρπὴ ἀπὸ μία γενεά, ἡ περιήφιση ἀπὸλυτῆς τῆς ἐκνευρωτικῆς τῆς γυναικείας» καὶ ἡ ἀκόμη πρὸς περιήφιση «ισότης τῶν δύο φύλων», θὰ ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι γιὰ τὴ χώρα μὰς ὥρασις θεωρίας, ποὺ δὲ θὰ ἐφαρμοζοῦνται στήν πράξι, παρὰ μόνον ἀπὸ λίγες καὶ πάντα παρεξηγημένες «τολίμαρες».

— Είμαι μητέρα δυο κοριτσιών δεκαεννιά και δεκαεπτά χρόνων — μου είπε η κυρία Ζωή Γ. — και τὴ πρόβλημα τῆς ἀνεξαρτησίας, ὅπως καὶ ὅλα τὰ ἄλλα μικρὰ καὶ μεγάλὰ προβλήματα τῆς μοντέρνας κοπέλλας, τὰ ζω καθε μέρα καὶ σὲ ὅλες τὶς ὥρες τῆς ἡμέρας.

«ΟΙ δυο κόρες που είναι αρκετά μεγάλες πιά, σπουδάζουν και οι δυο — η μία στο Πανεπιστήμιο, η άλλη ακόμη στο Γυμνάσιο — κι όπως είναι φυσικό, έχουν τις δικές τους ανάληψεις για το κάθε τι και ένα σωρό απαιτήσεις. Πιστεύουν, ότι έχουν το δικαίωμα να είναι ανεξάρτητες, να κάνουν ό,τι θέλουν αυτές, να ζουν με τον τρόπο, που τους άρεσει. Οι Αντιρρήσεις μου τις κάνουν να επαναστατούν. Με κυττάζουν, σά να ήμουν ο δέσμοφύλακας τους και σε κάθε εκκρίσι — δηλαδή τουλάχιστον δέκα φορές την ημέρα — μου φωνάζουν, ότι δεν τις καταλασάω. Μά δεν έχουν δικίο σ' αυτό. Εγώ τις καταλασάω, που πολύ καλά, περισσότερο απ' όσο μπορούν να φανταστούν. Καταλασάω, ότι είναι περφηφνες για τις «μοντέρνες ιδέες» τους και ότι, θα το νεανικό ένδυσσασίμο τους, αισθάνονται γεμάτες σιγυριά και αυτοπεποίθησι. Έτοιμες να αντιπεποιθίσουν τις δυσκολίες της ζωής και να τις νικήσουν. Πιστεύουν ακόμη, ότι, αν οι γονείς τους θα τους άφηναν απόλυτη ανεξαρτησία, αυτές θα μπορούσαν να τη χρησιμοποιήσουν σωστά, χωρίς να διακινδυνεύουν να κάνουν λάθη. Κι' έγω, έπειδι προσπαθώ να δώ τα πράγματα αντικειμενικά και λογικά, παραδεχόμενα, ότι οι σπηνερνές κοπέλες ξέρουν να προφυλάξουν τον εαυτό τους πολύ καλύτερα απ' όσο τα καταφρονέμε εμείς, όταν είχαμε την ηλικία τους.

«Μά, παρ' όλα αυτά, εξακολουθώ να επιμένω, ότι η απόλυτη ελευθερία είναι επιβίβαστη, γιατί οι κοπέλλες, στην πρώτη νεανική ηλικία τους, έχουν ν' αντιμετωπίσουν, πριν απ' όλα, έναν έγχρο, που έρχεται μέσα από τον ίδιο τον εαυτό τους. Δηλαδή την καεστιά τους, που τις σπρώχνει σε σοβαρά λάθη. Και κερδώς απ' αυτόν τον «έγχρο» έμειν οι υπήτερες έχουμε χρέος να τις προφυλάξουμε, έστω και με τον κίνδυνο να τις ερωμε να μάς τυτάρουν με μίσος. Αργότερα, όταν β' μεγαλώσουν και β' ώριμουν περισσότερο, ίσως να β' ευγυνωμον, που β' φανήκαμε μαζί τους πολύ έλαστικές.

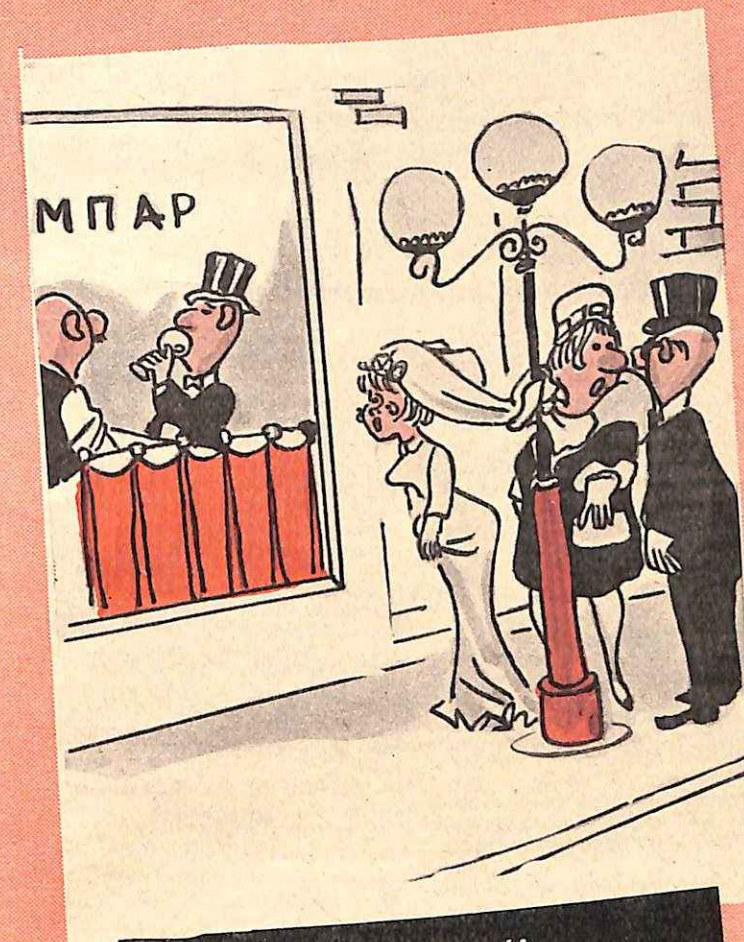
Ανάμεσα στις απαντήσεις, που πρ'α από πολλές υπήτερες, τελειώνοντας αυτή την έξενα, β' δ'αλέκο αυτές τις δύο, γιατί μ' αφήσαν οι πιο χαρακτηριστικές, οι πιο λογικές.

Ας τις διαβάσουν οι κοπέλλες, που παραπονούνται, ότι οι υπήτερες

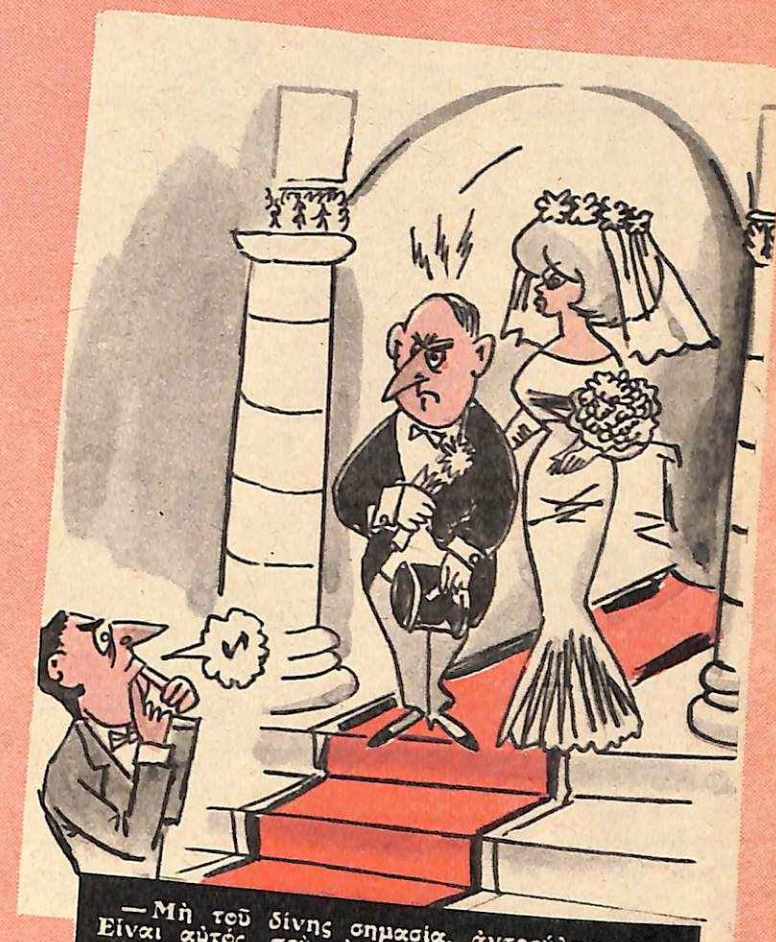
που καταπονούνται, ότι οι μητέρες τους, δέν τους δείχνουν κατανόηση. Ίσως τις βοηθήσουν να «καταλάβουν» λίγο αυτές τις μητέρες τους, βρίσκοντας έτσι μια απάντηση στο ερώτημα, που τις βασανίζει: «Μά γιατί οι γονείς μας μάς φέρονται έτσι;».

ΠΕΛΛΥ ΚΕΦΑΛΑ

ΠΕΛΛΥ ΚΕΦΑΛΑ

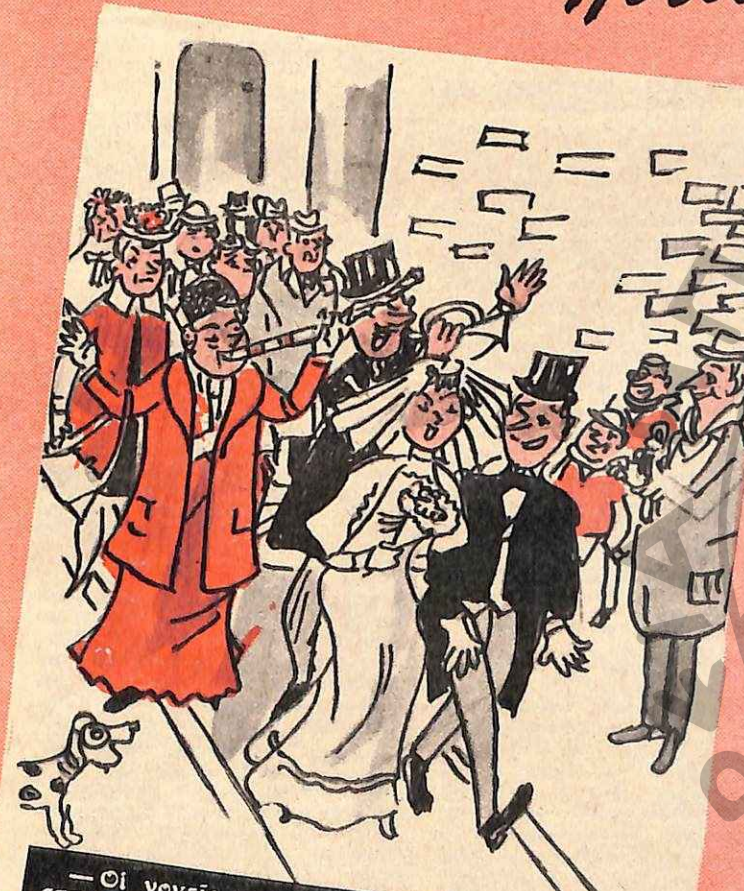

—Μπράβο αρχή!...

— Μὴ τοῦ δίνης σημασία, ἀντρούλη μου...
Εἶναι αὐτός, ποὺ τὸν ἐγκατέλειψα γιὰ χάρι
σου!...

Ἡθαίᾳ χόρευε

— Οι γονείς σου δὲν φαίνονται και τόσο στενοχωρημένοι, πού σε παίρνω από κοντά τους!...

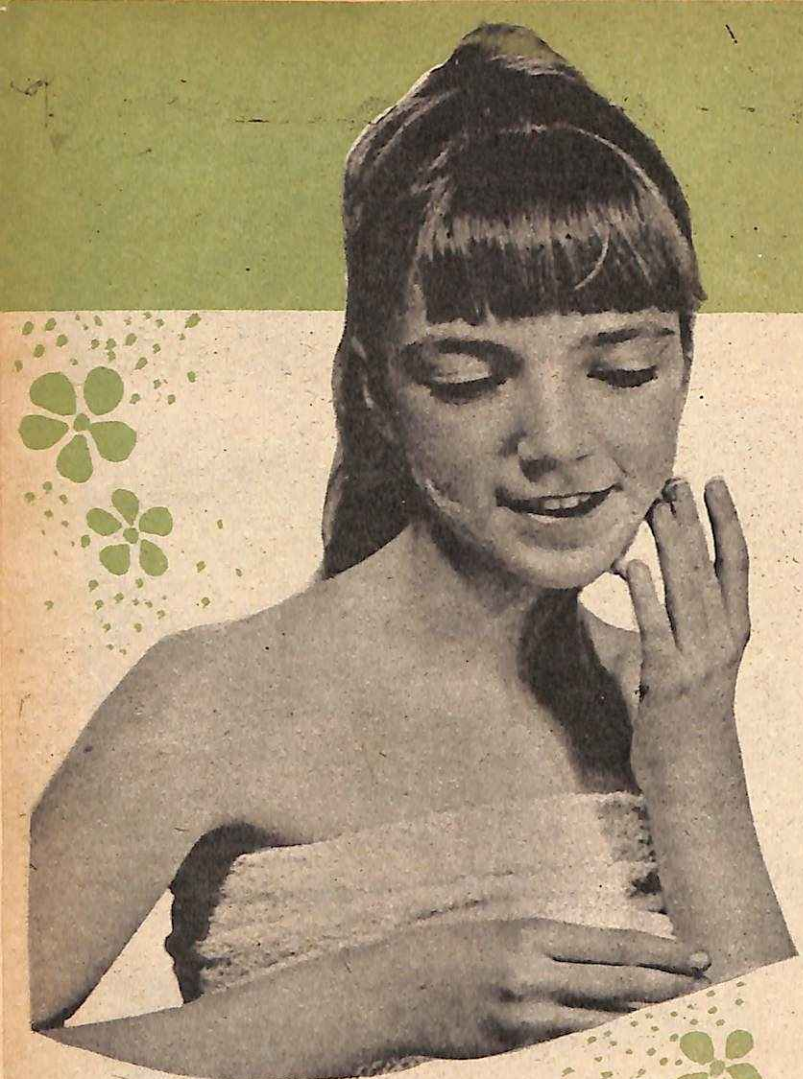

Ό π ά σ ω ρ: Θα σταματήσετε για λίγο το τρανζίστορ, να κάνουμε τη δουλειά μας;

ΤΑ 5 ΣΗΜΕΙΑ

ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

για τα κορίτσια
και τις γυναίκες

Πολύτιμες συμβουλές και για τις δυο ηλικίες

ρουν να κρύβουν αυτό το ελάττωμα με τα μαλλιά. Γι' αυτό οι μητέρες πρέπει να μάθουν ότι η πλαστική χειρουργική των αυτιών είναι από τις πιο απλές και δεν απαιτεί καν να παραινηθεί το παιδί στην κλινική. Αν καταλάβετε ότι το παιδί σας υποφέρει από αυτή τη μικρή δυσμορφία, μη διαστάσετε να κάνετε μια μικρή θυσία, για να του αφαιρέσετε ένα «κομπλεξ», που μπορεί να το κάνει δυστυχισμένο για όλη του τη ζωή.

Η ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ

Η περιποίηση της πρέπει να αρχίζει νωρίς. Γιατί πρέπει να ξέρετε ότι, τουλάχιστον θεωρητικά, πάνω σ' ένα πρόσωπο, που η περιποίησή του έχει αρχίσει από την πρώτη νεότητά, οι ρυτίδες πρέπει να αρχίσουν πολύ να εμφανιστούν και ότι μια ωραία επιδερμίδα είναι ένα από τα «χαρακτηριστικά», που προκαλούν μεγαλύτερη εντύπωση σε μια γυναίκα. Η δυσμορφία της επιδερμίδας, στα πολύ νεανικά χρόνια ονομάζεται πριν απ' όλα, καθαριότητα.

Μια καθαριότητα, που μπορεί να είναι και αρκετά δύσκολη, όταν πρόκειται για επιδερμίδες λιπαρές με μαύρα στίγματα ή γεμάτες μιμπίκια. Ο αγώνας με τους τριπολούς αυτούς εχθρούς πρέπει να αρχίσει πολύ γρήγορα. Οι επιδερμίδες είναι, από μια άποψη, άρρωστες και αυτές οι άρρωστες θα πρέπει να νοσηλευθούν όπως όλες οι άλλες.

ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΕΙΣ ΕΥΚΟΛΕΣ, ΜΑ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΕΣ

Τα μαύρα στίγματα πρέπει να «σπώνονται» λίγο κάθε φορά για να απορύνετε τα κοκκινίσματα και τους ερεθισμούς της επιδερμίδας. Είναι προτιμότερο να κάνετε αυτές τις επιβιώσεις το βράδυ πριν πέσετε στο κρεβάτι. Αν δεν είστε ικανές να σπύσετε μόνες τα μαύρα στίγματα, ζητήστε από την μεγαλύτερη αδελφή σας ή από τη μητέρα σας να σας βοηθήσουν. Αν τα στίγματα βγαίνουν δύσκολα, μαλακώστε τα πρώτα μ' ένα μπάνιο ατμού, μένοντας για λίγο λεπτά με το πρόσωπο σκεπμένο πάνω από τον ατμό μιας κατσαρόλας με βραστό νερό. Όταν όμως δεν πρόκειται μόνο για μαύρα στίγματα, αλλά και για ακμή, τότε το πρώτο γίνεται σοβαρότερο, γιατί σ' αυτή την περίπτωση πρόκειται για μια άρρωστική που μπορεί να γίνει χρόνια.

ΜΙΑ ΔΙΑΙΤΑ «ΔΡΟΣΕΡΗ»

Αρχίστε επιβάλλοντας μια αυστηρή πειθαρχία στην επιθυμία, που θα αισθανεστε ασφαλώς να πέσετε και να «σπάσετε» τα μπιμπίκια, με την μάταιη ελπίδα ότι θα τα κάνετε να εξαφανιστούν γρηγορότερα. Μα μ' αυτό τον τρόπο πετυχαίνετε μόνο να τα πολλαπλασιάσετε. Μακριά λοιπόν τα χέρια από τα μπιμπίκια. Το βράδυ μόνο, μπορείτε να τ' αγγίζετε με λίγο μυαλάκι τυλιγμένο στην άκρη μιας οδοντογλυφίδας και βουτηγμένο σε άσπρο λάδι. Τ' αγγίζοντας πολλές πιθανότητες να δώτε το επόμενο πρωί το μπιμπί-

κι να έχει υποχωρήσει και να έχει μαραθιά. Μα η θεραπεία της ακμής είναι κυρίως εσωτερική. Χρειάζεται γι' αυτήν μια διαίτα, που αποκλείει τα πολύ πικάντικα φαγητά, τις βαριές σάλτσες, τα σαλάμια, τα αλμυρά κάθε είδους, τα τηγανιτά, τα γλυκά. Τρώτε «δρoσερά» τρώτε φρούτα, τρώτε «νεανικά». Πολλά χορτα, πολλές σαλάτες, κρέας και ψάρι μόνο στη σάρα, πίνετε πολύ νερό το απόγευμα, μέχρι έξη ποτήρια και το πρωί μόλις θά ξυπνήσετε μην παραλείπετε να πίνετε ένα ποτήρι χλιαρό νερό χωρίς ζάχαρη και με χυμό λεμονιού. Αν η ακμή που έχει εκδηλωθεί σ' εσάς είναι από τις πιο επίμονες και τις πολύ άσχημες πηγαίνετε οπωσδήποτε σ' ένα δερματολόγο.

ΟΜΟΡΦΙΑ ΜΕ ΝΕΡΟ ΚΑΙ ΣΑΠΟΥΝΙ

Γύρω από το «μακιγιάζ» έχουν με ευτυχώς να πούμε πολύ λίγα. Οι κοπέλλισσες που έχουν καλό γούστο, πρέπει να ξέρουν ότι η ομορφιά που λογαριάζεται στην ηλικία τους είναι εκείνη, που έχει για μοναδικό μακιγιάζ το νερό και το σαπούνι. Δεν βάρουνται και δεν βαρτούν, για μια εξαιρετική περίπτωση, χρησιμοποιούν μόνο ένα διακριτικό κραγιόν, λίγη πούδρα, μια μολυβία στα μάτια, ελάχιστο ομίελ στις βλεφαρίδες και τίποτα περισσότερο. Και το χτένισμά τους πρέπει να είναι προσανατολισμένο στην απλότητα. Τα κορίτσια πρέπει να έχουν μαλλιά ίσια και καλοβουρτσισμένα. Μα όσο πιο απλό θα είναι το χτένισμα, τόσο πιο τέλειο πρέπει να είναι το κόμμω. Γιατί καλό κόμμω σημαίνει χτένισμα τακτοποιημένο ακόμη και για τις εφ' όρους.

ΤΟ ΠΑΧΟΣ ΤΗΣ ΕΦΗΒΕΙΑΣ

Νά το μεγάλο πρόβλημα, που αντιμετωπίζουν πολλές κοπέλλισσες. Μα κι εσείς μητέρες—από πάντων εσείς—πρέπει να προσέξετε! Μην επιμένετε να δίνετε στις κορούλες σας πάντα με ζυμαρικά, με ρύζι, με σούπες και μην τρομάζετε, όταν διαβάσετε στις αισθητικές συμβουλές ότι ακόμη και οι μικρές κοπέλλες πρέπει να ακολουθούν μια διαίτα. Δεν πρόκειται για «διαίτα πείνας», αλλά για μια διαίτα υγιεινή, θρεπτική και όχι παχυντική.

Για μια κοπελλά στα πρώτα χρόνια αποτελεί διπλό βάρος, σωματικό και ψυχικό, που πρέπει να προσπαθήσετε να της το αφαιρέσετε. Περισσότερο από ποτέ σ' αυτή την περίπτωση η μητέρα πρέπει να δείξει κατανόηση και εξιτηνάδα, φροντίζοντας να βοηθήσει την κόρη της να καταπολεμήσει το πάχος. Αν πρόκειται για μια απλή παχυντικότητα, που έχει προέλθει από υπερτροφία και πολύ καθιστική ζωή, η θεραπεία της είναι εύκολη, με διαίτα, γυμναστική και σπόρ. Αν όμως προέρχεται από μια άδενική ανωμαλία, μόνο ένας ειδικός γιατρός μπορεί να σας βοηθήσει.

Πριν απ' όλα, μην αναβάλετε για αργότερα τη λύση των προ-

βλημάτων των νεαρών κοριτσιών. Δεν είναι ποτέ πολύ γρήγορα γι' ν' αποκτηθεί κανείς μ' εκείνο το πρόσωπο και μ' εκείνο το σώμα, που πρέπει να κρατήσουν για όλη τη ζωή.

ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΣΗΜΕΙΑ ΠΟΥ ΚΑΝΟΥΝ ΝΕΑ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

- ★ Μακιγιάζ ελαφρό και άνοιχτο.
- ★ Ένα ωραίο χαμόγελο.
- ★ Μαλλιά κοντά και πυκνά.
- ★ Κοπνίστε λίγο, πίνετε λίγο, τρώτε «φρούτα».
- ★ Λίγη αισιοδοξία και η επιθυμία να γίνετε καλύτερες.

ΟΜΟΡΦΕΣ ΣΕ ΚΑΘΕ ΗΛΙΚΙΑ

Είπαμε «ομορφες» μ' ίσως να πρέπει να πούμε ευχάριστες, γοητευτικές, ενδιαφέρουσες σε κάθε ηλικία. Ανάμεσα στα τόσα δώρα, που η μοντέρνα ζωή έκανε στη γυναίκα είναι και η συμμετοχή της σε κάθε είδους εργασία. Και έχει αποδειχθεί ότι ακριβώς η εργασία, όταν δεν είναι υπερβολικά κορυφαία, διατηρεί νέες τις γυναίκες. Γιατί, η ζωή της εργασίας, τις υποβάλλει σ' έναν συνεχή έλεγχο, σε μια διαρκή πειθαρχία. Η γυναίκα, που εργάζεται, ξέρει ότι η εξωτερική της εμφάνιση—πέρα από κάθε κοκκατάρα—είναι το μεγάλο της «ατού», όταν την μεταχειρίζεται με φροντίδα και εξιτηνάδα.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΛΑΘΟΣ : Η ΑΜΕΛΕΙΑ

Εκείνη που αντίθετα καταλήγει να παραμελήσει τον εαυτό της, είναι η γυναίκα που εργάζεται μέσα στους τέσσερις τοίχους του σπιτιού. Εκείνη για την οποία ο δόλος ο κόσμος κλεινεται μέσα στο πάγωμα της νοικοκυράς. Και είναι ακριβώς σ' αυτό το μικρό κόσμο, που ακούει κανείς πολύ συχνότερα εκείνη την απογοητευτική φράση «Τώρα πιά!» Η γυναίκα του σπιτιού δίνει όλο τον εαυτό της στο σύζυγο, στα παιδιά, στην περιποίηση του σπιτιού και συχνά-σινά αρχίζει να παραμελεί την εμφάνισή της, γιατί συλλογίζεται ότι η αισθητική της δεν έχει καμιά σχέση με την απόλυτη αποστροφή της σε καθήκοντα τόσο ευγενικά και υπηλά.

Λάθος και πολύ σοβαρό, μάλιστα! Γιατί ο σύζυγος και τα παιδιά κρίνουν τη σύζυγο και τη μητέρα και θα ήθελαν να τη δουν—είναι βέβαιο αυτό—δχι μόνο σαν σύζυγο και μητέρα, αλλά και σαν μια γυναίκα με ευχάριστη εμφάνιση, για την οποία να μπορούν να υπερηφανεύονται.

ΤΙΠΟΤΑ ΠΕΡΙΤΤΟ

Δέ μιλάμε αυτή τη στιγμή για το βάψωμο, που αποτελεί μια λύση σε πολύ επιφανειακή για να λύσει ένα πρόβλημα εξαιρετικά περίπλοκο. Το βάψωμο μπορεί και να μην είναι απαραίτητο και άσποδη—ποτέ δε μπορεί να αποτελέσει τίποτε περισσότερο από μια τελική απεργία. Μα θα θέλαμε όλες οι σύζυγοι και όλες οι μητέρες, που διαβάουν στα γράμματα σήμερα εδώ, να κάνουν ένα προσεκτικό και ευσυνείδητο έλεγχο μπροστά στον καθρέφτη.

ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Είναι εκείνο, που θα έπρεπε να είναι; Δεν υπάρχει κανένα κενό ανάμεσα σ' εκείνα τα δόντια, που άλλοτε ήταν μια σειρά μαργαριταριών; Τα δόντια βέβαια δεν εξαφανίζονται, μα η οδοντιατρική έχει πετύχει θαύματα σήμερα. Τα δόντια, που λείπουν, δίνουν στο πρόσωπο μια όλη γέφυρα και θλιβερό. Φροντίστε, λοιπόν, να κρύψετε τα κενά.

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Είναι γκριζά, είναι λευκά, είναι θαμμένα; Αν τα έχετε αφήσει γκριζά ή άσπρα, πρέπει να καταλάβετε ότι είναι απαραίτητο να τα κρατάτε σε τάξη, να τα πλένετε συχνά, να τα χτενίζετε με γούστο. Μην ξεχνάτε ότι σ' ένα νεανικό κεφάλι, τα άκατάστατα μαλλιά μπορεί να είναι χαριτωμένα, μα πάνω σ' ένα κεφάλι γκριζό είναι χωρίς αμφιβολία άσχημα. Αν τα μαλλιά σας είναι θαμμένα, μην παραλείπετε ποτέ την επίσκεψή σας στο κομμωτήριο μια φορά το μήνα. Με το κεφάλι τακτοποιημένο θα νιώσετε καλύτερα και (από ψυχολογική επίδραση) πιο σύγουρη γι' τον εαυτό σας.

ΤΟ ΣΩΜΑ

Σταθήτε μπροστά σ' έναν δολιχόρο καθρέφτη, που θα σφίγγεται απελα. Κυτταχίτη προσεχτικά απ' όλες τις πλευρές. Προπατήστε λίγο έντελώς χαλαρωμένες, χωρίς παλούτσια. Αν δεν έχετε ακριβώς αυτό που λέμε, «επιπλοήττο», αυτή η αυτοεξέταση θα είναι βέβαια λίγο σκληρή. Ας ελπίσουμε, τουλάχιστον, ότι το σπινέν και ο ελαστικός κορσός αποτελούν αναπόσπαστα στοιχεία της εσωτερικής γκαρνταρόμπας σας.

Αν όμως είστε από εκείνες, που λένε ότι «δεν μπορούν να αισθάνονται τίποτα να τις σφίγγει», πρὸς Θεού, μην το επαναλάβετε πιά! Σήμερα το σπινέν και οι ελαστικοί κορσίδες έχουν τελειοποιηθεί. Πάρχει ένα μοντέλο για κάθε σώμα με ενσωστές στο κατάλληλο σημείο, ικανό να μεταμορφώσει σ' ένα λεπτό ακόμη κι' ένα σώμα δύσκολο. Θαύματα, βέβαια, δεν πρέπει να περιμένετε, αλλά εντυπωσιακές αλλαγές, ναι! Πάνω στο σώμα, που θα έχει βοή—με το σπινέν και τον κορσέ—μια γοαμή πιο λεπτή και κανονική, τα φορέματα παίρνουν άμεσως μια άλλη όψη. Θα εξακολουθήσετε, βέβαια, να έχετε «εκείνα τα τόσα κιλά πάρα πάνω», μα θα έχετε χάσει την παραμελημένη όψη της γυναίκας, που αφήνει το λίπος να περισυή ανεξόχλητος.

ΚΙ ΕΚΕΙΝΑ ΤΑ ΚΙΛΑ ΠΑΡΑ ΠΑΝΩ!

Εδώ είστε πραγματικά άσυνωφτες, αν δεν αρχίσετε άμεσα, από σήμερα κι' όλες. Είστε εσείς, που ασχολείστε με τα φαγητά, επομένως σ' είναι εύκολο να ακολουθήσετε μια σωστή διαίτα. Τίποτα δεν γερνά περισσότερο από μια βαριά εμφάνιση. Όσο για τη διαίτα που πρέπει να ακολουθήσετε, είναι η συνήθει-

νη. Κρέας στη σάρα πολλές σαλάτες με ελάχιστο λάδι, καθόλου ζυμαρικά ή ρύζι, πολύ λίγο ψωμί, καθόλου γλυκά. Μια ημέρα την εβδομάδα μια διαίτα αποκλειστικά με γαλακτερά (γάλα, γασούρι). Σε μια εβδομάδα θα έχετε χάσει ένα κιλό και αυτό θα σας ενθάρρυνε γι' να συνεχίσετε τη διαίτα. Μετά ένα μήνα θα παρατηρήσετε μια μεγάλη αλλαγή στη σιλουέτα σας. Μην πείτε «τορα πιά!...» Ποτέ δεν είναι άργα για μια προσπάθεια προς το καλύτερο. Και μια τελευταία συμβουλή: Προσοχή στο έντερικό σύστημα. Πολλές ασήσεις βάρους στην όψη ηλικία προέρχονται από κακή λειτουργία του.

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΣΑΣ

«Δεν βάφτηκε ποτέ, δ'αν ήμουν νέα κι θ' αρχίσω τώρα; Αλλάστε οι δικοί μου θα γελούν σαν με μένα». Μα η φράση, που ακούει κανείς να επαναλαμβάνεται πολύ συχνά. Πριν απ' όλα, δεν σας λέμε να βαρπτήτε, σας λέμε να ασχοληθείτε με το πρόσωπό σας, που θα έχει χωρίς αμφιβολία, μεγάλη ανάγκη.

Ασφαλώς θα έχετε μια επιδερμίδα σκληρή, γιατί αυτή είναι χαρακτηριστική στα σημερινά γυναικεία πρόσωπα. Ακόμη κι' εκείνες που στα νεανικά τους χρόνια είχαν επιδερμίδα λιπαρή, με το πέρασμα του καιρού βλέπουν το πρόβλημα τους να αντιστρέφεται.

Αρχίστε, λοιπόν, άμεσα να τροποποιήσετε την επιδερμίδα σας. Μένετε μόνες στο σπίτι για πολ-

λές ώρες την ημέρα και φτάνουν είκοσι λεπτά για ένα αποτελεσματικό επίθεμα. Δεν υπάρχει λόγος να σας δουν ο σύζυγός σας και τα παιδιά σας με το πρόσωπο γεμάτο κρέμες. Με τα τρία μακρινά δαχτυλά των χειρών «χιτυώστε» ενεργητικά το πρόσωπο και το λαιμό—σαν να παίζετε πιάνο—για να ζωρηψετε την κυκλοφορία.

ΕΛΑΦΡΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ

Γιατί όχι; Δεν αντίκετε άσφα-λώς σε κανένα σύλλογο έναντιον του μακιγιάζ και σήμερα υπάρχουν «φροντιστή» και πούδρες σε κάθε απόχρωση, κραγιόν άνοιχτόχρωμα και μολυβία για τα χείλη μόλις ροζέ.

Το μακιγιάζ για τις ώριμες γυναίκες—ακόμη και για τις πολύ ώριμες—πρέπει να βασίζεται πάνω στα ίδια χρώματα και στις ίδιες αρχές, που ισχύουν για τις πολύ νέες. Μια κρέμα—βασί σεν—στη σ' ένα τόνο ελαφρά πιο σκούρο από την απόχρωσή της επιδερμίδας, μια πούδρα στο ίδιο χρώμα καλής ποιότητας. Για τα χείλη ένα μολύβι μόλις ροζέ. Κάνετε μια δοκιμή και αν τα οικονομικά σας σας το επιτρέπουν, κάνετε την πρώτη φορά αυτό το μακιγιάζ σ' ένα ισιτισμένο καλλονή.

Μ' αυτό τον τρόπο θα μάθετε ότι η φράση «τορα πιά!...» δεν έχει ουσία. Θά έχετε μια ωραία μητέρα, μια σύζυγο που μπορεί ακόμη να ήν κυτάζουν με ευχαρίστηση, μια γυναίκα που μένει γυναίκα σε κάθε περίπτωση. Δεν αξίζει να δοκιμάσετε;

Ένα χτένισμα απλό, μα με τέλειο κόψιμο. Όμορφη με «νερό και σαπούνι» χωρίς μακιγιάζ. Δίαιτα «δρoσερή», γυμναστική, σπόρ. Δόντια άσπρα. Επιδερμίδα περιποιημένη, χωρίς μαύρα στίγματα και μπιμπίκια.

Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Πότε σημαίνει αυτή η ώρα για τις σημερινές κοπέλλισσες; Τις περισσότερες φορές πολύ γρήγορα και σ' αυτές τις περιπτώσεις είναι οι μητέρες, που πρέπει να γνωρίζουν ότι δεν πρέπει να προσπαθήσουν να καθυστερήσουν το ενδιαφέρον, που αρχίζει να δείχνει η κορούλα τους για την ομορφιά της. Σε πολλές περιπτώσεις μια τέτοια καθυστέρηση θα μπορούσε να είναι επικίνδυνη, γιατί θα υπάσχουν ωριμαμένα ελαττώματα και ωριμαμένες ανωμαλίες, που πρέπει να θεραπευτούν πολύ γρήγορα.

Υπάρχει πραγματικά μια διάκριση σεία από ελαττώματα, που έχουν πολύ κακή ψυχολογική επίδραση, δημιουργώντας θλιβερά συμπλέγματα, που καταλήγουν να αλλοιώσουν το χαρακτήρα. Κορίτσια και αγόρια υποφέρουν πολύ, όταν υπάρχει κάτι, που τα κάνει να φαίνονται διαφορετικά από τους άλλους.

ΜΗΤΕΡΕΣ, ΑΝΟΙΞΤΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Μην ανησυχείτε, δεν πρόκειται να βλάψετε ήθικα τα παιδιά σας, αν τα βοηθήσετε να διορθώσουν την εμφάνισή τους. Αντίθετα, μάλλον θα τα ωφεληθείτε και ήθι-

ΑΣΧΗΜΑ ΑΥΤΙΑ

Τα λεγόμενα «αυτιά-θεντάλιες» είναι ένα ελάττωμα, που βασανίζει τόσο τα κορίτσια, όσο και τα αγόρια, μα είναι αβυσσική το ότι για τα αγόρια το πρόβλημα γίνεται πιο σοβαρό, γιατί δε μπο-

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΧΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ

ρα τουλάχιστον που μας τραβούσε ο φωτογράφος, ο Απόστολος είχε κορώδη και παπούτσε στις μύτες των παπουτσιών του. Άρπαξε τη φωτογραφία και την έβαλε στην τσέπη του.

— Λοιπόν, αγαπητέ μου, είπε. Όπως βλέπεις, η διαμονή δεν έγινε σωστή. Έπρεπε να γίνης ζευγάρι με την Ιωάννα την ψηλαρίδα. Δε νομίζω πως μπορεί να γίνης, παρεξηγήσι, γιατί ακόμη είμαστε στην άρχη και η παρσα μα' είναι εντελώς φιλική. Πρίν, λοιπόν, προχωρήσουμε τα πράγματα, πρέπει να γίνης ή αλλαγή. Συμφωνοί;

— Σύμφωνοι...
Το ίδιο απόγευμα κι' άλλος, που συναντηθήκαμε με τα κορίτσια, μήχηκα σ' ένα λεωφορείο για να πάμε στην Κηφισιά κι' ο Απόστολος πήρε θέσι πλάι στη Λιλίκα. Έγώ με την Ιωάννα καθήσαμε ακριβώς πίσω τους. Ο Απόστολος φαινότανε ευχαριστημένος και σε μία στιγμή, γύρισε και μου ψιθύρισε:

— Πώς φανόμαστε από πίσω;
— Μιά γαρά.

— Αυτό λέω κι' εγώ, συμφώνησε ο Απόστολος.

Την ίδια στιγμή, όμως, έσκυψε και η Ιωάννα και ψιθύρισε κάτι στη Λιλίκα.

— Έλα ντέ, καυμένη, αυτό ήθελα να σου πω κι' εγώ! είπε η Λιλίκα.

Σκηωθήκαμε, αλλάζανε θέσεις αμέσως και ξεροκατάπιε ο Απόστολος. Σε μία στιγμή γύρισε πάλι και με ρώτησε.

— Τώρα διάβολο φαινόμεστε από πίσω; Μου φαίνεται πως έδεχε το κεφάλι της ενάνισυ κεφάλι από το δικό μου.

— Περίπου, είπε.

Κούνησε το κεφάλι του κι' ούτε γύρισε να κινήσει την Ιωάννα μέχρι, που φτάσαμε στο τέμα και καθήσαμε σε κάποιο φαροπλάστιχο. Το πρόσωπό του, είχε γίνει κατακόκκινο από θυμό.

— Για ακούστε κορίτσια, είπε σε μία στιγμή.

— Σ' ακούμε, είπε χαμογελώντας η Ιωάννα.

— Ο Απόστολος, άναψε τσιγάρο.

— Λοιπόν, είπε. Υπάρχει ένα σοβαρό ζήτημα, που πρέπει να λυθί αμέσως.

— Για λέγε, είπε η Λιλί.

— Νά, όπως βλέπετε, είμαι κοντός.

— Κι' αυτό θένα το σοβαρό ζήτημα; είπε η Λιλίκα.

— Μάλιστα, αυτό, έκανε θυμωμένος ο Απόστολος. Κι' απ' αυτή τη στιγμή, εσύ θα γίνης δικιά μου παρσα κι' η Ιωάννα του Λάκη.

Τα κορίτσια ξεφανίστηκαν για μία στιγμή, αλλά αμέσως άρπαξαν τις τσάντες τους και σηκώθηκαν.

— Εμάς να μας συγχωρήτε, είπανε μ' ένα στόμα. Χαίρετε.

Φύγανε τρέχοντας. Ο Απόστολος τάχασε.

— Βρέ να πάρη ή όργη! είπε. Τους μίλησα απότομα. Για πάμε να τις καμάρουμε.

Τις προλάβαμε στο λεωφορείο και τις κατεβάσαμε με χίλια παρακάλα. Είχανε τέτοια νευρά, που δε σηκώνανε κουβέντα. Η Λιλίκα, είχε άναψε περισσότερο και μίλησε και για λογαριασμό της Ιωάννας.

— Τώρα που ακούσαμε τις απόψεις σας, ακούστε και τις δικές μας. Αυτά που λέτε να κάνουμε πορσα ανάλογα με το μπόι μας είναι μπουρδες. Εμείς είμαστε αίσθηματικές κοπέλες, δεν είμαστε ποικαμίσια να πηγαίνουμε με το νούμερο.

— Και δηλαδή, τί θέλετε να γίνης; ρώτησε ο Απόστολος.

— Η Λιλίκα ξεσπάθηκε για τα καλά.

— Ε, αφού είσαι βλάκας και δεν καταλαβαίνεις, δε σου φταίω εγώ.

Και χωρίς άλλη κουβέντα με πήρε αγκαζέ και φύγαμε.

★

Πέρασε κάπου ένας μήνας από τότε. Ο Απόστολος με την Ιωάννα, είχαν γίνει άφαντοι. Με τη Λιλίκα, βλέπαμε κάθε μέρα.

— Πού να στα λέω, Λάκη, είπε η Λιλίκα σ' ένα από τα ραντεβού μας. Ο Απόστολος και η Ιωάννα βάλανε σκοπό να παντρευτούνε. Αυτές τις μέρες πρόκειται να τη ζητήση.

Παραξενεύτηκα, γιατί ήξερα ότι ο Απόστολος όχι μόνο δε τη συμπαθούσε την Ιωάννα, αλλά αντίθετα μάλιστα την αντιπαθούσε.

— Και το ζήτημα του αναστήματος; ρώτησα.

— Μπρά, δε βρεθείσαι, έκανε η Λιλίκα. Η Ιωάννα είναι μεγάλη μαρκα και τα κατάφερε. Απ' τη μία καταργήσε τα τακούνια, απ' την άλλη του ψήλασε τα δικά του και το πιο σπουδαίο είναι ότι κάθε μέρα του μιλάει κοροϊδευτικά για τους ψηλούς. Οπου νάναι ο Απόστολος θ' άρχιση να ευχαριστεί το Θεό, που τον έκανε κοντό.

Μεγάλη μαρκα η Ιωάννα...

Ευχαριστήθηκα μ' αυτό, που άκουσα για τον Απόστολο και την Ιωάννα και μια Κυριακή πρωί, βλέποντας έναν άγνωστο Απόστολο κομψό και χαμογελαστό, μ' ένα βαμμένο ρ' γέ κοστούμι.

ΑΤΥΧΙΕΣ

ΜΕ τον Απόστολο, ήμασταν φίλοι από πολλά χρόνια. Μαζί μεγαλώσαμε, μαζί κάναμε όνειρα και σχέδια για το μέλλον, μαζί τέλος πάντων πηγαίναμε παντού. Είχαμε τις ίδιες αντιλήψεις και γενικά ταιριάζαμε τόσο πολύ που ήμασταν αχώριστοι. Στο μόνο που διαφέραμε με τον Απόστολο ήτανε το ανάστημα. Κοντός αυτός, ψηλός εγώ. Αυτή ήτανε η μεγαλύτερη στενοχώρια του. Πολλές φορές, εκεί που καθόμασταν ήσυχα-ήσυχα και συζητούσαμε ένα άσχετο θέμα, σταματούσε την κουβέντα και φώναζε θυμωμένος:

— Για φαντάσου, βρέ Λάκη!

— Ποιά πράγμα;

— Αυτό που έχω πάθει...

— Δηλαδή;

— Νά, που είμαι κοντός. Πολύ μυστήριο πράγμα! Ακόμη δε μπορώ να το χωρέσω ότι γεννήθηκα κοντός.

Στην άρχη, δεν έδινε σημασία σ' αυτές τις άποψόμες εκρήξεις του. Σιγά-σιγά, όμως, κατάλαβα πως τον πείραζε πολύ αυτό το θέμα. Ένα απόγευμα, εκεί που περπατούσαμε και συζητούσαμε για τα διαπλανητικά ταξίδια, σταμάτησε πάλι την κουβέντα ξαφνικά και με κούταζε θυμωμένος:

— Για φαντάσου, βρέ Λάκη! είπε. Δεν είναι περίεργο;

— Ποιά ζήτημα;

— Νά, που είσαι ψηλός.

Μιλούσε ήρεμα, αλλά καταλάβαινα ότι κατά βάθος ήταν πολύ θυμωμένος.

— Ε, τί να κάνης; είπα. Άλλοι γεννιούνται ψηλοί κι' άλλοι κοντοί. Μήπως δηλαδή δε θα μπορούσε να είχες γεννηθί εσύ ψηλός κι' εγώ κοντός;

Χαμογέλασε ειρωνικά.

— Μωρέ, δεν τις άφινεις τις μπουρδες; είπε. Το γεγονός είναι ότι ο κοντός της παρέας είμαι εγώ. Άλλο τώρα τί θα μπορούσε... Αν το πάσουμε έτσι, αν έβγαζε φλόγες η γιαγιά μου, θα ήτανε καμινέτο!...

Άρχισε να μ' άνησυχι σοβαρά η κατάσταση του, γιατί μέρα με την ημέρα γινότανε όλο και πιο μαχητικός στις συζητήσεις γύρω από τ' αναστήματα κι' αποφάσισα να κάνω κάτι για να τον γαϊτρέψω, αλλά όλες μου οι προσπάθειες πήγανε άδεια. Πολλές φορές μάλιστα το καταλάβαινα πως με κυτούσε εχθρικά. Ένα απόγευμα, έφερα με τρόπο την κουβέντα στα Ιστορικά και του μίλησα για το Ναπολέοντα. Και μάλιστα του τόνισα ότι αυτός ο άνθρωπος ήτανε κοντός.

— Μπρά, έκανε. Κοντός ήτανε;

— Βεβαίως, είπα.

— Πολύ κοντός;

— Νά, σαν κι' εμένα περίπου...

Σά να μου φάνηκε πως ευχαριστήθηκε λιγάκι, που έμαθε πως ο Ναπολέων ήτανε κοντός. Άναψε τσιγάρο και δεν ξαναμίλησε. Ύστερα από λίγο, καταλήξαμε σ' ένα σινεμά, που έπαιζε ένα άριστο αστυνομικό έργο και βγήκαμε κατά τις δύοσε. Φαινότανε απογοητευμένος.

— Αυτές οι μουσικές κωμωδίες δε μ' άρεσουν, είπε.

— Μα δεν είδαμε μουσική κωμωδία!

— Εμ' τότε τί είδαμε;

— Αστυνομικό...

— Μπρά, έκανε. Και δε μου λές, οι ήρωες τί ήτανε, ψηλοί ή κοντοί;

— Μέτριοι...

— Βρέ που να πάρη ο διάβολος! είπε. Έγώ τους έβλεπα από τη μέση και πάνω και δε μπορούσα να βγάλω συμπεέρασμα. Άσε, δηλαδή, που δεν καταλάβα τίποτα απ' την υπόθεση, γιατί δε διάβασα γράμματα.

Χωρίσαμε και εκείνο το βράδυ και ήτανε καταστενοχωρημένος.

★

Ένα πρωινό, ύστερ' από μία βδομάδα, πήγαμε στη θάλασσα για μπάνιο και γνωρίσαμε την Ιωάννα και τη Λιλίκα. Η Ιωάννα ήτανε ψηλή κι' η Λιλίκα κοντή. Με το πρώτο ραντεβού μας κατέβηκαμε στη Γλυφάδα κι' όπως περπατούσαμε, κάποιος πλανόδιος φωτογράφος, μας τραβήξε μία φωτογραφία.

Την άλλη μέρα κι' άλλος ο Απόστολος ήρθε στο γραφείο μου άναγκασμένος.

— Βρέ που να πάρη και να σηκώση! είπε. Τα κάναμε μούσκεμα. Την ώρα που μας τραβανε αυτός ο βλάκας, η Ιωάννα ή ψηλή με κρατούσε αγκαζέ. Όρίστε. Είναι κατάρτασι αυτή!

Έβγαλε τη φωτογραφία και μου την έδειξε αγωνακτισμένος. Έγώ κρατούσα αγκαζέ τη Λιλίκα κι' η Ιωάννα τον Απόστολο. Βέβαια, το ζήτημα ήτανε κάπως άστείο, γιατί η Ιωάννα τον περνούσε περισσότερο από ένα κεφάλι. Άλλο τόσο περνούσα και γώ τη Λιλίκα. Πάντως το πρόβλημα, δε θάκανε ίσως εντύπωση, αν ο Απόστολος περπατούσε φυσιολογικά. Γιατί είναι γεγονός πως δεν περπατούσε φυσιολογικά. Την ώρα

όλατα του χρυσού, όμως, προκαλούν κάποτε σοβαρότατες αντιδράσεις, που καθιστούν άναγκαία τη διακοπή της θεραπείας. Με τον καιρό, άλλωστε, τα εύεργετικά αποτελέσματά τους εξασθενίζουν.

2) Η κορτιζόνη, κυρίως κατά το πρώτο στάδιο της ασθένειας. Δεν πρέπει να ξεχνούμε, όμως, τις σοβαρές αντιδράσεις, που προκαλεί: άσπρωση των επιπεφυκιδίων αδένων, άσπασθώσι των δατών, διαταραχές κυκλοφοριακές, πεπτικές, κλπ.

3) Η άσπιρίνη, σε δόσεις 4—6 δισκίων την ημέρα. Είναι άριστα άνεκτη και δεν προκαλεί αντιδράσεις. Δεν έχει θεραπευτική επίδραση. Άλλ' άνακουφίζει τον άσθενή και επιδραύνει την πρόοδο της ασθένειας.

4) Η φαινυλδουαζόνη. Έχει άποφασιστική επίδραση στη σπονδυλοαρθρίτιδα. Άλλ' η θεραπεία πρέπει να παρατείνεται επί μακρό χρονικό διάστημα και οι αντιδράσεις, που προκαλεί ή ούσια αυτή είναι το ίδιο σοβαρές όπως και της κορτιζόνης: διαταραχές κυκλοφοριακές, πεπτικές, δερματικές, οιδήματα, κλπ.

5) Η γυμναστική και τα σπάρ, που μπορεί να συνοδεύονται κι' από τα κατάλληλα μασάζ. Άλλα μόνον ένας άρθροπεδικός γιατρός μπορεί να υποδείξη τη γυμναστική ή τα σπάρ, που ένδεικνυνται σε κάθε περίπτωση. Γιατί, διαφορετικά, τα αποτελέσματα μπορεί να είναι αντίθετα από τα προσδοκώμενα.

6) Η εργοθεραπεία. Άρισμένες εργασίες των χεριών (άγγειοπλαστική, κλειθοποίττα κλπ.) έχουν εύεργετική επίδραση, γιατί βάζουν τις άρθρώσεις σε κίνηση. Το άνεβοκατέβασμα μίας σκάλας, τα ποδήλατα του δωματίου κλπ. κάνουν επίσης πολύ καλό.

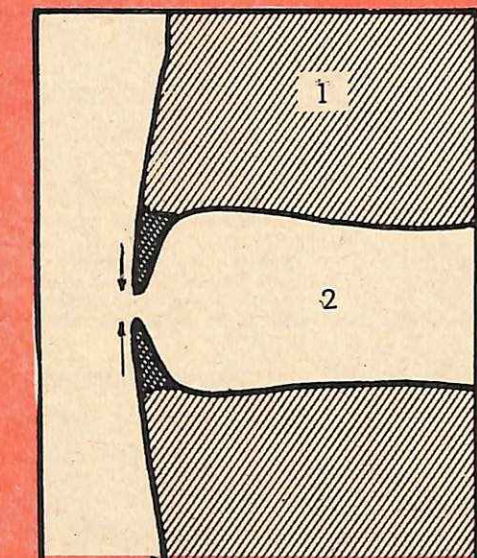
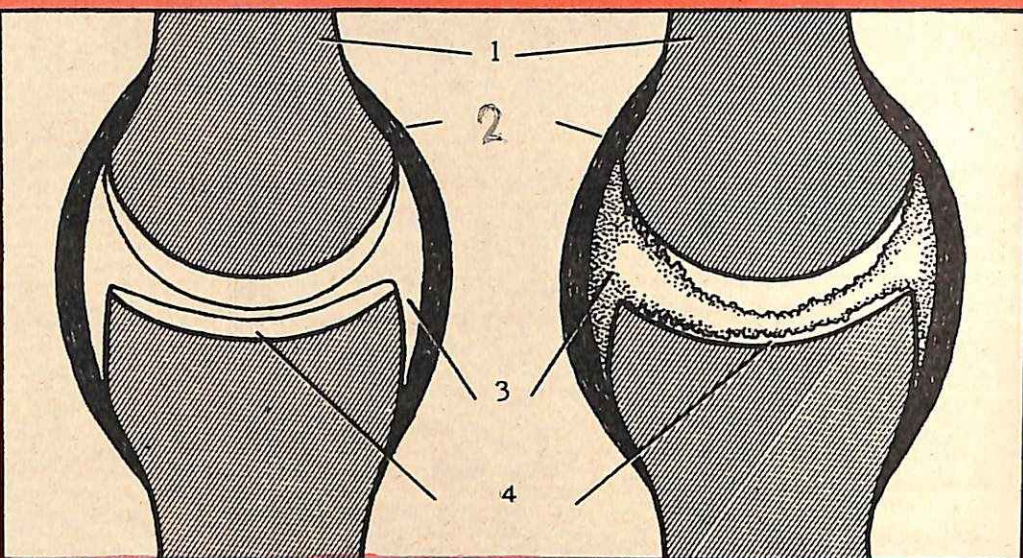
7) Οι έλθροι του πάσχοντος από σπονδυλοαρθρίτιδα ή πολυαρθρίτιδα, είναι το μαλακό στρώμα, και το πουπουλένιο μαξιλάρι. Για να κάμετε σκληρό το κρεβάτι σας, μπορείτε να βάλετε μία σανίδα άνάμεσα στο στρώμα και το σωμαί.

8) Τα θερμά βιούχα λουτρά επιδρούν άνασχετικά και άνακουφίζουν τον άσθενή. Γι' αυτό συμπεριλαμβάνονται μεταξύ των κυριωτέρων θεραπευτικών μέσων.

9) Η ψυχική ήρεμία. Οι πάσχοντες από σπονδυλοαρθρίτιδα ή πολυαρθρίτιδα πρέπει ν' άποφύγουν τις συγκινήσεις. Οι ένγιες, οι άγωνίες, οι θυμοί κλπ., επιδρούν με τρόπο καταστρεπτικό και μπορούν να προκαλέσουν άπρόσπετες κρίσεις, με δυσάρεστα αποτελέσματα. Τα έπινεφρίδια κι' η ύπόφους παίζουν σημαντικό ρόλο στην αντιμετώπιση αυτών των άσθενιών. Οι συγκινήσεις, όμως, έπηρεάζουν κι' εξασθενίζουν αυτούς τους δύο άδένες και για το λόγο αυτό υποβοηθούν την έξελικτική πορεία της σπονδυλοαρθρίτιδος και της πολυαρθρίτιδος.

10) Τα θερμά βιούχα λουτρά επιδρούν άνασχετικά και άνακουφίζουν τον άσθενή. Γι' αυτό συμπεριλαμβάνονται μεταξύ των κυριωτέρων θεραπευτικών μέσων.

11) Η χυροθεραπεία, που πρέπει να παραταθί επί 3—6 μήνες και να επαναλαμβάνεται κατά κανονικά χρονικά διαστήματα. Τα

Άριστέρα: Στην παραμορφωτική σπονδυλοαρθρίτιδα μεταξύ των σπονδύλων σχηματίζεται ένα είδος γεφύρας, που τους άκίνητοποιεί βαθμιαία. Όταν αυτή ή γεφυροποίηση έπενταθί σ' άλλους τούς σπονδύλους, ή σπονδυλική στήλη γίνεται μονοκόμματη και καταδικάζεται τον άσθενή σέ άκίνησία. 1) Όστούν.—2) Δίσκος. Δεξιά: Στην χρόνια έξελικτική πολυαρθρίτιδα, ή άρθροσιαλική μεμβράνη έπεντείνεται, άναπτύσσεται άνώμαλα και καταστρέφει βαθμιαία τούς χόνδρους, που βρίσκονται μεταξύ των άσπών. Άριστέρα: Κανονική άρθρωση. Δεξιά: Άρθρωση, που έχει προσβλήθί από πολυαρθρίτιδα. 1) Όστούν.—2) Συνεκτικός ιστός.—3) Άρθροσιαλική μεμβράνη.—4) Χόνδρος.

Η ΣΠΟΝΔΥΛΑΡΘΡΙΤΙΣ

και η έξελικτική πολυαρθρίτις

ΜΠΟΡΕΙ Ν' ΑΝΑΚΟΠΗ Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΟΥΣ

Οι δύο σοβαρότερες μορφές του χρονίου ρευματισμού είναι ή παραμορφωτική σπονδυλοαρθρίτις, που προσβάλλει κυρίως τούς άνδρες, ακόμη και από τη νεαρή ηλικία και ή έξελικτική πολυαρθρίτις, που προσβάλλει περισσότερο τις γυναίκες, μεταξύ των 20 και 30 χρόνων και πιο συχνά μετά την έμμηνοληξία, μεταξύ των 50 και των 60.

Τί συμβαίνει σ' αυτές τις δύο ασθένειες; Για να το καταλάβουμε, πρέπει να δούμε πως λειτουργεί μία υγιής άρθρωση.

Σε κάθε άρθρωση υπάρχουν δύο όστα άντιμέτωπα. Άλλ' έκτός από τούς μύς και τούς τένοντες, που επιτρέπουν τις κινήσεις τους, υπάρχει γύρω απ' αυτά ένας πολύπλοκος μηχανισμός. Πρέπει να υπάρχει μεταξύ αυτών των ιστών ένας σύνδεσμος. Το ρόλο αυτό εκπληρώνει ο ινώδης ιστός, που τα περιβάλλει σά μανσόν. Πρέπει ακόμη να μπορούν να γλιστράνε το ένα πάνω στο άλλο. Για το λόγο αυτό, οι άκρες τούς περιβάλλονται από ένα χόνδρο. Χρειάζονται ακόμη ελάσματα. Αυτό επιτυγχάνεται με μία μεμβράνη συνεκτικού ιστού, που έκκρινει ένα υγρό, το άρθροσάλιο.

Οι ρευματισμοί είναι ασθένεια όχι τών όστών, αλλά του συνεκτικού ιστού. Στην πολυαρθρίτιδα ο άρθροσιαλικός συνεκτικός ιστός πολλαπλασιάζεται και γίνεται κοκκώδης. Προσβάλλει τότε το χόνδρο και τον καταστρέφει. Έτσι, τα δύο όστα δε μπορούν πιά να γλιστρήσουν το ένα πάνω στο άλλο. Σε πιο προχωρημένη μορφή, τα δύο όστα συνδέονται μεταξύ τους και εξαφανίζονται την άρθρωση. Η άγκυλωση είναι τότε άριστική. Κάτι παρόμοιο συμβαίνει και στη σπονδυλοαρθρίτιδα. Η εύλυγισία της σπονδυλικής στήλης όφειλεται, ως γνωστόν, στους δίσκους, που χωρίζουν τούς σπονδύλους τόν ένα από τόν άλλον. Στη σπονδυλοαρθρίτιδα διάφορα άλατα συγκεντρώνονται στους σπονδύλους, τούς συνδέουν μεταξύ

τους μ' ένα είδος γεφύρας και τούς άκίνητοποιούν άριστικά. Αυτή ή σύνδεση μπορεί να έπενταθί σ' άλλους τούς σπονδύλους, όποτε ο άσθενής είναι άνικανος να κάμη την παραμικρή κίνηση και καθήλωκεται στο κρεβάτι. Η σπονδυλοαρθρίτις, αν δεν την προλάβουμε έγκαιρως, μπορεί, έξ άλλου, να προκαλέση άφάρκτους πόνους, καθώς και παραλυτικά φαινόμενα, λόγω συμπίεσης τών νευρών, που ξεκινούν από τη σπονδυλική στήλη.

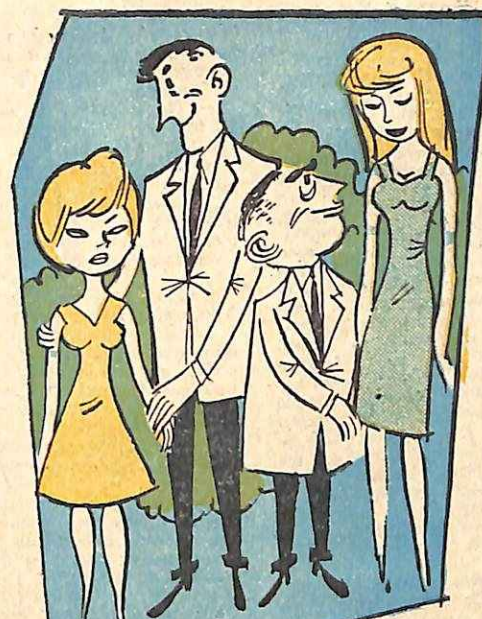
Η έπιστήμη δεν κατόρθωσε ακόμη να εξακριβώση την αίτια αυτών των παθήσεων. Το περισσότερο δυσάρεστο είναι, ότι εξελίσσονται με τρόπο ύπουλο και χωρίς συμπτώματα, που θα μπορούσαν να προκαλέσουν την προσοχή του άσθενούς. Όταν, τέλος, εκδηλώνονται, ή ασθένεια έχει προχωρήσει άρκετά. Άλλ' αλά κάτι πάλι είναι δυνατόν ν' άνακόψουμε ή τουλάχιστον να επιδραύνουμε την εξέλιξί της.

Σε πολλές περιπτώσεις, δυστυχώς, οι άσθενείς παραμελούν την ένδεικνύμενη θεραπεία, για το λόγο, ότι οι ένσυχλσεις, που αίσθάνονται δεν είναι σοβαρές. Άλλ' άπρόκειται για πραγματικό έγκλημα, που κάνουν κατά το έαυτού τους. Γιατί ή ασθένεια συνεχίζει την πορεία της κι' οι συνέπειές της θα είναι μία μέρα τρομερές.

Πρέπει να σημειώσαμε εδώ, ότι ή έπιστήμη δε διαθέτει κανένα αποτελεσματικό μέτρο έναντίον της σπονδυλοαρθρίτιδος και της έξελικτικής πολυαρθρίτιδος. Μπορεί, όμως, να σταματήσει την πρόδο τους, κι' αυτό είναι κάτι το πολύ σημαντικό. Κάθε διακοπή της θεραπείας, όμως, έχει ως αποτέλεσμα μία καινούργια πρόδο της ασθένειας.

Τα κυριώτερα μέσα, που διαθέτει σήμερα ή έπιστήμη έναντίον των παθήσεων αυτών, είναι τα έξής:

1) Η χυροθεραπεία, που πρέπει να παραταθί επί 3—6 μήνες και να επαναλαμβάνεται κατά κανονικά χρονικά διαστήματα. Τα

Ο δόκτωρ Μάρσαλ φαντάζονταν πως είχε απομονώσει κι' όλες αυτές την περιφέρεια ουσία, που οι χημικοί και οι βιολόγοι μάντευαν την παρουσία του στους ιστούς των ανθρώπων, που είχαν προδιάρθει στις ψυχικές ασθένειες. Κι' έβλεπε νωρό το όνομά του με μεγάλα γράμματα στους τίτλους των επιστημονικών επιθεωρήσεων όλων του κόσμου. Έβλεπε ακόμη ένα διεθνές επιστημονικό συνέδριο, γεμάτο από σοφά αλλά φαλακρά κεφάλια. Όλοι αυτοί οι μεγάλοι επιστήμονες έβλεπαν το εγκώμιό του και τον επιθεωρούσαν. Μία άλλη σκηνή ξετυλιγόταν κατόπιν μπροστά του. Ήταν με φράζο—ένα φράζο που θα το νομίζατε για την περιφροσύνη—οι επιστήμονες της ακαδημίας της Στοκχόλμης του έδιναν το βραβείο Νομπελ...

Φάνταζαν σ' αυτό το σημείο του όνειρου του, ξαναγύρισε κατόπιν στην πραγματικότητα.

Βρήκες τις καλύτερες μου, άγαπημένη; ρώτησε.

—Όχι ακόμη, απάντησε η Γκράις. Αλλά μην ανησυχείς.

Ο Μάρσαλ διενυθύνθηκε προς την έξοδο. Η Γκράις τον ακολουθούσε σβήνοντας το ένα βήμα από το άλλο τα φώτα. Ήταν ακόμη σκοτάδι.

Ο Μάρσαλ δυσκολευόταν να περπατήσει χωρίς κάλτσες. Οι ραφές των παπουτσιών του τον στενοχωρούσαν. Αλλά δεν έλεγε τίποτα.

Θα βγάλουμε το αυτοκίνητο από το πίσω μέρος, είπε η Γκράις. Οι γείτονες μας είδαν πού ήρθαμε κι' αν η Μαίρη Στιούαρτ μας ξαναβλέπει αυτή την ώρα, θα φλυαρή δολοφονικές εδδομάδες, αυτή η βρωμιά σου.

Δεν είχαν συναντηθεί ποτέ στο σπίτι του Τέντ, από φόβο μήπως ξυπνήσει το παιδί μέσα στη νύχτα κι' ακόμη γιατί θα ήταν πολύ δύσκολο να ξεγελάσουν τη Μάξ Κέννα. Ο Μάρσαλ, άλλωστε, δε θα ήθελε να βάλει την Γκράις πάνω στο κρεβάτι της Κάτι... Κάποτε, είχαν περάσει τη νύχτα σ' ένα ξενοδοχείο, κοντά στο Μπούνσνιχ, σαν χήριος και κυρία Βάνιμπερτ, που ήταν το οικογενειακό όνομα της μητέρας της Γκράις. Αλλά η σκέψη ότι μπορούσαν να συναντήσουν εκεί κι' άλλους άμαρτωλους που να τους γνώριζαν χάλασε όλη τη χαρά τους.

Η νύχτα αυτή ήταν η τρίτη που ο Μάρσαλ περνούσε στο δωμάτιο της Γκράις κι' επειδή δε θα ήταν σωστό ν' αφήσει το αυτοκίνητό του

εκεί κοντά, αναγκάστηκε την τελευταία φορά να γυρίσει στο σπίτι του με τα πόδια. Αυτή η πελοπορεία τον είχε κουράσει τόσο πολύ, που δε μπορούσε να κάνει τίποτα την άλλη ημέρα. Η Γκράις, τουναντιόν, ήταν πολύ χαρούμενη κι' αυτό τον εξόργισε.

—Ξεχνάς πως είμαι γέρος, της είπε.

—Δε θα ήμουν ξετρελαμένη μαζί σου αν ήσουν περισσότερος νέος, άνοητε, του απάντησε. Αναπαυόμουν αχνιώς στο ιδανικό μου. Φαίνεται πως πάσχω από το σύμπλεγμα του Οιδίποδος.

Αυτή η προσπάθεια που είχε ή νέα γενναία έμφυση τα πάντα σύμφωνα με τις θεωρίες της ψυχολογίας—εξόργισε το δόκτωρ Μάρσαλ. «Η ψυχολογία δεν είναι παρά μία φάρσα, μία λαθροχειρία με μερικά σπυρία αλήθειας» σκεφτόταν. Μία μέρα δε θα είναι παρά μία άγανησι στην ιστορία της ψυχολογίας, όπως η φυσιογνωμική του Λαβιέρ ή η φρενολογία του Λομπρόζο. Άπο τότε που διατυπώθηκε αυτή η θεωρία κάμαμε μεγάλες προόδους».

Είναι πιθανόν ότι η Γκράις άστεινευόταν. Από τότε, ώστόσο, που έφυγε η μητέρα της, είχε μία ιδιαίτερη προσήλωση στον πατέρα της. Τον είχε αντικαταστήσει τώρα με τον δόκτωρ Μάρσαλ; Ποιός θα μπορούσε να το πει;

Το αυτοκίνητο έτρεχε ήρεμα. Η πόλις ήταν βυθισμένη μέσα στο σκοτάδι και τη σιωπή. Καθώς περνούσαν έξω από το Ίνστιτούτο, είδαν ένα φωτισμένο παράθυρο. Θά ήταν σίγουρα κάποιος συναδέλφος του Μάρσαλ, που συνέχιζε τις έρευνές του, αδιαφορώντας για την ώρα.

Η σκέψη της Γκράις ξαναγύριζε πάντα στη συζήτηση που την είχε διακόψει το ξυπνήσει. Είχε το πείσμα του σκυλιού, που δεν έννοει ν' αφήσει το κόκαλό του.

—Ξέρεις τί σκέφτομαι; είπε σε κάποια στιγμή. Αυτή, δηλαδή η θεία Κάτι, θα ευχαριστηθεί πολύ παίρνοντας το διαζύγιο. Μία γυναίκα σαν αυτή έχει ανάγκη από την ελευθερία της. Είναι πολύ μεγάλη καλλιτέχνης και γ' αυτό δε μπορεί ν' αφοσιωθεί σε τίποτα άλλο εκτός από την τέχνη της. Δε συμφωνείς μαζί μου; Είναι τόσο διάσημη, που άνηκει σ' ολόκληρο το σύμπαν. Μπορεί να φύγει αυτή τη στιγμή για τη Νότιο Αμερική ή για την Ιαπωνία, χωρίς τον παραμικρό διαταγμό και χωρίς να νοιαστεί για τους ανθρώπους που αφήνει πίσω της.

—Πιθανόν, απάντησε ο Μάρσαλ. Φαίνεται πως έχεις δίκιο.

—Είχα πάντοτε τη γνώμη πως δεν έπρεπε να την παντρευτείς. Αυτός ο γάμος ήταν ένα μεγάλο λάθος.

—Νομίζεις;

—Είμαι βέβαιη γι' αυτό. Δε μπορεί να βάλει κανείς ένα ανδρόνι μέσα στο κλουβί. Δεν της είναι δυνατόν ν' ανήκει σ' έναν άντρα και σε σένα λιγότερο από κάθε άλλον. Η θεία Κάτι είναι...

—Ας μη μιλάμε για την Κάτι, την διέκοψε ο Μάρσαλ. Πρέπει να καταλάβεις πως την αγαπάω πολύ ακόμη και πως θα την αγαπάω πάντα.

—Και βέβαια, συμφώνησε η Γκράις. Κι' εγώ επίσης θα την αγαπάω πάντα. Ήθελα να πω πως δεν κατάφερα ποτέ να σάς ιδώ σαν συζύγους. Δεν έχω καθόλου την εντύπωση πως σε πήρα απ' αυτήν. Δεν την άπαται, αγαπημένη μου. Κι' άλλωστε, με ξέρεις. Δε μπορώ κι' ούτε ξέρω να πω ψέματα...

Θα ιδής τι πάει να πη να έχεις μία πραγματική σύζυγο, να είσαι στ' αλήθεια παντρεμένος. Γιατί χαμογελάς;

—Τίποτα. Προσπαθώ να φαντασθώ το μέλλον...

Ένα καινούργιο όνειρο. Έβλεπε πως ήταν παντρεμένος με την Γκράις και πως είχε έναν ελεύθερο δεσμό με την Κάτι, που έρχοταν ή έφευγε όποτε ήθελε, ανάλαφρη, αρένια, άπαστη, χωρίς όμωσ, να πάψει να είναι δική του.

Αυτή η όπταση ήταν εξαιρετικά ενόχληση. Κάθε πράγμα θα έμπαινε στη θέση του. Η Γκράις ήταν η σύζυγος που του ταίριαζε, ενώ η Κάτι θα παρέμενε η ιδανική και πάντοτε επιθυμητή φίλη. Ένω τώρα όλα ήταν σύγχυσις και άταξια.

—Θέλεις να σταματήσω στη γωνία, για την περιόπτιση που η Μάξ Κέννα, βλέποντας πως λείπεις, σε κατασκοπεύει; ρώτησε η Γκράις.

Είχε αρχίσει να πέφτει μία λεπτή βροχή.

—Ο διάβολος να πάρη τη Μάξ, απάντησε ο Μάρσαλ. Δεν έχω καμμία διάθεση να μουνκεντώ.

—Θαμιάσει, είπε η Γκράις. Το πρώτο πράγμα που έχουμε να κάμουμε είναι να ξεφορτωθούμε τη Μάξ.

Ο Μάρσαλ την κτύπησε εκπληκτός.

—Δε μπορείς να το λές σοβαρά, της είπε. Και ποιός θα κρατήσει το σπίτι; Και τον Γκν ποιος θα τον περιποιηθεί; Δε θέλω ν' ανα-

στατώσω τη ζωή αυτού του δυστυχισμένου παιδιού. Η Κάτι θα μ'αξ το αφήσει, είμαι βέβαιος γι' αυτό. Θα το βλέπει κάπου-κάπου, όταν ξη καίρο.

—Και βέβαια, συμφώνησε η Γκράις. Μην ανησυχείς. Αφήσε με να τα κανονίσω εγώ. Έχω πρακτικό πνεύμα και θα τα καταφέρω. Πρέπει να προσέξουμε πολύ, για να τα βγάλουμε πέρα—προσέθεσε, ξεροντας πόσο μέτοιες ήταν οι απόδοχές του Μάρσαλ.

Θα προσέθετε σ' αυτές βέβαια και τα 75 δολάρια που έπαιρνε η ίδια την εβδομάδα. Αλλά τα πράγματα δε θα καλυπτόμεναν σημαντικά.

—Η Κάτι θα θελήσει, βέβαια, να συνεισφέρει στα έξοδα του παιδιού, είπε. Ίσως αργότερα, όταν θα είναι κάπως μεγαλύτερο, θα μπορούσαμε να το βάλουμε σ' ένα καλό οικοτροφείο. Είναι η αγγλική μέθοδος κι' η κακοτροφία που παίζουν εκεί τα παιδιά είναι εξαιρετική.

Ο Μάρσαλ χαμογέλυσε στη σκέψη των παιδιών που δ' αποχτού, σαν. Τα επιθυμούσε πάντα. Αλλά ήθελε επίσης να έχει την Γκράις βοηθό στο εργαστήριο κι' όχι μόνον νοικοκυρά και μητέρα. Οι σύγχρονες γυναίκες, σκεφτόταν, καταφέρνουν να συνδυάζουν θαυμάσια την επαγγελματική σταδιοδρομία με την οικογενειακή ζωή τους.

Η Γκράις είχε λύσει κι' όλες μέσες στο μυαλό της ένα σωρό πρακτικά προβλήματα. Θα έδιωχναν την Μάξ Κέννα, θα έμπαιναν στην τριτοκλασική του σπιτιού στην τήνη, θα ξενοίκιαζαν το σπίτι των Μάρσαλ και θα άλλαζαν τη διατάξη των δωματίων στο σπίτι των Ουίλλιαμσον. Έτσι, θα είχε κάτω από την ίδια στέγη τον πατέρα της και την εικόνα του. Αυτή η εικόνα θα ήταν ο σύζυγός της.

—Δε θα είναι ύποχο, Τέντ; είπε αφού του έκαμε γνωστές αυτές τις σκέψεις της. Έτσι, ο πατέρας και σ' ο θά κοιμόσαστε πλάι-πλάι. Θα παίξετε σκάκι και θα μωρνήτε να κοιμούνται δέσες ώρες θέλετε για τα επιστημονικά προβλήματα που σ' απασχολούν.

Μία απέραντη κοίρασι, που δεν είχε σχέση με τα 43 χρόνια του, κυριεύσε, ξαφνικά, τον Μάρσαλ. Είχε περάσει μία ευχάριστη βραδιά και θα μπορούσε να ξαναβρεί γοήγορα τις δυνάμεις του με μία μικρή ανάπαυση. Όλα αυτά ήταν πολύ καλά. Αλλά δεν του άρεσε να μένει σε μία σοφίτα, όπως ήταν το δωμάτιο της Γκράις.

—Φτάσαμε, είπε η Γκράις στα-

ματώντας το αυτοκίνητο. Στοιχηματίζω πως είχες αποκοιμηθεί.

—Όχι, σκεφτόμουν, της απάντησε. Ήμουν ευχαριστημένος γι' αυτό. Ήθελες να ξέρεις; Αλλά για όλα. Ήθελες να ξέρεις; Αλλά για όλα.

Και κατάβηκε από το αυτοκίνητο.

—Περιμένα, του φώναξε η Γκράις.

—Έτρεξε πίσω του, κάτω από τη λεπτή βροχή που έπεφτε και κάλυψε τα χείλη της πάνω στα δικιά του, σ' ένα φιλό διαρκείας.

—Πες μου πως μ' αγαπάς...

—Σ' αγαπάω τόσο πολύ!

ΘΑΛΙΒΕΡΗ ΑΦΥΠΝΙΣΙ

Η Κάτι άκουσε, ξαφνικά, τον Τόλπερ να γαργάλη. Χωρίς ακόμη να έχει ξυπνήσει, τινάχτηκε από το κρεβάτι της κι' έτρεξε στο παράθυρο. Στη βιασύνη της, χτύπησε το πόδι της πάνω σ' ένα έπιπλο κι' αυτό την έκαμε να ξυπνήσει ολόκληρη.

Είχε αρχίσει να χαράζει. Ένας φορεμένος κήνος, από τους φάρους καίτοι αυτοκινήτου, απλωνόταν στο δρόμο. Ένας άνθρωπος, που δεν ήταν άλλος από τον Τέντ, προχωρούσε πάνω σ' αυτόν. Η Κάτι αναγνώρισε κατόπιν τη μικρή Σεβρολε της Γκράις. Σίγουρα θα είχαν ξενυχτήσει στο εργαστήριο. Αυτό ήταν τομμερό! Ο Τέντ έπρεπε ν' αφήνει αυτό το παιδί να κοιμάται...

Η Κάτι χαμογέλασε.

—Σε περίμενα, ήθελα ναρθής και να πού ήρθες! ψθύρισε ευτυχισμένη.

Αλλά, ξαφνικά, είδε κάτι που την έκαμε ν' ανατριχιάσει. Η Γκράις πήδησε από το αυτοκίνητο, έτρεξε κοντά του και ούχτηκε στην αγκαλιά του. Το αγκάλιασμά τους φαινόταν ατέλειωτο. Είχαν ξεχάσει το φως των φάρων και τη βροχή που έπεφτε.

Το πρώτο αίσθημα της Κάτι ήταν μία παράξενη στενοχώρια. Λες και την είχαν πιάσει να κιντάζει από μία κλειδαρότρυπα... Αποτομήχησε άμεσως από το παράθυρο, ενώ ένα χαμόγελο ανέβαινε στα χείλη της.

—Δεν είναι τίποτα, είπε δυνατά. Αυτό, βέβαια, δε μπορεί να σημαίνει τίποτα... Είναι ήλιο... Ο Τέντ δε μπορεί νάχει σχέσεις με την Γκράις...

Μία καινούργια ανατοχήλα απλώθηκε στο σώμα της και βιάστηκε να ξαναγυρίσει στο κρεβάτι της.

Άκουσε τότε ένα καινούργιο θόρυβο από πόρτα αυτοκινήτου που την έκλειναν.

Επειτα έφτασε στ' αυτιά της ένας θόρυβος από βήματα πάνω στα χαλίκια της εισόδου. Άκουσε, τέλος, το γύρισμα του κλειδιού μέσα στην κλειδαριά.

Όταν ο άντρας της μπήκε, ήταν καθιστή στο κρεβάτι της, με τα σκεπάσματα ανεβασμένα ως το λαιμό.

—Θεέ μου! Ξεφώνισε ο Μάρσαλ σταματώντας στο κατώφλι. Το πρόσωπό του εξέφρασε διαδοχικά την έκπληξη, τη φρίκη και την άμνησιν.

—Καλημέρα, Τέντ, είπε η Κάτι προσπαθώντας να μαλακώσει τη σκληρή έκφραση που είχε το πρόσωπό της.

—Δεν... δε σε περίμενα, απάντησε ο Τέντ.

Αυτό είναι ολοφάνερο, είπε η Κάτι. Πέρασε, λοιπόν.

Ο Τέντ εξακολουθούσε να στέκεται στην πόρτα.

Η Κάτι άναψε το φως της πλάφονδρας και με την πρώτη ματιά είδε τα πάντα. Ήταν χωρίς κάλτσες κι' η άκρη μιάς κάλτσας έβγαζε από την τσέπη του παντοφύλου (αυτός ήταν ο λόγος για τον

όποιον ούτε ο Τέντ, ούτε η Κάτι κατάφεραν να τις βρουν). Είχε το πουκάμισο ξεκομμένο κι' ήταν χωρίς γραβάτα. Τα μαλλιά του βρίσκονταν σ' ατελείωτη άτακτασία κι' είχε κουμπωμένο στραβά το σακάκι του. Ξεχώρισε, τέλος, γύρω στα μέσα του δυο μαύρους κύκλους, που ήξερε καλά τι έσημαιναν.

—Τί συμβαίνει; τον ρώτησε. Γιατί η Γκράις σ' έφερε αυτήν την ώρα;

—Ήμασταν... εγγάστρια πολύ άποψη, απάντησε αστασιμένος.

Η Κάτι προσπαθούσε να φανεί αδιάφορη. Αλλά, αυτή η δικαιολογία της έφερε έναν ξαφνικό πονοκέφαλο, που ή έντασή του την τρόμαζε.

—Πέρασε μέσα ή φύγε, αλλά μη μένης καρφωμένος εκεί, σαν τον τόπο του γαλλικού βοντεβίλ. Πού τον έβρισαν χωρίς πανταλόνι και που δεν ξέρει τί να κάνει, του είπε. Και πού παντός όχι ήλιθια ψέματα! Δεν σε ρώτησα τί έκανες με την Γκράις και δεν θέλω να το μάθω. Μπορείς, λοιπόν, να μ' απαλλάξεις από τις ιστορίες σου... Μήπως είσαι μεθυσμένος;

—Είμαι κουρασμένος και δεν το κούβω, της απάντησε με σβησμένη φωνή. Έχω ανάγκη από ύπνο και νομίζω πως και σ' ο θά ήλθης να κοιμηθείς.

—Όπως συμβαίνει μ' όλους τους άπιστους συζύγους, η πρώτη του αντίδραση ήταν ο θυμός και ή όργη. Τα έβαζε με τη γυναίκα του

που τον είχε πιάσει, σαν το λάθος να ήταν δικό της.

Η Κάτι τον κτύπησε με προσοχή.

—Δεν πιστεύω να νομίζεις πως θα πλαγιάσεις εδώ πλάι μου, πέντε μόλις λεπτά αφού φίλησες αυτή τη νέα και μάλιστα με τον τρόπο που το έκαμες! τοι είπα.

Της φαινόταν πως έβλεπε ακόμη την εικόνα του άντρα της, που έσφιγγε με προσπάθεια στην αγκαλιά του μία άλλη γυναίκα. Για να διώξει αυτή την εικόνα από μνηστιά της, άπλωσε το χέρι της που έτρεμε και πήρε ένα τσιγάρο. Ο Τέντ, από τ' άλλο μέρος, άρταζε ένα μαξιλάρι κι' ένα σκεπασμα που βρισκόταν στη σάλ-λόνγκ και διενυθύνθηκε προς την πόρτα.

—Περιμένα, του φώναζε. Τι σκεφτόσαι να κάνεις; Πού πές;

—Πάω να κοιμηθώ λίγη ώρα στο γραφείο μου, της απάντησε. Είναι άνοητο να κοιμούνται τώρα... Αφίρο το πρωί...

—Είσαι ένας άνθρωπος πολύ ευτυχισμένος, αφού έχεις το κουράγιο να κοιμηθείς, του είπε. Αφίρο το πρωί θα φύγω με το πρώτο τρένο. Είμαι ή πιο ενδιαφερόμενη από τις δοκιμές που έκαμα στη ζωή μου.

Ξαναβόηξε άμεσως όλη την πόρτα που ήταν σφραγισμένη από χόρνια μέσα του.

—Και βέβαια, ή πιο ενδιαφερόμενη δοκιμή, ή πιο σημαντική, οόλος, το σπουδαιότερο υπατέλο! της φώναζε με κακία. Σ' αν όλες αυτές οι άνοησιές να ήταν τό ασιαστικότερο μέρος της ζωής σου!

—Αλλά, Τέντ, αν αυτό δε μ' ενδιαφέρει, θα ήμουν μία υποκόπτη, του απάντησε. Δε θα ήμουν αυτό που είμαι σήμερα. Έχουμε μιλήσει τόσες φορές γι' αυτό το ζήτημα. Είνας περικό, λοιπόν, να φωνάζεις. Ας ξαναγυρίσουμε στο θέμα μας: Τι έγινε ανάμεσα σε σένα και... σ' αυτή τη μικρή άνοητη;

—Μήπως θέλεις να σου κάνω κανένα στίσις; της είπε βάνοντας. Αλλά, σε παρακαλώ, ας μην μιλάμε για την Γκράις... Μία ώρα προηγουμένως, είχε πη στην Γκράις; «Ας μη μιλάμε, σε παρακαλώ, για την Κάτι».

Προσπαθούσε να γοαυωθεί από το θυμό του. Ήταν λάθος της Κάτι, που τον είχε πιάσει επ' αυτοφώω. Τι χορσίαιναν, λοιπόν, όλες αυτές οι κουβέντες; Ήταν κουρασμένος και το μόνο που επιθυμούσε ήταν να φορέσει την πιτζάμα του, να βορτοίσει τα δόντια του και να πέσει στο κρεβάτι.

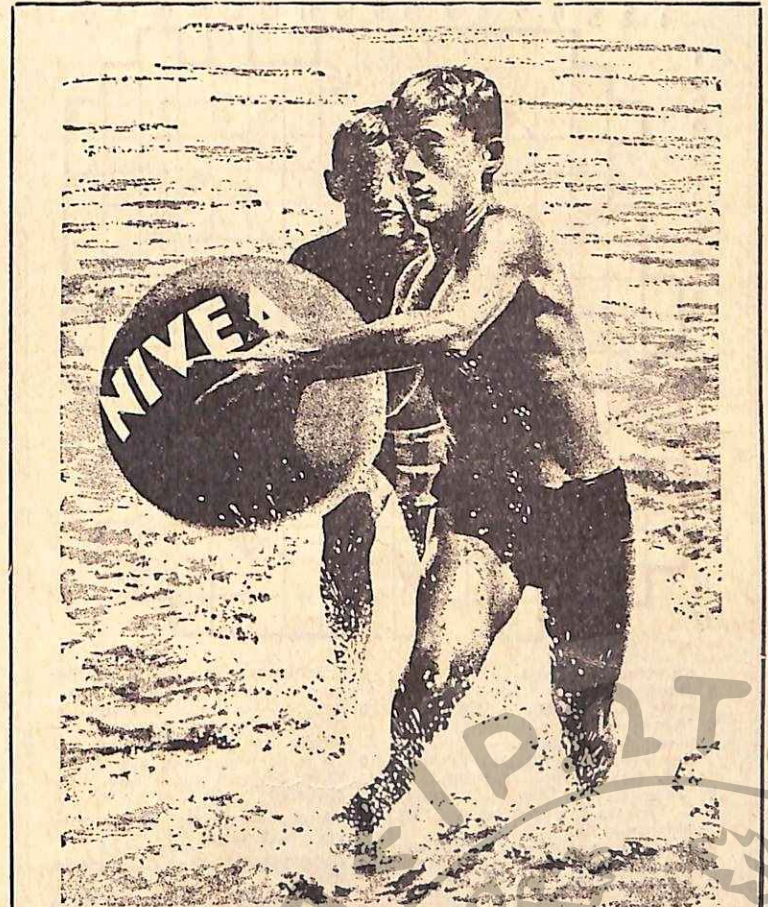
—Δεν ντρέπεσαι, Τέντ; του είπε η Κάτι. Με την αναδεχτή σου; (Ο Μάρσαλ είχε βαρπίσει την κόρη του φίλου του Ουίλλιαμσον). Φύγε, μωυ προκαλείς άηδία...

Οχι μείνει. Μήπως μου, ξενηγήσου, υπερασπίσου τον έαυτό σου... Θα μωυ μιλήσεις, φυσικά, για βιολογική ανάγκη και για τη μικρή σημασία που έχει αυτό το πράγμα...

Αλλά τότε γιατί διάλεξε την Γκράις; Αυτό το κουραστικό, βαρύ και χωρίς ενδιαφέρον πλάσμα; Όταν περνού από ένα δωμάτιο, τα τζάμια τρέπονται. Θα μωυ πής ακόμη πως το λάθος είναι δικό μου, γιατί δε γύρισα στο σπίτι από τρεις εβδομάδες και πως είσαι άντρας κι' έχασες το μυαλό σου... Θα καταλήξεις, βέβαια, λέγοντάς μου πως πάνω πολύ θόρυβο για τό τίποτα.

Έχει ήθελε να φτάσει. Μία φωνή μέσα της έλεγε: Βοήθησέ με, πές μου ψέματα. Αυτό είναι άνοητο. Δε θα μπορούσα να φαντασθώ πως παρόμοια κουτάρια θα μ' έκαναν να πονέσω τόσο πολύ...

Ξαναβέλεπε την εικόνα της

"Αφοβα στον ήλιο!"

Χαρήτε ξένοιαστα τὰ παιχνίδια στὸν ἥλιο, σὴν δά-
λασσα. Ὅμως προνοήσατε
νὰ ἔχετε μαζί σας NIVEA.

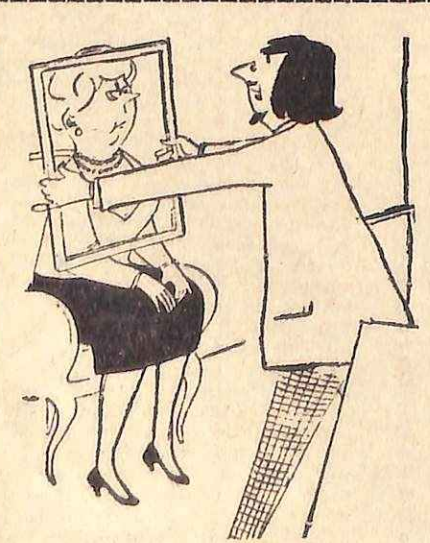
Λάδι NIVEA:

περιέχει γνήσιο καρυδέ-
λαιο, εὐνοεῖ τὸ μαύρισμα
καὶ τὸ διατηρεῖ ἐπὶ μακρόν.

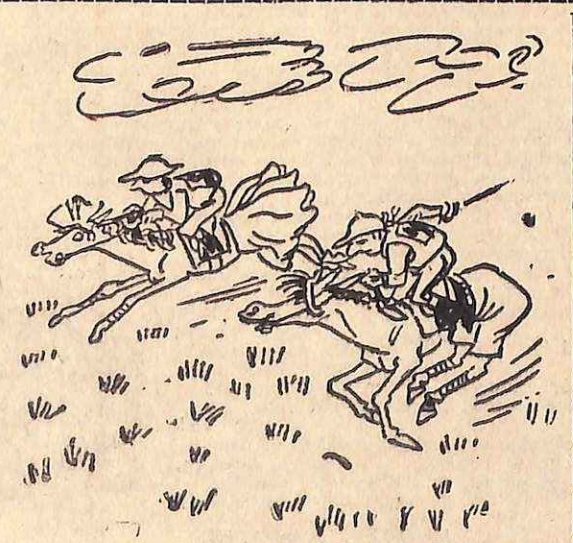
Κρέμα NIVEA:

γιὰ τὴν περιποίησι τοῦ δερ-
ματος καὶ μετὰ τὸ μπάνιο.
Διατηρεῖ τὸ δέριμα ἀπαλό,
τὸ τρέφει, τὸ δροσίζει.

Αὐτὸ τὸ ξέρουν χρόνια τώρα ἑκατομμύρια γυναί-
κες κι' ἄνδρες σ' ὅλο τὸν κόσμον.

—Μία στιγμή να δώ πώς θα ε-
ναι τὸ πορτραῖτό σας κορμίζαρισμένο!..

Πάντα σύμφωνα με τὴν εὐπρέπεια, Ἀκόμη καὶ
στὸν Ἰσπιδόρομο!

—Καὶ τώρα ἦρθε, ἐπὶ τέλους, ἡ
στιγμὴ πού τόσο ἐπερίμενα: ὉΧΙ!

Γκράις, που ριχνόταν στην άγκαλιά του Τέντ. Αυτή η εικόνα της έκαψε τα μάτια και της σάλενε το μυαλό.

«Πες μου ψέματα, Ξανάλεγε η ίδια φωνή. 'Αλάφρυνε τον πόνο μου, πες μου πως δεν ήταν τίποτα».

«Αλλά ο Μάρσαλ δε μπορούσε κι ούτε ήθελε να της πη το ψέμα, για το οποίο τον θερμοπαρεκαλούσε σιωπηλά.

— Όχι, Κάτι, κάνεις λάθος, της απάντησε. Είναι πολύ σοβαρό αυτό που υπάρχει ανάμεσα στην Γκράις και σε μένα.

Στεκόταν όρθιος κι' ήταν πολύ γελοίος καθώς έλεγε αυτά τα λόγια. 'Αλλά και πάλι η Κάτι τον άγαποσε. Πόσο ήρεμα και με πόση σταθερότητα της μιλούσε! 'Όπως και την εποχή που βρισκόταν στην κλινική του Σάν Φραντσίσκο κι' η κατάσταση της ήταν ακόμη πολύ σοβαρή. Της είχε πη τότε πως το πιθανότερο ήταν πως στην υπόλοιπη ζωή της θα περπατούσε με πατερίτσες.

— Άπο πόσον καιρό σχετίζεσαι μαζί της; τον ρώτησε.

— Δεν ξέρω, Κάτι, της απάντησε. 'Από εβδομάδες ίσως, από μήνες. Μπορεί κι' από ένα χρόνο.

Τον ίδιο τόνο είχε κι' όταν της μίλησε στο νοσοκομείο, αφού συμβουλευθηκε τους γιατρούς που είχαν εξετάσει το μικρό Χριστόφορο. 'Η Κάτι περιέμενε μαζί με άλλους γονείς στον νεκροθάλαμο. 'Η σιωπή ήταν απόλυτη εκεί μέσα κι' η λυπή αέραντη. Θάλεγε πως κι οι τοίχοι έκλαιγαν σιωπηλά.

— Είναι σοβαρό; τον ρώτησε η Κάτι, όταν βγήκε από την αίθουσα.

— Ναι, της απάντησε. Πολύ σοβαρό.

— 'Η Κάτι είχε προσευχηθεί τόσο πολύ εκείνο το βράδυ, που από τότε έμαθε ολόκληρα την προσευχή.

— 'Ο Τέντ συνέχισε:

— Δεν ζητάω να δικαιολογηθώ, Κάτι. Με ξέρεις. Δεν είμαι άνωμαλος, ούτε έπιπολαίος κι' άσχατος κι' η Γκράις, από τ' άλλο μέρος, δεν είναι μια ήλιθια Ξανθή, που την βόηκα σ' ένα μπλό.

— 'Αναπαύ την Γκράις και θέλω να την παντρευτώ.

— Θέλεις να παντρευτείς την Γκράις; ξεφώνισε. 'Αλλά αυτό είναι αδύνατο. Ξεκινάς όλοι είσαι άντρες μου!

— Σιχώρεσέ με, Κάτι, της απάντησε. Δεν ήθελα να σου ποικαλέσω αυτή τη λήθη. Είχα σκοπό να σου γράψω ένα μεγάλο γράμμα, όπου θα σου τα εξήγησα όλα και θα σου ζητούσα να χωρίσουμε.

— 'Η Κάτι είχε την εντύπωση πως θα πέθαινε. 'Ενοιωθε την καρδιά της να ραγίζει, να σπάει και κατόπιν να γίνεται κομματάκια.

— Να χωρίσουμε; είπε. Θέλεις, λοιπόν, να μ' αφήσεις;

— Θάθελα να χωρίσουμε φιλικά. Αυτό θα ήταν καλύτερο και για τους δύο μας. Θα ξεφορτωθής ένα σπίτι κι' ένα σκύλο, που βαρύνουν πάνω σου. 'Εγώ, από τ' άλλο μέρος, θα συνεχίσω την εργασία μου και θα ξαναρχίσω τη ζωή μου με μια γυναίκα, που θα την καταλάβω, θα την εκτιμήσω και θα την μοιραστώ. 'Η Γκράις έχει επιπλοκή στην στήν, βλέπει τις προσπάθειές μου μ' ένθουσιασμό, είναι νέα...

— 'Η τελευταία αυτή λέξη έκανε την Κάτι να πηδήσει από το κρεβάτι της. Είχε πληγωθεί στα κατάβατα του είναι της. Τό ένστικτό της την έκανε να καταφύγει στην αίθουσα του λουτρού. 'Εκει μέσα μπορούσε να φωνάξει, να κλάψει, να χτυπήσει το πόδι της στο μπροστά στον καθρέφτη της... Μάερε τα ρούχα της, που τα είχε πετάξει εδώ κι' εκεί και ντύθηκε.

— 'Ο Τέντ, ξετρολλάμενος, χτυπούσε την πόρτα με τις γροθιές.

— 'Ο Τέντ, ξετρολλάμενος, χτυπούσε την πόρτα με τις γροθιές.

— 'Ο Τέντ, ξετρολλάμενος, χτυπούσε την πόρτα με τις γροθιές.

— 'Ο Τέντ, ξετρολλάμενος, χτυπούσε την πόρτα με τις γροθιές.

— 'Ο Τέντ, ξετρολλάμενος, χτυπούσε την πόρτα με τις γροθιές.

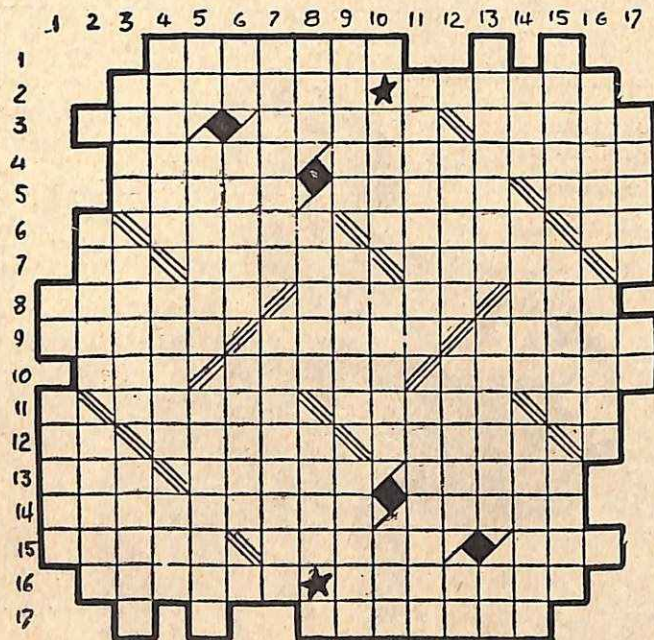
— 'Ο Τέντ, ξετρολλάμενος, χτυπούσε την πόρτα με τις γροθιές.

ΣΤΑΤΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 962

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1 Νομός της Πελοποννήσου.
- 2 Όριμο, σφριγηλό. — Αμάθεια.
- 3 Πρόθεσις. — Τό άποκτοίμε με χρήματα. — Προδίδει παρουσία γυναίκας.
- 4 Οι άστυνομίες όλου του κόσμου διώκουν όσους το έμπορεύονται. — Χωρίς να του λείπει.

- 5 Δυό σύμφωνα, που σχηματίζουν μία εύρωπή πρωτεύουσα. — Μουσουλμανός αρχηγός δικών προσεχών. — Επαναφέρω κάποιον στην παλαιά του θέση.
- 6 Ήλιο. — Λίγο πράσινο μέσα στην έρημο. — Εύρωμα.

- 1 η τίποτα (ουδ.).
- 2 Βοσκοτόπια (καθ.). — Διοικητικές περιφέρειες. — Πρόθεσις.
- 3 'Αρχηγός μιας μυθικής έκστρατείας. — Πτώματα. — Βρωχόμενες νησάκι κοντά στη Μασσαλία, με δμώνυμο φρούρι.
- 4 'Υπάρχει. — Απέχθεια, έχθρα. — Άτομα ή μόρια με φορτίον ηλεκτρισμού.
- 5 Πολύτιμο πετράδι. — Μέρος του ποδιού. — Τοπικό επίρρημα.
- 6 Δέ λείπει από τα όφελος. — 'Εχει μπη τώρα στη νασθαλί.
- 7 Οχετός.
- 8 Κτητική άντωνυμία. — Κατάργηση. — Μία από τις αισθήσεις μας.
- 9 'Αξία. — Σωματική κάκωση, αλλά και προσβολή. — Τό πρώτο και τό τελευταίο.
- 10 'Επώνυμο γνωστού συγγραφέως. — Κρατώ ύψηλα. — Οι μαθητάι την εγκατέλειψαν για ένα ολόκληρο τρίμηνο.
- 11 'Αμέσως μετά. — Δεν χαιρούν εκτίμησής (ουδ.). — Μολυσμένα.
- 12 'Υπάρχει στη Μύκονο ένας παραχαιδόμενος. — 'Ανατολίτικος τίτλος.
- 13 Τα μυστάκια του σταριού. — Κέρδιαν, με την υποδειγματική ζωή τους, μία θέση στον παράδεισο (θελ.). — 'Αριθμητικός.
- 14 'Ανοστός. — Χρησιμοποιείται για τό άνοιγμα κειθών.
- 15 Τη Σαροκοστή που γίνεται μεγάλη κατανάλωση.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1 'Υποθετικός. — Σκαπτικό έργον μεταφορδών σε μίαν άλλη περιοχή, στην Κέννα της 'Αφρικής. Φρόντισε λοιπόν προηγουμένως ή Ταχυδρομική 'Υπηρεσία να σηκώσει ψήλοτερα τα τηλεγραφικά σύρματα, στους δρόμους άπ' όπου θα περνούσαν τα ζώα!
- 2 Δυό καμληοπαρδάλεις έπρεπε να μεταφερθούν σε μίαν άλλη περιοχή, στην Κέννα της 'Αφρικής. Φρόντισε λοιπόν προηγουμένως ή Ταχυδρομική 'Υπηρεσία να σηκώσει ψήλοτερα τα τηλεγραφικά σύρματα, στους δρόμους άπ' όπου θα περνούσαν τα ζώα!
- 3 Δυό καμληοπαρδάλεις έπρεπε να μεταφερθούν σε μίαν άλλη περιοχή, στην Κέννα της 'Αφρικής. Φρόντισε λοιπόν προηγουμένως ή Ταχυδρομική 'Υπηρεσία να σηκώσει ψήλοτερα τα τηλεγραφικά σύρματα, στους δρόμους άπ' όπου θα περνούσαν τα ζώα!
- 4 Δυό καμληοπαρδάλεις έπρεπε να μεταφερθούν σε μίαν άλλη περιοχή, στην Κέννα της 'Αφρικής. Φρόντισε λοιπόν προηγουμένως ή Ταχυδρομική 'Υπηρεσία να σηκώσει ψήλοτερα τα τηλεγραφικά σύρματα, στους δρόμους άπ' όπου θα περνούσαν τα ζώα!

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΑΣΟΥΝ ΟΙ ΚΑΜΗΛΟΠΑΡΔΑΛΕΙΣ

Η λύσις του ύπ' αριθ. 961 στη σελίδα 78

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΑΣΟΥΝ ΟΙ ΚΑΜΗΛΟΠΑΡΔΑΛΕΙΣ

- 1 Δυό καμληοπαρδάλεις έπρεπε να μεταφερθούν σε μίαν άλλη περιοχή, στην Κέννα της 'Αφρικής. Φρόντισε λοιπόν προηγουμένως ή Ταχυδρομική 'Υπηρεσία να σηκώσει ψήλοτερα τα τηλεγραφικά σύρματα, στους δρόμους άπ' όπου θα περνούσαν τα ζώα!
- 2 Δυό καμληοπαρδάλεις έπρεπε να μεταφερθούν σε μίαν άλλη περιοχή, στην Κέννα της 'Αφρικής. Φρόντισε λοιπόν προηγουμένως ή Ταχυδρομική 'Υπηρεσία να σηκώσει ψήλοτερα τα τηλεγραφικά σύρματα, στους δρόμους άπ' όπου θα περνούσαν τα ζώα!
- 3 Δυό καμληοπαρδάλεις έπρεπε να μεταφερθούν σε μίαν άλλη περιοχή, στην Κέννα της 'Αφρικής. Φρόντισε λοιπόν προηγουμένως ή Ταχυδρομική 'Υπηρεσία να σηκώσει ψήλοτερα τα τηλεγραφικά σύρματα, στους δρόμους άπ' όπου θα περνούσαν τα ζώα!
- 4 Δυό καμληοπαρδάλεις έπρεπε να μεταφερθούν σε μίαν άλλη περιοχή, στην Κέννα της 'Αφρικής. Φρόντισε λοιπόν προηγουμένως ή Ταχυδρομική 'Υπηρεσία να σηκώσει ψήλοτερα τα τηλεγραφικά σύρματα, στους δρόμους άπ' όπου θα περνούσαν τα ζώα!

— Μην ανησυχείς, του είπε άνοίγοντας την πόρτα. Δεν πρόκειται ν' αυτοκτονήσω για ένα ζώον σαν καί σένα.

— 'Ο Μάρσαλ έσφιγγε πάντα πάνω στο στήθος του τό μαξιλάρι και την κουβέτα.

— Μπορείς να χαζεις ολόκληρο τό κρεβάτι, φτιάνοντας όνειρα για την καινούργια άγάπη σου, του είπε η Κάτι. Φεύγω.

— Πού πές μέσα στη νύχτα; τη ρώτησε. Βράζει.

— Πέρασε άγερωχη μπροστά του.

— Τί σημασία έχει; απάντησε. Θα πάρω τό τραίνο.

— 'Ο Τέντ την πρόσταξε μπροστά στην πόρτα του Ίνυ.

— Αυτό είναι κοινό, της είπε. Δέ μπορώ να σ' αφήσω να φύγεις έτσι... Δεν υπάρχει τραίνο αυτή την ώρα κι' ο σταθμός είναι κλεισμένος.

— Της έπιασε τό χέρι, που σπινιζόταν στο πόμολο της πόρτας.

— Δεν πρέπει να μπής και ν' ανησυχήσης τό παιδί, της είπε. 'Ελα, άς ξαναγυρίσουμε κάτω... Θα σου φτιάξω ένα ζεστό τσάι. Είσαι παγωμένη... 'Αν ήξερα ότι θα παρνε τις πράγματα έτσι... Δέ μπορούσα να τό περιμένο από σένα...

— 'Ούτε κι' εγώ περίμενα πως θα φερόσουν έτσι, του απάντησε με πικρία. Κι' έλεγες πως ήσουν φανατικός μονόγαμος! Δές ότι δεν πρέπει ν' ανησυχώ τό παιδί, ενώ συ τό κάνεις κομμάτια τη ζωή...

— 'Η Μάκ Κέννα θα έπληνη άκούγοντας τις φωνές και θα τεντώση τ' αυτιά της για ν' άκούση—πρόσθεσε χάνοντας τελείως τό νήμα των ιδεών της.

— 'Ο Μάρσαλ την είχε πιάσει από τό χέρι και την έσπρωξε προς την κουζίνα, χωρίς να του φέρη αντίσταση. Την λυπόταν. Συγχρόνως την με την καινούργια άγάπη του, που ήταν κατά είκοσι πέντε χρόνια νεότερη του, την εύρισκε πολύ γερασμένη. Στη βίαιή της η Κάτι είχε βάλει τό ρουτί σ' ένα μαγούλα της, πού ψηλά στο δειλτό από τό άριστο και τό δάκρυα που είχε χύσει είχαν αφήσει τό σημάδι τους, που, κάτω από τό ψυχρό φως της λάμπας με 'νέον', έμοιαζαν σαν αλλόδα.

— 'Ο Μάρσαλ άναψε τό μάτι της ηλεκτρικής κουζίνας κι' έβαλε την τσαγιέρα.

— Θα πρέπει να σου φάνηκα ήλιθια, του είπε. Είχα έμπιστοσύνη σε σένα. Δεν πέρασε από τό μυαλό μου ή σκέψη...

— 'Εστό θεάτρο, μονολόγησε μέσα της, ξέρεις πως πρέπει να μιν έχης έμπιστοσύνη σε κανένα και να φυλάγεις διαρκώς από τις καλύτερες φίλες σου, τον λιμορραγικό σου, τον παρτεναίο σου, τις άλλες χορευτήριες. Ξέρεις πως όλοι κοστάνε στο χέρι τους ένα μαχαίρι, οι μητέρες, οι καθηγητές, οι πράκτορες των διαφημίσεων, οι έραστής...

— 'Ηλιθια που ήμου ν' άδωσω την έμπιστοσύνη μου στον άντρα μου!

— Ναι, είχα έμπιστοσύνη σε σένα, Τέντ, είπε. Πίστενα...

— Και δεν είχες άδικο, της απάντησε. Δέ σ' απάντησα. Σου είπα πάντα την αλήθεια. 'Ακόμη κι' άπόψε, ενώ μου ήταν πού εύκολο να σου πω ψέματα... Δέ σ' απάντησα ποτέ τόσα χρόνια. 'Η δουλειά μας άπορροφούσε και τους δύο. Τό πρόβλημα της πίστης δεν είχε τεθί ποτέ. 'Ηταν, στ' αλήθεια, πολύ περίεργος ο γάμος μας, Κάτι. Πολύ άπρηχαιωμένος, άν κρίνωμε από τις στατιστικές.

— 'Ο Μάρσαλ μιλούσε για τό παρελθόν. 'Οχι για τό παρόν ή για τό μέλλον.

— Μην έκφωνής επικήδειο, σε παρακαλώ, του είπε.

— 'Όσο για την έμπιστοσύνη, συνέχισε ο Τέντ, δέ σου είπα ποτέ

λέξι γι' αυτούς τους άντρες που σε περιστοιχίζουν άκατάπαντα, που σου στέλνουν άνθη και σου κάνουν δέν ξέρω ποιές προτάσεις.

— Γιατί ήξερες πολύ καλά ότι, από τότε που συναντηθήκαμε, δέν ζιττάξα ποτέ άλλον άντρα εκτός από σένα είτε ή Κάτι.

— Θα ήταν πού σωστό άν έλεγες από τό θάνατο του Γκρόιτς, διαβόητος με κακία ο Μάρσαλ. Μπήκα στην τροχιά σου την ίδια περίπου εποχή από άσπλη συμπτωσι.

— 'Η Κάτι γέλασε άκούγοντας αυτή την επίθεση.

— Τί τό παράξενο βρίζεις; ρώτησε ο Μάρσαλ.

— Τίποτα, του απάντησε. 'Αναρωτιέμαι γιατί όλοι εκείνοι, που ίσχυρίζονται πως μ' αγαπούσαν, μου γέμισαν τις πλάτες και παντρεύτηκαν άλλες. Και συ άκόμη, που είσαι άντρας μου, θέλεις να κάνης τό ίδιο.

— Αυτό συμβαίνει, γιατί δέν ανήκεις στο συνηθισμένο τύπο, της εξήγησε ο Μάρσαλ.

— Αν επρόκειτο για φιλοφρόνημα, ή Κάτι δέν τό βρήκε καθόλου του γούστου της.

— Και νομίζεις πως αυτή ή Γκράις θα είναι ή ιδανική σύντροφος; τον ρώτησε. Στοιχηματίζω πως δέν ξέρει να βράση ούτε ένα αυγό.

— Πιγνόταν.

— 'Ο Μάρσαλ ξέπληνε την τσαγιέρα με ζεστό νερό. 'Εορίξε ύστερα καθαρό νερό κι' όταν έβρασε, κανόνισε με προσοχή τό τσάι που έπρεπε να βάλει.

— 'Η Κάτι παρακολουθούσε τις κινήσεις του κι' αισθανόταν μία απέραντη λύπη. Αυτά τα μακρινά χρόνια δέ θα τη χείδεναν πιά. Θα χείδεναν τώρα ένα άλλο πρόσωπο κι' ένα άλλο κομμάτι: τό παχυνόλο κομμάτι της Γκράις, τό φουσκωμένο πρόσωπό της, τά πλατιά χέρια της, που είχαν πάντα μία όμοια από κοινότητα, από ποτίνια κι' από φορομύλη.

— 'Ο Μάρσαλ σερβίρισε τό τσάι και της τό πήγε.

— Νά, πές τό τσάι σου, της είπε. Τοίμεεις ολόκληρη. Σε παρακαλώ, Κάτι, άς μη μιλάμε πιά για τη Γκράις.

— Λέγοντας αυτά, έρριξε μέσα στο φλυτζάνι τη φέτα τό λεμόνι και τά δύο κομμάτια ζάχαρη, που συνήθιζε ή Κάτι. Δεν είχε ξεχάσει τίποτε. 'Εβαλε επίσης σ' ένα πιάτο μερικά κράκερς. Κάθισε κατόπιν μπροστά στο μικρό τραπέζι, απέναντί της κι' έβαλε στο φλυτζάνι τον λίγο ζεστό γάλα.

— Όλα ήταν όπως και άλλοτε. Οί δείχτες του ρολογιού γύριζαν προς τά πίσω κι' ή άτμόσφαιρα, στη μικρή αυτή γωνιά της κουζίνας, ήταν όπως και πριν από την καταστροφή.

ΑΜΟΙΒΑΙΕΣ ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

— Βλέπεις, είμαι ένας άντρας πολύ άπλός, ένας πολύ κοινός άντρας, που επιθυμεί να ζήσει μέσα σε μία συνθησμένη άτμόσφαιρα, άρχισε ο Μάρσαλ. Τό μόνο που έπιθυμώ είναι να ζήσω άν τους άλλους, να σηκώνομαι τό πρωί, να κάνω τό ντους μου, να ξυρίζομαι και να πάωνο τό πρόγευμά μου μαζί με την οικογένειά μου. 'Εχω ανάγκη από μία σύντροφο, που να μου χαμογελά από τό άλλο μέρος του τραπέζιού, που να μου λη ότι οι τιμές του γάλακτος και του κρέατος ανέβηκαν κι' ότι πρέπει να της δίνω περισσότερα χορήματα. 'Αφού κάνωμε ένα καυγαδάκι, έγω συνθηκολογώ και πάωνο την άνταμιόδη μου μ' ένα φιλή. Μου άρέσει να σκέφτομαι πως αυτή ή γυναίκα εξαρτάται από μένα, ότι έγω την συντηρώ αυτήν και τά

παιδιά της κι' εργάζομαι όσο μπορώ καλύτερα για ν' αύξήσω τά εισοδήματά μου. 'Η έπιστήμη για την έπιστήμη είναι ένα όμορφο παιχνίδι, αλλά ή σκέψη πως θ' ανταμειφθί καμείς μ' ένα χρηματικό ποσόν άποτελεί τό καλύτερο διαγετικό. 'Όλη την ήμερα αισθάνομαι αυτή την παρόρμησι για ν' αύξήσω τά εισοδήματά μου. 'Η γυναίκα μου μου δίνει θάρρος κι' έγώ την σκέφτομαι κάπου-κάπου. Της τηλεφωνώ μόνο και μόνο για ν' άκούσω τη φωνή της και να βεβαιωθώ πως όλα πάνε καλά. Θέλω μία ζωή χωρίς «ίσως», χωρίς δάκρυα και τραγωδίες, χωρίς ατέλειωτες άναμονές. «Πότε θα την ξαναδώ; Αυτή την εβδομάδα ή την άλλη; Πόσον καιρό θα λείπη

σε ταξίδι; 'Ενα, δυό ή τρείς μήνες;» 'Οχι, θέλω τη γυναίκα μου να είναι στο σπίτι, να με περιμένει και να φροντίζει για όλα εκείνα τά μικροπράγματα που άποτελούν την καθημερινή ζωή. 'Αν, όμως, εργάζεται μαζί μου, όπως ή Γκράις, θα πηγαίνωμε μαζί στο εργαστήριο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ: 'Η συνέχεια...

...άρωμα
δροσιά
φρεσκάδα
μέ Bac

Bac σταματά
την κακοσμία του ιδρώτα

* Με μία μόνο κίνηση το BAC-Stick σάς απαλλάσσει από κάθε σωματική όσμή που ένοχλεί τό περιβάλλον σας.

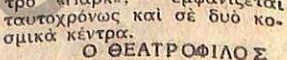
* Με τό BAC-Stick, άκόμα και στις πιο ζεστές μέρες του καλοκαιριού, αισθάνεσθε σιγουριά σε κάθε σας συναναστροφή. Στη δουλειά, στη διασκέδασι, στο λεωφορείο, παντού αισθάνεσθε άνετα.

Μόνο τό BAC περιέχει τό βακτηριοκτόνον άποσμητικό BAC-43 που έχει άμεση ενέργεια, μεγάλη διάρκεια.

Bac stick Κόκκινο, με άρωμα δροσερό. Πράσινο, με πού έντονο άρωμα. (Προσφέρονται σε 3 μεγέθη: Τσάντας, κανονικό, οικονομικό)

Bac Spray Σε δύο μοντέρνα άρώματα (Συσκευασία άεροσόλ)

OLIVIERO

Τὸ καλλιτεχνικὸ

ΚΟΥΡΦΑΙΟΙ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΟΡΕΣΤΗΣ ΜΑΚΡΗΣ

Ὁ κλασσικὸς «μεθυσμένος»

ΘΥΜΑΜΑΙ, πρὶν λίγες μέρες, τὸ βράδυ τῆς «πρεμιέρας» τοῦ «Περροκέ», ἡ ἐμφάνισι τοῦ Ὁρέστη Μακρῆ στὴ σκηνὴ χαιρετίσθηκε ἀπὸ τὸ κοινὸ μὲ ζωρὰ χειροκροτήματα, ποὺ κράτησαν σχεδὸν τρία λεπτά, δηλαδὴ σημειώθηκε πραγματικὸ ρεκόρ. Αὐτὸ μᾶς συνεκίνησε ἰδιαίτερα καὶ μᾶς ἐπέισε γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά, ὅτι ὁ Ὁρέστης Μακρῆς, ὁ ἰδιότυπος αὐτὸς καλλιτέχνης, ὁ δημιουργὸς τοῦ κλασσικοῦ μεθυσμένου, ποὺ διασκεδάζει μὲ τόσο αὐθόρμητο ἐπὶ τριάντα χρόνια τῆς Ἀθηνᾶς, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πρὶν δημοφιλεῖς κορυφαίους τοῦ θεάτρου μας.

★

Ὁ Ὁρέστης Μακρῆς, ποὺ ἀκολούθησε, στὰ πρῶτα νεανικά του χρόνια, ἄλλα ἐπαγγέλματα, εἶχε μιὰ θαυμασία φωνή, ποὺ φρόντισε νὰ καλλιεργήσῃ ἐγκαίρως. Ἀκολούθησε μαθήματα φωνητικῆς στὸ τότε Ὡδεῖο «Λότνερ» τῆς ὁδοῦ Φειδίου, μὲ δύο περίφημες δασκάλες. Συνεργάσθηκε κατόπιν στὴ «Χορωδία Ἀθηνῶν», μαζί μὲ τὸ Φ. Οἰκονομίδη, καὶ πῆγε, λίγα ἀργότερα, τὸ πρῶτο Βάπτισμα τῆς σκηνῆς στὴν Κρήτη, μὲ τὸ θίασο τῆς Ροζαλίας Νίκας.

Ὅταν ἦρθε στὴν Ἀθήνα ὁ μακαρίτης Παπαϊωάννου, ποὺ εἶχε ἀκούσει πολλὰ γιὰ τὴν ὠραία φωνή του, τὸν προσέλαβε ἀμέσως σὰ δεύτερο νεώτερο στὸ θίασό του. Ἀπὸ τὸ πρῶτο βράδυ, ἡ ἐπιτυχία του στὸ «Κρυφὸ ρομάντζο» τοῦ Σακελλαρίδη, ἦταν θριαμβευτική, ὅπως καὶ ἀργότερα στὴ «Μίς Τσάρλεστον», ἐνῶ δολοκλήρος ὁ ἀθηναικὸς τύπος ἔγραψε ἐνθουσιαστικά γιὰ τὸ νεαρὸ νεώτερο, μὲ τὴν τόσο γλυκίαν φωνή καὶ τὸ ταλέντο τοῦ ἡθοποιοῦ μαζί.

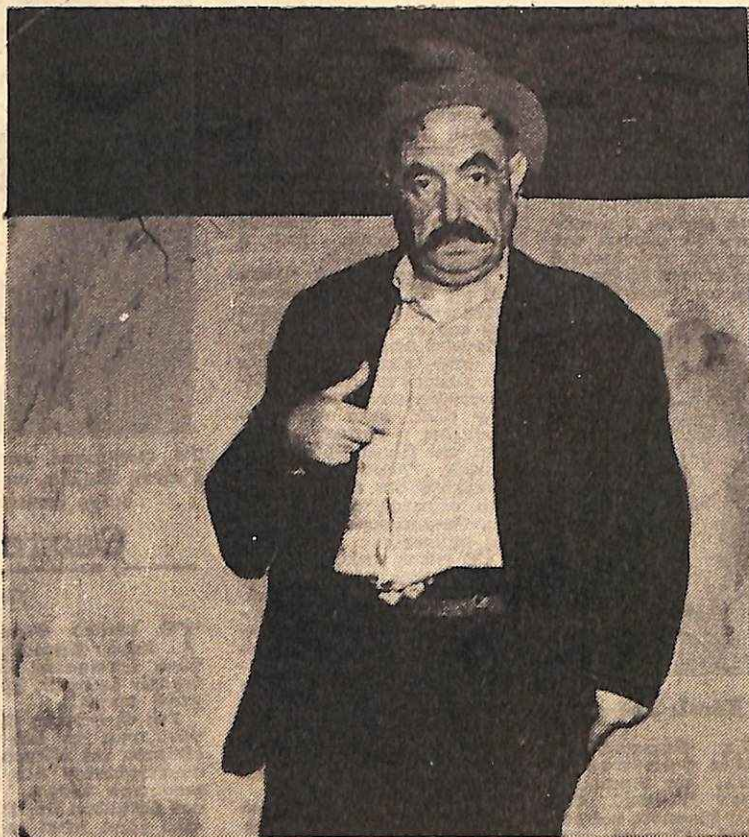
Φεύγοντας ἀπὸ τὸ θίασο τοῦ Παπαϊωάννου, ὕστερα ἀπὸ δύο χρόνια, ἀκολούθησε τὸ μικτὸ θίασο Οἰκονομίου - Βεάκη στὴν Αἴγυπτο.

Ἐκεῖ, σ' ἕνα γλάντι τοῦ θιάσου, κάτω ἀπὸ τὸ αὐγουστιάτικο φεγγάρι, ὁ Μακρῆς ἔκανε, ἐντελῶς ἐρασιτεχνικά, τὸ μεθυσμένο, πράγμα ποὺ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ξεκαρδιστῇ στὰ γέλια ὅλος ὁ θίασος.

Ὁ Βεάκης, ὅμως, σὰ μεγάλος καλλιτέχνης, ποὺ διείδε τὸ μεγάλο ταλέντο του στὸν τύπο τοῦ μεθυσμένου, τοῦ ἔδωσε τὴν ἰδέαν νὰ παρουσιάσῃ τὴν ἰδιότυπη αὐτὴ δημιουργία του στὴ σκηνή.

Ὁ Μακρῆς ἀνήθηκε, φυσικά, στὴν ἀρχή, ἀργότερα ὅμως, μὲ τὴν ἐπιμονὴ τοῦ Βεάκη, δέχθηκε νὰ παρουσιάσῃ τὸν πρῶτο μεθυσμένο σὲ μιὰ τοπικὴ ἐπιθεώρηση, ποὺ ἦταν μιὰ μεγάλη ἐκπληξία γιὰ τοὺς Ἀλεξανδρινούς. Ἡ ἐπιθεώρησι αὐτὴ κράτησε τὸ πρόγραμμα τοῦ θεάτρου μιὰ δολοκλήρη ἐβδομάδα, ρεκόρ μοναδικὸ γιὰ τὴν Αἴγυπτο, ἀφοῦ ἐκεῖ ὅλα τὰ ἔργα δὲν παίζονται παραπάνω ἀπὸ δύο μέρες.

Ὅταν γύρισε τὸ χειμῶνα στὴν Ἀθήνα, παρουσίασε τὸν πρῶτο

Ὁ Ὁρέστης Μακρῆς... μεθυσμένος.

κλασσικὸ μεθυσμένο, στὸν «Παπαγάλο» τοῦ Βώττη, στὸ θέατρο «Δελφοί» τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν, ποὺ ἄφησε ἐποχὴ καὶ ποὺ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ τραγουδήσῃ ὅλη ἡ Ἀθήνα μαζί του, τὸ θρυλικό:

«Τοὺς μπεκρήδες κι' ἂν δικάσουνε ἀδικὰ θὰ μὲ κρεμάσουνε...»

Τὸ νούμερο αὐτὸ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ γραφῇ τότε ἀπὸ τὸ μακαρίτη Ροδᾶ ἡ πρὶν ἐντυπωσιακὴ κριτική, ποὺ ἔχει γραφῇ ποτὲ γιὰ ἡθοποιό:

«Ὁ μεθυσμένος τοῦ Ὁρέστη Μακρῆ εἶναι μιὰ ἀληθινὴ δημιουργία, ποὺ κάνει καὶ τοὺς νεκροὺς νὰ γελάσουν! Πηγαίνετε στοὺς «Δελφοὺς» νὰ διαπιστώσετε τὴν ἀντοχή τοῦ γέλιου σας καὶ σὰς μεθύσει, ἀσφαλῶς».

Ἀπὸ τότε ὁ Μακρῆς καθιέρωσε πρὶν μόνιμα τὸν τύπο τοῦ μεθυσμένου στὴν ἐπιθεώρησι, ποὺ γνώρισε κι' ἐξακολουθεῖ νὰ γνωρίζῃ μεγάλες ἐπιτυχίες.

Παράλληλα μὲ τὸ θέατρο, ἐπαιξε καὶ σὲ 18 ταινίες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες «Ὁ μεθύστακας» τοῦ Τζαβέλλα σημείωσε μεγάλη ἐμπορικὴ ἐπιτυχία. Ἐπέτυχε ἐπίσης διαφορετικὸς ρόλος στὸ «Ἀμαξάκι» καὶ στὸ «Ξύλο βγήκε ἀπ' τὸν Παράδεισο».

★

Εἶδαμε τὸ δημοφιλεῖς πρωταγωνιστὴ τοῦ μουσικοῦ μας θεάτρου ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα πραινά, στὸ ὠραῖο του χτήμα, στὸ Πολύδροσο, ἔξω ἀπὸ τὸ Χαλάνδρι, νὰ περιποιητῇ τὰ ἄφθονα λουλούδια καὶ τὰ ὀπωροφόρα δέντρα τοῦ κήπου του, γιὰτὶ αὐτὴ εἶναι ἡ πρὶν γὰλὴν τοῦ ἀδυναμία, ὅταν δὲν παί-

νομίζετε ἐλάττωμα αὐτό — εἶναι, ὅτι, ἐπὶ 38 συνεχῶς χρόνια, φθάνων πρῶτος στὸ θέατρο, τόσο γιὰ τὶς παραστάσεις, ὅσο καὶ γιὰ τὶς δοκιμές. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἔμαθον ποτὲ τί θὰ πῇ πρόστιμο...

★

Ὁ Ὁρέστης Μακρῆς ἔχει πολλὰ καὶ χοιτωμένα ἀνέκδοτα ἀπὸ τὴν πολυετὴ καριέρα του, ἰδιαίτερα δὲ μὲ τὸ μεγάλο του δάσκαλο, τὸν Παπαϊωάννου, ποὺ τοῦ εἶχε ἰδιαίτερη ἐκτίμησι παρ' ὅτι συνήθιζε πάντα νὰ κρατᾷ τοὺς νέους ἡθοποιούς σὲ ἀπόστασι.

Ἔτσι, ἕνα βράδυ, ποὺ ὁ ἀλησμόνητος ἰδρυτὴς τῆς ὀπερέτας, εἶχε χάσει στὸ μπακαρὰ περίπου ἕνα ἑκατομμύριο, ὁ Ὁρέστης Μακρῆς τοῦ εἶπε:

— Δάσκαλε, ἂν παίρνατε τὸ πρῶτὸ τοῦ οἰκόπεδο, ποὺ σὰς προσέφεραν, θὰ σὰς εἶχε μείνει...

Τότε ὁ Παπαϊωάννου, πολὺ ψυχραῖμα, μὲ τὴν γνωστὴ θυμοσοφία του, τοῦ ἀπάντησε:

— Τί λές, παιδί μου; Νὰ κάνω τὰ λεφτά μου... χώματα...

Μία ἄλλη μέρα πάλι ὁ Μακρῆς εἶχε παρεξηγηθῇ μὲ τὸν καλλιτεχνικὸ διευθυντὴ τοῦ θιάσου του, τὸ μακαρίτη Σ. Τριχᾶ, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς δοκιμῆς, ἐν ἀπουσία τοῦ Παπαϊωάννου. Σὲ μιὰ στιγμὴ, λοιπόν, ὁ Μακρῆς εἶπε, θυμωμένος, στὸν Τριχᾶ:

— Ἄν σὰς ἀρέσω! Αὐτὸς εἶμαι! Ἄν δὲ σὰς κάνω, νὰ μὲ διαφέτε!

Ὅταν λίγο ἀργότερα ὁ Παπαϊωάννου ἔμαθε τὸ ἐπεισόδιο, παρουσία ὅλου τοῦ θιάσου, κάλεσε τὸν Μακρῆ στὸ γραφεῖο του καὶ τοῦ εἶπε:

— Εἰπάτε αὐτὸ στὸν Τριχᾶ: «Ε, λοιπόν, δὲ μὰς κάνετε!»

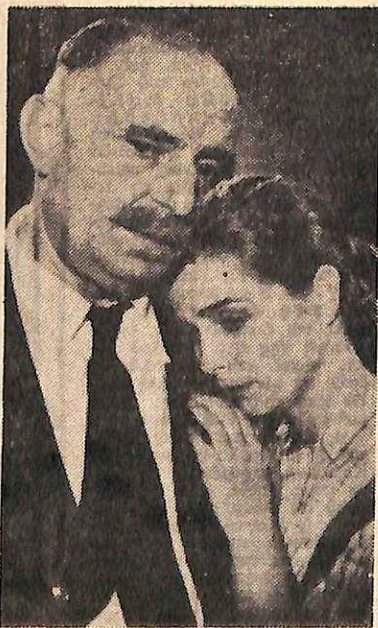
Ὁ Μακρῆς, ὅπως ἦταν φυσικό, πῆρε τὸ καπέλλο του καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ θέατρο, τὴν ἴδια στιγμὴ.

Μόλις ὅμως ἔφυγε, ὁ Παπαϊωάννου εἶπε στὸν Τριχᾶ:

— Σπύρο, ἔκανα αὐτὸ ποὺ ἔπρεπε νὰ κάνω... Πήγαμε τώρα νὰ τὸν ξαναφέρω!

Κι' ἔτσι ἔγινε!...

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

Ὁ Μακρῆς, νηφάλιος, σὲ ἕνα δραματικὸ κινηματογραφικὸ ρόλο, στὸ «Ἀμαξάκι», μὲ τὴν Ἀντιγόνη Βαλάκου.

ζῇ ἢ δὲν ἔχῃ ἐγύρισμα.

— Ποιὰ θεωρεῖτε ὡς τὴν μεγαλύτερη δημιουργία σας στὴ σκηνή;

— Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ «Μεθύστακας», νομίζω ὡς μιὰ ἀπὸ τὶς ἀξιόλογες δημιουργίες μου, τὸ δραματικὸ ρόλο στὸ «Ἀμαξάκι». Στὸ φίλμ, ἐννοῶ, γιὰτὶ στὴ σκηνή, οἱ συγγραφεῖς, ποὺ μὲ ἐντοπίζουν πάντοτε τὸν «μεθυσμένο», δὲ μού ἔδωσαν τὴν εὐκαιρία νὰ δημιουργήσω περισσότερα.

— Νομίζετε, ὅτι ἔχετε ἐκπληρώσει τὰ καλλιτεχνικά σας ὄνειρα;

— Ὑστερα ἀπὸ συνεχῆ ὑπηρεσία 38 ἐτῶν, νοιώθω τὸν ἑαυτό μου πολὺ κουρασμένο καὶ νομίζω, ὅτι σύντομα θὰ πρέπει νὰ ἀποσυρθῶ. Θέλω, πρὶν μὲ διώξῃ τὸ θέατρο, νὰ τὸ διώξω ἐγώ.

— Τί σας ἀπασχολεῖ περισσότερο τὶς ὥρες ποὺ σὰς μένουν ἐλεύθερες;

— Τὸ διάβασμα. Διαβάζω τὰ πάντα, ἀπὸ ἀστυνομικά ρομάντζα καὶ θεατρικὰ ἔργα, ὡς τὸν Παπαδιαμαντῆ.

— Ποιὸ εἶναι τὸ μεγαλύτερο ἐλάττωμα καὶ ποιὸ τὸ μεγαλύτερο προτέρημά σας;

— Προτέρημά μου εἶναι, ὅτι, μ' ὅλο ποὺ στὴ σκηνή εἰμαι πάντα... μεθυσμένος, δὲν πίνω! Ἔτσι, στὸ σπίτι μου, δὲν ὑπάρχει ποτὲ οὕτε σταγόνα κρασί...

»Ὅσο γιὰ ἐλάττωμα — ἂν τὸ

Ὁ αἰὶ ὄνι

ΤΟ «NEON KYMA»

ΝΤΟΡΑ ΚΩΣΤΙΔΟΥ

Ἡ «Μάτα Χάρι» τοῦ θεάτρου

Ἡ ΝΤΟΡΑ ΚΩΣΤΙΔΟΥ βρίσκει στὴ μέση, μεταξύ «ἐνζενῶ» καὶ κομπερανσιέ. Ψηλὴ, λεπτή, μὲ αἰνιγματικά μάτια καὶ μυστηριώδες χαμόγελο, ἔχει δημιουργήσει τὸν τύπο τῆς «Μάτα Χάρι» τοῦ θεάτρου, ἕναν τύπο ἀποκλειστικὰ δικῆς της, ποὺ κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ τῆς ἀμφισβητήσῃ τὴν ἀποκλειστικότητά της.

Ὡστόσο, ἂν πλησιάσῃς τὴ Ντόρα, μιλῆσης μαζί της καὶ ἀφίσης νὰ ἐκδηλωθῇ ἡ προσωπικότητά της σὰ γυναίκα καὶ σὰν καλλιτέχνη, δὲ διαπιστώσῃς μὲ εὐχαρίστη ἐκπληξία πὺς τίποτε τὸ «ματαχαρικό» δὲ σέρνει μαζί της, ἀλλὰ, ἀντίθετα, πὺς εἶναι μιὰ κοπέλλα ἀπλή, εἰλικρινὴς καὶ σεκουράτη, ὁ πρὶν χαρακτηριστικὸς ἴσως τύπος τῆς σύγχρονης κοπέλλας.

Ξέρετε νὰ ἐκφράξῃ τὶς σκέψεις της ἀπλὰ κι' ἀβίαστα, ὅπως καὶ ἔξερει νὰ κρατῇ ἄλλες σκέψεις μόνον γιὰ τὸν ἑαυτὸ της, ὅταν κρίνῃ πὺς ἡ ἐξωτερικότητά της θὰ δημιουργοῦσε προβλήματα.

Μὰς δέχτηκε, ὅταν τῆς ζητήσαμε συνέντευξη, πρόθυμα καὶ ἐυγενικά, στὸ κομψὸ διαμερισμάκι της, στοὺς πρόποδες τοῦ Λυκαβηττοῦ.

Μόλις εἶχε ξυπνήσει κι' ἦταν ἀκόμη ἀνεγκλιζέ, Ζήτησε συγγνώμην, καὶ σὰς τρία λεπτά ξαναπαρουσιάστηκε, ντυμένη «τὸ κομψό».

Ἔτσι διαπιστώσαμε τὸ πρῶτο προσὸν τῆς συνομιλητριάς μας: τὴν ταχύτητα.

— Ξέρετε, εἴθε πολὺ... γρήγορη, πράγμα παρὰ ξένο γιὰ γυναίκα καὶ μάλιστα μοντέρνα! παρατηρήσαμε.

Χαμογέλασε.

— Μὰ ζοῦμε στὸν αἰῶνα τῶν διαστημοπλοίων. Δὲν τὸ ξέρετε;

— Τὸ ξέρουμε. Εἰσθε εἴσι γρήγορη σὲ ὅλα σας;

— Ἐξαρτάται.

Τὰ ἀναλύσαμε ἕνα-ἕνα αὐτὰ τὰ «ὄλα». Καὶ ἡ συνομιλητριά μας, καθισμένη στὸ ντιβανάκι, μ' ἕνα τσιγάρο στὰ δάχτυλά, ποὺ δὲν ἔλεγε νὰ τελειώσῃ, ἀφοῦ διαδέχονταν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο, ἀπάντησε μὲ ἀκρίβεια, σαφήνεια καὶ προθυμία.

Ἔτσι, ἡ συνέντευξη μὲ τὴ Ντόρα Κωστίδου, ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἀστέρια τοῦ «Νέου κύματος», βγήκε μὲ τὸν πρωτότυπο αὐτὸ τρόπο.

ΕΡΩΤΗΣΙ: Ποῦ γεννηθήκατε ποτὲ, ἀπὸ ποιούς καὶ πὺς;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Τὸ «πὺς» μποροῦσε καὶ νὰ λείπῃ. (Χαμόγελο). Ὅσο γιὰ τ' ἄλλα... κι' αὐτὰ νομίζω πὺς μποροῦσαν νὰ λείπουν... Εἰμαι ἡ Ντόρα Κωστίδου καὶ, ὅπως ὅλες οἱ κοπέλλες, κάπου, ἀπὸ κάποιους καὶ κάποτε γεννηθήκα. Δὲν ἔχουν σημασία αὐτά. Σημασία ἔχουν ὅσα ἐγίναν ἀπὸ τότε, ποὺ ἀποφάσισα ἡ μοῖρα νὰ γίνω καλλιτέχνη.

ΕΡΩΤΗΣΙ: Πὺς ἦρε αὐτὴ ἡ μοῖρα;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Μὲ τὴ μορφή καλλιτεχνῶν. Τὰ ξέρετε δά. Ἦταν τὸ ἔτος 1957. Πῆρα τὰ ὄνειρά μου, τὶς φιλοδοξίες μου, ἀκόμη καὶ τὶς... ἀνοησίες μου, καὶ ξεκίνησα νὰ πάω μέρος. Πέτυχα πάνω στὴ γέφυρα τῆς ὀμορφιάς καὶ ἐξελέγη «Μίς Ἑλλάς». Ὁ τίτλος αὐτὸς μού ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ κινηματογράφου. Γύρισα τρεῖς ταινίες κι' ὕστερα ταξίδεψα γιὰ τὴ χώρα τῶν θαυμάτων τῆς Ἑβδόμης Τέχνης, τὴν Ἱταλία. Διψοῦσα νὰ δῶ καὶ νὰ μάθω. Γύρισα ἐνῆμιστον χρόνο ἀργότερα καὶ μίσητον φορὰ σοφώτερη πάνω στὰ ζητήματα τοῦ φακού καὶ τῆς ὀθόνης.

ΕΡΩΤΗΣΙ: Εἶχατε ἀποφασίσει δηλαδὴ νὰ γίνετε στάρ τοῦ κινηματογράφου;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Εἶχα ἀποφασίσει νὰ γίνω ἡθοποιός. Καὶ οἱ ἡθοποιοὶ δὲν παίζουν μόνον στὸν κινηματογράφο, ἀλλὰ καὶ στὸ θέατρο καὶ στὸ νυχτερινὸ κέντρο καὶ γενικά παντοῦ, ὅπου ὑπάρχει ὑποκριτικὴ τέχνη. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ, ἄλλωστε, παρακολούθησα, ὅταν ἐπέστρεψα ἀπὸ τὴν Ἱταλία, μαθήματα δραματικῆς τέχνης στὴ σχολὴ τοῦ κ. Πέλου Κατσέλη. Ἔτσι, ἀπόχτησα τὰ πρῶτα στερεὰ ἐφόδια γιὰ τὴ δουλειά μου.

ΕΡΩΤΗΣΙ: Ποιὰ ἐκδηλωσὶ Τέχνης ἀγαπᾶτε περισσότερο; Τὸ θέατρο ἢ τὸν κινηματογράφο;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Εἰμαι περισσότερο στάρ τοῦ κινηματογράφου, παρὰ τῆς ράμπας. Ὡστόσο, ἀγαπᾶω περισσότερο τὸ θέατρο. Σὲ φέρνει πρὶν ἅμειρα σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸ κοινὸ. Κι' ὁ ἡθοποιὸς ἔχει ἀπολύτη ἀνάγκη ἀπὸ κοινὸ. Δίχως κοινὸ, δὲν ὑπάρχει ἀληθινὴ τέχνη.

ΕΡΩΤΗΣΙ: Ποιὰ εἶναι τὰ ἄμεσα σχέδια καὶ τὰ ὄνειρά σας, σὰν ἡθοποιό;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Μεγάλη κουβέντα αὐτὴ! Σχέδια καὶ ὄνειρα. Μεταξὺ αὐτῶν καὶ τὶς πραγματικότητες ὑπάρχει τεραστία ἀπόστασι. Πολλὲς φορές, προσπαθώντας νὰ διαλύσουμε τὴν ἀπόστασι αὐτή, σταματᾶμε στὰ μισὰ ἢ καὶ στὴν ἀρχὴ τοῦ δρόμου. Δὲν ἔχει ὅμως καὶ πολλὴ σημασία αὐτό. Ἀρκεῖ τὸ ὅτι ξεκίνησαμε καὶ τὸ ὅτι περπατάμε. Εἶναι μιὰ ἀναμφισβήτητὴ «δικαίωσι» τοῦ ἡθοποιοῦ αὐτοῦ.

Ἄν σταματοῦσαμε, τότε θὰ σήμαινε πὺς... πεθάναμε.

Γιὰ νὰ μιλήσω πρὶν συγκεκριμένα: Τὰ δικά μου ὄνειρα εἶναι νὰ «περπατᾶω» στὸ θέατρο. Σκοπὸς μου δὲ νὰ βοηθῶ ὅσο περὶ νὰ «περπατᾶω» στὸ θέατρο. Δὲν μποροῦμαι, ποὺ γίνεταί γιὰ νὰ καλυτεροῦσῃ τὸ θέατρο.

ΕΡΩΤΗΣΙ: Πὺς θὰ ἐπιτευχθῇ ἡ βελτίωσις αὐτή;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Μὲ τὸ ν' ἀνεβάζονται συχνότερα ἔργα «ποιότητος». Στὰ τελευταῖα χρόνια, τὰ χρόνια τὰ δικά μου καὶ τῆς «γενιάς» μου, καταβάλλονται ὑπεράνθρωπες προσπάθειες γι' αὐτό. Δὲν ὑπάρχουν ὅμως πολλὰ χειροπιαστά ἀποτελέσματα τῆς ποιτικῆς ἀνάδοι τοῦ θεάτρου ἀκόμη, καὶ τοῦτο γιὰτὶ τὸ τέλος, ποὺ λέγεται «ἐμπορικότητα» κυριαρχεῖ στὸ νοῦ καὶ τὶς φιλοδοξίες τῶν περισσότερων θεατρικῶν καὶ ἐπιχειρηματιῶν. Ποῦ θὰ πάῃ ὅμως; Σιγά-σιγά, θὰ νικήσῃ ἡ «ποιότης». Ἡ ζωὴ κυλάει πρὸς τὰ ἐμπρός κι' ὄχι πρὸς τὰ πίσω.

ΕΡΩΤΗΣΙ: Τί «δουλεύετε» τώρα;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Τὰ ὠραία φορέματα (στενὰ πάντα), ὁ χορὸς κι' οἱ κοῦκλες. Εἶναι τὰ μόνον πλάσματα, ποὺ δὲ σοῦ κάνουν κακὸ ὅταν τ' ἀγαπᾶς.

ΕΡΩΤΗΣΙ: Ἄν δὲν ἦσαστε ἡ Ντόρα Κωστίδου, ποιὰ ἀπ' τὶς συναδέλφους σας τοῦ ἐσωτερικοῦ

Ἡ Ντόρα Κωστίδου παίζει στὸ σπίτι μὲ τὸν «κοῦκλο» της. «Πάντα χρειάζεται ἕνας κοῦκλος στὴ ζωὴ. ἔτσι, ἔτσι καὶ ψεύτικος». Ὅπως δὲ ὁποδεκνύεται ἀπὸ τὴ φωτογραφία, ἡ Ντόρα προτιμᾷ τοὺς ψεύτικους.

ἡ τοῦ ἐξωτερικοῦ θὰ θέλατε νὰ εἴσαθε;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: ... Ὁ Μάρλον Μπράντο!

ΕΡΩΤΗΣΙ: Ἄν ἦταν νὰ κάνετε μιὰν ἐυχὴ γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ποῦ νὰ βγῇ ὁπωσδήποτε ἀληθινὴ, τί θὰ εὐχόσαστε;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Νὰ μᾶς οἱ ἄνθρωποι νὰ κριτικάρουν τοὺς ἑαυτούς τους κι' ὄχι τοὺς ἄλλους. Θὰ διορθώνονταν ἐτσι πολλὰ ἀσχήμα πράγματα στὴ ζωή...

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΠΙΟ ΑΚΙΝΑΥΝΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

Ἄν πιστεύουμε τὴν ἀμερικανικὴ Ἱατρικὴ Ἑταιρεία, τὰ κίτρινα καὶ τὰ μπλε αὐτοκίνητα προκαλοῦν τὰ λιγότερα ἀτυχήματα!

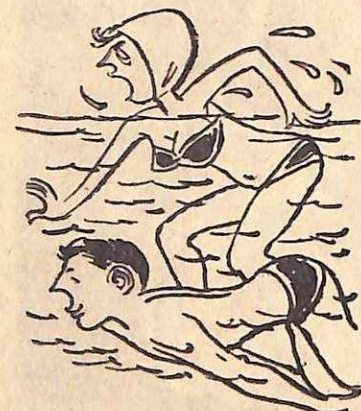
Πραγματικά, μιὰ σειρά πειραμάτων, ἀπέδειξε, ὅτι τὰ μπλε ἀντικείμενα μᾶς φαίνονται πρὶν κοιτᾶν, στὸ φῶς τῆς ἡμέρας, τὰ δὲ κίτρινα τὴ νύχτα. Ἡ φαινομενικὴ αὐτὴ διαφορά ἀπαιτᾶται, σχετικὰ μὲ τὰ ἄλλα χρώματα, εἶναι 2 μέτρα περίπου. Συνεπῶς, οἱ σωφὸν τῶν ἄλλων ὀχημάτων διακρίνονται ἀπὸ πρὶν μακριὰ τὰ μπλε ἢ τὰ κίτρινα αὐτοκίνητα, ποὺ ἔρχονται καταπάνω τους, καὶ προλαβαίνουν ἐτσι ν' ἀποφύγουν τὴ σύγκρουσι. Ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα ἔχει τὸ γκρίζο χρώμα. Ἐπίσης, τὸ κόκκινο δὲν εἶναι καθόλου «αἰγύριο» χρώμα, γιὰτὶ αὐτὸ ἀντὶ τὴν ἀσθητικὴν πίεσι καὶ συνεπῶς λιγότερο εἶναι τὴν καθαρότητα τῆς σκέψεως καὶ τὴν ταχύτητα τῶν ἀντιδράσεων.

Τά εἶθμα

Ο ΚΑΡΧΑΡΙΑΣ

— Λοιπόν, πείτε μας, τί σας ξκανε ο κατηγορούμενος;
— Υποδρούχιες επιδρομές, κύριε πρόεδρε!
— Δηλαδή;
— Δεν χρειάζονται πολλές κουθέντες, κύριε πρόεδρε. Ο κατη-

— Μ' ἐνοχλοῦσε χωρίς νά φαίνεται μέσα στο νερό...

γορούμενος είναι καρχαρίας!
— Καρχαρίας...
— Μάλιστα, καρχαρίας. Νάχνει νά βρῇ τὰ θύματα τὴν θάλασσα.

— Κοντά στις ἀκρογιαλίες;
— Όχι, μέσα στο νερό.
— Τί κάνει, δεσποινίς, μιλήστε μας;

— Κολυμπάει ὑποῦλα, κύριε πρόεδρε. Χώνεται μέσα στο νερό καὶ κάνει βουτιές.

— Απαγορεύονται οἱ βουτιές;
— Όχι. Απαγορεύονται ὅμως οἱ υποδρούχιες ἐνοχλήσεις.

— Σας ἐνοχλοῦσε;
— Μάλιστα μ' ἐνοχλοῦσε χωρίς νά φαίνεται μέσα στο νερό.

— Καί μετά;
— Μετὰ ἐξαφανίζοταν μὲ μακροβουτί.

Ο πρόεδρος γυρίζει στὸν κατηγορούμενο. Ἕταν μεσοδυανένιο νέο 25-26 χρόνων καὶ τὸν ρωτᾷ:

— Τὴν ἐνοχλοῦσε, κατηγορούμενε;

— Πρὸς Θεοῦ, τί λέτε, κύριε πρόεδρε;

— Δηλαδή δὲν τὴν ἐνοχλοῦσε;
— Όχι, δέσπαι...
— Καί γιατί τὰ λέει αὐτά;

— Ἐχει καρχαριοφοβία, κύριε πρόεδρε!

— Μὰ ἐσείς δὲν εἰστε καρχαρίας;
— Δὲν ἔχει σημασία, κύριε πρόεδρε. Ἡ δεισιμονία στὸ πρόσωπό μου ἐλέπει τὰ αἰμορόρα αὐτὰ θηρία τῆς θάλασσας.

Καὶ πάλιν ὁ πρόεδρος ρωτᾷ τὴν δεσποινίδα:

— Εἶναι ἔτσι; Συμφωνεῖς μὲ τὰ λεγόμενα τοῦ κατηγορουμένου;

— Όχι!
— Γιατί;

— Γιατί ὁ κατηγορούμενος δὲν εἶναι μόνο καρχαρίας, ἀλλὰ καὶ φέρνεται σὰν καρχαρίας. Μὲ τσιμπήσε, κύριε πρόεδρε. Κί' ἐπειτα μὲ τράβηξε ἀπὸ τὸ πόδι. Κάθε φορά, πού περνοῦσε δίπλα μου, πῆγαινε ἡ ψυχὴ μου στὴν Κούλουρι, κύριε πρόεδρε. Ἐσχίξε τὰ νερά σὰν σίφουνας.

— Κατηγορούμενε, εἶναι ὅλα αὐτὰ ἀληθινά; ρωτᾷ ὁ πρόεδρος.

— Αὐτὰ εἶναι παγινιδία, κύριε πρόεδρε. Στὴ θάλασσα συμβαίνουν αὐτά. Ο ἕνας ἀγγίζει τὸν ἄλλον.

Ο Ἄλφρα περνᾷ δίπλα στὴ θῆτα, τὸ χέρι τοῦ ἐνὸς κατὰ λάθος περ-

νάει στὸ πόδι τοῦ ἄλλου κί' ἔτσι χωρίς νὰ τὸ θέλουμε ὁ ἕνας ἀγγίζει τὸν ἄλλο. Ποῦ τὸ θέλετε ἐσείς τὸ κακό, κύριε πρόεδρε;

Ἐπεμβαίνει ἡ δεσποινίς:
— Κύριε πρόεδρε, τὸ θέλω ἐγὼ τὸ κακό!

— Μιλήστε μας.
— Ο κατηγορούμενος ἔχει φάει δύο φιλενάδες μου!

— Δὲν σας καταλαβαίνει.
— Μάλιστα, τίς ἔχει φάει!

— Δηλαδή;
— Μὲ τὰ κόλπα τοῦ αὐτὰ καὶ τὰ «πειράγματα τοῦ θυθοῦ» ξελόγισσε δύο φιλενάδες μου καὶ τὸν ἐρωτεύθησαν.

— Καὶ οἱ δύο;
— Μάλιστα καὶ οἱ δύο! Τώρα πῆγαινε γιὰ τὴν τρίτη, γιὰ μὲνα, κύριε πρόεδρε. Πέστε μου, λοιπόν, εἶναι ἡ δὲν εἶναι καρχαρίας... Καὶ ξέρετε, κύριε πρόεδρε, τί τοῦ φώναζαν οἱ φίλοι του: «— Ἀπάνω τῆς φάτην!»...

Τὸ δικαστήριον ἐπέβαλε στὸν καρχαρία τὸν ἀκτῶν ἐνὸς μηνὸς φυλάκιση.

«Ο ΓΑΤΟΣ... ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΗΣ»

— Κύριε πρόεδρε, ὁ κύριος κάνει ἐπικίνδυνες δοκιμές!

— Τί δοκιμές;
— Ἀστροναυτικές!

— Ἀστροναυτικές;
— Μάλιστα, πετάει ζωὲς στὸ διάστημα!

— Ἀστροναυτὲς δηλαδή;
— Όχι ἀκριβῶς...

— Τί κάνει τέλος πάντων ὁ κατηγορούμενος;
— Πετᾷ γάτες ἀπὸ τῆς ταράτσας, κύριε πρόεδρε!

— Γιατί;
— Δὲν ξέρω, μπορεῖ ὅμως νὰ σὰς τὸ πῇ ὁ ἴδιος.

Ο πρόεδρος ἀπευθύνεται στὸν κατηγορούμενο:

— Τί ἔχεις μὲ τῆς γάτες, κατηγορούμενε;

— Ἐγώ; Τίποτα, κύριε πρόεδρε!

Ἐκείνες ὅμως μ' ἔχουν τυραννίσει.

— Γιατί;
— Δὲν ξέρω γιατί, πάντως ἡ ταράτσα μου εἶναι κέντρο γατικῶν συγκεντρώσεων. Χαλασμός κυρίως γίνεται τὰ μεσημέρια καὶ τῆς νύκτας στὴν ταράτσα μου, κύριε πρόεδρε!

Ὅλοι οἱ γάτοι καὶ ὅλες οἱ καλοθεμιμένες γάτες τῆς γειτονίας μαζεύονται ἐκεῖ γιὰ νὰ λούσουν τῆς διαφοράς τους. Καὶ ἀπὸ ὅ,τι ξέρω, καίμια συγκεντρωσι δὲν ἔγινε ἡσυχία καὶ χωρίς διαδηλώσεις...

— Ἀφήστε τὴν γατολογία καὶ μιλήστε μας καλύτερα γιὰ τὴν ὑπόθεσι.

Καὶ πάλιν ὁ πρόεδρος ρωτᾷ τὴν δεσποινίδα:

— Εἶναι ἔτσι; Συμφωνεῖς μὲ τὰ λεγόμενα τοῦ κατηγορουμένου;

— Όχι!
— Γιατί;

— Γιατί ὁ κατηγορούμενος δὲν εἶναι μόνο καρχαρίας, ἀλλὰ καὶ φέρνεται σὰν καρχαρίας. Μὲ τσιμπήσε, κύριε πρόεδρε. Κί' ἐπειτα μὲ τράβηξε ἀπὸ τὸ πόδι. Κάθε φορά, πού περνοῦσε δίπλα μου, πῆγαινε ἡ ψυχὴ μου στὴν Κούλουρι, κύριε πρόεδρε. Ἐσχίξε τὰ νερά σὰν σίφουνας.

— Κατηγορούμενε, εἶναι ὅλα αὐτὰ ἀληθινά; ρωτᾷ ὁ πρόεδρος.

— Αὐτὰ εἶναι παγινιδία, κύριε πρόεδρε. Στὴ θάλασσα συμβαίνουν αὐτά. Ο ἕνας ἀγγίζει τὸν ἄλλον.

Ο Ἄλφρα περνᾷ δίπλα στὴ θῆτα, τὸ χέρι τοῦ ἐνὸς κατὰ λάθος περ-

— Σαφινά, ἕνα βάρος ἔπεσε στὴν πλάτη μου καὶ τρόμαξα!...

— Λοιπόν, ἐγὼ κύριε πρόεδρε δὲν εἶχα κίαι στὴ ζωολογία γιὰ νὰ κυττάζω τίς μάχες καὶ τὰ ἐπεισόδια τῶν γάτων. Κί' ἔτσι, ἕνα μεσημέρι, θῆκα ἀπὸ τὸ ρετιρέ, πού κοιμόμουν, ἑπιασα ἕναν κατάμαυρο σὰν ἀράπη γάτο κί' ἔκανα τὴν πρώτη ἐκτόξευσι.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἐπεμβαίνει ὁ μνηντής:

— Καταλαβαίνετε τώρα, κύριε πρόεδρε: Ο κατηγορούμενος ἔχει κάνει τὴν ταράτσα του Κανάβεραλ, ἀπ' ὅπου «ἐκτόξευσι» τοὺς τετράποδους ἀστρναυτὲς του. Τὸ εἶπε καὶ ὁ ἴδιος...

— Δηλαδή πὼς συνέβη ἀκριβῶς ἡ ὑπόθεσι σου;

— Μὰ, κύριε πρόεδρε: Ἦταν μεσημέρι καὶ γύρισα στὸ σπίτι μου. Εἶχα πάρει μιὰ ἐφημερίδα, τὴν εἶχα ἀνοίξει διὰ πλάτα καὶ διάβαζα. Σαφινά, ἕνα βάρος ἔπεσε στὴν πλάτη μου καὶ κάτι γαντζώθηκε ἐπάνω μου δυνατά. Τρόμαξα, ἔπεσε ἡ ἐφημερίδα ἀπὸ τὰ χέρια μου. Γύρισα τὰ μάτια μου στοὺς ὤμους μου καὶ εἶδα ἕνα γάτο μὲ σηκωμένες τρίχες κί' ἀγρία μάτια... Ο κύριος μὲ κύταζε πάνω ἀπὸ τὴν ταράτσα καὶ χασκογολοῦσε — «Τί συμβαίνει;» τοῦ λέω. — «Τίποτε, μοῦ λέει, ἀπλὸς σημειώνεται μιὰ ἀκόμη ἐπιτυχία!»

«— Τί ἐπιτυχία;» τὸν ρωτᾷ. Κί' ἐκείνος μοῦ ἀπαντᾷ: «— Ο ἀστρναυτὴς ἐπέστρεψε ἐπιτυχῶς στὴ θάσι του!»... Καταλαβαίνετε τώρα, κύριε πρόεδρε: Ἐγὼ ἤμουν ἡ θάσι καὶ ὁ ἀστρναυτὴς ἦταν ὁ γάτος, πού πέταξε ὁ κύριος ἀπὸ τὴν ταράτσα..

Ἀλλὰ ἂν ὁ ἀστρναυτὴς τοῦ ἐπεφτε στὸ κεφάλι μου, κύριε πρόεδρε, θά ἤμουν μετὰ τῶν ἄλλων δικαίων...

Ο πρόεδρος ρωτᾷ τὸν κατηγορούμενο:

— Γιατί κατηγοροῦμενε φέρνεσαι μὲ τόση σκληρότητα πρὸς τὰ ζωά;

— Δὲν εἶναι ἔτσι τὰ πράγματα, κύριε πρόεδρε. Πετᾷ τὸ γάτο σ' ἄλλη κατεύθυνσι. Αὐτὸς ὅμως προτιμῇ τὴν πλάτη τοῦ κυρίου...

— Γιατί τὴν προτιμῇ;

— Φαίνεται πὼς ὁ κύριος ἔχει σγέσεις μὲ δοκιμὲς ἀστρναυτῶν ἢ ἀνήκει στὴν Ἑταιρεία Προστασίας Ζῶων!

— Κατηγοροῦμενε, νομίζω πὼς εὐθύνεσαι...

— Γιατί εὐθύνομαι, κύριε πρόεδρε: Ἐπειδὴ πρέπει κάποιος νὰ πληρώσῃ τὴν νύχη: Στὸ κάτω-κάτω δὲν ἐκτοξεύω ἀνθρώπους, γάτους ἐκτοξεύω!

Ἀλλὰ καὶ τὸ δικαστήριον ἐξετόξευσε τὴν ποινὴν του, γιατί ἀλλοιῶς οἱ δοκιμὲς τῆς καινούργιας ἐλληνικῆς ἀστρναυτικῆς ἐσέως θά εἶχαν θύματα ὄχι μόνο γάτους, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπους.

Χιοῦμορ

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ ΦΙΔΙΟΥ

Στὸ θέατρο παιζόταν τὸ ἔργο ἡ «Κλεοπάτρα», ὅπου ὡς γνωστὸν ἡ βασίλισσα ἀπὸ τέλος δηλητηριάζεται ἀπὸ τὸ φίδι. Ο ἰατρός, λοιπόν, εἶχε κατορθώσει μί' ἕνα ἐξυπνο μηχανικὸ μέσο, νὰ βγάξῃ τὸ φίδι αὐτὸ ἔνα διαπεραστικὸ σφύριγμα.

— Πὼς σὰς φάνηκε τὸ παιζίμο; ρώτησε στὴν «πρεμιέρα» ἕνα θεατὴ ὁ ἰατρός.

Κί' ἐκείνος τοῦ ἀπάντησε ξερά:

— Συμφωνῶ μὲ τὴ γνώμη τοῦ φιδιού!

Σὲ φιλικὴ συγκέντρωσι τὸ θέμα τῆς συζητήσεως ἦταν μιὰ δεξίωσι, ἕνα «σοῦρε», πού εἶχε δοθῇ γιὰ τὴν κόρη μιᾶς κυρίας, γιὰ τοὺς ἀρραβῶνες τῆς. Μιὰ ἄλλη λοιπόν, πού στενοχωρήθηκε γιὰ τοὺς ἐπαίνους πού ἀκούει, γιατί ὁ ἀρραβῶνας τῆς κόρης τῆς, δὲν εἶχαν σημειώσει τὴν ἴδια ἐπιτυχία εἶπε, γιὰ νὰ ἀντιδράσῃ:

— Ἐμεῖς ὅταν ἀρραβωνιάσαμε τὴν Καίτουλα μας, εἶχαμε «σοῦρε» τὸ πρῶτ, «σοῦρε» τὸ μεσημέρι καὶ «σοῦρε» τὸ θράδυ!

— Φουκαρά, λέει μιὰ κυρία σ' ἕνα γιγνάνο, πᾶρε ἕνα τάλληρο. Θά εἶναι θλιβερό νὰ εἶναι καίνας κουτάς, ἀλλὰ γιὰ σέβου πόσο χαϊρότερο θά ἦταν νὰ ἦσουν τυφλός.

Δίκιο ἔχετε, κυρία, ἀπαντᾷ ὁ ζητιάνος. Ὅταν ἤμουν τυφλός μοῦ ἔβριαν πάντα καλὰ νομίσματα.

ΜΗΧΑΝΟΚΙΝΗΤΑ ΠΑΤΙΝΙΑ

Ἕνας μηχανικός τῆς Μιννεαπόλεως ἔλυσε μὲ τὸν πιὸ πρακτικὸ δυνατὸ τρόπο τὸ πρόβλημα τῆς μετακινήσεως, σὲ μιὰ ἐποχή, πού τὸ παρκάρισμα τῶν αὐτοκινήτων γίνεται ὅλο καὶ πιὸ προβληματικὸ. Κατασκεύασε μηχανοκίνητα... πατινία. Ὅπως φαίνεται καθαρά στὴ φωτογραφία μας, τὸ μωτὲρ φέρεται στὸν ὤμο, ἡ δὲ περιστροφικὴ κίνησι μεταδίδεται ἀπὸ τὴ μηχανὴν στὸ δεξιὸ μόνο πατίνι, πού εἶναι τὸ κινητήριον, μέσω ἐνὸς εἰδικοῦ καλωδίου. Ἕνας βιομηχανικός τῆς Μιννεαπόλεως προοιωνίζονταν στὴ νέα ἐφεύρεσι ἕνα λαμπρὸ μέλλον, ἀνέλαβε τὴν κατασκευὴ τῆς νέας συσκευῆς σὲ μεγάλη κλίμακα, ὥστε νὰ γίνῃ δυνατὴ ἡ διάδοσις τῆς στὸ ἐμπόριον σὲ ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ χαμηλὴ τιμῇ.

Τὶς πρώτες μέρες τῆς διαμονῆς σας, στὸ μέρος πού θὰ περάσετε τῆς διακοπῆς σας, ὅταν δὲ βῆχετε δημιουργήσει ἀκόμη πολλὰς φιλικὰς καὶ θάχετε, ἐπομένως, ἀρκετὸ καιρὸ ἐλεύθερο στὴ διάθεσι σας, ἀφιερώστε νωρὶς τὸ πρωῒ. Οἱ ἡλικίες ἀχτίνες στῆς πρώτης ὥρας τῆς ἡμέρας εἶναι οἱ πιὸ ὑγιεινές. Μαυρίζουν περισσότερο, χωρίς κίνδυνον γιὰ ἔγκαυμα. Ὑστερὰ ἀπὸ τὸ μεσημέρι, ἀπὸ τὸ μεσημέρι, διαδίδετε πάντα μιὰ ὥρα στὴν ἀνάπαυσιν. Ὅταν ἔχει σημασία ἂν δὲν κατορθώσετε νὰ κοιμηθῆτε, φτάνει νὰ μείνετε ξαπλωμένες στὸ κρεβάτι σας, χαλαρωμένες, μὲ τὰ μάτια κλειστά. Αὐτὴ ἡ μεσημεριανικὴ ξεκούρασι ὠφελεῖ τὴν πέψιν καὶ τὴν ἐπιδερμίδα. Ὅταν θὰ σηκωθῆτε τὸ πρόσωπό σας θὰ ἔχῃ μιὰ ὀψι ξεκούρασι καὶ τὸ βράδυ θὰ μπορέσετε νὰ μείνετε ὡς ἀργά ἔξω, χωρίς νὰ νοιώσετε κουρασμένη.

Ἐάντις τῆς ἐκθέσεως προσηλώνει ὁλοκληρωτικὰ τὴν προσοχὴν τοῦ σ' ἕνα ἔργο καὶ ἐκτιμᾷ ὅλα τὰ πρῶτα, χωρίς τίποτα ἄλλο πρὶν ὅταν νὰ τὸν ἀπασχολῇ. Οἱ καλλιτέχνες πιστεύουν πὼς χάρις στοὺς ἀπομονωτικούς αὐτοὺς θαλαμικούς οἱ φιλοτέχνοι θὰ μπορέσουν νὰ ἐκτιμῶνται καλύτερα τὰ διάφορα ζωγραφικὰ ἔργα, χωρίς νὰ ἐπηρεάζονται ἀπὸ τυχόν συγκρίσεις, πού μοιραία θὰ κάνουν ὅταν τὰ ἔργα αὐτὰ γειτονέουν μὲ ἄλλα...

Ἐάντις τῆς ἐκθέσεως προσηλώνει ὁλοκληρωτικὰ τὴν προσοχὴν τοῦ σ' ἕνα ἔργο καὶ ἐκτιμᾷ ὅλα τὰ πρῶτα, χωρίς τίποτα ἄλλο πρὶν ὅταν νὰ τὸν ἀπασχολῇ. Οἱ καλλιτέχνες πιστεύουν πὼς χάρις στοὺς ἀπομονωτικούς αὐτοὺς θαλαμικούς οἱ φιλοτέχνοι θὰ μπορέσουν νὰ ἐκτιμῶνται καλύτερα τὰ διάφορα ζωγραφικὰ ἔργα, χωρίς νὰ ἐπηρεάζονται ἀπὸ τυχόν συγκρίσεις, πού μοιραία θὰ κάνουν ὅταν τὰ ἔργα αὐτὰ γειτονέουν μὲ ἄλλα...

Ἐάντις τῆς ἐκθέσεως προσηλώνει ὁλοκληρωτικὰ τὴν προσοχὴν τοῦ σ' ἕνα ἔργο καὶ ἐκτιμᾷ ὅλα τὰ πρῶτα, χωρίς τίποτα ἄλλο πρὶν ὅταν νὰ τὸν ἀπασχολῇ. Οἱ καλλιτέχνες πιστεύουν πὼς χάρις στοὺς ἀπομονωτικούς αὐτοὺς θαλαμικούς οἱ φιλοτέχνοι θὰ μπορέσουν νὰ ἐκτιμῶνται καλύτερα τὰ διάφορα ζωγραφικὰ ἔργα, χωρίς νὰ ἐπηρεάζονται ἀπὸ τυχόν συγκρίσεις, πού μοιραία θὰ κάνουν ὅταν τὰ ἔργα αὐτὰ γειτονέουν μὲ ἄλλα...

Ἐάντις τῆς ἐκθέσεως προσηλώνει ὁλοκληρωτικὰ τὴν προσοχὴν τοῦ σ' ἕνα ἔργο καὶ ἐκτιμᾷ ὅλα τὰ πρῶτα, χωρίς τίποτα ἄλλο πρὶν ὅταν νὰ τὸν ἀπασχολῇ. Οἱ καλλιτέχνες πιστεύουν πὼς χάρις στοὺς ἀπομονωτικούς αὐτοὺς θαλαμικούς οἱ φιλοτέχνοι θὰ μπορέσουν νὰ ἐκτιμῶνται καλύτερα τὰ διάφορα ζωγραφικὰ ἔργα, χωρίς νὰ ἐπηρεάζονται ἀπὸ τυχόν συγκρίσεις, πού μοιραία θὰ κάνουν ὅταν τὰ ἔργα αὐτὰ γειτονέουν μὲ ἄλλα...

Ἐάντις τῆς ἐκθέσεως προσηλώνει ὁλοκληρωτικὰ τὴν προσοχὴν τοῦ σ' ἕνα ἔργο καὶ ἐκτιμᾷ ὅλα τὰ πρῶτα, χωρίς τίποτα ἄλλο πρὶν ὅταν νὰ τὸν ἀπασχολῇ. Οἱ καλλιτέχνες πιστεύουν πὼς χάρις στοὺς ἀπομονωτικούς αὐτοὺς θαλαμικούς οἱ φιλοτέχνοι θὰ μπορέσουν νὰ ἐκτιμῶνται καλύτερα τὰ διάφορα ζωγραφικὰ ἔργα, χωρίς νὰ ἐπηρεάζονται ἀπὸ τυχόν συγκρίσεις, πού μοιραία θὰ κάνουν ὅταν τὰ ἔργα αὐτὰ γειτονέουν μὲ ἄλλα...

Ἐάντις τῆς ἐκθέσεως προσηλώνει ὁλοκληρωτικὰ τὴν προσοχὴν τοῦ σ' ἕνα ἔργο καὶ ἐκτιμᾷ ὅλα τὰ πρῶτα, χωρίς τίποτα ἄλλο πρὶν ὅταν νὰ τὸν ἀπασχολῇ. Οἱ καλλιτέχνες πιστεύουν πὼς χάρις στοὺς ἀπομονωτικούς αὐτοὺς θαλαμικούς οἱ φιλοτέχνοι θὰ μπορέσουν νὰ ἐκτιμῶνται καλύτερα τὰ διάφορα ζωγραφικὰ ἔργα, χωρίς νὰ ἐπηρεάζονται ἀπὸ τυχόν συγκρίσεις, πού μοιραία θὰ κάνουν ὅταν τὰ ἔργα αὐτὰ γειτονέουν μὲ ἄλλα...

Ἐάντις τῆς ἐκθέσεως προσηλώνει ὁλοκληρωτικὰ τὴν προσοχὴν τοῦ σ' ἕνα ἔργο καὶ ἐκτιμᾷ ὅλα τὰ πρῶτα, χωρίς τίποτα ἄλλο πρὶν ὅταν νὰ τὸν ἀπασχολῇ. Οἱ καλλιτέχνες πιστεύουν πὼς χάρις στοὺς ἀπομονωτικούς αὐτοὺς θαλαμικούς οἱ φιλοτέχνοι θὰ μπορέσουν νὰ ἐκτιμῶνται καλύτερα τὰ διάφορα ζωγραφικὰ ἔργα, χωρίς νὰ ἐπηρεάζονται ἀπὸ τυχόν συγκρίσεις, πού μοιραία θὰ κάνουν ὅταν τὰ ἔργα αὐτὰ γειτονέουν μὲ ἄλλα...

Ἐάντις τῆς ἐκθέσεως προσηλώνει ὁλοκληρωτικὰ τὴν προσοχὴν τοῦ σ' ἕνα ἔργο καὶ ἐκτιμᾷ ὅλα τὰ πρῶτα, χωρίς τίποτα ἄλλο πρὶν ὅταν νὰ τὸν ἀπασχολῇ. Οἱ καλλιτέχνες πιστεύουν πὼς χάρις στοὺς ἀπομονωτικούς αὐτοὺς θαλαμικούς οἱ φιλοτέχνοι θὰ μπορέσουν νὰ ἐκτιμῶνται καλύτερα τὰ διάφορα ζωγραφικὰ ἔργα, χωρίς νὰ ἐπηρεάζονται ἀπὸ τυχόν συγκρίσεις, πού μοιραία θὰ κάνουν ὅταν τὰ ἔργα αὐτὰ γειτονέουν μὲ ἄλλα...

Ἐάντις τῆς ἐκθέσεως προσηλώνει ὁλοκληρωτικὰ τὴν προσοχὴν τοῦ σ' ἕνα ἔργο καὶ ἐκτιμᾷ ὅλα τὰ πρῶτα, χωρίς τίποτα ἄλλο πρὶν ὅταν νὰ τὸν ἀπασχολῇ. Οἱ καλλιτέχνες πιστεύουν πὼς χάρις στοὺς ἀπομονωτικούς αὐτοὺς θαλαμικούς οἱ φιλοτέχνοι θὰ μπορέσουν νὰ ἐκτιμῶνται καλύτερα τὰ διάφορα ζωγραφικὰ ἔργα, χωρίς νὰ ἐπηρεάζονται ἀπὸ τυχόν συγκρίσεις, πού μοιραία θὰ κάνουν ὅταν τὰ ἔργα αὐτὰ γειτονέουν μὲ ἄλλα...

Ἐάντις τῆς ἐκθέσεως προσηλώνει ὁλοκληρωτικὰ τὴν προσοχὴν τοῦ σ' ἕνα ἔργο καὶ ἐκτιμᾷ ὅλα τὰ πρῶτα, χωρίς τίποτα ἄλλο πρὶν ὅταν νὰ τὸν ἀπασχολῇ. Οἱ καλλιτέχνες πιστεύουν πὼς χάρις στοὺς ἀπομονωτικούς αὐτοὺς θαλαμικούς οἱ φιλοτέχνοι θὰ μπορέσουν νὰ ἐκτιμῶνται καλύτερα τὰ διάφορα ζωγραφικὰ ἔργα, χωρίς νὰ ἐπηρεάζονται ἀπὸ τυχόν συγκρίσεις, πού μοιραία θὰ κάνουν ὅταν τὰ ἔργα αὐτὰ γειτονέουν μὲ ἄλλα...

Ἐάντις τῆς ἐκθέσεως προσηλώνει ὁλοκληρωτικὰ τὴν προσοχὴν τοῦ σ' ἕνα ἔργο καὶ ἐκτιμᾷ ὅλα τὰ πρῶτα, χωρίς τίποτα ἄλλο πρὶν ὅταν νὰ τὸν ἀπασχολῇ. Οἱ καλλιτέχνες πιστεύουν πὼς χάρις στοὺς ἀπομονωτικούς αὐτοὺς θαλαμικούς οἱ φιλοτέχνοι θὰ μπορέσουν νὰ ἐκτιμῶνται καλύτερα τὰ διάφορα ζωγραφικὰ ἔργα, χωρίς νὰ ἐπηρεάζονται ἀπὸ τυχόν συγκρίσεις, πού μοιραία θὰ κάνουν ὅταν τὰ ἔργα αὐτὰ γειτονέουν μὲ ἄλλα...

Ἐάντις τῆς ἐκθέσεως προσηλώνει ὁλοκληρωτικὰ τὴν προσοχὴν τοῦ σ' ἕνα ἔργο καὶ ἐκτιμᾷ ὅλα τὰ πρῶτα, χωρίς τίποτα ἄλλο πρὶν ὅταν νὰ τὸν ἀπασχολῇ. Οἱ καλλιτέχνες πιστεύουν πὼς χάρις στοὺς ἀπομονωτικούς αὐτοὺς θαλαμικούς οἱ φιλοτέχνοι θὰ μπορέσουν νὰ ἐκτιμῶνται καλύτερα τὰ διάφορα ζωγραφικὰ ἔργα, χωρίς νὰ ἐπηρεάζονται ἀπὸ τυχόν συγκρίσεις, πού μοιραία θὰ κάνουν ὅταν τὰ ἔργα αὐτὰ γειτονέουν μὲ ἄλλα...

Ἐάντις τῆς ἐκθέσεως προσηλώνει ὁλοκληρωτικὰ τὴν προσοχὴν τοῦ σ' ἕνα ἔργο καὶ ἐκτιμᾷ ὅλα τὰ πρῶτα, χωρίς τίποτα ἄλλο πρὶν ὅταν νὰ τὸν ἀπασχολῇ. Οἱ καλλιτέχνες πιστεύουν πὼς χάρις στοὺς ἀπομονωτικούς αὐτοὺς θαλαμικούς οἱ φιλοτέχνοι θὰ μπορέσουν νὰ ἐκτιμῶνται καλύτερα τὰ διάφορα ζωγραφικὰ ἔργα, χωρίς νὰ ἐπηρεάζονται ἀπὸ τυχόν συγκρίσεις, πού μοιραία θὰ κάνουν ὅταν τὰ ἔργα αὐτὰ γειτονέουν μὲ ἄλλα...

Ἐάντις τῆς ἐκθέσεως προσηλώνει ὁλοκληρωτικὰ τὴν προσοχὴν τοῦ σ' ἕνα ἔργο καὶ ἐκτιμᾷ ὅλα τὰ πρῶτα, χωρίς τίποτα ἄλλο πρὶν ὅταν νὰ τὸν ἀπασχολῇ. Οἱ καλλιτέχνες πιστεύουν πὼς χάρις στοὺς ἀπομονωτικούς αὐτοὺς θαλαμικούς οἱ φιλοτέχνοι θὰ μπορέσουν νὰ ἐκτιμῶνται καλύτερα τὰ διάφορα ζωγραφικὰ ἔργα, χωρίς νὰ ἐπηρεάζονται ἀπὸ τυχόν συγκρίσεις, πού μοιραία θὰ κάνουν ὅταν τὰ ἔργα αὐτὰ γειτονέουν μὲ ἄλλα...

Ἐάντις τῆς ἐκθέσεως προσηλώνει ὁλοκληρωτικὰ τὴν προσοχὴν τοῦ σ' ἕνα ἔργο καὶ ἐκτιμᾷ ὅλα τὰ πρῶτα, χωρίς τίποτα ἄλλο πρὶν ὅταν νὰ τὸν ἀπασχολῇ. Οἱ καλλιτέχνες πιστεύουν πὼς χάρις στοὺς ἀπομονωτικούς αὐτοὺς θαλαμικούς οἱ φιλοτέχνοι θὰ μπορέσουν νὰ ἐκτιμῶνται καλύτερα τὰ διάφορα ζωγραφικὰ ἔργα, χωρίς νὰ ἐπηρεάζονται ἀπ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ο ηλεκτρισμός για- τρεύει τους ψυχοπα- θείς

Τι ακριβώς είναι το «ηλεκτρο-
σόκ»

Η ΙΔΕΑ της χρησιμοποίησής του «σόκ» για τη θεραπεία διαφόρων ψυχοπαθών, γεννήθηκε από την περιέργη παρατήρηση, ότι η σχιζοφρένεια και η επιληψία δε συνυπάρχουν ποτέ στο ίδιο πρόσωπο. Ή μία απ' αυτές τις καταστάσεις φαίνεται η αντίγωνία της άλλης.

Συμπεράναν, λοιπόν, οι ψυχίατροι, ότι, αν προκαλούσαν μία τεχνητή μορφή επιληψίας σ' ένα σχιζοφρενή, θα μπορούσαν έτσι να τον γιάτρουν.

Πραγματικά, δοκίμασαν διάφορες μεθόδους γι' αυτό, όλες δε με αρκετή επιτυχία. Κατώρθωσαν επίσης να θεραπεύσουν έτσι περιπτώσεις μανιακής καταθλιψίας, ιδίως σε ηλικιωμένα άτομα, που δυσκολεύονται να προσαρμόσθουν στις αλλαγές των συνθηκών της ζωής τους.

Κάθε μορφή «σόκ» φέρνει στην αρχή απώλεια των αισθήσεων κι' ύστερα μία σειρά από μυϊκούς σπασμούς. Ο δυνατός αυτός κλονισμός μπορεί να συγκριθεί μ' ένα ζωηρό υασιτίγωμα, που κάνει τον έκτροχιασμένο έγκειφαλο να ξαναβρίθ την κανονική λειτουργία του.

Για να προκαλέσουν «σόκ», οι ψυχίατροι μεταχειρίστηκαν διάφορες μεθόδους. Μία απ' τις πρώτες ήταν η εισαγωγή στο αίμα κάποιων κατάλληλης χημικής ουσίας, όπως π. χ. το «κρυντιζόλ», που ενεργούσε απ' ευθείας στα έγκεφαλικά κύτταρα. Άλλη μέθοδος ήταν η χορήγηση ινσουλίνης, που ελάττωνε την ποσότητα του σακχάρου στο αίμα και αποστερούσε έτσι τα κύτταρα του έγκεφαλου από την κανονική διατροφή τους.

Σήμερα, εφαρμόζεται γενικά το «σόκ» με ηλεκτρικό ρεύμα, δηλαδή το «ηλεκτροσόκ». Η μέθοδος αυτή έχει το πλεονέκτημα να είναι ασφαλής και ακίνδυνη, όταν χρησιμοποιείται από έμπειρους γιάτρούς.

Στην αρχή της εφαρμογής της, παρουσίαζε το ελάττωμα, ότι η ηλεκτρική διέγερση του έγκεφαλού προκαλούσε πολύ απότομους και δυνατούς σπασμούς, που είχαν κάποτε για συνέπεια άτυχηματα, κατάγματα των οστών και εξάρθρωσεις. Σήμερα όμως χορηγούνται συγχρόνως ειδικά φάρμακα, που χαλαρώνουν τους μύς και εμποδίζουν αυτούς τους σπασμούς.

Η μέθοδος μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε οποιαδήποτε ηλικία. Απαγορεύεται μόνο, όταν υπάρ-

χουν σοβαρές παθήσεις της καρδιάς ή των πνευμόνων.

Πριν ο πάσχων φτάσει στο νοσοκομείο για να υποβληθεί στο ηλεκτροσόκ, πρέπει να μην έχει φάει και να μην έχει πιη τίποτα επί 3—4 ώρες. Αυτό επιβάλλεται, για να μη κάνει έμετο κατά τη μετά τη σύντομη αναισθησία, που συνοδεύει συνήθως αυτή τη θεραπεία.

Πρέπει ακόμα να εκτελέσει κάθε φυσική ανάγκη του, να βγάλει τις τεχνητές οδοντοστοιχίες του, να ξεφίξει τα ρούχα του και να ξεπλώσει άνετα σ' ένα κρεβάτι. Του κάνουν τότε μία ανώδυνη ένδοφλέβια ένεση στο μπράτσο, για να βυθισθεί σε ήρεμο ύπνο. Ακολουθεί άλλη ένεση, με φάρμακο του τύπου του «κουράρε», για τη μυϊκή χαλάρωση. Φουσκώνουν τους πνευμόνες του με οξυγόνο και βάζουν ένα ελαστικό σφουγγάρι ανάμεσα στα δόντια του.

Έπειτα ο γιάτρος του εφαρμόζει στο κεφάλι μία συσκευή, που μοιάζει σαν ένα ζευγάρι ακουστικά. Η συσκευή αυτή αποτελείται από ένα πλαστικό ή ελαστικό σκελετό, που συγκρατεί δυο μετάλλινα ελάσματα (ηλεκτρόδια) στη θέση των κροτάφων. Κάθε ηλεκτρόδιο είναι τυλιγμένο μ' ένα ύφασμα, βρεγμένο με διάλυση αλατιού. Αυτό γίνεται για να περνάει πιο ελεύθερα το ηλεκτρικό ρεύμα στο σώμα του πάσχοντος, γιατί, αν συναντούσε αντίσταση, θα μπορούσε να του προκαλέσει τοπικά εγκαύματα.

Τώρα είναι όλα έτοιμα για ν' αρχίσει η θεραπεία. Ο γιάτρος διοχετεύει το ηλεκτρικό ρεύμα.

Θα κανονισθεί το βολτάζ του, συνήθως μεταξύ των 70 και των 130 βολτ, ανάλογα με διαφόρους παράγοντες — όπως την ηλικία και την πνευματική κατάσταση του πάσχοντος, τον αριθμό των ηλεκτροσόκ, που έχουν προηγηθεί, κλπ. Επίσης είναι απαραίτητο να ρυθμισθεί η διάρκεια διοχετεύσεως του ηλεκτρικού ρεύματος, που μετριέται πάντα σε κλάσματα του δευτερολέπτου.

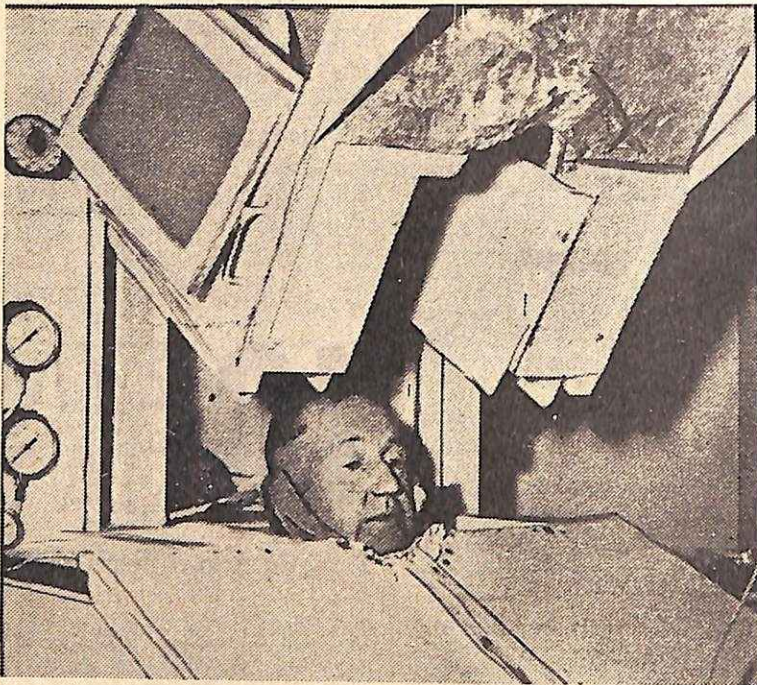
Τα φανερά αποτελέσματα του ηλεκτροσόκ εμφανίζονται σχεδόν αμέσως. Είναι ένα ελαφρό τέντωμα και μία σύσπασις των μυών του προσώπου, ίσως δε και των άκρων. Άλλοτε — πριν αρχίσουν να χρησιμοποιούν τα αντισπασμικά φάρμακα — ακολουθούσαν δυνατοί σπασμοί όλου του σώμα-

Το άλατι και το νερό

Οι Γάλλοι έπιστήμονες υπογραμμίζουν τους κινδύνους που διατρέχουν πολλές από τις σημερινές νέες, οι οποίες, θέλοντας ν' αδυνατίσουν, έχουν καταργήσει το άλατι και δεν πίνουν καθόλου σχεδόν νερό. Δεν πρέπει, βέβαια, παρατηρούν, να κάνουμε κατάχρηση στο άλατι, αλλά το να το καταργήσουμε τελείως είναι επικίνδυνο, γιατί ο οργανισμός έχει απόλυτη ανάγκη απ' αυτό. Οι ίδιοι έχουν επίσης έμφαση από τους καταδικάζουμε σε «έπλησια». Έκείνα που παγαίνουν τσωνάντιον, είναι τα οινόπνευματώδη ποτά και τα λικέρ.

Ένα θρυματρυγό ηλεκτρικό αυτί

Δύο Αμερικανοί έπιστήμονες, οι αδελφοί Τζών και Τζάιμς Ντόυλ, νευροχειρουργός ο πρώτος, ηλεκτρονικός ο δεύτερος, συνεινώνοντας τις προσπάθειές τους κατασκεύασαν ένα νέο ηλεκτρονικό αυτί, που παρουσιάζει μία σημαντική πρόοδο σχετικά με τα υπάρχοντα ως σήμερα. Τα εν χρήσει ακουστικά μηχανήματα χρησιμοποιούν ως μέσον μεταβίβασης του ήχου τα δόντια των άερα. Το ηλεκτρονικό αυτί των αδελφών Ντόυλ, τσωνάντιον, τοποθετείται μέσα στο κranίο, έπειτα

ΑΡΡΩΣΤΟΙ ΣΤΟ ΦΟΥΡΝΟ

Ο κύριος αυτός, του οποίου διακρίνεται μόνο το κεφάλι, υποβάλλεται σε μία νέα θεραπεία, που έπνευσε ο Άγγλος γιάτρος, καθηγητής Έρρικ Λύμπουρν. Ο καθηγητής, που υπήρξε και πρωταθλητής της πυγμαχίας, στην κατηγορία βαρέων βαρών, ανακάλυψε ότι «ψηνόντας» τους πελάτες του σ' ένα ειδικό «φούρνο», δικής του κατασκευής καταρθώνει ν' αναπολεμήσει διάφορες αρρώστιες και ν' απαλλάξει απ' αυτές εκείνους, που του έμπιστευαν την ύγεια τους. Ο άρρωστος της φωτογραφίας μας υποφέρει από σπασμική και θα γίνει τελείως καλά, υποβάλλόμενος σ' ένα «ψησιμο», σε χαμηλή θερμοκρασία, για ένα ώριμο αριθμό ωρών. Ο κ. Λύμπουρν ζήτησε από το Ύγειονομικό Συμβούλιο να εξετάσει και να έγκρινη τη μέθοδο του. Ένώ όμως η απάντησι καθυστερεί, οι άρρωστοι σχηματίζουν ουρές έξω από το ιατρείο του.

τος, που σταματούσαν σιγά-σιγά. Πάντως, έπειτα από ένα λεπτό περίπου, όλες αυτές οι εκδηλώσεις έχουν λείψει κι' ο άρρωστος έχει ήσυχάσει. Διοχετεύεται τότε και πάλι οξυγόνο στους πνευμόνες του.

Σε λίγο συνέχεται και ξαναβρίσκει τις αισθήσεις του. Πρέπει όμως να περάσει μισή ώρα, για να καθαρίσει τελείως το μυαλό του.

Μπορεί κατόπιν να γυρίσει στο σπίτι του — αλλά με συνοδεία, γιατί ενδέχεται να παρουσιάσει έλαφρές διαταραχές της μνήμης

(που θα περάσουν όμως μόνες τους).

Ένα από τα πλεονεκτήματα αυτής της μεθόδου είναι, ότι ο πάσχων μπορεί να ζη κανονικά στο σπίτι του και να πηγαίνει μία φορά τη βδομάδα στο νοσοκομείο για τη θεραπεία. Συνήθως, είναι αρκετά 8—10 ηλεκτροσόκ, για να θεραπευθεί έντελως.

Συγχρόνως, ο ψυχίατρος επικοινωνεί με τον πάσχοντα και τον βοηθά με τις συμβουλές του για να υπερικήσει τις δυσχέρειες και τα προβλήματά του, που προκαλέσαν την πάθησή του.

Μικρά έπιστημονικά νέα

από ειδική έγχειρησι και σε άμεση έπαφή με τις διαλαδώσεις του ακουστικού νεύρου. Ένα μικροσκοπικό μικρόφωνο, που εφαρμόζεται στο έξωτερο ακούτι, μεταβιβάζει τους ήχους με τη μεσολάβηση ενός απλού ηλεκτρικού σύρματος, στην ηλεκτρονική συσκευή. Από εκεί περνούν στο ακουστικό νεύρο, που τους μεταφέρει στον έγκέφαλο. Προϋπόθεση για την εφαρμογή αυτής της συσκευής είναι ότι το ακουστικό νεύρο δεν πρέπει να έχει καταστραφεί τελείως.

Οι αδελφοί Ντόυλ, έφάρμοσαν το ηλεκτρονικό αυτί τους σε μία γυναίκα 46 χρόνων, που ήταν κουφή εκ γενετής και της ξανάδωσαν την ακοή. Η έφέκερσε των δύο έπιστημόνων έχει ακόμη πειραματικό χαρακτήρα. Οι αδελφοί Ντόυλ συνεχίζουν τις έρευνές τους, για να την τελειοποιήσουν περισσότερο προτού την εκμεταλλευθούν έμπειροί.

Και στο διάστημα υπάρχουν μικρόβια

Τα έξι ερευνητικά αέρια που έστειλαν οι Αμερικανοί σε ύψος άνω των 20.000 μέτρων συνέλεξαν έναν αριθμό μικροοργανισμών που υποτίθεται ότι είχαν μεταφερθεί εκεί από τους άνεμους. Οι μικροοργανισμοί αυτοί ήταν ζωντανοί και έντονα χρωματισμένα, λόγω της έ-

πιδράσεως των υπεριωδών ακτίνων και των άλλων ισχυρών ακτινοβολιών της υψηλής ατμόσφαιρας.

Οι άνθρωποι γεννιούνται παχύσαρκοι

Ένας Δανός έπιστήμων υποστηρίζει ότι οι άνθρωποι γεννιούνται παχύσαρκοι. Άρκει ν' αφαιρεθεί ένας άδην από το νεογνό, για να μην υπάρχει κίνδυνος ν' παχύνει, όταν θα μεγαλώσει.

Άλοιφή για την ψωρίασι

Μολονότι η ψωρίασις, ή χρονία αυτή δερματική πάθηση (τελείως διαφορετική από την κοινή ψώρα) έ- εξακολουθεί να μένει αδεράπευτη, υπάρχουν όμως σήμερα διάφορες μέθοδοι, για να μη χειροτερεύει και για να ανακουφίζονται τα θύματα της. Ανάμεσα σε διάφορα άλλα φάρμακα, έχει παρασκευασθεί στην Αμερική μία άλοιφή, με την ονομασία «Αλφούλ». Μοιάζει στην όψη με γυναικεία κρέμα καλλωγής και περιέχει έλαϊώδεις ουσίες, έμμοιες με το δερματικό πύμα, καθώς και δυο ουσιαστικά που μαλακώνουν τα λέπια της ψωρίασεως. Σε 26 από τους 41 πάσχοντες, στους οποίους δοκιμαστηκε, καθάρισε τελείως το δέρμα. Σε 10 άλλους, έδειξαν τα λέπια και η φαγοβόρα, έμεινε όμως κάποια κοκκινίλα.

ΧΡΗΣΙΜΟΣ ΚΑΙ ΑΧΡΗΣΤΟΣ ΒΗΧΑΣ

Ο «τσιγαρόβηχας» είναι κάτι ανύπαρκτο

ΕΠΕΙΤΑ απ' τον πόνο, ή κοινότερη ένόχλησι του ανθρώπου είναι ο βήχας. Ή ποσότης των αντίδηκων σιροπιών, που καταναλίσκονται κάθε χρόνο σ' όλο τον κόσμο, είναι τόσο, ώστε θα μπορούσε να πλεύσει μέσα σ' αυτήν ένα αρκετά μεγάλο πλοίο!

Ένας έπιμονος βήχας μπορεί να στερήσει τον πάσχοντα απ' τον ύπνο του, να τον έμποδίζει στη δουλειά του ή στη διασκέδασι του. Μπορεί να τον τρομάξει, κάνοντάς τον να υποπτευθεί κάποια σοβαρά αρρώστεια. Ή μπορεί — σε περίπτωση που ο ίδιος τον έχει — πια συνηθίσει — να γίνεται ανυπόφορα ένοχλητικός στους δικούς του ή στους φίλους του.

Ο βήχας είναι μία προσπάθεια της φύσεως ν' απαλλάξει το αναπνευστικό σύστημα από κάτι, που το έρεθίζει. Τον προκαλεί ανακλαστικά κάποιο γαργάλημα στο φάρυγγα, στο λάρυγγα, στην τραχεία ή στους βρόγχους.

Είναι χρήσιμος — και πρέπει να ένθαρρύνεται — όταν βγαίνουν μ' αυτόν τα πύελα, που έχουν συγκεντρωθεί στο αναπνευστικό σύστημα, όπως π. χ. στη χρονία βρογχίτιδα. Αν όμως δεν υπάρχουν πύελα, τότε ο βήχας είναι άχρηστος, ένοχλητικός και πρέπει να σταματήσει.

Ο γιάτρος θα κρίνει αν πρόκειται για την πρώτη ή τη δεύτερη περίπτωση. Στη διάγνωσι του θα τον βοηθήσει ή μορφή του βήχα, ο χρόνος κι' ο τρόπος, που εκδηλώνεται, κλπ.

Ένας πρωινός βήχας, που βγάζει τα πύελα, που συγκεντρώθηκαν όλη τη νύχτα, μπορεί να οφείλεται σε βρογχικό κατάρρου, ή ακόμα και σε απλό συνάχι, που οι βλίνες του κατέβηκαν σιγά-σιγά στο λαιμό. Αν βήχετε το βράδυ, όταν πλαγιάζετε, πρόκειται μάλλον για έρεθισμό από λαιμύγος. Ο βήχας, που έμπναι τον άνθρωπο, μέσα στη νύχτα, μπορεί να οφείλεται σε βαθείς πνευμονικές βλάβες. Αν έρχεται με τη σωματική άσκηση, δείχνει μάλλον καρδιακή αδυναμία.

Όταν ακούγεται σά γαύγισμα σκυλιού, φαίνεται τρομερός, κι' όμως οφείλεται πιθανότατα σε μία απλή λαρυγγίτιδα. Ο βήχας, που απομένει έπειτα από ένα κρουαλόνια, θυμίζει... τα τάρταμ των αγρίων.

Ο βήχας του κοκκύτη είναι σπασμωδικός και τόσο χαρακτηριστικός, ώστε δεν τον ξεχνάει πια όποιος τον άκουση. Συνοδεύεται από ένα είδος λυγμού. Το πρόσωπο του πάσχοντος μελανιάζει, τα μάτια του διακρύβουν.

Πολλοί δε δίνουν σημασία σ' ένα βήχα, που συνεχίζεται επί μήνες, αποδιδόντάς τον στο «τσιγαρό». Στην πραγματικότητα όμως, είναι άμβιβολο αν υπάρχει καν αυτός ο περιφημος «τσιγαρόβηχας». Βέβαια, το κάπνισμα χειροτερεύει το βήχα της φαρυγγίτιδος ή της βρογχίτιδος, δεν προκαλεί όμως βήχα αυτό το ίδιο, αν δεν υπάρχει άλλη αιτία. Κι' η αιτία είναι συχνά, προκειμένου για ένα έπιμονο βήχα, φυματίωσης ή καρκίνος του πνεύμονος!

Τα μικρά παιδιά, που βγάζουν δόντια, έχουν συχνά βήχα. Γιατί ή όδοντοφυΐα προκαλεί περισσότερη έκκρισι σάλιου, που, τη νύχτα, συγκεντρώνεται στο λαιμό και φέρνει βήχα. Αν γυρίσετε τότε το παιδί με το πλεύρο, το σάλιο τρέχει έξω απ' το στόμα του κι' ο βήχας σταματάει.

Στους ενήλικους, που έχουν πυόρροια των ούλων ή χαλασμένα δόντια, μαζεύεται στο λαιμό μολυσμένο σάλιο και τον έρεθίζει, φέρνοντας βήχα. Στην περίπτωση αυτή, ή θεραπεία έγκειται στον οδοντογιάτρο.

Ο βήχας της λαρυγγίτιδος συνοδεύεται από κάποια βραχνάδα και απώλεια

της φωνής, αποτέλεσμα έρεθισμού των φωνητικών χορδών.

Όταν ο βήχας οφείλεται σε σπλητική πάθηση, συνοδεύεται συνήθως και από κάποια δύσπνοια.

Ο βήχας της οξείας βρογχίτιδος είναι οδυνηρός, κι' ο άρρωστος προσπαθεί να τον αποφύγει. Ακόμα πιο οδυνηρός είναι της χηράς πλευρίτιδος, τόσο που κρατάει ο πάσχων τα πλεύρα του, όταν βήχει. Στη χρονία βρογχίτιδα όμως, ο βήχας είναι ανώδυνος, εύκολος και με πολλά πύελα.

Η φυματίωσι και ο καρκίνος φέρνουν πάντα βήχα. Στην αρχή, είναι ξερός, δίχως πύελα. Αργότερα, εμφανίζονται πύελα αίματηρά.

Και σ' άλλες όμως περιπτώσεις μπορεί να βγη αίμα με το βήχα: στην οξεία βρογχίτιδα, τη βροχιοεκτασία, την πνευμονία, την ανεπάρκεια της καρδιάς ή μια πολύ τοξική γρίππη.

Κάποτε, ο βήχας προκαλείται από κάτι που πιέζει έξωτερικά τα αναπνευστικά όργανα, π. χ. ένα διογκωμένο αδένά του στήθους. Αυτό του είδους ο βήχας θυμίζει τον ήχο του γκόνγκ.

Τέλος, πολλοί βήχουν χωρίς να έχουν καμιά αρρώστεια. Μιλάμε τότε για νευρικό βήχα. Μπορεί π. χ. να είχε κανείς πνευμονία πρό έτών και να τούμεινε από τότε ή συνήθεια να βήχει με το παραμικρό γαργάλημα του λαιμού. Νευρικός είναι κι' ο βήχας του θεατού, που κινηματογράφου, που άκουει τους άλλους να βήχουν και τους μιμείται.

Άληθινά ανησυχαστικός είναι ο ύστερικός βήχας από μόνον νευροπαθών, που τον μεταχειρίζονται σαν ένα μέσο για να προκαλέσουν τη συμπαθεία.

Τα περισσότερα σιρόπια για το βήχα είναι άχρηστα. Όταν ο βήχας είναι χρήσιμος, υπάρχει κάποια αρρώστεια, που πρέπει να διαγνωσθεί και να θεραπευθεί. Αν τα πύελα είναι κολλώδη και βγαίνουν δύσκολα, μαλακώνουν με εισπνοές υδρατμών.

Ο άχρηστος βήχας φθείρει τον άρρωστο. Παράλληλα με τη θεραπεία της αρρώστειας (αν υπάρχει), χορηγούνται φάρμακα με όπιο ή κωδεΐνη. Το μέλι και ή γλυκερίνη ώφελούν πολύ, γιατί μαλακώνουν το λαιμό.

☛

ΤΟ ΚΑΨΙΜΟ ΤΩΝ ΧΟΡΤΩΝ ΣΥΝΤΕΛΕΙ ΣΤΟΝ ΚΑΡΚΙΝΟ!

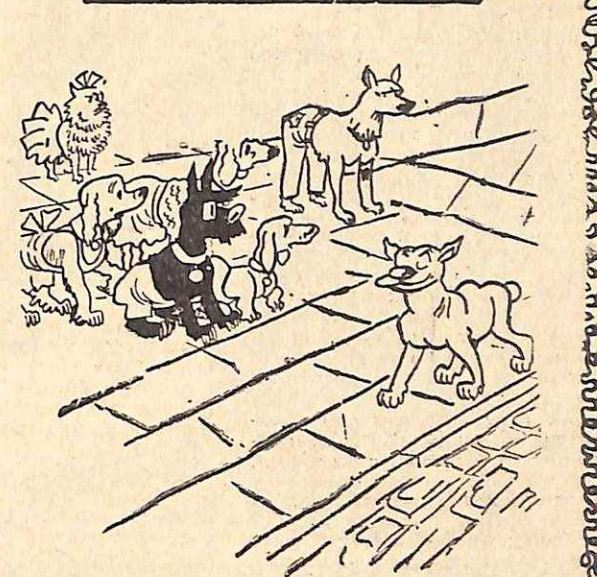
Οι περιβολάρηδες και οι αγρότες γενικά, που καίνε τα ξερά χόρτα και φύλλα στα κτήματά τους, συντελούν έτσι — χωρίς να το θέλουν, βέβαια — στη διάδοσι του καρκίνου του πνεύμονος.

Πραγματικά, ένας διάσημος Άγγλος γιάτρος, καθηγητής Πανεπιστημίου, βρήκε, ότι ο καπνός από τις φωτιές αυτές περιέχει, σε μεγάλη αναλογία, βενζοπυρένιον, μία από τις κυριότερες δηλαδή καρκινογόνες ουσίες. Υπολόγισε μάλιστα, ότι ή συνολική ποσότης βενζοπυρένιου, που σκορπίζεται έτσι στην ατμόσφαιρα, είναι πολύ μεγαλύτερη από κείνη, που εισπνέουν όλοι μαζί οι καπνιστάι.

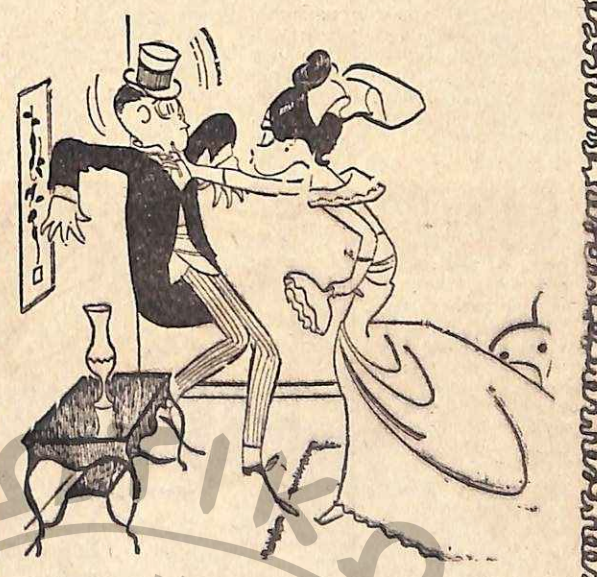
Συνεπώς, το κάπνισμα μπορεί να είναι αληθινά μία αιτία καρκίνου, όχι όμως ή μοναδική.

Οι Αμερικανοί δίνουν τόσο μεγάλη σημασία στη μόλυνσι της ατμόσφαιρας από καπνούς και καυσάερισ, ώστε έχουν οργανώσει ειδικές υπηρεσίες επιτηρήσεως, που περιπολούν συνεχώς με έλικόπτερα πάνω από μεγάλες κατοικημένες περιοχές και έπισπώνουν κάθε τέτιο πηγή μόλυνσεως. Φυσικά, οι υπαίτιοι τιμωρούνται αυστηρότατα και παραδειγματικά.

Παύλος Γελοιοθεραπεία

Ο γυμναστής.

— Μή φοβάσαι! Τη γραβάτα θέλω να σου φτιάξω... Δεν πρόκειται να σηκώσω χέρι επάνω σου πούν παντρευτούμε!...

— Στο γαλλικό και στην αλγεβρά είναι ο καλύτερος! Πες, άγαθι μου, καλημέρα, στην κυρία Ντίνα στην αλγεβρική!

ΗΤΑΝ νύχτα καλοκαίρινη του 1645.

Μιά πιρόγα γλυτρούσε τὰ μεσάνυχτα στην ἀριστερή όχθη του ποταμού Μενάμ. Ο' μοναδικός επιβάτης της κωπηλατούσε με προφύλαξη, φροντίζοντας νά τήν κρύβη ανάμεσα στην πυκνή βλάστηση. Ο' παράξενος κωπηλάτης δέν ήταν Σιαμαίος. Τό λευκό καί κανονικό πρόσωπό του, τό λυγρό κορμί του κι' οί φλόγες τών έξυπνων ματιών του, πρόδιναν Εύρωπαίο.

Σέ λίγη ώρα, ή πιρόγα άρχισε νά πλησιάζη τὰ πρώτα σπίτια τής Μπαγκόγκ, πρωτεύουσας τού βασιλείου τού Σιάμ. Στο άντίκρουσμά τους, ό κωπηλάτης ένοιωσε ένα αλλόκοτο καρδιοχτύπι. Άφησε τήν πιρόγα νά κυλάη άπαλά στην επιφάνεια τού καταφύτου ποταμιού κι' αυτός, κρατώντας τό ένα κουπί στην πλώρη, σάν πηδάλιο, τή σταμάτησε στην άκρη κάποιου ξύλινου φράχτη. Έκεί, παρατώντας τό κουπί κι' απάχοντας τὰ κλαδιά ενός θάμνου, σφύριξε δυο-τρεις φορές συνθηματικά. Έπειτα, κερφαίνοντας τὰ μάτια του στό σκοτεινό κήπο, πού προφυλαγόταν από τόν ξύλινο φράχτη, περίμενε με άγωνία.

Σέ μία στιγμή, ένας στεναγμός βγήκε απ' τό στήθος του. Ξεχώρισε μία κομψή γυναίκαία σιλουέττα, πού, βγαίνοντας από μία ξύλινη βιλιάτσα, πού βρισκόταν στό βάθος τού κήπου, έτρεχε τώρα πεταχτή προς τό μέρος του. Ο' νέος τή δέχτηκε στην αγκαλιά του. Κι' αφού φιλήθηκαν με

Ο ΕΛΛΗΝΑΣ ΦΡΑΪ ΚΛΑΓΚ ΚΑΙ Η ΑΨΑΡΑ

πάθος, ή κοπέλλα ψιθύρισε:

— "Ήρθε, αγαπημένε μου Φράυ... Δέν πίστευα ποτέ μεν μία τέτοια ευτυχία!... Κι' αν σε σε είχα στην αγκαλιά μου, θα νόμιζα γιά όνειρο αυτή τή γλυκειά στιγμή!..."

Ο Φράυ Κλάγκ κόμπιασε από συγκίνηση. Έσφίξε στα σιδερένια μπράτσα του με περισσότερη λαχτάρα τήν κιτρινή καλλονή, τή φίλησε παθητικά στα λοξά μάτια της και είπε, με τρεμυλιαστή φωνή:

— Μά φανταζόσουν ποτέ πως θα μπορούσα νά σε ξεχάσω;... Μήπως δέ νοιώθω τή μεγάλη θυσία σου γιά μένα;... Ποιά άλλη χορεύτρια τής παγόδας τού Άνγκορ-Βάτ θα άφηνε τίς τιμές και τ' άπονόμια τής θέσεώς της, γιά ν' ακολουθήσει στο μονοπάτι μιάς επικίνδυνης αγάπης ένα ξένο τυχερό, σαν κι' εμένα;... Μπορούσα, λοιπόν, νά σ' άρνηθώ ποτέ, γλυκειά μου Άψάρα;...

Είδε τότε πέντε-έξη κουρελιασμένες κακοποιούς, πού είχαν έπιτεθ' σ' ένα λαμπροστόλιστο μανδρινό. Είχαν στό μεταξύ ξεκοιλάσει τούς δυο ακόλουθους του, πού αντίσταθάνκαν με αταπάρνησι και τώρα τέσσερις απ' αυτούς — οί άλλοι δυο τούς είχαν σκοτώθ' — κυνηγούσαν με λύσσα τό μανδρινό. Ο' σκοπός τους ήταν νά τόν ληστέψουν και νά τόν σκοτώσουν.

Η επέμβασι όμως τού Φράυ Κλάγκ στάθηκε σωτήρια γι' αυτόν και μοιραία γιά τούς κακοποιούς. Μονάχα δυο σώθηκαν απ' τό γιάταγανί του. Κι' οί άλλοι δυο τ' άδελαν στα πόδια και χάθηκαν άνάμεσα στους θάμνους.

Ο μανδρινός τότε, με φωνή γεμάτη από ευγνωμοσύνη, είπε στό σωτήρα του:

— Ξένε μου, βλέπω καθαρά πως δέν είσαι Σιαμαίος. Δέ θα ξεχάσω ποτέ τή μεγάλη εκδούλευσί σου... Ένα μεγάλο μυστικό με έμπειδίζει νά σου άποκαλύψω ποιός είμαι!... Ώστόσο, πάσε αυτό τό δαχτυλίδι!... Μην τό δείξεις σέ κανένα. Μόνο σέ μένα θα τό δείξεις!... Όσο γιά τό πού και πώς θα με βρής, σου λέω μόνο, ότι θ' αντιπαραστούμε, αν τυχόν κινδυνέψω ποτέ ή ζωή σου από τή δικαστήρια και τούς νόμους τού Σιάμ!...

Κι' αφού είπε τὰ λόγια αυτά, ό μανδρινός έβγαλε ένα πολύτιμο δαχτυλίδι απ' τό χέρι του, τό πέρασε στό δάχτυλο τού Φράυ Κλάγκ, κι' έξαφανίστηκε.

Τήν επόμενη τήν βράδυ, ό Φράυ Κλάγκ έτρεξε στό ίδιο μέρος, πιστός στό ραντεβού του με τήν αγαπημένη του Άψάρα. Χλώμιασε όμως, ότν σέ λίγη ώρα, αντί νά φωνή ή λατρευτή του, βρέθηκε ό ίδιος περικυκλωμένος από δέκα Σιαμαίους άστυνομικούς!...

Δίχως νά δώσουν καμμία εξήγηση στις διαμαρτυρίες του, τυν μεταφέρανε σέ μια σκοτεινή φυλακή και τό πρωί, άυπνος και θλιμμένος, δέχτηκε τήν επίσκεψή τού άστυνόμου, πού του είπε:

— Σήμερα είναι ή τελευταία μέρα τής ζωής σου, άπιστε σκύλε!... Θα σε κρεμούσα κιάλας από χτές τή νύχτα, σύμφωνα με τό έγκλημά σου. Μά είσαι σκύλος λευκός και ξένος και γιά τούς ξένους μονάχα ό άφέντης και άυτοκράτορας μας άποφασίζει!... Έτοιμάσου νά σε οδηγήσω μπροστά στη Μεγαλειότητά του γιά νά διαταξη τήν κρεμάλα σου!

Ξεχάστηκαν έτσι στις έκμυστηρεύσεις τους και δέν είδαν πως έφευγε ή νύχτα. Κι' ενώ τό φως τής χαράς της έτοιμαζόταν νά τούς εκθέσει σ' άπειρους κινδύνους, ατήχησαν άξαφνα κραυγές τρομου εκεί κοντά, πού ζητούσαν βοήθεια.

Τρομαγμένη ή Άψάρα, φίλησε στα πεταχτά τόν αγαπημένο της, ψιθυρίζοντας μία γλυκειά φράσι στην γλώσσα της και εξαφανίστηκε τρεχάτη στό βάθος τού κήπου...

Ο Φράυ Κλάγκ, σπρωγμένος απ' τήν ήρωική κι' ιπποτική καρδιά του, τράβηξε τό κυρτό κινεζικό γιάταγανί του κι' έτρεξε προς τό μέρος, πού άκούγονταν οί άτελειτισμένες φωνές.

Είδε τότε πέντε-έξη κουρελιασμένες κακοποιούς, πού είχαν έπιτεθ' σ' ένα λαμπροστόλιστο μανδρινό. Είχαν στό μεταξύ ξεκοιλάσει τούς δυο ακόλουθους του, πού αντίσταθάνκαν με αταπάρνησι και τώρα τέσσερις απ' αυτούς — οί άλλοι δυο τούς είχαν σκοτώθ' — κυνηγούσαν με λύσσα τό μανδρινό. Ο' σκοπός τους ήταν νά τόν ληστέψουν και νά τόν σκοτώσουν.

Η επέμβασι όμως τού Φράυ Κλάγκ στάθηκε σωτήρια γι' αυτόν και μοιραία γιά τούς κακοποιούς. Μονάχα δυο σώθηκαν απ' τό γιάταγανί του. Κι' οί άλλοι δυο τ' άδελαν στα πόδια και χάθηκαν άνάμεσα στους θάμνους.

Ο μανδρινός τότε, με φωνή γεμάτη από ευγνωμοσύνη, είπε στό σωτήρα του:

— Ξένε μου, βλέπω καθαρά πως δέν είσαι Σιαμαίος. Δέ θα ξεχάσω ποτέ τή μεγάλη εκδούλευσί σου... Ένα μεγάλο μυστικό με έμπειδίζει νά σου άποκαλύψω ποιός είμαι!... Ώστόσο, πάσε αυτό τό δαχτυλίδι!... Μην τό δείξεις σέ κανένα. Μόνο σέ μένα θα τό δείξεις!... Όσο γιά τό πού και πώς θα με βρής, σου λέω μόνο, ότι θ' αντιπαραστούμε, αν τυχόν κινδυνέψω ποτέ ή ζωή σου από τή δικαστήρια και τούς νόμους τού Σιάμ!...

Κι' αφού είπε τὰ λόγια αυτά, ό μανδρινός έβγαλε ένα πολύτιμο δαχτυλίδι απ' τό χέρι του, τό πέρασε στό δάχτυλο τού Φράυ Κλάγκ, κι' έξαφανίστηκε.

Τήν επόμενη τήν βράδυ, ό Φράυ Κλάγκ έτρεξε στό ίδιο μέρος, πιστός στό ραντεβού του με τήν αγαπημένη του Άψάρα. Χλώμιασε όμως, ότν σέ λίγη ώρα, αντί νά φωνή ή λατρευτή του, βρέθηκε ό ίδιος περικυκλωμένος από δέκα Σιαμαίους άστυνομικούς!...

Δίχως νά δώσουν καμμία εξήγηση στις διαμαρτυρίες του, τυν μεταφέρανε σέ μια σκοτεινή φυλακή και τό πρωί, άυπνος και θλιμμένος, δέχτηκε τήν επίσκεψή τού άστυνόμου, πού του είπε:

— Σήμερα είναι ή τελευταία μέρα τής ζωής σου, άπιστε σκύλε!... Θα σε κρεμούσα κιάλας από χτές τή νύχτα, σύμφωνα με τό έγκλημά σου. Μά είσαι σκύλος λευκός και ξένος και γιά τούς ξένους μονάχα ό άφέντης και άυτοκράτορας μας άποφασίζει!... Έτοιμάσου νά σε οδηγήσω μπροστά στη Μεγαλειότητά του γιά νά διαταξη τήν κρεμάλα σου!

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Πονεμένος πού πολύ γιά τή στέρησι τής Άψάρας του, παρά γιά τή ζωή του, ό άμοιρος Φράυ-Κλάγκ μουμούρισε:

— Γιατί μου στερείτε τή ζωή;... Γιατί μου στερείτε τήν ελευθερία;... Είμαι ένας φιλήσυχος Εύρωπαίος κι' ήρθα στην φιλόξενη χώρα σας γιά μία καινούργια σταδιοδρομία... Τήν πατρίδα μου κυβερνούν τώρα τύραννοι... Γιατί κι' εσείς με κυνηγάτε;

Στό παραπάνω του αυτό ό άστυνόμος άποκοιήθηκε:

— Καί ρωτάς γιατί;... Γιατί μόλυνες τόν ιερό ναό μας τού Άνγκορ-Βάτ, ξεμυαλίζοντας με ψεύτικα λόγια αγάπης τή διαλεχτή Ιερέα του, τή χορεύτρια Άψάρα... Μά άνακαλύψαμε τό καταφύγιο της και τώρα βρίσκεται στα χέρια μας... Ο' θάνατός σας περιμένει και τούς δυο!...

Σέ λίγο, ό Φράυ Κλάγκ δέθηκε πλάι στην αγαπημένη τού Άψάρα κι' ώδηγήθηκε κατόπιν στα άνάκτορα, ύπομένοντας καρτερικά τή μοίρα του. Στό πλευρό του, ή Άψάρα τόν κύτταζε με λατρεία και τού ψιθύριζε γλυκά:

— Μή λυπάσαι γιά μένα, αγαπημένε μου Φράυ... Είμαι ευτυχισμένη, πού σε γνώρισα, ευτυχισμένη πού σ' αγάπησα και χίλιες φορές ευτυχισμένη, πού θα πεθάνω μαζί σου!...

Τά τρυφερά τους λόγια γλύκαιναν τήν ψυχή τους κι' έκαναν και τούς δυο νά ξεχνούν τήν κρίσιμη θέσι τους. Σέ λίγο, έφτασε ή συνόδεα στα άνάκτορα κι' οί δυο μελλοθάνατοι ώδηγήθηκαν μπροστά στον άυτοκράτορα τού Σιάμ.

Μά, μόλις οί δυο κατάδικοι μπήκαν στην αίθουσα τού θρόνου, ό άυτοκράτορας Ναράϊ-Καλαόμ έβγαλε κραυγή εκπλήξεως. "Υστερα, δίχως νά διατάξω, τράβηξε από τή ζώνη του ένα βαρύτιμο μαχαίρι, έτρεξε στό Φράυ Κλάγκ, τούκοψε τά δεσμά, κι' έπειτα φώναξε στους αλδαίους:

— Στό νέο αυτό χρωστάω τή ζωή μου!... Προχτές, πού είχα βγή στην συνηθισμένη μου περιουσία, γιά νά αντίληφθώ καλύτερα τίς ανάγκες τού λαού μου, έπεσα στό χέρι άίμοχαρών ληστών. Δυο απ' τούς ακόλουθους μου πληρώσαν με τή ζωή τυν άφοσιώσι τους σέ μένα. Θα πάθαινα κι' εγώ τό ίδιο, αν δέ με γλύτωνε ή ήρωική επέμβασι αυτού τού νέου... Ναί, αυτός είναι!... Τόν άναγνωρίζω και τόν ξεροκίζω νά δείξη φανερά τό δαχτυλίδι, πού τού χάρισα!...

Νεκρική σιωπή άπλώθηκε στην αίθουσα. Ο' Φράυ Κλάγκ, νομίζοντας όνειρο τή σκηνή εκείνη, ψάχτηκε μηχανικά κι' έδειξε σέ όλους τό βασιλικό δαχτυλίδι.

Τότε ό άυτοκράτορας φώναξε στον άστυνόμο:

— Άφες ελευθερό τόν άνθρωπο αυτό... Καθώς και τήν Άψάρα... Τους άπαλλάσσω από τή κατηγορία, τούς χαρίζω τή ζωή και τούς άφίνω νά χαρούν νόμιμα τήν αγάπη τους!...

Ο Φράυ-Κλάγκ, από τήν ήμερα εκείνη, προσκολληθήκε στην Ιδιαίτερη ύπηρεσία τού Σιαμαίου άυτοκράτορα. Καί, με τὰ σπάνια πνευματικά του χαρίσματα, δέν άσχησε νά γίνη ό παυσίχαρος πρωθυπουργός τού Σιάμ, ό ποταματικός κυβερνήτης τού άπέραντου εκείνου κόσμου.

Μά δέ λεγόταν Φράυ Κλάγκ, ό έξαιρετικός αυτός άνθρωπος. Λεγόταν Κωνσταντίνος Γεράκης ή Γεράκιος κι' ήταν Έλληνας, και μάλιστα Κεφαλονήτης!

ΕΡΝΕΣΤ ΚΛΑΝΤΙΣ

Η γυνή

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ

ΑΛΕΚΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΤΣΑΣ

ΔΙΟΝ, ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΖΩΗ ΦΥΤΟΥΣΗ

ΧΛΟΗ ΛΙΑΣΚΟΥ

ΛΑΥΡΕΝΤΗΣ ΔΙΑΝΕΛΟΣ

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΓΩΓΟΥ

ΡΟΥΛΑ ΧΡΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΚΟΡΕΣ

ΠΕΤΡΟΣ ΠΑΝΤΑΖΗΣ

ΣΟΥΛΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΜΑΙΡΗ ΔΕΛΗΠΕΤΡΟΥ

ΑΝΝΑ (ψεύτικο όνομα)

ΘΑΝΟΣ ΣΩΤΗΡΙΟΥ

ΦΙΛΙΠΠΑΣ

ΔΕΛΗΠΕΤΡΟΥ (πατέρας)

ΚΑΙΤΗ

ΡΕΝΑ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

ΝΤΟΛΛΥ

ΝΤΑΙΖΗ

ΚΩΣΤΑΣ

ΝΤΕΝΗΣ

ΤΟΝΥ

Παραγωγή: ΦΙΝΟΣ ΦΙΑΜ. Σενάριο: Σκηνοθεσία: ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗΣ, Δ/οις φωτογραφίας: ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ. Μουσική: ΜΙΜΗΣ ΠΛΕΣΣΑΣ

14ον — ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μιά μέρα ή Μαίρη άποκαλύπτει στις φίλες της πως είναι έρωτευμένη μ' ένα άγνωστο τού οποίου είδε τή φωτογραφία σ' ένα περιοδικό. Πρόκειται γιά τό Θάνο Σωτηρίου, πού κέρδισε τό πρώτο βραβείο γλυπτικής. Μιά φίλη της τής ύπενθυμίζει τότε πως ό πατέρας της σκεπένει νά χάριση στον έξοραίστικό συλλογο τής Έκάλης ένα συντριβάνι μ' ένα άγαλμα. Παραγγέλλοντας λοιπόν τό άγαλμα στό Θάνο Σωτηρίου, θα βρή μία μοναδική εύκαιρία γιά νά γνωριστούν.

Ο' Θάνος άρνείται νά πάη στό σπίτι τού Δεληπέτρου και νά ικανοποιήση έτσι τήν επιθυμία τής... χαριτωμένης, ιδιότροπης κορούλας του. Η Μαίρη τότε πείθει τόν κύρ Βλάση, τόν ταχυδρομο, νά τήν παρυσιάση σάν κόρη του και νά παρακαλέση τό Θάνο νά τήν προσλάβη σά μοντέλο. Έκείνος τήν ύποχρεώνει νά γδυθ' ή γιά νά διαπιστώση κατά πόσον μπορεί νά τή χρησιμοποιήση και τελικά τήν προσλαμβάνει...

Στήν πρώτη πόσα, ή Μαίρη Δεληπέτρου, πού παρουσιάστηκε στό Θάνο σάν Άννα, μαθαίνει από τόν ίδιο ότι αντιπαθεί τίς ιδιότροπες κόρες τών πλουσίων και όλος ιδιαιτέρως αυτή τή... Δεληπέτρου, πού τόν έχει βάλεϊ στό μάτι. Όταν ό Θάνος φτάνη στό σημείο ν' άμφισβητήση και τήν όμορφιά της, ή Μαίρη δέν κατορθώνει νά συγκρατηθή και τού προτείνει νά βάλουν στοίχημα πως τό πολύ σέ τρεις μήνες θα κρατά στην αγκαλιά του τή Μαίρη Δεληπέτρου. Εκείνος δεχεται.

Γιά νά κάνει τό Θάνο νά ζηλέψη και νά εκδηλώση τό ενδιαφέρον του γι' αυτήν ή Μαίρη βάζει τό Φίλιππα νά τής τηλεφωνήση στό άτελιέ, τήν ώρα της πόσας της. Επειδή όμως και τό σχέδιο αυτό δέ φέρει κανένα αποτέλεσμα, ή Μαίρη όργανώνει ένα πάρτυ στό άτελιέ, με τήν άδεια τού Θάνου φυσικά. Εκείνος φτάνει τήν ώρα ακριβώς, πού ό Φίλιππας, μεθυμένος, δίνει ένα φίλι στη Μαίρη και αφού τούς διώχνει όλους κρατάει μόνο τή Μαίρη και τή μαλώνει γιά τήν άχαροκτηριστή συμπεριφορά της. Η Μαίρη τού αντίμιλάει και έκείνος σγκάνει τό χέρι, γιά νά τή χτυπήση. Τελικά όμως τό κατεβάζει, τήν αγκαλιάζει και τή φιλά.

Βγαίνοντας ή Μαίρη βρίσκει στην βεράντα όλη τήν παρέα και φωνάζει ένθουσιασμένη: «Μέ φίλησε!» Φίλιππας: Σε φίλησε; Α, αυτό θα μου τό πληρώση ακριβώς. Μαίρη: (συγκρατώντας τον): Ελα εδώ... Πού πας, έσύ; Φίλιππας: Θα τόν λιβάσω... Νά τόν μάθω εγώ νά σου ρίχνεται... Μαίρη: Μά τό ήθελα, Φίλιππάκο μου... Γιατί έγινε όλο αυτό τό γλέντι;... Δέ σού έξήγησε ή Ρένα;... Συγχώρεσε με... Εγώ φταίω γιά όλα... Δέν ήθελα όμως νά σε λυπήσω... Νόμιζα πως σάν καλός φίλος...

Απ' έξω άκούονται οί φωνές τών φίλων τής Μαίρης, πού άρχίζουν ν' άνυπομονούν και φωνάζουν όλοι μαζί: Άννα!... Άννα!... Άννα!... Θάνος: Τί θέλουν πάλι αυτοί;... Άκόμα δέν έφυγαν; Μαίρη: Περιμένουν έμένα. Νομίζεις πως θα μ' αφήνουν έτσι άνυπεράσπιστη μ' έναν άγριό άνθρωπο σάν κι' έσένα;... Γεία σου και σ' εύχαριστώ γιά όλα... Όλα... Όλα... Τόν αγκαλιάζει, τόν φιλά και φεύγει τρέχοντας...

...θα ήθελες νά με βοηθήσης. Τόν αγαπάω, Φίλιππάκο μου και ήθελα νά μ' αγαπήση κι' αυτός. Φίλιππας: Κι' έπρεπε νά με δη έμένα νά σε φιλάω; Μαίρη: Ναί. Χρειάστηκε νά τόν κάνω νά ζηλέψη. Φίλιππας: Κατάλαβα. Εγώ κάνω μόνο γιά άναπληρωματικός. Μαίρη: Έννοια σου και θα βρής γρήγορα κι' έσύ τό ταίρι σου. Φίλιππας: Κάνουμε τότε μία συμφωνία... Ν' άρχίσης κι' έσύ νά με φίλας, γιά νά ζηλέψη καμμία και νά μου πη πως μ' αγαπάει.

— "Αν δέ σε είχα στην αγκαλιά μου, θα νόμιζα γιά όνειρο αυτή τή γλυκειά στιγμή..."

Μαίρη: Ευχαρίστω... Βρές την εσύ κι' εγώ εδώ είμαι... Θα την κάνουμε να σκάσει από τη ζήλεια.
 Η Μαίρη εγκαταλείπει ύστερα από λίγο την παρέα της και τρέχει να βρή τον πατέρα της στο γραφείο του. Εκείνος νευριασμένος καθώ, είναι, αποκρούει άμεσως τα νέα της σχέδια.
 Δεληπέτρος: Αυτό δεν πρόκειται να γίνει. Όριστε, πάρε τα χρήματά. Παραδέχομαι πως κέρδισες το στοιχήμα. Σταματούμε όμως εδώ. Παραπάνω δεν έχει...

Μαίρη (με πείσμα): Εγώ θα τον παντρευτώ!
 Δεληπέτρος: Ποτέ!
 Μαίρη: Βάζεις στοιχήμα;
 Δεληπέτρος: Αμάν, πιά αυτά τα στοιχήματα. (Μιμείται τη φωνή της Μαίρης). Βάζεις στοιχήμα... Βάζεις στοιχήμα; (Αγανακτισμένος) "Όχι, δε βάζω. Κι' άκουσε να σου πω: Μπορεί να σ' έχω καλοκαθημέρι. Μπορεί να σου κάνω όλα τα χατήρια, να σου συγχωρώ όλες τις τρέλλες. Στο ζήτημα του γάμου είμαι όμως ανέκδοτος."

Μαίρη: Μά, γιατί;
 Δεληπέτρος: Γιατί δε μ' άρσει, βρέ αδερφέ!...
 Μαίρη (με πείσμα): Εγώ όμως θα τον πάρω. (Χτυπάει το χέρι της). Θα τον πάρω!... Θα τον πάρω!...
 Δεληπέτρος (γυμνάει κι' αυτός το χέρι του): Δε θα τον πάρης!... Δε θα τον πάρης!... Δε θα τον πάρης!...
 Μαίρη (με ύφος δειροπόλο): Θα τον πάρω, γιατί είναι ύπεροχος. Γιατί είναι πραγματικός άντρας, ώραιος, έλκυστικός, σκληρός.

Δεληπέτρος: Δίνει ξύλο; Βαράει, βαράει.
 Μαίρη: Όχι... Φιλάει... Τα φιλιά του είναι όνειρο.
 Δεληπέτρος (με απογοήτευση): Ε, άμα δε βαράει, δεν κάνει για σένα... Άκου πού σου λέω...
 Μαίρη: Μαρέ μπράβο πατέρα, να σου πειτύχη.
 Δεληπέτρος: Βέβαια, γιατί αν στίς έδρεχα κι' εγώ από τότε που ήσουν ακόμα μικρή θα είχες στρώσει τώρα... Λοιπόν να τελειώνουμε, γιατί έχω δουλειά... Είπα όχι... Αυτό ήταν. Και τώρα δρόμο.

Μαίρη: Δεν πάω πουθενά. Δε μπορείς, εσύ με το έτοι θέλω να άριξης τη ζωή μου. Θα κάνουμε οικογενειακό συμβούλιο κι' ό,τι πη ή πλειοψηφία. Κάτσε...
 Δεληπέτρος: Μαίρη, άσε τις αηδίες!...
 Μαίρη: Όχι, κάθισε (Τον πιέζει να καθήσει, αλλά εκείνος αντι-στέκεται). Ε, μά κάθισε, λοιπόν, μαρέ μπαμπά. Κάθισε, επί τέλους, να το συζητήσουμε...
 Αφού αναγκάζει τον πατέρα της να καθήσει, η Μαίρη...

...πγαίνει και κάθεται στην άλλη άκρη του τραπεζιού, στη θέση του προέδρου. Χτυπά το χέρι στο τραπέζι και λέει:
 — Λοιπόν, αρχίζει το συμβούλιο. Εγώ, ως πρόεδρος του συμβουλίου, προτείνω να παντρεύουμε την Μαίρη Δεληπέτρου με το Θάνο Δεληπέτρου, τον εξαίρετο καλλιτέχνη.
 Δεληπέτρος: Εγώ αρνούμαι...
 Μαίρη: Εσύ αρνείσαι, εγώ όμως δέχομαι και σαν πρόεδρος που είμαι, εγώ έχω δυο ψήφους και σ' τρώω!...

... Εγκρίνω, λοιπόν, την πρότασι και αναγκαστικά την εγκρίνεις κι' εσύ. Και τώρα εξουσιοδοτώ εσένα, τον κύριο Δεληπέτρου, να πιά να βρης το Θάνο Σωτηρίου.
 Δεληπέτρος: Τώρα μάλιστα... Περιμένε...
 Μαίρη: Θα πιάς, λέω, να βρης το Θάνο Σωτηρίου και θα του πής πως η "Αννα και η Μαίρη είναι ένα και το αυτό πρόσωπο. Κι' αφού του πής ότι η Ιστορία, θα του ζητήσης κατόπιν το χέρι του, για λογαριασμό της κόρης σου, της Μαίρης.

Ο Θάνος διορθώνει τη γραβάτα του μπροστά σ' ένα καθρέφτη και σφυρίζει ένα χαρούμενο σκοπό, όταν βαφρικά ακούγεται το κουδούνι της εξώπορτας. Με κέφι πάντα και σιγασφυρίζοντας πγαίνει και ανοίγει. Βρίσκεται μπροστά στο Δεληπέτρου.
 Δεληπέτρος: Καλημέρα!...
 Θάνος: "Ο, καλημέρα σας, Περσάτε...
 Ο Δεληπέτρου μπαίνει, ρίχνοντας έρευνητικές ματιές γύρω του.
 Θάνος: Τί κυττάζετε;

Θάνος: Δεν υπήρχε κανένας λόγος να διασπήτε. "Ας περιμένετε να γίνουν πρώτα τ' αποκαλυπτήρια...
 Δεληπέτρος: Όχι, γιατί θα προηγηθούν κάτι άλλα αποκαλυπτήρια και δεν ξέρω πως θα είναι τα πράγματα μετά...
 Θάνος: Πολύ αινιγματικός είστε σήμερα...
 Δεληπέτρος: Κι' εσείς πολύ χαρούμενος... Την άλλη φορά δεν είσατε έτσι... Βέβαια... Τώρα με βλέπετε σά μέλλοντα πεθερό σας...
 Θάνος: "Εσείς πεθερός μου... Πώς σας πέρασε αυτό από το μυαλό;

Ο πατέρας της την κυττάζει, χωρίς να λή λέξι και η Μαίρη τον ρωτάει νευριασμένη:
 — Λοιπόν, συνεννοηθήκαμε;
 Δεληπέτρος: Α, τελειώδες;
 Μαίρη: Ναι... Είμαστε σύμφωνοι;
 Δεληπέτρος: Όχι, απόλυτως...
 Μαίρη: Τί έχεις να πής;
 Δεληπέτρος: Πρίτς!...

Δεληπέτρος: Βλέπω μεγάλη αλλαγή εδώ μέσα, από την άλλη φορά, που ήρθα.
 Θάνος: Φυσικά, αλλά η αλλαγή είναι γενική. Δεν περιορίζεται μόνο στα άψυγα, μα και στα έμψυχα.
 Δεληπέτρος: Ευχάριστο αυτό...
 Θάνος: Πολύ ευχάριστο... Πώς από δω... Θα πάρετε κάτι;
 Δεληπέτρος: Όχι ευχαριστώ... Η παραγγελία, βλέπετε, τελειώσε. Ήρθα λοιπόν να κανονίσουμε τους λογαριασμούς μας.

Δεληπέτρος: Ε, όλα πρέπει να περνούν από το μυαλό του ανθρώπου. Θυμάστε, πού σας είπα ότι η κόρη μου είναι πεισματάρη και πως ό,τι βάλει στο μυαλό της το πετυχαίνει;
 Θάνος: Ε αυτό, να σας κάνη πεθερό μου, δε θα το πετύχη... Α, να ήταν τότε στίς αρχές, ίσως, αλλά τώρα αποκλείεται. Και ξέρετε γιατί;... Γιατί είμαι έρωτευμένος, κύριε Δεληπέτρου... Πολύ έρωτευμένος... Τρελλά έρωτευμένος...
 Δεληπέτρος: Το ξέρω... Με την κόρη του ταχυδρόμου...

Ο Τονίνο έβγαλε τη βέσπα του στο δρόμο, την καβάλλισε και πήρε τη μεγάλη λεωφόρο, που ώδηγοῦσε στην έξοχη. Όταν βγήκε μερικά χιλιόμετρα έξω από τη Ρώμη, σταμάτησε μπροστά σ' ένα δάσος, που ήταν ματωμένο με σύματα. Πάνω από τη φαρδιά σιδερένια πόρτα ήταν γραμμένο με μεγάλα γράμματα στ' αγγλικά: «Αμερικανική Κατασκήνωση».

Πέρα από τὰ σύματα, ο Τονίνο μπορούσε να θαυμάση τούς εὐτυχημένους αυτούς ξένους, που ζούσαν με τόση άνεση στο ύπαιθρο. Πήγαινε εκεί σχεδόν κάθε μέρα για να δνειροπολήση κι' είχε φτάσει με τὸν καιρό, να γνωρίζη όλα τὰ πρόσωπα, που έμεναν στις σκηνές.

Μὰ εκείνο τὸ απόγευμα σταμάτησε ξαφνισμένος. Τὸ μάτι του πήρε κάποιαν, που δὲν τὴν είχε ξαναδῇ ἀκόμη. Ήταν μιά ὁμορφὴ κοπέλλα με χρυσά μαλλιά κι' ένα γλυκὸ πρόσωπο. Κουνιόταν ξαπλωμένη σὲ μιά αιώρα δεμένη σὲ δὺο δέντρα.

Ὁ Τονίνο μπορούσε νὰ τὴ βλέπη πολὺ καλά, γιατί ἡ κοπέλλα βρισκόταν σὲ μιά ἀπόστασι, ὅχι παραπάνω ἀπὸ πενήντα μέτρα.

«Εἶναι χαριτωμένη!» εἶπε μέσα του.

Ἡ κοπέλλα φορούσε ἕνα κόκκινο πουκαμισάκι κι' ἕνα ἄσπρο σόρτ.

«Χωρὶς ἄλλο θάνα καμμιὰ πλούσια Ἀμερικανίδα» σκέφθηκε ὁ νέος.

Καὶ φέροντας στὸ νοῦ του αὐτὰ που ἔδλεπε στὸν κινηματογράφο, ἀναστέναξε. Ξαφνικά, ἡ κοπέλλα σήκωσε τὸ ξανθὸ κεφάλι τῆς καὶ τοῦ χαμογέλασε. Ὁ Τονίνο δὲν πίστευε στὰ μάτια του. Μήπως χαμογελοῦσε σὲ ἄλλο;

«Τότερα ἀπὸ λίγα λεπτά εἶδε τὴν ξανθεῖα κοπέλλα νὰ πηδαί στὸ ἔδαφος, νὰ μαζεῦῃ τὴν αιώρα τῆς καὶ νὰ τὴ βάξη μέσα στὴ διπλανή σκηνή. Ὁ νέος ντράπηκε γιὰ τὴν ἀδιακρισία του. Ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ, ὅταν ξαφνικά ἡ Ἀμερικανίδα βγήκε σιγοτραγουδώντας ἀπὸ τὴ σκηνή καὶ τοῦ χαμογέλασε. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ χωροῦσε πιά ἀμφιβολία. Τὸ χαμόγελο ἦταν γι' αὐτόν! Ἡ καρδιά του ἄρχισε νὰ χτυπά τρελά. Ἡ κοπέλλα ζύγωσε στὸ 'φράχτη:

— «Γ κ ο υ τ - ἱ β ν ι γ γ κ!» τοῦ εἶπε με χαρούμενη, παιχιδιάρικη φωνή.

— «Γ κ ο υ τ - ἱ β ν ι γ γ κ»... τῆς ἀπάντησε κι' ἐκείνος, ἀλλὰ ἡ φωνή του ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνηση.

— Μιλᾶτε ἀγγλικά; τὸν ρώτησε ἡ νέα.

— Ὁχι, ἀπάντησε ἐκείνος, κουνώντας θλιβερά τὸ κεφάλι του.

Δὲν πειράζει, εἶπε ἡ κοπέλλα κάπως λυπημένη. Μιλᾶω ἐγὼ λίγα ἰταλικά.

Ἐβγαλε ἀπὸ τὴ τσάντα τῆς ἕνα μικρὸ βιβλίο. Ήταν ἕνας ὁδηγὸς τῆς Ρώμης.

— Ἐσεῖς εἰσάτε ἀπὸ ἐδῶ; Μπορεῖτε νὰ με ὁδηγήσετε;

— Καὶ βέβαια! ἀπάντησε μ' ἐνθουσιασμὸ ὁ Τονίνο.

— Εἰμαι ἀπὸ τὸ Σικάγο. Μ' ἀρέσει πολὺ ἡ Ρώμη, ἀλλὰ δὲ μπόρεσα ἀκόμη νὰ τὴ δῶ. Εἶδα μονάχα τὸ Κολοσσαῖο καὶ τὸν Ἅγιο Πέτρο.

Ήταν φανερὸ πὺς ἡ κοπέλλα δυσκολευόταν νὰ πῇ αὐτὸ που ἤθελε. Γι' αὐτὸ προτίμησε ν' ἀνοίξη τὸ χάρτι τῆς πόλεως.

— Νά! Θέλω νὰ κάνω τὸ γύρο τῆς Ρώμης...

— Κατάλαβα!... φώναξε ὁ νέος. Θὰ σὰς συνοδεύσω ἐγὼ!

— Εὐχαριστῶ πολὺ. Ὅταν ἔρθετε κι' ἐσεῖς στὴν Ἀμερική, θὰ σὰς δείξω τὸ Σικάγο...

— Σὰς καταλαβαίνω, εἶπε ὁ Τονίνο. Καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πῆτε. Βαρεθήκατε τὰ μνημεῖα καὶ θέλετε νὰ δῆτε τὴν ἀληθινὴ Ρώμη. Μποροῦμε νὰ κάμουμε αὐτὸ τὸ γύρο μαζί.

— Ἄν θέλετε μπορεῖτε ν' ἀνεβῆτε στὴ βέσπα μου; Τὴν καταδέχεστε;

Καὶ τῆς ἔδειξε τὴ μοτοσυκλέττα του, που ἦταν στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου.

— Πῶς! Μ' ἀρέσει πολὺ! Περιμένετε με λίγα λεπτά νὰ ντυθῶ...

Μήκε γρήγορα στὴ σκηνή τῆς κι' ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα γύρισε φορώντας ἕνα ὠραῖο ροζ φόρεμα, που τὴν ἔκανε νὰ φαίνεται σὰ μιά χαριτωμένη κοινίτσα.

— Θεέ μου, ψιθύρισε ὁ Τονίνο, εἶναι θαῦμα!

— Ἐμένα με λένε Τζούλη Σιλβερ, εἶπε ἡ ξανθὴ κοπέλλα καὶ κάθησε στὸ πίσω μέρος τῆς βέσπας. Ἐσᾶς;

— Τονίνο, ἀπάντησε ὁ νέος.

Καὶ ἔσπώντας στὰ γέλια ἔκίνησαν γρήγορα γιὰ τὴ πόλι.

Ὁ Τονίνο καὶ ἡ Τζούλη ἔκαναν τὸ γύρο τῆς Βίλλας Μποργκέζε, ὕστερα ἄφησαν ἀπὸ τὴ βέσπα καὶ προχώρησαν πεζὴ στὴν πλατεῖα

τῆς Ἰσπανίας. Ἡ Τζούλη φαινόταν εὐτυχισμένη. Μὲ λίγα σπασμένα ἰταλικά καὶ λίγη παντομίμα, κατάφερε νὰ πῇ ἕνα σωρὸ πράγματα στὸν Τονίνο. Τοῦ μίλησε γιὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς. Τοῦπε πὺς ἦταν ὁραφανὴ καὶ πὺς ζοῦσε με τὴν γριά θεία τῆς, ὅτι ἦταν εἰκοσιδύο χρονῶν κι' ὅτι ἐρχόταν γιὰ πρῶτὴ φορὰ στὴν Εὐρώπη. Γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τ' ὄνειρό τῆς, ἔκανε πολὺ καιρὸ οικονομίες, γιατί δὲν ἦταν παρὰ μιά μικρὴ πωλήτρια σ' ἕνα κατάστημα γυναικείων εἰδῶν τοῦ Σικάγου.

Ὁ Τονίνο κατάλαβε πὺς εἶχε νὰ κάνῃ με μιά φτωχὴ κοπέλλα, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸν ἀπογοήτευσε. Τὸν ἀποζημίωνε ὁ πλοῦτος τῆς ὁμορφιάς τῆς.

Ἀφοῦ ἔκαναν ἕνα θαυμάσιο περίπατο στὸ πάρκο, τῆς πρότεινε νὰ δειπνήσουν σ' ἕνα τυπικὰ ἰταλικὸ εστιατόριο. Ἡ κοπέλλα δισταξε στὴν ἀρχὴ, ἀλλὰ ὕστερα ἀναγκάστηκε νὰ δεχτῇ. Ἐφραγαν με ὄρεσι, ἤπιαν τὸ θαυμάσιο Κιάντι, ἤρθαν στὸ κέφι κι' ἄρχισαν νὰ μιλοῦν γιὰ τὰ πῶ εὐθὺμα πράγματα:

— Τζούλη, τὴν ρώτησε ξαφνικά ὁ νέος, πότε φεύγεις γιὰ τὴν Ἀμερική;

— Σὲ πέντε μέρες, εἶπε ἡ κοπέλλα.

— Τόσο γρήγορα;

— Δυστυχῶς ναί! Τελειώνει ἡ ἄδεια μου...

— Τότε πρέπει νὰ μὴ χάνουμε καιρὸ.

Τὴν ἔβγαλε πάλι πάνω στὴ βέσπα του καὶ συνέχισαν τὸ περίπατό τους στὴ νυχτερινὴ Ρώμη. Ὁ Τονίνο ἦταν ἐνθουσιασμένος, που ἔδειχνε τὴν ὁμορφὴ πόλι του στὴ νεαρὴ ξένη. Τὴν πῆγε σὶς δεινροστοχιές τοῦ Πίντσια. Κάθησαν σ' ἕνα παγκάκι καὶ ρέμβασαν κάμποση ὥρα κάτω ἀπὸ τὸ σελήνωφως.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ νυχτερινὴ Ρώμη, τῆς εἶπε. Σοῦ ἀρέσει;

— Εἶναι σὰν ὄνειρο!...

Ἐνοιωθε τόσο εὐτυχισμένος κοντὰ τῆς, που φοβόταν νὰ τὴν κωτᾶξῃ.

Μὰ ξαφνικά, χωρὶς σχεδὸν νὰ τὸ θέλῃ, πῆρε τὸ χέρι τῆς καὶ τοῦφερε στὰ γέλια του. Στὸ ἀπαλό, στὸ χαϊδευτικὸ αὐτὸ ἀγγιγίμα ἡ κοπέλλα ἀνατρίχιασε. Τράβηξε φοβισμένη τὸ χέρι τῆς καὶ τοῦπε:

— Τώρα παρακαλῶ νὰ γυρίσουμε...

Μὰ ὅταν χωρίστηκαν τὸ βράδυ ἐκείνο, ὁ Τονίνο τῆς πῆρε τὴν υπόσχεσι πὺς θὰ ξαναβλεπόντουσαν τὴν ἄλλη μέρα τὸ απόγευμα.

Κάθε μέρα ἀπὸ τὴ Κυριακὴ ὡς τὴ Πέμπτη, ὁ Τονίνο πῆγαινε τὰ βράδια εἰσέρνει τὴ Τζούλη καὶ γυρίζαν σὶς ἑσυχές καὶ στὰ προάστεια τῆς Ρώμης. Μὰ ἀπὸ σεληνόφως σὲ σεληνόφως, ἀπὸ περίπατο σὲ περίπατο, ἔφτασαν στὴν παραμονὴ τῆς μέρας, που ἐκείνη θάφευγε.

— Τζούλη, ἀγαπημένη μου, τὴν ἰκέτευσε ἐκείνος, μείνε ἀκόμη μιά μέρα!

— Ἀδύνατον, Τόνι! Εἰμαι ὑποχρεωμένη νὰ φύγω με τὸν τουριστικὸ ὄμιλο που ἦρθα. Ὡστόσο εἰμαι ἐνθουσιασμένη. Ἐξῆσα πέντε μέρες στὸ Παράδεισο!

— Τί κρίμα! εἶπε ἐκείνος με πίκρα.

— Ἄς ποῦμε πὺς ἦταν ἕνα ὄνειρο θερινῆς νύχτας, τοῦπε ἐκείνη χαμογελώντας, καὶ πὺς κάποτε τέλειωσε. Ὡστόσο, δὲ θὰ ἔξασσω ποτὲ αὐτὸ τὸ ὄνειρο, οὔτε κι' ἐσένα, Τονίνο...

Ἡ φωνὴ τῆς ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνηση. Ὅσο γιὰ τὸ Τονίνο, ἐνοιωθε ἕνα δυνατό σφιγξίμο στὴ καρδιά.

— Τζούλη, εἶπε ξαφνικά ὁ νέος, τὴν τελευταία αὐτὴ βραδιά, που εἴμαστε μαζί, ἄς πᾶμε νὰ συνδέσουμε τὴν τύχη μας...

— Ποῦ; ρώτησε ἡ κοπέλλα ξαφνιασμένη.

— Στὴ μαγικὴ πηγὴ τοῦ πεπρωμένου.

Ἡ Τζούλη τοῦ χαμογέλασε με ἀγάπη.

Ήταν ἀργά, ὅταν ἔφτασαν στὴ περίφημη πηγὴ. Ὁ Τονίνο πῆρε τουφερά ἀπὸ τὸ χέρι τῆς φίλης του καὶ κατέβηκαν τὰ σκαλιά. Ὅταν ἔφτασαν μπροστὰ στὴ πηγὴ, ἐκείνος ἔβγαλε ἕνα νόμισμα ἀπὸ τὴ τσέπη του καὶ τῷβαλε στὸ χέρι τῆς Τζούλη. Μόλις ὅμως ἄγγιξε τὸ χέρι τῆς, ἕνας τρολλὸς πόθος τὸν συνεπῆρε. Ἀπῆλσε τὰ χεῖρα του καὶ πᾶνοντας τὴν Τζούλη ἀπὸ τοὺς ὤμους τὴν τράβηξε πάνω του. Γιὰ λίγες στιγμές, ἀνῆλπνε τὸ ὄρωμά τῆς. Κι' ἔτρεμε ὁλόκληρος.

— Σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ, τῆς ψιθύρισε.

Ἡ Τζούλη ἔμεινε μερικὰ δευτερόλεπτα στὴν ἀγκαλιά του σὰν νάταν ὑπνωτισμένη. Μὰ σὲ λίγο τὸ τουφερὸ κορμί τῆς ἄρχισε νὰ τινάζεται ἀπὸ ἀναφυλλητά. Ὁ Τονίνο τὴν ἄφησε ἀναστατωμένος. Δὲν ἤθελε νὰ τὴ λυτῇ.

— Συγχώρησέ με, τῆς εἶπε ἰκετευτικά.

Τὰ δοκρυμμένα μάτια τῆς τὸν συγχώρησαν μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο.

— Ἀγαπημένη μου! τῆς εἶπε γυρίζοντας τῆς

πλάτες τῆς πρὸς τὴ πηγὴ. Πέταξε τώρα τὸ νόμισμά σου.

Ἡ κοπέλλα πέταξε πίσω τῆς τὸ νόμισμα. Τὸ ἴδιο ἔκανε κι' ἐκείνος.

— Θαῦμα! ἀναφώνησε ὁ νέος. Ἐπεςαν καὶ τὰ δύο μαζί στὸ ἴδιο μέρος τοῦ βυθοῦ! Τζούλη, ἡ μοῖρα ἀποφάσισε. Εἶσαι δική μου!

Ἦ παράξενο ὅμως! Ἡ Τζούλη κύτταζε κλαίγοντας τὸ νερὸ.

«Ἦ τραγικὴ εἰρωνεία!» σκέφθηκε ὁ Τονίνο. Ἡ μαγικὴ πηγὴ τοὺς γέλασε. Ἀπόψε κιόλας ἔπρεπε νὰ χωριστοῦν γιὰ πάντα...

— Μὴν κλαῖς, ἀγαπημένη μου, τῆς εἶπε σκουπίζοντας με τὸ μαντήλι του τὰ δάκρυά τῆς. Ποῦ ξέρεις; Καμμιὰ φορὰ ἡ τύχη κάνει θαύματα.

Τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι κι' ἄρχισαν ν' ἀνεδαίνουν τὰ σκαλιά. Μὰ τὴ στιγμὴ που ἔφτασαν στὸ ἦθος τοῦ πεζοδρομίου, ἕνα χέρι ἔπιασε τὸν Τονίνο ἀπὸ τὸ μπράτσο. Ήταν ὁ φίλος του ὁ Μάριο. Τὸν πῆρε παρὰμερα καὶ τοῦπε γελώντας:

— Νὰ με συγχωρῆς που σὲ διακόπτω ἀπὸ τὸ ρομάντσο σου, ἀλλὰ δὲ θέλω νὰ σὲ κοροϊδεύουν... Ἡ κοπέλλα που μᾶς εἶπες πὺς εἶναι Ἀμερικανίδα, δὲν εἶναι παρὰ μιά... Ἰταλίδα! Τὴν ξέρει καλὰ ὁ φίλος μας ὁ Πιέτρο... Μένει στὴ συνοικία Τραστεβέρε κι' εἶναι μακρυνὴ συγγενὴς του.

— Μὴν εἰσαι ἀνόητος! τοῦ ἀπάντησε ἐκείνος. Φαίνεται πὺς δὲν ἔχετε μάτια. Ἡ κοπέλλα εἶναι γνήσια Ἀμερικανίδα. Μιλᾶει τόσο ἀσχημα τὰ ἰταλικά...

— Βάζεις ἕνα στοίχημα; Ἀῖριο κιόλας θὰ πᾶμε νὰ σοῦ τὴ δείξω στὸ κατάστημα, που δουλεῖ ὡς πωλήτρια!

— Εἰσαι βέβαιος, Μάριε;

— Ἀπόλυτα! Δὲν ξέρω γιατί σοῦπαῖξε αὐτὴ τὴ κομωδία, ἀλλὰ ἐκείνο που ξέρω εἶναι πὺς ἡ Τζουλιέττα σου εἶναι ἕνας ρομαντικὸς τύπος με μεγάλη ὄνειρα. Ἐμαθε ἀγγλικά, γιατί εἶχε στὸ νοῦ τῆς νὰ ταξιδεύῃ στὴν Ἀμερική.

— Καὶ πὺς βρέθηκε στὴν ἀμερικανικὴ κατασκήνωση;

— Ἀπλῶστατα, τὴν πῆρε μαζί τῆς μιά πλούσια Ἀμερικανίδα, που γνόρισε τὸ κατάστημά.

Ὁ Τονίνο ἔπιασε τὸ μτωπό του, που ἦταν μουσκεμένο ἀπὸ τὸν ἰδρώτα. Γύρισε τὸ κεφάλι του κι' ἀναήτησε τὴν Τζούλη, μὰ ἐκείνη εἶχε ἔξαφανιστῇ.

— Γεῖά σου, εἶπε στὸ Μάριο καὶ πήδησε στὴ βέσπα του.

Πῆρε τὸ δρόμο, που πῆγαινε πρὸς τὸ κέντρο. Σὲ λίγο εἶδε τὴν κοπέλλα νὰ περπατᾷ στὸ πεζοδρόμιο με τὸ κεφάλι σκυμμένο. Σταμάτησε τὴ μηχανή του κι' ἔτρεξε πίσω τῆς. Ἡ Τζούλη ἔκλαιγε σιωπηλά.

Γιατί ἔφυγε; τὴ ρώτησε θυμωμένος.

Ἐκείνη ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίει σιωπηλά.

— Μὴ φοβάσαι, τῆς εἶπε με πῶ τουφερὸ τόνο. Δὲν πρόκειται νὰ σὲ μαλώσω. Ὁ Μάριο μοῦπε ποῖα εἶσαι! Δὲ θυμῶνω γι' αὐτὸ, ἀλλὰ θέλω νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς ἕνα πράγμα. Γιατί μοῦπαῖξες αὐτὴ τὴ κομωδία;

Ἡ κοπέλλα ἔσπασε σὲ λυγμούς.

— Νὰ με συγχωρῆς, ψέλλισε, ἤθελα νὰ δημιουργήσω στὸν ἑαυτὸ μου μιά αὐταπάτη. Ἡθελα νὰ διώξω τὴν πλῆξί τῆς συνθησμένης μου ζωῆς μ' ἕνα μαγικὸ ὄνειρο. Ἐξ ἄλλου, νόμιζα πὺς καὶ γιὰ σένα δὲ θάταν ἀσχημο νὰ ζήσης μαζί μου τῖς ὥραιες αὐτὲς στιγμές. Θὰ εἶχαμε κι' οἱ δύο μας τόσο γλυκεῖες ἀναμνήσεις... Ἀλλοίμονο, ὅμως! Τώρα καταλαβαίνω πόσο ἐπικίνδυνο εἶναι νὰ παραδίνεται κανεὶς σὲ ψεύτικα ὄνειρα. Μὰ ὅταν σὲ εἶδα πίσω ἀπὸ τὰ σύματα τῆς κατασκήνωσης, ἐνοιώσα τὴ καρδιά μου νὰ χτυπά παρὰξένα. Στὸ πρόσωπό σου εἶδα τὴν εὐτυχία που περιμένα... Συγχώρησέ με, Τονίνο. Τώρα ὅλα τέλειωσαν...

Τ' ἀναφυλλητὰ τὴν ἐπνίγαν.

— Τρελλή μου ἀγάπη! φώναξε ὁ νέος καὶ τὴν ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά του. Τίποτα δὲν τέλειωσε. Τὸ ἀληθινὸ, τ' ὠραῖο ὄνειρο ἀρχίζει ἀπὸ τώρα. Σ' ἀγαπῶ, Τζουλιέττα, σ' ἀγαπῶ, γιατί σὲ νοιώθω πῶ πολὺ δική μου, παρὰ ἂν ἦσαν μιά ξένη. Θέλεις νὰ παντρευτοῦμε; Εἴμαστε κι' οἱ δύο φτωχοί, ἀλλὰ εἴμαστε νέοι καὶ θὰ φτιάσουμε τὴ ζωὴ μας, ὅπως τὴν ὄνειρευτήκαμε μέσα στὰ νερά τῆς μαγικῆς φοντάνας ντὶ Τσέδι.

— Νά, τὸ θέλω, εἶπε ἡ κοπέλλα μέσα στοὺς λυγμούς τῆς. Τὸ θέλω μ' ὅλη μου τὴ καρδιά!..

ZAN IETAA

— Συγχώρησέ με, Τονίνο! Τώρα ὅλα τέλειωσαν!...τοῦ εἶπε ἡ Τζουλιέττα.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΤΖΟΥΛΙΕΤΤΑΣ

Ο νέγρος τραγουδιστής με τη Γκρέτα Τζόνσον, την νεαρή Φινλανδέζα δημοσιογράφο, που από μερικούς μήνες τον συνοδεύει στις «τουρνέ» του.

Ο Ραϊύ Τζάρλς με μερικά από τα μέλη της ορχήστρας του.

«ΘΥΜΗΣΟΥ, ότι πρέπει να τὰ κάνειš δλα μόνος σου!...». Έτσι είπε στο Ραϊύ Τζάρλς, ή μητέρα του, μιά φτωχή Αμερικανίδα νέγρα. Καί ό Ραϊύ τὰ έκανε, πραγματικά, δλα μόνος. Σήμερα είναι εκατομμυριούχος, διάσημος, καί έχει αναριθμητους θαυμαστές. Για νά ξαναποκτήσει, λοιπόν, την δρασί του, που την έχασε στά έξη του χρόνια, έξ αίτίας μιάς αρρώστειας, ό τραγουδιστής αυτός προσφέρει 10 εκατομμύρια δραχμές για ένα μάτι...

Ό Ραϊύ Τζάρλς είναι τριανταδυό χρονών καί κερδίζει, όπως λένε, περισσότερο από ένα εκατομμύριο δολάρια τό χρόνο. Στο περιβάλλον της τζάζ, τό όνομά του προφέρεται με θαυμασμό. Όπου φτάνει αυτός με την ορχήστρα του, τὰ θέατρα γεμίζουν, όχι μόνο από φανατικούς φίλους της τζάζ, αλλά καί από κόσμο, που άγαπά τό Ραϊύ.

Μά ίσως ό νέγρος τραγουδιστής έγινε αυτό που έγινε, δηλαδή ένα είδωλο, ακριβώς έξ αίτίας της άναπηρίας του. Αυτό, άλλωστε, τό πιστεύει καί ό ίδιος ό Τζάρλς. «Αν δέν ήμουν τυφλός, είπε μιά φορά, θα ήμουν ίσως πολύ διαφορετικός από αυτό που είμαι. Ό καλός Θεός, που τὰ προβλέπει όλα, βάζει τα πράγματα στη θέση τους καί, αν καμιά φορά μάς χτυπά σκληρά, ύστερα μάς καθοδηγεί να έκμεταλλευτούμε τις δυστυχίες μας για τό καλό μας».

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΜΙΚΡΟΥ ΝΕΓΡΟΥ

Καί, πραγματικά, ή ζωή του είναι τό πιο φτωχινό παράδειγμα πίστης.

Ό Ραϊύ γεννήθηκε στο "Άλμπανυ της Γεωργίας, πριν από τριάντα δυό χρόνια. Ήταν νέγρος καί φτωχός. Για την παιδική του ηλικία δέ μιλάει ποτέ. Περιορίζεται να λέη, ότι οι γονείς του ήταν πολύ φτωχοί καί ότι πίστευαν πολύ στο Θεό.

10 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΓΙΑ ΕΝΑ ΜΑΤΙ!..

Αυτό τό ποσό προσφέρει ένας διάσημος τυφλός νέγρος τραγουδιστής!..

Όταν ή οικογένεια Ισαρλς έφυγε από τό "Άλμπανυ, για νά εγκατασταθή στο Γκρήνσφιλντ, στη Φλωρίδα, ό Ραϊύ ήταν έξη χρόνων. Εκεί, ακριβώς, λίγους μήνες αργότερα, προσεβλήθη από την αρρώστεια, που θα του άφαιρούσε την δρασί για πάντα. Η άρρώστεια ήταν ένα είδος έρυθράς, που δέν ήταν δύσκολο να θεραπευθή. Μά ό Ραϊύ ζούσε σ' ένα μικρό χωριό, όπου δέν υπήρχαν γιατροί. "Αλλωστε, κι' αν τύχαινε να περάσει από εκεί κανένας γιατρός, δέ θα πήγαινε, βέβαια, να επισκεφθή την πράγλη ενός νέγρου.

Δυό χρόνια αργότερα, ό Ραϊύ έμεινε έντελώς τυφλός. Σ' εκείνη την ηλικία, ή άναπηρία του δέν του έκανε μεγάλη έντύπωση. Από τη στιγμή, που έχασε την αίσθησι της όράσεως, άρχισαν να άναπτύσσονται σ' αυτόν, όπως γίνεται συνήθως στους τυφλούς, ή άφή καί ή άκοή. Στο χωριό υπήρχε ένας πιανίστας, κάποιος Ούίλυ Πίτμαν, που έπαιζε στα κέντρα τετάρτης τάξεως των νέγρων. Ό Ούίλυ άφηνε τό μικρό τυφλό να χαϊδεύη τα πληκτρα καί σέ λίγο ό Ραϊύ άρχισε να άποδίδη σύντομες μελωδίες. Όταν, αργότερα, οι γονείς του κατάρθωσαν να τον στείλουν στη σχολή τυφλών «Άγιος Αύγουστίνος», στη Φλωρίδα, οι δάσκαλοί του άνεκά-

λυμαν άμέσως, ότι τό τυφλό έκείνο νεγράκι είχε ένα καταπληκτικό μουσικό ταλέντο. Έτσι, ό Ραϊύ άρχισε να μελετάη μουσική με τό σύστημα των τυφλών. Διάβαζε τις νότες με τὰ δαχτυλά, τις άπομνημόνευε καί τις επαναλάμβανε πάνω στο πιάνο. Ήταν μιά δουλειά πολύ σκληρή, μά ό μικρός Τζάρλς έξασκούθησε με έπιμονή, με πείσμα. Μέσα στο σκοτάδι, που τον τύλιγε, είχε άνακαλύψει έναν καινούργιο κόσμο: τον κόσμο της μουσικής.

«ΚΑΝΕΙΣ ΔΕ ΣΟΥ ΧΡΩΣΤΑΕΙ ΤΙΠΟΤΑ»

Ό Ραϊύ ήταν δεκαπέντε χρόνων, όταν έχασε τη μητέρα του κι' ένα χρόνο αργότερα, καί τον πατέρα του. Έμεινε ολόμοναχος, χωρίς συγγενείς, χωρίς κανένα στον κόσμο. Μόνο ένας δρόμος φαίνονταν να άνοίγεται μπροστά του: Νά όπλισθη μ' ένα άσπρο μπαμπούκι καί μ' ένα κουτί με μολύβια ή μαστίχα καί να καθήση σέ μιά γωνία, όπως τόσοι άλλοι τυφλοί, ζητώντας έλεημοσύνη. Μά, πριν να πεθάνη ή μητέρα του, του είχε πη: «Πρέπει να θυμάσαι πάντα, παιδί μου, ότι κανείς δέ σου χρωστάει τίποτα. Αν έχης ανάγκη από κάτι, πρέπει να άγωνισθής μόνος, για να τό άποκτή-

σης».

Αυτά τὰ λόγια είχαν καρφωθή καλά μέσα στο μυαλό του Ραϊύ, είχαν γίνει ένα άπιστεύω γι' αυτόν. Καί, όταν έβδασε ή στιγμή να βγη από τό σχολείο, είχε πάρει την άπόφασί του: Όχι, δέ θα πήγαινε να ζητήσει έλεημοσύνη, θα άγωνιζόταν, θα δούλευε για να ζήσει.

Στή Φλωρίδα υπήρχαν πολλές μικρές ορχήστρες τζάζ καί ό τυφλός τραγουδιστής, όταν βγήκε από τό σχολείο, κατάρθωσε να προσληφθή σαν πιανίστας σέ μιά απ' αυτές. Μά, λίγους μήνες αρ-

«Η Λίνα Γκασόλα, ή Γαλλίδα που προσφέρεται να χάριση τό ένα μάτι της στον τυφλό νέγρα τραγουδιστή».

γότερα, ή ορχήστρα διαλύθηκε, κι' ό Ραϊύ άρχισε να γυρίζει από κέντρο σέ κέντρο, ζητώντας δουλειά. Έκτός από πιάνο, είχε μάθει να παίζει σαξόφωνο, κλαρίνο καί άλλα όργανα καί είχε άρχισεί κιόλας να συνθέτη τὰ πρώτα κομμάτια του, ύπαγορεύοντας τις νότες σ' ένα συνάδελφό του.

Σιγά-σιγά, κατάφερε ν' άποκτήσει μιά καλή φήμη σά μουσικός, τραγουδιστής καί συνθέτης. Μά ή φήμη δέν τον βοηθούσε, βέβαια, για να ζήσει. Υπήρχαν μέρες, που για να τραφή, δέν είχε παρά ένα κουτί σαρόδέλλες καί μερικά μπισκότα. Σέ πολλά κέντρα δέν ήθελαν να τον δεχθούν, γιατί ήταν τυφλός. Έτσι, ό Ραϊύ, συναντώντας παντού την άρνησι, ένοιασε πολλές φορές την έπιθυμία να τὰ εγκαταλείψη όλα καί να ζητήσει έλεημοσύνη. Μά, κάθε φορά, νόμιζε, ότι ξανάκουσε τη φωνή της μητέρας του να του λέη: «Θυμήσου, γιέ μου, ότι πρέπει να τὰ κάνειš όλα μόνος, κανείς δέ σου χρωστάει τίποτα...». Καί τότε συγκέντρωνε τις δυνάμεις του καί ξανάρχιζε.

Γύρω στο 1955, ό Ραϊύ άρχισε να είναι ακάποιος. Ένας από τους δίσκους του, τό «Αί γκόντ γούμαν», σημείωσε μεγάλη έπιτυχία καί στον κόσμο της τζάζ γινόνταν όλο καί περισσότερο λόγος γι' αυτόν.

Μά χρειάστηκε να περάσουν άκόμη τρία χρόνια, για να γίνει πραγματικά διάσημος.

ΒΡΗΚΕ ΤΟ ΔΙΚΟ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟ

Στό μεταξύ, ό Τζάρλς που μέχρι τότε είχε άρκεσθή να μιμηται τό Νάτ Κινγκ Κόλ, κατάλαβε, ότι, για να προσδεύσει, δέν έφτανε να μιμηται, αλλά έπρεπε να δημιουργήσει. Αναζήτησε, λοιπόν, μιά δική του μουσική φόρμα, μιά έκφρασι του ίδιού του έαυτού του καί τη βρήκε διασταυρώνοντας ρυθμούς μπλουζ με εύαγγελικούς ύμνους.

Αυτή ή μουσική τάσι του είχε θρησκευτικές ρίζες. Από παιδί πήγαινε με τους γονείς του στην εκκλησία των Βαπτιστών καί οι θρησκευτικές μελωδίες είχαν άφίσει άνεξίτηλα ίχνη στην ψυχή του. Καί γι' αυτό, τό μουσικό στυλ, που δημιούργησε, ήταν κάτι σά φυσική γέφυρα, που περνούσε από τους ρυθμούς μπλουζ στην τζάζ, άνωμεσα από εύαγγελικά τραγούδια.

Επί τέλους, ό Ραϊύ είχε βρη τό δρόμο του. Ήταν σά να είχε ανακαλύψει μιά συνταγή, που μεταμόρφωσε τη μουσική του σέ έκτατομύρια δολάρια καί τον έκανε έναν από τους «θρόνους» της τζάζ. Τόν περασμένο χρόνο πουλήθηκαν περισσότερα από ένα εκατομμύριο «λευκάματα» με δίσκους του, που του απέδωσαν όχτώ εκατομμύρια δολάρια. Για μιά εμφάνισι στην τηλεόρασι, ό Ραϊύ πληρώνεται σήμερα δεκάδες χιλιάδες δολάρια.

Βλέποντάς τον από κοντά, δέ μπορεί να φανταστή κανείς, ότι είναι τυφλός. Κινείται με εύχρησια, χωρίς τη βοήθεια των χειρών, όπως οι άλλοι τυφλοί. Μόνο τα μαύρα γυαλιά του δείχνουν, ότι ζή στο σκοτάδι. Πάνω στο παλκοσένικο μεταμορφώνεται σέ μιά ζωντανή μουσική φλόγα, χάνει σχεδόν την άτομικότητά του καί μεταδύλλεται σ' ένα μαγνητικό ρευστό, που μεταδίδεται στους άκροστές.

Μά, όταν θα βγει από μόνος, μ' έναν άλλο άνδρ, το, μιλάει μόνο με μονοσύλλαβα, με άσύνδετες φράσεις. Φίνεται, ότι ό μοναδικός τρόπος για να έκφρασθή, είναι γι' αυτόν τό πιάνο, ή οι ρυθμοί των συνθέσεών του.

ΤΑ «ΧΟΜΠΥ» ΤΟΥ ΡΑΪΪ

Τα «χόμπυ», που καλλιεργεί ό Ραϊύ, είναι από εκείνα που άπαιτούν δρασί, μά αυτός τὰ καταφέρνει τό ίδιο καλά με την άφή. Λύνει καί ξανασυνδέει μαγνητόφωνα, συσκευές τηλεοράσεως καί γνωρίζει όλα τὰ κομμάτια της μηχανής του ίδιαιτικού του αεροπλάνου. Ό πιλότος του λέει, ότι, αν του έδιναν την άδεια, θα κατάρθωνε να οδηγήσει. Κάθε βράδυ, πριν να πέση στο κρεβάτι, παρακολουθεί στην τηλεόρασι τὰ προγράμματα γουέστερν, με την άκοή, βέβαια. Ύστερα διαβάζει με τό σύστημα των τυφλών ένα κομμάτι από τη Βίβλο.

Όταν ό Ραϊύ Τζάρλς πήγε στη Γαλλία, του έκαναν ένθουσιώδη ύποδοχή καί σχημάτισαν μπροστά στο κέντρο, που παρουσιάζονταν με την ορχήστρα του άτέλειωτες ούρες, για να τον ακούσουν.

Όσο έμεινε στο Παρίσι, ό Ραϊύ συνοδεύονταν πάντα από μιά νεαρή Φινλανδή δημοσιογράφο, τη Γκρέτα Τζόνσον, που τη γνώρισε σ' ένα κονσέρτο του στην Άντιμπ. Καί, όταν ό Ραϊύ δήλωσε τους δημοσιογράφους, ότι ήταν διατεθειμένος να προσφέρει τριακόσιες πενήντα χιλιάδες δολάρια, σέ όποιον θα δεχόταν να του δώση ένα μάτι, οι έφημερίδες έγραψαν τη ρομαντική έκδοχή, ότι ό τυφλός τραγουδιστής ήθελε να ξαναβρη την δρασί του, για να μπορέση να δη την Γκρέτα, την κοπέλλα, που άγαπούσε.

Μά εκείνοι, που τό έγραψαν αυτό, άγνοούσαν, ότι στη ζωή του Ραϊύ υπάρχει μιά άλλη γυναίκα καί συγκεκριμένα ή σύζυγός του Ντέλλα. Η Ντέλλα είναι μιά τέως τραγουδιστρια, που ό Ραϊύ συνάντησε στο Τέξας, πριν από μερικά χρόνια. Παντρεύτηκαν άμέσως καί έχουν άποκτήσει δυό παιδιά, τό Ραϊύ τον νεότερο, που είναι τώρα έξη χρόνων κι' έχει άρχισεί κιόλας να παίζει πιάνο, καί τον Ντέιβιντ Τζέμς, τριών χρόνων.

ΕΝΑΣ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ΓΑΜΟΣ

Μά ό Ραϊύ μιλάει σπάνια για την οικογένειά του. Λέει, ότι πρόκειται για κάτι άπόλυτα ιδιωτικό. «Όμως — προσθέτει — μπορώ να πώ, ότι έχω κάνει ένα γάμο πολύ εύτυχισμένο. Είμαι υπερήφανος για την οικογένειά μου». Καί αυτά τὰ λόγια του θα πρέπει να μάς πείσουν, ότι ό τυφλός τραγουδιστής δέν ζητάει να ξαναβρη την δρασί του, για να άντικρύσει τη ξανθείά Φινλανδέζα δημοσιογράφο, αλλά για τη γυναίκα του καί τὰ παιδιά του, που δέ μπορεί να δη ποτέ.

Τώρα οι τρεις ιδιαιτερες γραμματείς του Τζάρλς άσχολούνται με τό να ταξινομήουν τὰ άμέτρητα γράμματα, που φτάνουν από κάθε σημείο της γής — μερικά καί από την Έλλάδα — καί που προέρχονται από φτωχούς ανθρώπους, που είναι πρόθυμοι να προσφέρουν τό «μισό τους φάε», με άντάλλαγμα την οικονομική άνεσι, που θα τους χαρίσουν τα δέκα εκατομμύρια δραχμές. Άνωμεσα σ' όλες αυτές τις προτάσεις, υπάρχει καί μία προσφορά δωρεάν. Προέρχεται από μιά Γαλλίδα κυρία Ιταλικής καταγωγής, τη Λίνα Γκασόλα, που έχει άφιέρώσει τη ζωή της στην ύπστηρίσι των δικαιοματών των νέγων. Αυτή προσφέρεται να χάριση τό ένα της μάτι στο «φτωχό τυφλό νέγρο», όπως τον άποκαλεί. Μά, όπως φαίνεται, ό γαλλικός νόμος καί ή καθολική εκκλησία δέ θα της τό επιτρέψουν. Προσπαθεί όμως να πετύχη τη σχετική άδεια...

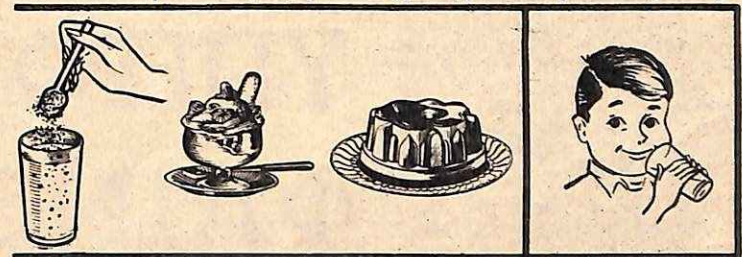
Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΦΡΑΝΣ-ΛΕ ΟΛΟ ΚΑΙ ΠΡΟΧΩΡΕΙ!

ΔΙΟΤΙ τό ΚΟΥΪΚ-ΛΕ, τό γνωστό σας όλόπαχο ένστανανέ γάλα εις κόκκους σέ πράσινο μετάλλινο κουτί, είναι:

ΔΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΝ εις ποιότητα, γευσιν καί άρωμα. Περιέχει όλες τις φυσικές διταμίνες καί τὰ συστατικά του πλέον έκλεκτού γάλακτος. Διά τὰ νεογέννητα άντικαθιστά πλήρως τό μητρικό γάλα χάρις εις τὰ LIPIDES HOMOGENISES που περιέχει.

ΤΟ ΠΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΓΑΛΑ. Διότι ένα κουτί ΚΟΥΪΚ-ΛΕ των 300 γραμμ. (δρχ. 17,60) δίδει 15 μεγάλα ποτήρια υπέροχο γάλα. Δηλαδή ένα κουτί ΚΟΥΪΚ-ΛΕ άποδίδει εις ρευστόν γάλα όσα ποτήρια δίδουν 5 μεγάλα κουτιά έβαπορέ των 410 γραμμ. έκαστον. Κάντε καί σεις τό λογαριασμό σας καί δά πεισθήτε.

ΤΟ ΠΙΟ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΓΑΛΑ. Διότι με τό ΚΟΥΪΚ-ΛΕ ησυχάζετε από τις έκνευριστικές άναμονές του γαλατά κι' έτσι τό παιδί σας δέν δά πάει διά στο σχολείο χωρίς να πιη τό γάλα του. Επίσης με τό ΚΟΥΪΚ-ΛΕ τελειώνετε με τις δυσκολίες διαλύσεως των άλλων γαλάτων διά την διατροφήν των νεογεννητων σας. Πράγματι με τό ΚΟΥΪΚ-ΛΕ έχετε στη στιγμή καί κάθε στιγμή ένα λαχταριστό πλήρες γάλα διά την διατροφήν όλης της οικογενείας σας.

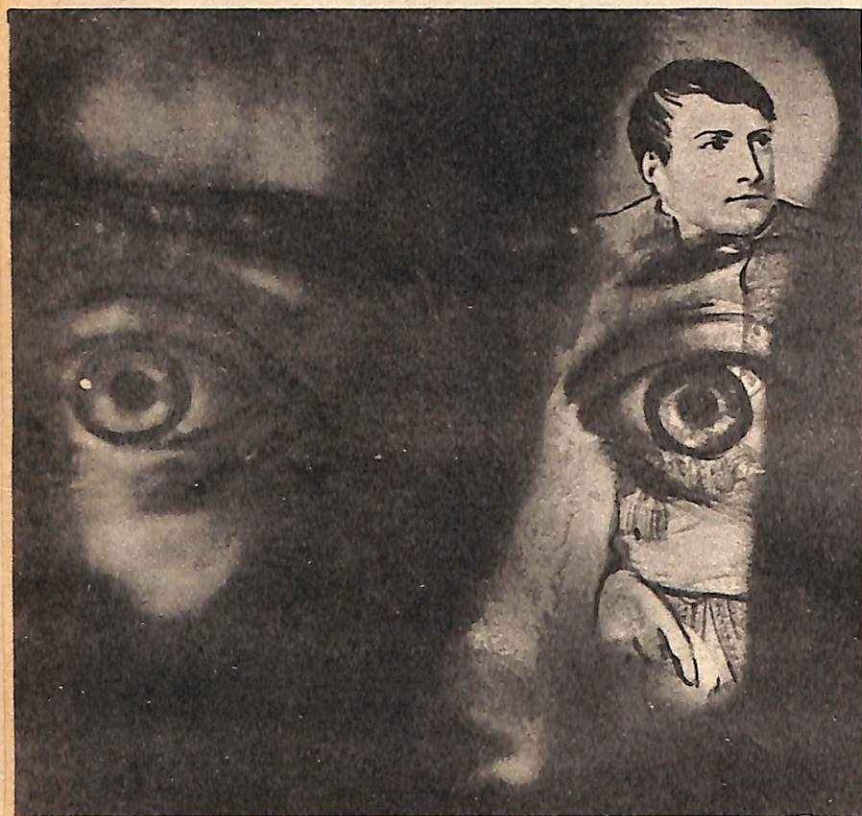
Διαλύεται αυτόστιγμει σέ χλιαρό νερό καί τό χρησιμοποιείτε μετά την διάλυσιν του ως ρόφημα καί διά την παρασκευήν φαγητών, γλυκισμάτων, κρεμών, παγωτών κ.λπ. 3 κουταλιές ΚΟΥΪΚ-ΛΕ σ' ένα ποτήρι, ρίχνετε κατόπιν νερό χλιαρό καί τό γάλα σας είναι έτοιμο για όλες τις χρήσεις. Με τό ΚΟΥΪΚ-ΛΕ δέν έχετε πλέον τό φόβο να χρησιμοποιήτε ένα γάλα άμφιβόλου φρεσκόητος, ούτε να σπαταλάτε τὰ χρηματά σας, διότι πολλές φορές τό γάλα που χρησιμοποιούσατε δέν άντέχει διά την επομένην ήμέραν. Τό ΚΟΥΪΚ-ΛΕ δέν έχει ούτε καν άνάγκην ψυγείου, διότι διατηρείται φρέσκο επί έβδομάδες, άρκεί μετὰ από κάθε χρήσι να κλείνεται τό κουτί καί να τό τοποθετήτε στο ντουλάπι σας. Είναι τελείως παστεριωμένον.

Χρησιμοποιείτε καί σεις τό όλόπαχο γάλα ένστανανέ εις κόκκους **ΚΟΥΪΚ-ΛΕ** Θα ένδουσιασθήτε! Καί μιά συμβουλή: Συστήσατέ το στους συγγενείς καί φίλους σας. Θα σας εύγυνωμονούν.

ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΜΟΝΑΔΙΚΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ ΕΡΤΟΣΤΑΣΙΟΥ **FRANCE-LAIT** ΠΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΕΡΓΥΗΣΙΝ ΑΙΝΟΠΗΤΟΣ ΚΑΙ ΣΤΑΘΕΡΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ GEN. ΑΝΤ/ΠΟΣ · ΔΑΝΙΗΛ Σ. ΓΚΑΤΕΝΙΟ · ΑΙΟΛΟΥ 78 · ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 226 393

ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΙΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ — ΠΙΝΟΝΤΑΣ «ΚΟΥΪΚ-ΛΕ» ΠΙΝΕΤΕ ΥΓΕΙΑ

Οι υπερφυσικές ικανότητες ενός Ιταλού «μάγου» άρχισαν μ' ένα όνειρο με το οποίο βοήθησε σε μία μεγάλη δεξίωση της εποχής του Ναπολέοντος.

του πή κάτι, και ύστερα φώναζε δυνατά το όνομά μου. Σηλινόγραμμοι και πλησίασα στο θρόνο. Τότε ο Ναπολέων είπε στον αξιωματικό με την ούλη δείχνοντας πρώτα έμένα και ύστερα το παράσημο, που εκείνος είχε καρφισωμένο στο στήθος του: «Δώσε το σ' αυτόν, του άξιζει». Και ο αξιωματικός έβγαλε το παράσημο και έκανε μία κίνηση για να μου το δώσει. Μά εκείνη τη στιγμή το όνειρο έσβυσε.

«Δύο ώρες αργότερα ήθε να με επισκεφθεί μία κυρία για να μου κάνει μια πρόταση.

— Έμαθα — μου είπε — ότι ασχολείστε με αντικείμενα της εποχής του Ναπολέοντος. Θά θέλατε να έρθετε στο σπίτι μου; Τώρα πρόκειται να μετακομίσουμε σε νέο σπίτι και θέλω να απαλλάξω από μερικά παλιά αντικείμενα.

«Ακολούθησα την κυρία εκείνη στο σπίτι της. Μόλις μπήκα όμως σταμάτησα κατάπληκτος. Πάνω στον τοίχο υπήρχε το ακριβές πορτραίτο του αξιωματικού, που είχε όνειρευτεί, εκείνου δηλαδή με την ούλη στο πρόσω-

Την ίδια στιγμή ένας βαρύς κραυγασμός πολέμαυα άρχισε να ταλαντεύεται δυνατά στη μέση του σαλονιού. Ο οικοδεσπότης χαμογέλασε και με ρώτησε:

— Τι συμβαίνει; Γιατί φαίνεται τόσο έκπληκτος;

— Με έκπληκσε το γεγονός ότι ένα σώμα βάρος δεκάδων χιλιogramμων έχει άρχισε να κινείται χωρίς την επέμβαση καμιάς δύναμης. Αυτό αντίκειται στους κανόνες της φυσικής.

Στο μεταξύ ο πολέμαυος εξακολουθούσε να ταλαντεύεται. Κινητά γύρω μου προσεχτικά, αλλά αναγκαστικά να αποκλεισώ κάθε απάτη, έκατο τοίς έκατο. Όμως το παράξενο φαινόμενο, που αντίκειτο στο σόλος γνωστούς φυσικούς νόμους, εξακολουθούσε να συμβαίνει. Σε ποιόν άλλο νόμο μπορούσε να υπακούει;

Και σάν να μην έφθανε αυτό, εκείνη τη στιγμή άκουστηκε η πτώση ενός βαρύτατου αντικειμένου, που έμοιαζε να είναι από μπρούτζο. Κιτταζε το πάτωμα. Ήταν όλο άδικο, όλο ελεύθερο. Και οι δυο μαζί αναζητήσαμε το αντικείμενο, που θά έπρεπε να είχε πέσει λίγα βήματα μακριότερα από μās, μά δε βρέθηκε τίποτα. Ο οικοδεσπότης δεν έδειξε καμιά έκπληξη.

— Μην παραξενεύεστε μου έλεγε, αυτός ο κόσμος είναι γεμάτος μυστήρια.

Κατά το διάστημα εκείνης της έπισκέψεως μου συνέβη και ένα άλλο έπεισόδιο, που διηγούμαι έδω με λίγα λόγια.

— Γράψετε ένα νούμερο, μου έλεγε ο οικοδεσπότης, έγώ στο μεταξύ θά έτοιμάσω ένα ούσκυ.

Και βγήκε από το σαλόνι.

«Έγραφα πάνω σ' ένα χαρτάκι ένα νούμερο με τρεις αριθμούς. Το θυμάμαι ακριβώς: 936. Μου είχε έρθει στο νου τυχαία, χωρίς να σκεφθώ.

Σε λίγο, ο οικοδεσπότης έαντιμέτωπος στο σαλόνι, τοποθέτησε το δίσκο με το ούσκυ σ' ένα τραπέζι, ύστερα πλησίασε σ' ένα μικρό γραφείο, άνοιξε ένα συρτάκι πήρε ένα χαρτί και μου το έδειξε. Απάνω ήταν γραμμένο το ίδιο νούμερο 936.

— Ήξερα πώς θά γράφατε αυτό το νούμερο, μου έλεγε. Το είχε έτοιμάσει προηγουμένως.

Μπορώ να σκεφθώ ότι ήταν η θέλησή του, που μου υπέβαλε να γράψω το 936; Παρόλο που το παραδέχομαι, μου φαίνεται μυστηριώδες το ότι ένοιωθα τη σκέψη μου άπολυτα έλενθερη ενώ δεν ήταν.

Β. ΜΠΕΟΝΙΟ-ΜΠΡΟΚΚΙΕΡΙ

*

ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ
ΥΠΝΩΤΙΚΟ ΦΑΡΜΑΚΟ

Οι έπιστήμονες ασχολούνται άπο καιρό για ν' ανακαλύψουν το ιδεώδες ύπνωτικό φάρμακο, που θά έξασφαλίζει ένα φυσιολογικό ύπνο και μία καλή άφύπνιση, χωρίς να προκαλέσει καμιά ίντριγκα. Χωρίς ν' ανταγωνίζονται άπολυτα σ' αυτή την έπιθυμία, το νέο γαλλικό ύπνωτικό φάρμακο «δινύλ 5» υπερτερεί άπο τά συνήθη βαρβιτουρικά, για το λόγο ότι αποβάλλεται τελείως άπο τον οργανισμό και γίνεται άριστα άνεκτο. Φαίνεται, μάλιστα, ότι καταπολέμα την άγωνία κι ότι έχει άντασπασμωδικές ιδιότητες στα παιδιά. Δίνει καλά άποτελέσματα σ' όλες σχεδόν τις μορφές άπνειας.

ρω έδω όσο το δυνατόν πιο πιστά την αφήγησή του:

— Μία νύχτα, έδω ένα παράξενο όνειρο. Βρισκόμουν στο Παρίσι, σ' ένα άνάκτορο της εποχής της Αυτοκρατορίας. Ήπληχαν κυρίες ντυμένες με φορέματα της Αύλης και άυλικοί, όλοι άραδιάσμενοι σ' έναν διάδρομο μάλλον στενό. Έγώ ένοιωθα ταραγμένος παρ' όλο που ήξερα ότι όνειρευόμουν. Σε κάποια στιγμή μία φωνή είδοποίησε: Ένας πολέμαυος άναψε στο μέσον και ο διάδρομος μεταμορφώθηκε σ' ένα μεγάλο σαλόνι. Άνοιξε μία πόρτα και μπήκε ο Ναπολέων, κρατώντας το καπέλλο άκουμπτημένο στο μέρος της καρδιάς. Καθώς προχωρούσε άγοά-άγοά, οι κυρίες και οι άυλικοί υποκλίνονταν.

«Πήσα άπο τον άυτοκράτορα άκολουθούσε ένας αξιωματικός με ένα παράσημο στο στήθος. Στο ένα του μάγουλο είχε μία ούλη άπο φοβερή σπαθιά.

«Ο άυτοκράτωρ έρχόταν προς το μέρος μου... Ένοιωθα συγχνημένος παρ' όλο που ήξερα ότι ήταν όνειρο. Πέρασε άπο μπροστά μου, άκολουθούμενος πάντοτε άπο τον αξιωματικό με την ούλη και τον άετό. (Αυτό τον άετό εκεί, λέει ο οικοδεσπότης, δείχνοντας ένα πολύτιμο κειμήλιο της συλλογής του κρεμασμένο στον τοίχο του σαλονιού). Σαγηνικά, ο αξιωματικός με την ούλη πλησίασε τον άυτοκράτορα, που του έλεγε κάνει νεύμα σάν να ήθελε να

πο και το παράσημο στο στήθος. Δεν είχα άκομη συνέλθει άπο την πρώτη έκπληξη, όταν η κυρία μου έφερε πάνω σ' έναν δίσκο μία σειρά άπο παράσημα. Τήρηχαν γαλλικά και άυστριακά, αλλά άνάμεσα τους ξεχωριζε ένα παράσημο της εποχής του Ναπολέοντα, ακριβώς εκείνο, που είχα όνειρευτεί και που διακρινόταν ζωγραφισμένο στο πορτραίτο.

— Πέστε μου το ποσόν, που ζητάτε, φώναξα, και θεωρήστε κλεισμένη την άγορά...

Αυτή είναι η αφήγησή του προφητικού όνειρου, που προξένισε σε όλους μας μεγάλη έντύπωση. Σε κάποια άλλη στιγμή ο εύγενής οικοδεσπότης με ώδήγησε κοντά σ' ένα τραπέζι πάνω στο όποιο ήταν τοποθετημένα πολλά κειμήλια της εποχής του Ναπολέοντα και μου έλεγε δείχνοντάς μου ένα έξοφο:

— Αυτό το έξοφο έχει βρεθεί στο πεδίο της μάχης του Βατερλώ. Άν το άγγιξετε έσεις δεν θά συμβη τίποτε, άν όμως το άγγιξω έγώ μου μπορούν να συμβούν πράγματα πολύ παράξενα. Δοκιμάζουμε;

— Και βέβαια, του άπάντησα με περιέργεια και άνυπομονησία.

«Ήμαστε μόνοι στο σαλόνι. Γύρω μας βασίλειε άπόλυτη ήσυχία. Το παράθυρο ήταν άνοιχτό, αλλά δε φυσούσε καθόλου άέρας. Έγώ πήρα το έξοφο και το έδωσα στον οικοδεσπότη, που είχε άπλώσει τά χέρια προς το μέρος μου.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ
ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ
ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μέσα στο γράμμα του, ο Ζάκ έξηγεί στον Κριστιάν τη θυσία του και το ρόλο που άναγκάστηκε να παίξει, περιστρέφοντας τον έρωτα στον Ρενέ για νά τή σώσει. Τού πέφτει όμως αυτό το γράμμα, το βρίσκει η Ρενέ, το διαβάσει και μαθαίνει όλη την άλήθεια. Άπο εκείνη τη στιγμή, άρχίζει να χειροτερεύει η κατάσταση της. Θέλει νά πεθάνει, για νά μωρέσει ο Ζάκ νά εύχησή με την κοπέλλα που αγαπάει. Η Ισαβέλλα πρόκειται σε λίγες μέρες ν' άρραβωνιαστεί έπίσημως με τον Ταδερνύ. Ο Κριστιάν προσπαθεί νά τη μεταπείσει, άλλ' εκείνη έπιμένει στην άπελπισμένη άπόφασή της. Ο κόμης υποπτεύεται πώς η κοπέλλα άκούσε τη συνομιλία του με το Ραυμόν και πώς τά ξέρει όλα για τή μητέρα της. Πραγματικά, σε μία δραματική συνομιλία της με τον άδελφό της, η Ισαβέλλα του φανερώνει όλη την άλήθεια και του έξηγεί ποιος είναι ο Ραυμόν που την αγαπάει, και ποιά η Πωλίν. Ά- τήν έμμεσα, και μέσω των τρελλών νά βρη τή μητέρα του. Η Πωλίν έμαθε άπ' το Ραυμόν το άποτυχημένο διάβημά του στον κόμητα. Φοβάται δε μήπως έρθη ο Κριστιάν στο σπίτι της, για νά δη το φίλο του, και τότε δε μωρέσει αυτή ν' άνθεξη. Μία μέρα λοιπόν, ενώ είναι μόνη της στο σπίτι, φτάνει ο Κριστιάν.

Μά, τη στιγμή, που έπαιρνε αυτή την άπόφαση, ο Κριστιάν σήκωσε το κεφάλι του, σά νά τον τραβούσε κάποιος μυστηριώδης μαγνήτης. Κι' είδε στο παράθυρο τη γυναίκα εκείνη, που τον κύτταξε, κατάχλωμη, με τη φυσιογνωμία άλλοιομένη, με τά χείλη μισανοιχτά, σάν έτοιμη νά τον σπρώξει με λαχτάρα...

Σταμάτησε άπότομα, λές κι' είχε δεχτεί ένα δυνατό χτύπημα στην καρδιά. «Ύστερα ώρμησε μέσα στο σπίτι.

Η Πωλίν έκανε δυο-τρία βήματα προς τά πίσω, τρεκλίζοντας. Της φαίνονταν πώς άκούγε κιόλας το κουδούνι της πόρτας...

Η καρδιά της είχε πάψει να χτυπάει... Τά δευτερόλεπτα κυλούσαν, θανάσιμα, τραγικά...

Τώρα δε μπορούσε πια νά μην άπαντήσει, να μην άνοιξη στο νέο, άφου την είχε δη και ήξερε πώς βρισκόταν στο σπίτι της.

Ο Κριστιάν, ο μικρός της Κριστιάν, σε μία στιγμή, θά ήταν κοντά της!

Μά όχι, δεν ήταν ο γυιός της, άλλ' ένας έξος, έφ' όσον γι' αυτόν ήταν κι' έποεσε νά μείνη η κυρία Ρενδία!

Το κουδούνι της πόρτας χτύπησε. Η Πωλίν άνατρίχιασε συγκορμη, μία παγωνιά της έσφιξε την καρδιά. Συγκεντρώνοντας όλες τις δυνάμεις της πήγε ως την πόρτα και την άνοιξε.

Θέλοντας νά φωνή ήρεμη, αδιάφορη, ήταν έτοιμη νά ρωτήσει: «Τι θέλετε, κύριε;».

Μά δεν πρόλαβε νά προφέρει αυτή την έρώτησή. Οι λέξεις πνίγηκαν στο λαϊμό της.

Γιατί ένοιωσε δυο μπράτσα νά την άγκαλιάζουν, δυο χείλη νά τή φιλέαν τρελλά στο μέτωπο, στα μάτια, στα μαλλιά, ενώ μία φωνή, τρεμάμενη από συγκίν-

σι κι' άπο υπέράνθρωπη χαρά, της ψιθύριζε με πάθος στ' αυτή: — Ω, μαμά!... Μικρή μου μαμά!...

Προσπάθησε νά διαμαρτυρηθεί, νά κάνει μία άμυντική κίνηση. Μά ο νέος την έσπρωξε μέσα στο δωμάτιο και συνέχισε, με φωνή γεμάτη φλόγα:

— Ω, μη διαμαρτυρείσαι, μαμά, είναι περιττό!... Τά ξέρω όλα... όλα! Τά περασμένα δεν έχουν πια κανένα μυστικό για μένα. Ξέρω γιατί μάς άρταξε ο παππούς μας άπ' την άγκαλιά σου... ξέρω γιατί σε μισεί, άγαπημένη μου μητέρα!

Η Πωλίν έπεσε σε μία πολυστενής πώς δε μαντεύω την αίτια της σιωπής σου, πώς δεν καταλαβαίνω το μεγαλείο και τον ήρωισμό της θυσίας σου;... Είσαι μία άγία! Έπειδή ήσουν φτωχή, δε θέλησες νά βλέςης τά παιδιά σου δυστυχισμένα, στερημένα άπ' την άνεση και την πολυτέλεια, που ταίριαζε στην καταγωγή τους... Κι' έμεινες στη σκιά, στο περιθώριο, μ' όλο το φοιχτό μαρτύριο, που έσκιζε την ψυχή σου, για νά μη γίνης έμπόδιο στο δρόμο τους... Ω, πόσο πρέπει νά σ' αγαπάω γι' αυτό που έκανες!...

— Μπρέρα, γιατί αυτή η σκιά στο μέτωπό σου;... Κύτταξε με... είμ' εγώ, ο Κριστιάν σου! Ω, αν μπορούσα νά σε κάνω να νιώσεις πόσο είμαι εύτυχισμένη!... Σε άναβάρηκα! Και τώρα τελείωσε πια, δε θά σ' σφίξω ποτέ. Θά ζήσω πάντα κοντά σου, στην άγκαλιά σου. Δε θά ύπαρχη πια τίποτα άπ' το έφιαλτικό παρελθόν.

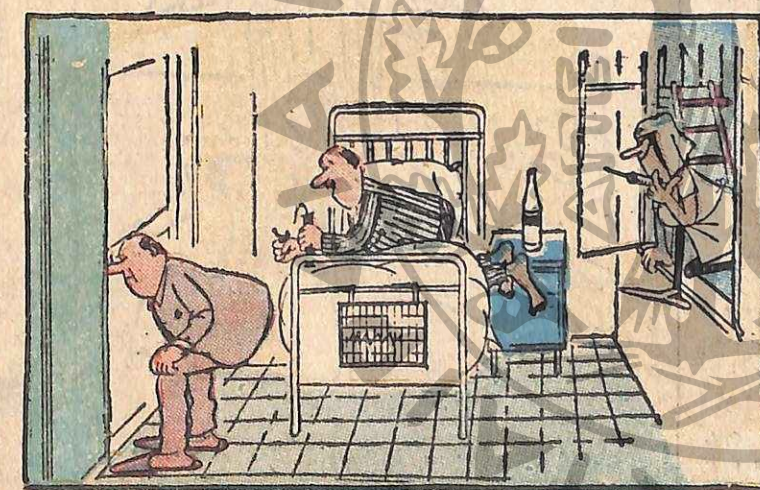
Η Πωλίν τον κύτταζε με θλίψη. Τί άπέραντη εύτυχία, άλήθεια, θά ήταν νάχη το γυιό της πάντα κοντά της, νά την άναχωρίσουν ποτέ... Κι' όμως η ματιά της έμενε θλιμμένη.

«Όστόσο, όσο ξαναγύριζε στην πραγματικότητα, μία άπορία γεννιότανε στο νου της.

— Άπο ποιόν έμαθες, Κριστιάν... μυσμούρισε.

Ο νέος έκανε μία κίνηση, σά νά συνεχόταν κι' εκείνος άπο ένα όνειρο.

— Άπο ποιόν έμαθες;... Ναι.

— Μόλις δής την άδελφή, πές μου ν' άνέσω το φουέτι!...

Ο Κριστιάν δίστασε μία στιγμή. Η Πωλίν τού πρόσεξε.

— Δε μου άπαντάς, Κριστιάν; έπέμενε.

— Ναι, μπρέρα, θά σου πά πά όλα. Ο Ραυμόν ήρθε στο σπίτι μας, πριν ακόμα άπ' το ταξίδι μου. Είχε ξεχάσει μεμιάς μου. Είχε μία δυσάρεστη σκηνή με τον παππού. Η Ισαβέλλα βρισκότανε στη διπλανή κάμαρα, δίχως νά το ξέρουν. Τ' άκούσε όλα. Κι' αυτή μου φανέρωσε την άλήθεια, πριν άπο λίγο.

Μία κραυγή άνέθηκε στα χείλη της Πωλίν:

— Η Ισαβέλλα!...

«Ήξερε, λοιπόν, κι' εκείνη... Κι' όμως δεν είχε τρέξει κοντά της! Δεν την είχε σπρώξει η καρδιά της στη μητέρα της. — Κι' άς ήταν η πρώτη, που είχε μάθει την ύπαρξη της. Μέσα στην άγέρωχη ψυχής της, είχε πεθάνει κάθε τρυφερότητα για κείνη, που την άγαπούσε με τόσο πάθος.

«Ένας πόνος άνυπόφορος σπάρει τώρα την καρδιά της Πωλίν. Προσπαθούσε νά μη τ' άντιληφθεί ο Κριστιάν. Μά εκείνος καταλάβαινε... και την κύτταζε με άπειρη θλίψη.

Είχε νιώσει, άλλωστε, κι' αυτό τον ίδιο πίκρα, τον ίδιο πόνο, πριν άπο λίγο, που μίλησε με την ψυχή, την αίνιγματική Ισαβέλλα...

Γονάτισε μπροστά στην Πωλίν, έπίσπε τά χέρια της και της έιπε, με φωνή πλημμυρισμένη άπο φλογερή λατρεία:

— Μπρέρα, γιατί αυτή η σκιά στο μέτωπό σου;... Κύτταξε με... είμ' εγώ, ο Κριστιάν σου! Ω, αν μπορούσα νά σε κάνω να νιώσεις πόσο είμαι εύτυχισμένη!... Σε άναβάρηκα! Και τώρα τελείωσε πια, δε θά σ' σφίξω ποτέ. Θά ζήσω πάντα κοντά σου, στην άγκαλιά σου. Δε θά ύπαρχη πια τίποτα άπ' το έφιαλτικό παρελθόν.

Η Πωλίν τον κύτταζε με θλίψη. Τί άπέραντη εύτυχία, άλήθεια, θά ήταν νάχη το γυιό της πάντα κοντά της, νά την άναχωρίσουν ποτέ... Κι' όμως η ματιά της έμενε θλιμμένη.

«Όστόσο, όσο ξαναγύριζε στην πραγματικότητα, μία άπορία γεννιότανε στο νου της.

— Άπο ποιόν έμαθες, Κριστιάν... μυσμούρισε.

Ο νέος έκανε μία κίνηση, σά νά συνεχόταν κι' εκείνος άπο ένα όνειρο.

— Άπο ποιόν έμαθες;... Ναι.

«Όστόσο, όσο ξαναγύριζε στην πραγματικότητα, μία άπορία γεννιότανε στο νου της.

— Άπο ποιόν έμαθες, Κριστιάν... μυσμούρισε.

Ο νέος έκανε μία κίνηση, σά νά συνεχόταν κι' εκείνος άπο ένα όνειρο.

— Άπο ποιόν έμαθες;... Ναι.

«Όστόσο, όσο ξαναγύριζε στην πραγματικότητα, μία άπορία γεννιότανε στο νου της.

— Άπο ποιόν έμαθες, Κριστιάν... μυσμούρισε.

Ο νέος έκανε μία κίνηση, σά νά συνεχόταν κι' εκείνος άπο ένα όνειρο.

— Άπο ποιόν έμαθες;... Ναι.

Δεν ύποψιαζότανε καν τις δυσκολίες της...

— Κριστιάν, σε ίκετεύω, άκουσέ με! μουρμούρισε. Ποτέ δε θα σε συγχωρούσε ο κόμης ντε Ρεβέλ. Τό μίσος του για μένα θα στρεφόταν κι' εναντίον σου... Θα σε καταρίστανε, θα σε θεωρούσε πιά ξένο. Θα σου κλεινε την πόρτα του. Θα σε αποκλήρωνε. Και θα πήγαιναν έτσι χαμένα όλα, η θυσία όλης μου της ζωής, τα μαρτύρια, που πέρασα για να ελπίσετε σεις, ο γολγοθάς που ανέβηκα... Όχι, δεν το θέλω!

— Μητέρα... Σ' εξορκίζω!

— Κριστιάν, είναι η πρώτη παράκλησι, που σου κάνω. Δε μπορείς να μου δώσεις τέτοια λυπή... Θάρχεσαι εδώ κάθε μέρα. Έγώ σου το ζητώ, γιατί δε μπορώ πιά να ζω χωρίς να σε βλέπω. Μα δεν πρέπει να το μάθω ο παππούς σου... Δε θα μπορούσαμε να ενώσουμε και να ελπίσουμε α-πόλυτα, παρά μόνο την ημέρα, που θα λύσις ή ψυχή του.

Συγχρόνως σκεπτότανε με πικρία:

«Ποτέ δηλαδή...»

Ο νέος βέβαια να διαμαρτυρηθ' πάει. Ήταν αδύνατο αυτό, που απαιτούσε η μητέρα του. Τώρα, που την είχε ξαναβρεί, δε μπορούσε πιά ν' απομακρυνθ' απ' αυτήν!

Η Πωλίν τον άνασκήκωσε κι' έσφιξε το κεφάλι του στο στήθος της, πάνω στην καρδιά της, που χτυπούσε άταχτα. Φίλησε τα μάτια του, τις χρυσές μπουκλες των μαλλιών του. Τον ίκετεψε να φωνή λογικός, να δείξει θάρρος — όπως είχε δείξει πάντα αυτή.

Έκείνος την άκουγε, άμειλτος, με τα μάτια κλειστά.

Τα λεπτά περνούσαν... Τώρα του διηγότανε, με κάθε λεπτομέρεια, το παλιό δράμα: την αντίθεσι του κόμης στο γάμο της με τόν Ζαν ντε Ρεβέλ, τόν άσπονδο μίσος του, ιδίως απ' τη μέρα που καταδικάστηκε ο άδελφός της για μία κλοπή, που δεν είχε κάνει, τον τραγικό θάνατο τού 'Ανρί Μεγκρέ, λίγο καιρό εκείνη απ' τού Ζαν, τόν όλο της σπών έτοιμοθάνατο ν' αναθρέψη το γιού του τού Ραυμόν σά δικό της παιδί...

Περιέγραψε με ποιο φοιχτό τρόπο της είχε αρπάξει ο κόμης απ' την αγκαλιά της τήν 'Ισαβέλλα και τόν Κριστιάν. Κι' ύστερα, έφτα μινες μετά τόν θάνατο τού Ζαν ντε Ρεβέλ, τη γέννησι της

Ζερμαίν, τής δεύτερης κόρης, που της είχε στείλει ο Θεός, για να την αποζημιώσει...

Ο Κριστιάν έφερε τόν χέρι του στο στήθος του. 'Νατε η Ζερμαίν ήταν άδελφή του!...

Τώρα καταλάβαινε τόν άνεξηγότο έκείνο αίσθημα, τήν παράξενη στοργή, τήν ταραχή, που είχε νοιώσει μπροστά στη νέα.

— Ω, πόσο θα σας αγαπήσω και τις δυό!... μουρμούρισε.

Τη στιγμή εκείνη, άκούστηκαν βήματα στο κεφαλόσκαλο. Κάποιοι άνοιξε τήν πόρτα και μπήκε στο διαμέρισμα. Ο Ραυμόν!...

Άκούγοντας τις τελευταίες λέξεις, που είχαν ανταλλάξει μητέρα και γιός, βλέποντας τήν Πωλίν να κρατά σφιγμένο στην αγκαλιά της τόν Κριστιάν, έμεινε ακίνητος, σάν καρφωμένος στη θέση του.

Μα ο Κριστιάν ξέφυγε απ' τόν άγκάλιασμα τής μητέρας του κι' έτρεξε καταπάνω του, απλώνοντάς τόν τα χέρια του.

— Ραυμόν!... Άδελφέ μου!... σάναζε.

Άγκαλιάστηκαν, πνιγμένοι κι' οι δυό από συγκίνησι. Κι' ο Κριστιάν πρόσθεσε:

— Ξαναβρήκα, έπιτέλους, τη μητέρα μου... που είναι κι' η δική σου, Ραυμόν! Δε θα ζήλευσ' άν τήν αγαπάς όσο και σύ!...

Ο γιός του 'Ανρί Μεγκρέ δεν άπάντησε.

Έμεινε σάν απολιθωμένος, με τήν ψυχ' γεμάτη άπειρη άνακούφισι, μπροστά στην ανέλπιστη ευτυχία τής άγιας έκείνης γυναικάς, που είχε χάσει κάθε έλπίδα από καιρό...

Ξαφνικά, έφερε τόν δάχτυλό του σά χείλη του, συνιστώντας τους σιωπή.

Ένας έλαφρός θόρυβος, ένα θρόισμα φορέματος, είχε άκουσθ' απ' έξω. Ήταν η Ζερμαίν! Γύριζε απ' τα μαγαζιά. Κι' άνέβαινε τή σκάλα, δίχως να ύποπτεύεται τήν άποκάλυψι, που τήν περίμενε...

Τί θάλεγε, όταν θα μάθαινε πώς ήταν άδέλφια της ο Κριστιάν κι' η 'Ισαβέλλα — η κοπέλλα εκείνη, που τή θαύμαζε τόσο;... Πώς τόν έπίθετο Ρενδιλ ήταν ψεύτικο και πώς λεγότανε στην πραγματικότητα Ζερμαίν ντε Ρεβέλ;

Είχε φτάσει, έπιτέλους, η ώρα να μάθ' τήν αλήθεια. Δε μπορούσε να τόν έμποδισ' η Πωλίν.

Όταν μπήκε στο δωμάτιο, άνάλαφρα και κομψή, λίγο λαχανισμένη απ' τόν άνέβασμα τής

σκάλας, δε μπόρεσε να συγκρατήσει τήν έκπληξή της και κάποιος στενωχώριος, βλέποντας τόν Κριστιάν να στέκεται κοντά στο Ραυμόν και να σιγοκουβεντιάει μαζί του.

Γιατί ο νέος αυτός τής θύμιζε τόν φίλό του; τόν Ζακ ντε Μπύρ. Μα η δυσάρεστη αυτή έντύπωσι της διαλύθηκε άμέσως και προχώρησε πρὸς τόν Κριστιάν.

Τήν ίδια στιγμή, η Πωλίν άρμυσε μ' ένα ύψος παράξενο, τέτοιο, που δεν τόν είχε ξαναδεί ποτέ η κοπέλλα, και τήν τραβήξε σ' ένα διπλανό δωμάτιο. Η νέα τήν άκολούθησε, σαστισμένη, παραλαλίσμενη. Δεν καταλάβαινε τίποτα. Άκούγε μονάχα τή φωνή τής μητέρας της — μία φωνή περιέργη, άλλαχμένη, άγνώστη...

Όταν, ένα τέταρτο άργότερα, η Πωλίν κι' η κόρη της ξαναγύρισαν στην κάμαρα, που περιέμεναν οι δυό νέοι, ήταν χλωμές και κατασσυγκινημένες — προσιάντ' η Ζερμαίν, γιατί είχε σπρώξει ξαφνικά έναν πέπλο, που δεν τόν ύποπτεύονταν ως τότε...

Πόσα συνταρακτικά πράγματα είχε μάθει!...

Προχώρησε πρὸς τόν Κριστιάν κι' έπεσε στην αγκαλιά του, με δάκρυα σά μάτια.

— Άδελφέ μου!... τραύλισε.

Στις άπλές αυτές λέξεις, είχε βάλει όλη της τήν καρδιά.

Ο Ραυμόν είχε κάνει δυό βήματα πίσω. Στεκότανε λίγο παραμέρα, μονάχος... Ήταν κατάχλωμος και θλιμμένος.

Τώρα, που η Πωλίν ξαναβρήκε τόν γιό της κι' η Ζερμαίν τόν άδελφό της, αυτός γινόταν σχεδόν ξένος ανάμεσα τους. Δε θάχε πιά, παρά μία δευτερεύουσα θέση.

Αδύαφο! Αυτός θα τις λάτρευε πάντα, τήν άγια γυναίκα, που είχε γνωρίσει για μητέρα του, τή γλυκεία κοπέλλα, που είχε αγαπήσει σάν άδελφή του. Και θα ήταν ευτυχισμένος αν διατηρούσε μία μικρή θέση μέσα στην καρδιά τους.

Μα η Ζερμαίν, σά να μάντευε τις όδυνηρές σκέψεις τού Ραυμόν, ξέφυγε απ' τόν σφιχταγκάλιασμα τού Κριστιάν, προχώρησε, μ' ένα θείο χαμόγελο σά χείλη, έπιασε άνάμεσα στα δυό της χέρια τόν κεφάλι τού νέου και τόν φίλησε θερμά στο μέτωπο.

— Ραυμόν μου, δεν είν' ανάγκη να σου πω πόσο σ' αγαπώ! Είχα έναν άδελφό... Ο Θεός μου στέλνει τώρα και δεύτερο. Υπάρχει άρκετ' ήθεσι μέσα στην καρ-

διά μου και για τους δυό σας. Δυό δάκρυα ευγνωμοσύνης λάμψανε σά μάτια τού Ραυμόν.

— Μικρούλα μου Ζερμαίν!... τραύλισε.

Ήταν κι' οι τρείς τους ένωμένοι απ' τήν ίδια αγάπη... Λίγο πιο πέρα, η Πωλίν στεκόταν, ακίνητη κι' άμειλητη, και τους κυττάζε τρυφερά.

Μονάχα η 'Ισαβέλλα έλειπε απ' αυτή τή συγκέντρωσι.

Τάχα θάρχότανε ποτέ; Ή η άγέρωχη άκαταδεξιά της θάπνιγε κάθε άλλο αίσθημα μέσα στην καρδιά της;...

Ένας στεναγμός άνέβηκε σά χείλη τής Πωλίν. Ο Κριστιάν, που είχε πάει κοντά της και τήν είχε άγκάλιασει τρυφερά, κατάλαβε γιατί άναστέναζε και τής ψιθύρισε:

— Θάρθ'η, μητέρα!... Σου τόν ύπόσχομαι... σου τ' όρκίζομαι!

Και πρόσθεσε:

— Άλλωστε, σε λίγο, δε θα τήν έπηρεάζ'η πιά ο παππούς. Θ' άκούσ'η μονάχα τήν καρδιά της... και τόν άντρα της.

Τόν άντρα της; Φώναζε με έκπληξι η Πωλίν.

Μόλις ο Κριστιάν είχε προφέρει άσυλλόγηστα αυτές τις λέξεις, τόν μετάνοισε άμέσως... Είχε δη τόν Ραυμόν να χλωμιάζει τρομαχτικά, να φέρν'η τόν χέρι του στο στήθος και να κλονίζεται, σά να χ'η χτυπηθ'η κατάκαρδα.

Μα η Πωλίν, άνυπομονώντας να μάθ'η, δεν πρόσθεσε τίποτε απ' ό'α αυτά.

— Άποφασίσθηκε, λοιπόν, ο γάμος της; ρώτησε.

— Σχεδόν... τραύλισε ο Κριστιάν. Σε τρείς-τέσσερες μέρες, θα γίνουν οι άρραβόνες...

Ο Ραυμόν έμεινε ακίνητος. Είχε κατωρβώσει με δώση στη φυσιογνωμία του μία έκφρασι ήρεμίας, τρομαχτικότερης απ' τη μεγαλύτερη άπελπίστησι.

«Θα γινόταν μία μέρα, όπωσδήποτε... έλεγε π' τόν νου του. Καλύτερα, μία ώρα άρχητερα! Πρέπει να ξεριζώσω αυτό τόν έρωτα απ' τήν καρδιά μου, πριν με θανατώσ'η!».

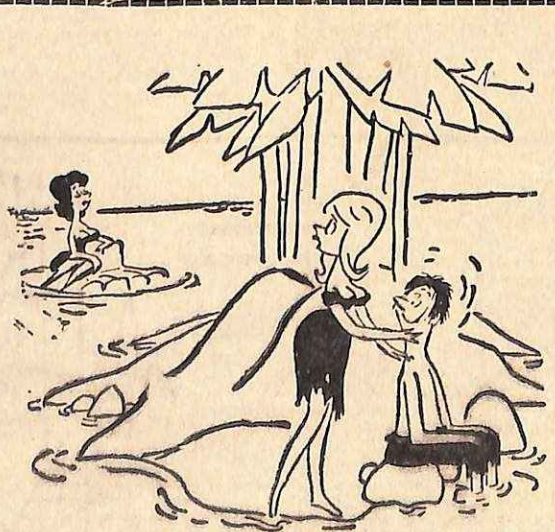
— Ποιόν παντρεύεται, Κριστιάν; ρώτησε η Πωλίν με ταραχή, με τήν καρδιά της σφιγμένη ξαφνικά από ένα προαίσθημα.

— Τόν βαρμόν ντε Ταδερίν, άπάντησε ο νέος.

Δυό κραυγές βγήκαν συγχρόνως απ' τα χείλη τής Πωλίν και τού Ραυμόν — κραυγή τρέμου η πρώτη, άγριου μίσους η δεύτερη...

— Ή μόνη στιγμή, που καταλαβαίνω πραγματικά, πώς κερδίζω ένα σωρό λεφτά κάθε χρόνο, είναι όταν συντάσσω τή φρολογιή μου δήλωσι!

— Λοιπόν, κύριε Γιώργο... Για τήν πρότασι που μου κάνατε χθές, η άπάντησί μου είναι: «Σύνφωνο»!...

ΣΤΟ · ΣΤΟΠ
— Γρηγόρη Λιλικά, έρχεται ένα άυτοκίνητο!...

σας μονάχα να πω τόν ναί. Από μένα; άπόρρησε ο Πα-
τυρέ.

— Ναί... Δε μπορώ να σας έξηγήσω εδώ. Είναι πολύς κό-
σμος... Άργότερα όμως...

— Πότε;

— Ω, τί βιαστικός, που εί-
σατε!...

— Έσύ φταίς! Είσαι πολύ ό-
μορφ... Με ξετρελλάνεις μ' αυτά που μου είπες.

Η νέα γυναίκα δε μίλησε.

— Θες να κάνουμε μία βόλτα, να δούμε τόν κόσμο, τήν κίνησι; τής πρότεινε ο Πατυρέ.

Μία γρήγορη λάμψι πέρασε απ' τα μάτια της.

— Όραία ιδέα, συμφώνησε. Μονάχα, έπειδή μπορεί ν' άρ-
γήσω, θα μου έπιτρέψης να ει-
δοποιήσω τήν άδελφή μου, που με περιμένει στο σπίτι.

— Τήν άδελφή σου;

— Ναί. Μένουμε μαζί. Εδώ κοντά... Μπορείς, άλλωστε, να-
ρθής και σύ μαζί μου. Έτσι, δε θα πλήξης περιμένοντάς με.

— Μα... είναι σωστό;

— Γιατί όχι; Θα γνωρίσης και τήν άδελφή μου... Δε σ' έχει δη ποτέ, μα ήταν πολύ καιρό φιλε-
νάδα κάποιου, που τόν έδερε.

Ο Πατυρέ δοκίμασε καινούργια έκπληξι.

— Ποιόν έννοεις; ρώτησε.

— Α, είσαι πολύ περιεργός... Άφηση να γνωρίστουμε καλύτερα, και θα σου πω τότε όλα.

Η κοκκινομάλλα σηκώθηκε. Ίσα-
όλο τόν μεθύσι του, ο Πατυρέ δι-
στάσε να τήν άκολουθήσ'η. Μα ό διαταγμός του αυτός δεν κράτη-
σε πολύ. Τόν έδιωξε, μαζί με τήν δυσπιστία, η ματιά τής νέας γυ-
ναικάς, που τόν ζάλισε.

Τί είχε να χάσει, στο κάτω-
κάτω; Ποτέ του δεν είχε φοβηθ'η μία γυναίκα.

Σηκώθηκε κι' αυτός, πέταξε ένα νόμισμα πάνω στο τραπέζι και βγήκε στο δρόμο, μαζί με τήν καινούργια του γνωριμία.

Μόλις όμως είχαν διαβ'η τόν κα-
τόφλι της ταβέρνας, ο κοντόχον-
τρος άντρας — που τόν είχε κλεί-
σει τόν μάτι η κοκκινομάλλα, ψεύ-
γοντας — σηκώθηκε κι' αυτός και τούς παρακολούθησε. Τόν ίδιο έ-
καμε κι' ένας άλλος, ψηλός κι' άδύνατος.

Η νέα γυναίκα έπιασε απ' τόν μπράτσο τόν σύντροφό της και προχώρησαν άνάμεσα στόν κόσμο που κυκλοφορούσε στο βουλεβάρ-
το. Ή έπαφ'η τού ζεστού μπρά-
τσου της έκανε να βράζ'η τόν αίμα του.

Περπάτησαν για λίγο, άμειλητοι. Ύστερα η γυναίκα στάθηκε μπρο-
στά σ' ένα φτωχόσπιτο, μαύρο και άθλιο, και έπληξε:

— Φτάσαμε!

— Άνοιξε τήν αλύοπορτα. Μα, άφου μπήκαν, φρόντισε να μη τήν ξανακλείσ'η. Έτσι, γλύστρησαν πίσω τους οι δυό άντρες, που τούς παρακολουθούσαν.

— Έχεις σπιρτα πάνω σου, χρυσέ μου; ρώτησε η κοκκινο-
μάλλα.

— Ναί.

— Φωτίσε μας, λοιπόν!

— Άναψε ένα σπύρτο, με κάποια δυσκολία, γιατί ήταν μισομεθυ-
σμένος κιόλας.

Η άδύνατη λάμψι που φωτί-
σε για μία στιγμή τή στενή και βρώμικη σκάλα. Ένα φύσημα ό-
μως τόςδυσε άμέσως.

— Ο άέρας... έπαιε η κοκκινο-
μάλλα.

Μπρά, δεν πειράζει, άπάν-
τησε ο σύντροφός της. Τώρα δεν έχω πιά ανάγκη να βλέπω...

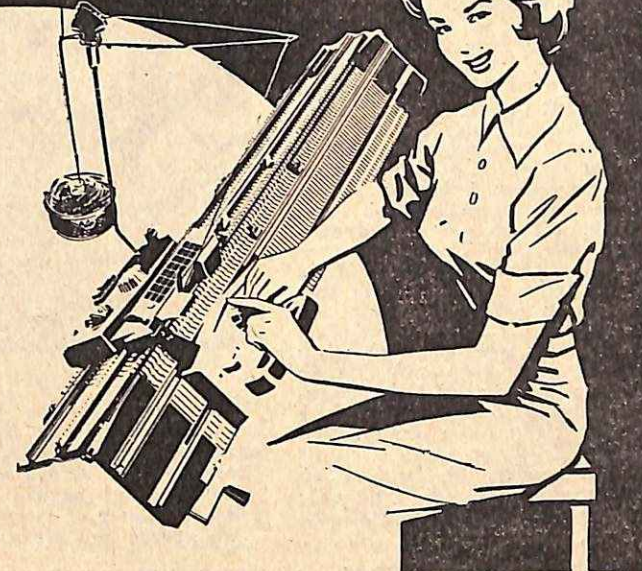
Και πέταξε τόν σδυμένο σπύρ-
το. Η νύκτα του προηγήθηκε. Ά-
νέβηκαν τή σκάλα και σταμάτη-
σαν στο τρίτο πάτωμα.

— Έδώ είναι, τού έπαιε.

Ένα άποδοτικό επάγγελμα χωρίς να θυγ'η από τόν σπίτι!

ΕΛΒΕΤΙΚΑΙ ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

PASSAP
(6 ΤΥΠΟΙ)

Κάθε άγοράστρια πλεκτομηχανής εκπαιδεύεται ΔΩΡΕΑΝ εις τās σχολάς πλεκτικής PASSAP, όπου μαθαίνει όλό-
κληρον τήν τέχνην τής πλεκτικής.

Έπισκεψάτε μας χωρίς καμμία υποχρέωσι. Ένας από τούς τύπους πλεκτομηχανής PASSAP βρίσκεται μέσα στις οικονομικές σας δυνατότητες.

PASSAP

ΑΘΗΝΑΙ: ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 15
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: ΕΓΝΑΤΙΑ 130

πρόσωπό της έδειχνε πώς δε θα-
χε περάσει τα 30.

— Πρέπει να με ξέρατε από άλλοτε... τής έπαιε ο Πατυρέ.

— Καί βέβαια, άπάντησε έ-
κείνη μ' ένα χαμόγελο. Μα δε σας έλάχασα, όπως βλέπετε... Ή-
σαστε όμορφο παλληκάρι κάποτε, καίγατε καρδιές!...

— Τα παραλέτε!... διαμαρτυ-
ρήθηκε τάχα ο Πατυρέ, με ψευ-
τική τριτοφροσύνη. Άλλωστε, έ-
χει περάσει τσος καιρός από τότε. Έχω αλλάξει πολύ...

— Μπρά, όχι και τόσο!

— Βρίσκετε;

— Άφου σάς τόν λέω...

— Ξέρετε πώς αυτά τά λόγια σας μοιάζουνε κάπως με έρωτική έξομολόγησι; Είναι κάτι που τό-
χα ξεσηθίσει σχεδόν, από τότε που έφυγα απ' τόν Παρίσι.

— Τόν πιστεύω... γιατί μονά-
χα οι Παριζιάνες είναι γυναίκες με γούστο.

Ο Πατυρέ χαμογέλασε, κολα-
κευμένος. Κάθισε πιο κοντά στην κοκκινομάλλα.

— Θά πάρετε κάτι; τής πρό-
τεινε.

— Δε λέω όχι.

Ο Πατυρέ φώναζε τόν γκαρσό-
νι κι' έδωσε τήν παραγγελία του. Άπασχολημένος μαζί του, δεν πρόσθεσε τί ντάμα του, που έκα-
νε ένα γρήγορο νόημα σ' έναν κοντόχοντρο άγνωστο, που καθό-
τανε σ' ένα άλλο τραπέζι και φα-
νόταν μεθ' σμ' ος...

Τήν άλλη στιγμή, η κοκκινο-

«Άνοιξε μια πόρτα, στ' σκοτεινά. Άφου πήγαινε κι' οι δυο, άναψε τ' φάε».

Ο Πατυρέ κτύπησε γύρω του κι' είδε μια κάμαρα φτωχική, σχεδόν γυμνή.

— Δε σου πολυαρέσει εδώ, έ; του είπε γελώντας ή κοκκινομάλλα.

— ΝΟχι, δεν είν' αυτό... Μά απόρησα, γιατί μου είχες πη πως σε περίμενε ή αδελφή σου. Ένώ εγώ δε βλέπω κανένα!

Ο τόνος του ήταν λίγο ειρωνικός. Αλλά ή νέα γυναίκα δεν τάχασε.

Φαίνεται πως κατέθηκε να με βρή, έπειδή άργούσα... είπτε. Θά γυρίση γρήγορα... Στενοχωριέσαι που δεν είν' εδώ;

Κάθε άλλο! Αυτό ήθελα, να μείνουμε οι δυο μας μοναχοι, για να μπορέσω να σου μιλήσω για την αγάπη μου... Μακάρι ν' άργηση πολύ να γυρίση ή αδελφή σου...

Κι' ο Πατυρέ έκανε ν' άγκαλιάσει απ' τη μέση την κοκκινομάλλα και να την τριβή πιο κοντά του. Μά έκείνη τον χτύπησε ελαφρά στα δάχτυλα.

Φρόνιμα! του είπτε. Θά θυμώσω!

Έκείνος πήρε ύφος άπογοητευμένο.

Μά μου είχες υποσχεθί... παραπονήθηκε.

Δε σου υποσχεθήκα τίποτε άπολύτως. Σου είπα πως θά έεαρτηθί από σένα να πώ το ναί. Δεν παίρνω πίσω τ'ό λόγ'ό μου...

Έέγησέ μου τί θέλεις να κώνω! Ότι κι' αν μου ζητήσης, συμφωνώ προκαταβολικά.

Θά δοίμε...

Η νέα γυναίκα κάθισε σε μία ψάθινη καρέκλα κι' έδειξε μια άλλη στον Πατυρέ.

Έκείνος υπάκουσε. Είχε καταντήσει ένα παιχνιδάκι, στ' άχρια της άμορφης εκείνης κοπέλλας, που την έτρωγε με τ'ά μάτια...

Ξαφνικά, ή κοκκινομάλλα δήλωσε, σά ν' άπαντούσε σε κάποια έσωτερική σκέψη της:

Κρίμα που δεν είν' εδώ ή αδελφή μου... Θά σου εξηγούσε καλύτερα από μένα...

Μά τί έννοούσε; Ο Πατυρέ την κτύπησε, κατάπληκτος.

Με τη λίγη λογική, που τού άφηναν οι καπνοί τού άλκοόλ και τ'ό πάθος, που φλόγιζε τ'ό αίμα του, ήταν άδύνατο να καταλάβη τ'ό παράξενο εκείνο μυστήριο.

Ίσως να την ξέρης... συνέχιζε σ'ό μεταξί ή κοκκινομάλλα.

Όλο τ'ό Παρίσι γνώρισε τη «Σφήκα», όπως την είχαν βαφτίσει. Ήταν ή διασημότερη άκροβάτης τού τσίρκου, είχε άμέτρητους θαυμαστές και ζούσε πλουσιοπάροχα.

Η «Σφήκα»; μουρμούρισε ο Πατυρέ, ψάχνοντας στη μνήμη του.

Ναί... Σου μιλάω για κείνη την εποχή... γιατί, εδώ κι' ένα χρόνο, τ'ό νομά της χάθηκε απ' τις ρεκλάμες, έπειτα από ένα τρομερό δυστύχημα, που της συνέβη στην παράστασι.

Δυστύχημα;

Ναί! Την πέταξε κάτω έν' άλογο. Έσπασε και τ'ά δυο της πόδια. Δε μπορούσε πιά να δουλέψη σ'ό τσίρκο. Βουτήχτηκε σ'ή φτώχεια και κατάντησε σ' αυτήν εδώ την τρώγλη...

Ο Πατυρέ άκουγε αδιάφορα ατή την ιστορία. Κι' άναρωτιόταν πού ήθελε να καταλήξη ή κοκκινομάλλα...

Πόσο θά προτιμούσε να δώση άλλο δρόμο στην κουβέντα τους! Μά δεν τολμούσε να βιάση τ'ά πράγματα. Δείλαιε μπροστά στην ψηλή εκείνη κοκκινομάλλα, που την ποθούσε σάν τρελλός... Ώστόσο παρατήρησε:

— Έλεγε πως ή αδελφή σου

ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ - ΝΕΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

ΚΑΘΕ έπαινος άξίζει σ'ό γινώσ'ό σ'ό «φίλανθρωπο» και αυτόκλητο «προστάτη τών πτωχών» κ. Αδ. Καραμουρτζούνη, για την πρωτοβουλία του να άργανώσει Φεστιβάλ Λαϊκού Τραγουδιού, που διεξήχθη την Κυριακή σ'ό γήπεδο τού Παναθηναϊκού.

Άσχετα με τ'ό σκοπό τού Φεστιβάλ, που ήταν καθαρά φίλανθρωπικός, τ'ό γεγονός, ότι πήραν μέρος σ' αυτό 50 καλλιτέχνες και σολίστ της λαϊκής μας μουσικής, καθώς και 15 μεγάλα όνόματα τού λαϊκού τραγουδιού, μαρτυρεί, ότι δεν έλειψε σ' αυτό τόν τόπο, όπου γεννήθηκε ο ξανθός Άπόλλων, κι' είδαν τ'ό φάος οι έννεα μούσες, ή έφεσι τού άγωνίζεσθαι σ'ό τ'όμέα της Τέχνης.

Η διαπίστωση αυτή, μαζί με την έπιτυχία, που έστειψε τη λαϊκή αυτή γιορτή, υποχρεώνουν, νομίζουμε, τ'ό Ε.Ι.Ρ., πρώτο Ίδρυμα ελαφράς μουσικής σ'ή χώρα μας, να επαναφέρει σ'ή ζωή τ'ό θεσμό τών Φεστιβάλ, να πολλαπλασιάσει τόν αριθμό τους και να πάρη σ'ά χέρια του κάθε τέτοιου είδους έκδηλώσεις.

Τ'ό τραγουδι, δεν πρέπει να «προστατεύη» (έστω και τούς πτωχούς), αλλά να προστατεύεται τ'ό ίδιο.

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Καινούργιες σοδείες ελαφρών τραγουδιών αυτή την έβδομάδα. Τά περισσότερα απ' αυτά, είναι χαριτωμένα και άροσερά, πράγμα αρκετά σπουδαίο και άφελιμο, μ' αυτές τις τρομερές ζέστες, που άρχισαν πρώιμα. Σημειώνουμε τ'ά πιο άξιόλογα:

1) «Ώτοστόπ». Στίχοι Πυθαγόρα, μουσική Άκη Συμωναίου. (Τ'ό τραγουδι αυτό είναι άνέκδοτο, άπεστάλη δέ σ'ό Φεστιβάλ Βαρκελώνης, για να διεκδικήσ'ό τ'ό πρώτο βραβείο).

2) «Άπόψε χάνω μια ψυχή». Στίχοι Πυθαγόρα. Μουσική Γ. Κατσαρού. Τραγουδάει ο Γρ. Μπιθικόσης.

3) «Μαργαρίτα, Μαχισπούλα». Μουσική Μίκη Θεοδωράκη. Τραγουδούν ή Άγγέλα Ζώη και ή Έφη Πικρότης.

4) «Βάρκα γιαλό-γιαλό». Στίχοι-μουσική Μίκη Θεοδωράκη. Τραγουδάει ο Γρ. Μπιθικόσης.

5) «Ο σιδεράς». Μουσική Μάνου Χατζηδάκι. Τραγουδάει ο Λάκης Παπάς.

6) «Κάποια μάτια». Μουσική Λ. Μαρκέα. Τραγουδάει ή Βαλέρια.

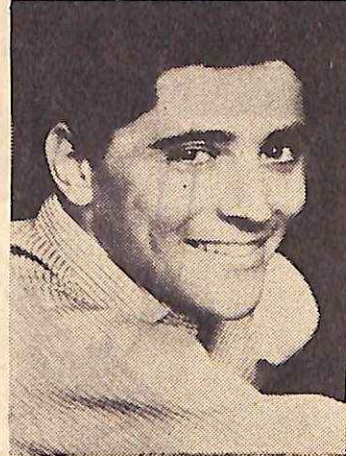
ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Σε άνάλογο ύφος, αν όχι σε μεγαλύτερο, βρίσκεται και ή παραγωγή λαϊκών τραγουδιών. Σημειώνουμε τ'ά πιο άξιοπρόσεχτα:

1) «Έσύ'σαι ένας άγγελος» (ζεϊμπέκικο). Στίχοι-μουσική Γ. Σαμολαδά - Άπ. Καλδάρα. Τραγουδούν ο Π. Γαβλάς και ή Ρία Κούρη.

2) «Γεννήθηκα σ'όν πόνο» (τσιφτετέλι). Στίχοι-μουσική Ίω. Καραμπασίτη. Τραγουδούν ο Ε. Άγγελόπουλος και ή Άννα Βασιλείου.

3) «Η προσευχή μου έπιασε» και «Σ' άγαπά, σε πονά, σε ζηλεύω». Τ'ό πρώτο τού Δ. Γκούλη και τ'ό δεύτερο τού Μπάμπη Μπακάλη. Τραγουδούν ο Ε. Άγγελό-

Ο δάσκιμος Γάλλος τραγουδιστής και κιθαρίστας Σασά Ντυατέλ, που ήρθε την περασμένη βδομάδα σ'ήν Άθήνα και πραγματοποίησε με μεγάλη έπιτυχία δυό εμφανίσεις σε γνωστό κοσμικό κέντρο τού Καλαμακίου.

πouλος και ή Άννα Βασιλείου.

4) «Άμα θές να φύγης, φύγε». Στίχοι-μουσική Μαν. Χιώτη. Τραγουδά ή Μαίρη Λίντα.

5) «Άπό μικρός σ'ήν ξενιτιά». Στίχοι-μουσική Χ. Κολοκοτρώνη - Στ. Καζαντζίδη. Τραγουδούν ο Στ. Καζαντζίδης και ή Βούλα Γκίκα.

6) «Φεγγάρι μου» (ζεϊμπέκικο). Στίχοι-μουσική Ν. Γκούμα - Άντ. Ρεπάνης. Τραγουδάει ο Άντ. Ρεπάνης.

7) «Τ'ό τραπέζι είναι στρωμένο» (συρτοτσιφτετέλι). Στίχοι-μουσική Στρ. Άτταλίδη. Τραγουδούν ή Γιώτα Λίδια και ή Χρηστάκης.

8) «Δε σε θέλω πιά». Στίχοι-μουσική Θ. Σοφού. Τραγουδάει ο Τόλης Βοσκόπουλος.

9) «Ένας σκύλος και μια γυναίκα». Στίχοι-μουσική Γ. Σαμολαδά - Άπ. Καλδάρα. Τραγουδούν ο Στ. Καζαντζίδης και ο Άπ. Καλδάρας.

10) «Σήκα κοπέλλα μου» (συρτοτσιφτετέλι). Στίχοι-μουσική Μαν. Χιώτη. Τραγουδά ο Άντ. Ρεπάνης.

11) «Δε θέλω να καταστραφής» (ζεϊμπέκικο). Τού Χ. Κολοκοτρώνη. Τραγουδούν ο Στρ. Διονυσίου και ή Βούλα Γκίκα.

ΞΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

1) «Σέλλα». Στίχοι-μουσική Τόμ-μυ Ρόν. Τραγουδάει ο ίδιος.

2) «Νάου γιού άρ γκού» (Έφυγες). Στίχοι-μουσική Μπόμπυ Ντάουν. Τραγουδάει ο ίδιος.

3) «Τσιχουάχουα» (Καλαβρέζικο). Μουσική Μπέρτσι. Τραγουδάει ή Μίνα.

4) «Γάγκ λάβεργς» (Νέοι έρασταί). Τραγουδάει τ'ό ζευγάρι Πάλ και Πάουλα.

5) «Τζάστ ε φρέντ» (Πραγματικός φίλος). Τραγουδι Ντικ Λή.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

είχε άμέτρητους θαυμαστές και πως ζούσε πλουσιοπάροχα...

Ναί! Τη συντηρούσε ένας κύριος της άριστοκρατίας... Μά ο μεγάλος αυτός άρχοντας της φέρθηκε σάν τόν τελευταίο πλανίανθρωπο. Την παράτησε, χωρίς να ενδιαφερθί πιά για την τύχη της...

Όταν ένας άντρας φέρεται έτσι σε μια γυναίκα, πρέπει να τ'ό πληρώνη... δεν είν' έτσι;

Ναί, βέβαια, συμφώνησε ο Πατυρέ.

Γι' αυτό κι' ή αδελφή μου δεν έχει πιά καρά μια σκέψη: την έκδικησι. Καί, ξέρεις, όταν μια γυναίκα θέλει να έκδικηθί, αλλοίμονο σ'όν υπάτιο!...

Η Μπλάνς δεν είναι καλή, όταν μιση κάποιον. Κι' εγώ δεν είμαι καλύτερη απ' αυτήν, γιατί καταλαβαίνεις πως πήρα τ'ό μέρος της.

Ήταν φυσικό, αφού είμαστε τ'όσο άγαπημένες.

Άλλοίμονο, λοιπόν, σ' αυτό τόν άνθρωπο! Κοντεύει ή ώρα της τιμωρίας του... Ίσως φάνει γι' αυτό μια λέξη δική σου...

Ο Πατυρέ κτύπησε την κοκκινομάλλα, σά ν' άμφέβαλλε για τ'ά λογικά της... Ίσως να την είχε ζαλώσει τ'ό ποτό...

Μια λέξι μου;... άπόρησε ο Πατυρέ.

Ναί... γιατί αυτός ο άνθρωπος δε σου είναι καθόλου άγνωστος. Μάλιστα, κανείς δεν τόν ξέρει καλύτερα από σένα...

Η νέα γυναίκα σταμάτησε μια στιγμή, κι' ύστερα πρόσθεσε, με φωνή γεμάτη από συγκινητικό μίσος:

Ο άνθρωπος αυτός λέγε-ται Βαρώνος ντέ Ταβερνύ.

Ο Πατυρέ άναπήδησε.

Βαρώνος ντέ Ταβερνύ;... φώναξε.

Ο τόνος, που πρόσφερε αυτές τις λέξεις, δεν πρόσβι μόνο έκπληξη, αλλά και θυμό.

Ο Βαρώνος ντέ Ταβερνύ... Είχε κι' αυτός λογαριασμούς μαζί του! Μόλις γύρισε σ'ή Γαλλία, τη του σκέψι ήταν για τ'ό βαρύν, για τόν καλό εκείνο φίλο, που δε μπορούσε ν' άρνηθί τίποτε σ'όν παλιό του συνένοχο.

Άγόρι μου, βρίσκεσαι σε πολύ άσχημη κατάσταση! είπτε σ'όν έαυτό του. Είν' άδύνατο να μη σε συμπονέση ο Βαρώνος και να μ'ή βελήση να σ' άνακουφίση, χαρίζοντάς σου μερικά απ' τ'ά χρωματιστά εκείνα χαρτιά, που τυπώνει ή Τράπεζα της Γαλλίας... Έχει κάθε συμφέρον, άλλωστε, να διατηρήση τις καλύτερες σχέσεις μαζί σου.

Την πρώτη μέρα, όμως, που χτύπησε την πόρτα τού «φίλου» του, τού άνοιξε ένας υπηρέτης και τόν έδωξε, λέγοντάς του πως ο Βαρώνος έλειπε απ' τ'ό Παρίσι.

Ο Πατυρέ άπομακρύνθηκε, ζαρώνοντας τ'ά φούδια του. Ξαναγύρισε σε μερικές μέρες, αλλά πήρε και πάλι την ίδια απάντησι.

Την τρίτη φορά, ο θρασύς υπηρέτης τούκλεισε την πόρτα κατόπιστρα, χωρίς καν να τόν άκούση. Τότε ο Πατυρέ δέ ζάρωσε πιά τ'ά φούδια του, αλλά έσφιξε τις γροθίες του με μανία...

Είχε καταλάβει: Ο Βαρώνος ντέ Ταβερνύ δεν τόν δεχότανε, γιατί δεν ήθελε πιά νάχη καμιά σχέση μαζί του.

Φανταζότανε, λοιπόν, πως θ' άνεχότανε τέτοια προσβολή ένας άνθρωπος σάν τόν Πατυρέ;... Όχι, χίλιες φορές όχι!

Μά πως ή άγνωστη εκείνη γυναίκα, που την έβλεπε και πρώτη φορά, ήφερε τούς δεσμούς του με τ'ό Βαρώνο;

Φαίνεται πως εκείνη μάντεψε τη σκέψη του, γιατί πρόσθεσε:

— Άπορείς πως έμαθα τις σχέσεις σου με τόν κ. ντέ Τα-

βερνύ... Μά θά μπορούσα να σου πώ και πολλά άλλα πράγματα, που ξέρω και που έσύ τ'ά άγνοείς ασφαλώς. Σε πληροφορώ, επί παραδείγματι, πως, αν δεν είχες την έμπνευσι να φύγης απ' τ'ό Παρίσι, ο ώραιος Βαρώνος... που είχε, φαίνεται, σοβαρούς λόγους να σ' άπομακρύνη όσο μπορούσε από τ'ά του τ'ά μέσα για να σε στείλουν έξω...

Εξορία;... Έμένα; φώναξε με μανία ο Πατυρέ. Ά, τ'ό μασκαρά!

Σε φοβότανε, φαίνεται, γιατί, αν ήθελες, θά μπορούσες να τόν στείλεις σ'ή φυλακή, με τις άποκαλύψεις σου.

Και βέβαια μπορούσα!... Μά θά μου πής επιτέλους πως τάμα-θες έσύ, δλ' αυτά;

Τί σ' ένδιόφερε;... Βοηθάω την αδελφή μου να έκδικηθί. Άν βελήσης και σ'ό να γίνης σύμμαχος μας, ξέρεις ποιά θά είναι ή ανταμοιβή σου...

Ποιά;

Εγώ!

Μια φωτιά έλαμψε σ'ά μάτια τού Πατυρέ.

Τ'ό λες αλήθεια; πρόσφερε βραχνά.

Σου δίνω τ'ό λόγο μου.

Ο Πατυρέ έμεινε για ένα λεπτό άμίλητος, συλλογισμένος.

Η ματιά του άστραψε από μίσος.

Ώστε, λοιπόν, ο Ταβερνύ, βρίσκοντάς τον ένοχλητικό, είχε φροντίσει να τόν ξεφορτώθι!... Μά θά τ'ό πλήρωνε άκριβά...

Όστόσο, ο Πατυρέ σκεπτότανε πως, με τις άπειλές, θά μπορούσε να τ'ό άποσπάρη λεφτά. Ένώ, αν μίλουσε, για να έκδικηθί, θά τελείωναν όλα, δε θάχε πιά να περιμένη τίποτε.

Η σκέψη αυτή τόν έκανε δισταχτικό.

Η κοκκινομάλλα μάντεψε την πάλη, που γινόταν μέσα του. Έπρεπε να νικήση την τελευταία αυτή αντίστασί του...

Σηκώθηκε, πήγε κοντά του κι' άκούμπησε τ'ό χέρι σ'όν ώμο του.

Λοιπόν;... Ναί ή όχι; ρώτησε με χαϊδευτική φωνή.

Έκείνος άναψε πιο πολύ, νοιώθοντάς την έτσι κοντά του.

Μά σε τί μπορώ να σου χρησιμέψω εγώ, αφού είσαι τόσο καλά πληροφορημένη; παρατήρησε.

Όχι, δεν είν' έτσι... Υπάρχει μια παλιά ιστορία, μια κλοπή σ'έ κάποια Τράπεζα, για την όποια είσαι ασφαλώς πολύ καλύτερα πληροφορημένος από μένα.

Ο Πατυρέ άνασκήρτησε.

Για μια κλοπή σε Τράπεζα;... πρόσφερε.

Ναί, σ'ήν Τράπεζα Φαβέ... Την έκανε ο Βαρώνος... Ίσως μάλιστα τόν βοήθησες και σ'.

Όχι, όχι! διαμαρτυρήθηκε ο Πατυρέ. Δε θέλω...

Μόλις όμως είχε πρόσφερε αυτές τις λέξεις ή κοκκινομάλλα τού φώναξε:

Τά βλέπεις λοιπόν; Μπορεί να μ'ή δέχτηκες έσύ, άλλ' ο

Βαρώνος σου τ'ό πρότεινε. Ο Πατυρέ δεν απάντησε. Είχε προδοθί, σά βλάκας!...

Πρόσεξε! πρόσθεσε ή γυναίκα. Θυμάσαι τούς δρους της συμφωνίας μας; Πες μου τί άκριβώς έγινε και θά σε πληρώσω όπως σου υποσέθηκα.

Ο Πατυρέ την κτύπησε, ζαλισμένος απ' τόν πόθο κι' απ' τ'ό ποτό.

Γιατί έπέμενε τόσο να μάθ; Είχαν περάσει πάνω από 25 χρόνια, από τότε. Ή πράξι τού Βαρώνου είχε παραγραφεί. Δε μπορούσε πιά να τόν ένοχλήση κανείς.

Άποφάσισε! ξαναείπτε εκείνη. Ναί ή όχι;...

Μια άνησυχία πέρασε απ' τ'ό πρόσωπο τού Πατυρέ.

Καλά, αφού τ'ό απαιτείς... είπτε. Ναί, ο Βαρώνος έκανε την κλοπή... Τ'ό προηγούμενο βράδυ, είχε κάνει τραπέζι σ'όν Άνρι Μεγκρέ. Και τόν είχε μεθύσει. Ήταν εύκολο, αυτό, γιατί ο καυμένος εκείνος δεν ήταν συνητισμένος να πίνει.

Κατά τη 1 τή νύχτα, τόν πήγε σπίτι του ένα ταξι. Έγώ συναντήθηκα ύστερα με τόν Ταβερνύ. Μου είχε όρίσει ραντεβού... Μου πρότεινε ν' αναλάβω την κλοπή. Δεν ήθελε, δεν καταδεχότανε να την κάνει ο ίδιος... Μου εξήγησε πως θά πηγαιναν όλα μια χαρά, χωρίς σ'ίς πληροφορίες, που τού είχε δώσει ο Άνρι Μεγκρέ πάνω σ'ό μεθύσι του... Τού είχε φανε-

ρώσει πως ή κάσσα άνοιγε με τη λέξι «Ίρις»...

Μια κουρτίνα, που βρισκότανε σ'ό βάθος της κάμαρας, είχε κουνηθί μια-δυό φορές. Αλλά ο Πατυρέ δεν τόν πρόσθεσε...

Και σ'ό δε δέχτηκες; ρώτησε ή κοκκινομάλλα.

Όχι, τόν καιρό εκείνο, φοδόμενος ακόμα, δίσταζα. Ήμουν ακόμα νέος, άμάθητος...

Είν' ή αλήθεια πως υπήρχαν κίνδυνοι, προπάντων για ένα άρχαριο... Και τί έγινε ύστερα; Ο Βαρώνος έκανε ο ίδιος την κλοπή, χωρίς τη βοήθειά μου... Κι' έπειδή μονάχα ο Άνρι Μεγκρέ ήξερε τ'ό μυστικό συνδυασμό της κάσας, οι ύποψιες πέσανε πάνω του.

Ο Πατυρέ σταμάτησε για λίγο. Ύστερα πρόσθεσε:

Και τώρα, άς ασίσουμε α'ό τ'ό θέμα κι' άς πιάσουμε έν' άλλο, πιο εύχάριστο...

Πλησίασε συγχρόνως τη νέα γυναίκα κι' επιχείρησε πάλι να την άγκαλιάσει.

Μά σταμάτησε ξαφνικά κι' έκανε ένα βήμα πίσω, τρεκλίζοντας. Μια φριχτή βλαστήμια ξέφυγε απ' τ'ά χείλη του.

Είχαν παρουσιαστή μπροστά του δυό άντρες, δυό άγνωστοι!

Τί θά πη αυτό; Ένέδρα μου στήσατε; ούρλιασε, σηκώνοντας τις γροθίες του.

Μά ο ένας απ' τούς δυό άντρες, κοντός και παχύς, τόν διέκοψε ξερά:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια...

Ideal

ΔΡΧ 7.50

- ΕΙΔΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ
- ΕΥΓΕΝΗ ΚΑΠΝΑ
- KING-SIZE

(Μεγαλύτερο σιγαρέττο για πρόσδετο φίλτράρισμα)

ΣΕΚΕ

ΚΑΠΝΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

ΜΑΤΣΑΓΓΟΥ

INTEAL

Τ'ό ιδανικό τοιγάρο

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΛΟΥΚΑΣ ΕΙΝΑΙ «ΟΜΑΔΑΡΑ»

ΑΠΟ λίγο καιρό, με τις πρώτες ζέστες κουβαλήθηκε στο αντικρινό διαμέρισμα με φάτσα στην τραπεζαρία της φαμίλιας του υπάλληλου Λουκά μια πεταχτή και χαριτωμένη σουσουράδα με τριζάτο κορμί, καστανό μαλλί και λιούπα προτερήματα, με τ' όνομα Κίττυ.

Η ίδια πληροφορήσε την θυρωρό, την κυρά Πελαγία, που δεν τρώει, όπως λέει και ξαναλέει στους νοικοκυραίους, άχαρα, πώς ήταν δακτυλογράφος στην Τράπεζα με μεγάλο και θέσιο μέλλον, ένεκα τα ζηλευτά της προσόντα.

Μά η κυρά Πελαγία με ξυπνάδα και πείρα σε κάτι τέτοια πρόσθεσε: — Με μεγάλο και θέσιο μέλλον στά... γόντα του κυρίου τηματάρχη της Τράπεζας ένεκα που του άρεσουν λιγάκι τα ζυνόμυλα.

Βέβαια, δεν άκουσε τη συμπληρωμένη φράση ή καστανή σουσουράδα, που άρχισε να υπαινικαίνει στο σπίτι της τις πιο άβυσσους ώρες.

Περσάσανε δυο-τρεις μέρες και εξαφνικά μπαίνοντας στην τραπεζαρία της η κυρά Μαριγώ γύρισε προς τ' αντικρινό παράθυρο, που έρισκότανε φάτσα στο δικό της, αντίκρου στο μεσημεριότικο ήλιο. Έτριψε τα μάτια της σαν να μη πίστευε σ' ό,τι κυτούσε.

Η Κίττυ ήταν ξαπλωμένη γυμνή, μ' ένα αδιόρατο μπικινί, σε μια πάννη σαϊ-λόγκ, και λιαδόνανε του καλού καιρού, λές και το σπίτι έρισκότανε στην παραλία της Βούλας. Το πρόσωπό της ήταν κασπασμένο με μια πεστοπούλα, ώστόσο το σταρόατο κορμί της φαινότανε καθαρά σ' όλη την προκλητική κορτιστική γύμνια του.

Η κυρά Μαριγώ δεν είπε τίποτε σχετικό στο μπάμπα Λουκά, μιά και δεν ήξερε πώς θα το πάρη. Τ' άλλο μεσημέρι τα ίδια. Η Κίττυ γυμνή συρριανούσε στο δωμάτιο, κυταζόνανε σ' ένα καθρέφτη, ναρκισσεύοντανε λές με τη γύμνια της.

— Άλλο κακό που μάς έθηκε, μουρμούρισε χολιασμένη. Μά δεν ντρέπεται η αφλόγητη, κορίτσι πράμα να μάς δείχνη με τέτοια άδαντροπία το κορμί της;

Την παράλλη μέρα γλέντησε το πικάντιό θέαμα κι' ο μπάμπα Λουκάς. Το μάτι του στην άρχη θαμπώθηκε κάπως, μιά κι' η κοπέλα ήταν λατρεμένη, κατ' επαφή. Και το κοκκιώδες μύδωλο καταπώς λένε... κι' άμε στην δόξα σου! Η Κίττυ με σκεπασμένο πρόσωπο παρίστανε την κοιμημένη του Δάσους. Ο καλοκαιριάτικος ήλιος στραφάλλιζε στο ρόδινο δέρμα. Σωστή θαλασσινή γαλανομάτα νεράδα...

— Άμε όπισω μου Σατανά, ψιθύρισε.

Απάνω στην ώρα μηκέ στην τραπεζαρία κι' η κυρά Μαριγώ. Τον λοζοκύντασε σαν νάθελε να ξεψαχνίση τις διαθέσεις του, κι' έκανε πως σιγυρίζε. Τελικά μιά κι' ο μπάμπα Λουκάς δεν ξεκόλλανε το μάτι του από την ξαπλωμένη του έλπε, ξέρα: Καμαρώνει την ξεστοπισιά της λεγάμενης, Λουκά μου; Μπράβο σου! — Και τί θέλεις να κάνω, Μαριγώ μου; Νά υποδίσω τον κόσμο να γούνεται και να χαιρείται τον ήλιο ή να σκεπάζω τα μάτια μου σαν τ' αλόγατα...

— Νά της κάνωμε παρατηρήσεις, Λουκά μου. Προσβάλλει όπως λένε οι νόμοι την δημοσία αιδώ... Είναι ξεστοπισή...!

Ο μπάμπα Λουκάς ξερόθηκε, μίλησε δυνατά για να τον άκουση το γυμνό κορίτσι, να τον δη έπί τέλους νά σκεπαστή.

Εκείνη γύρισε και τον είδε κι' έταί σαν να μην ήταν άντρας, σηκώθηκε, κύταξε τ' άντρώγυνο, τινάξε τα μαλλιά της και χάρθηκε στο έσωτερικό δωμάτιο.

— Άν τη δώ κι' αύριο, Λουκά μου, του δήλωσε όρθα κοφτά η κυρά Μαριγώ, σ' όλη ξεστοπισιά, που μάς δείχνει, θα την κάνω ρεζίλι... Νά ξέρης...

— Άσε να δούμε, Μαριγώ μου... Μπορεί να συμμορφωθώ...

Μά και την άλλη μέρα, στις έντεκα το πρωί, η ακατανόγητη Κίττυ φάνηκε το ίδιο γυμνή στο δωμάτιο. Συρριανούσε πέρα-δώθε, κυταζόντανε στον καθρέφτη και τέντωνε το κορμί της, ότι τάχα γυμνάζοντανε.

Ο μπάμπα Λουκάς θύμωσε στα γεμάτα.

— Κάνε κράτει, κορίτσι μου, της φώναξε και σκεπάζου λιγάκι μ' ην κρυώσης.

Η Κίττυ καμώθηκε πώς δεν άκουσε τη σύστασι.

Ο μπάμπα Λουκάς, πικαρισμένος για την προκλητική περιφρόνησι της ξαναείπε έντονα:

— Σκεπάζου, τρελλοπαντιέρα!... Χορτάσαμε πιά την όμορφιά σου!... Και μάς φτάνουν, λέω, οι φωτογραφίες, που μάς πήρε με τη λιακάδα.

Η Κίττυ ζύγωσε στο παράθυρο, τινάξε το καστανό της μαλλί, σταύρωσε τα χέρια μπροστά στον κόρφο της και του πέταξε με ναζάκι κι' αθάδεα, λές και έρισκόταν σε κανένα έγγλεζικό πάρκο γυμνιστών.

— Σαν δε θέτε να με κυττάτε, βουλώστε τα μάτια σας! "Ο, τι θέλω θα κάνω στο σπίτι μου!... Τ' άκούτε; Κι' έσύ, κυρά Πουλχερία μ' τις μάλλινες φανέλλες, έπειδης κι' είσαι μπόγος, για τούτο ζηλευέσαι άώρασι κορίτσια με τη λυγρή κορμοστασία και τ' αϊνέτα...

Ξεστοπισή!... φώναξε η σεμνή νοικοκυρά και έρόντησε στο τραπέζι.

Η ΚΙΤΤΥ ΜΕ ΤΟ ΜΠΙΚΙΝΙ

το παιδί με την ντοματοσαλάτα. Θά πάμε στο Τμήμα 'Ηθών... Άσε να δής για να μάθης.

— Άμέτε και στον Άρειο Πάγο! Έγώ θα καθύμω στην λιακάδα να μαυρίσω μιά και δεν πάω στα μπάμπα... Κομπρένε δού; Και τα ρέστα χαμόμυλο!

— Θά δούμε κορίτσι μου τη συνείδηση, είπε ο μπάμπα Λουκάς.

— Ωστόσο, την παράλλη μέρα η Κίττυ, δεν φάνηκε φηγούρατη και γυμνή στο παράθυρο. Μονάχα την ίδια νύχτα άκουγότανε από το έσωτερικό δωμάτιο, σιγανά παράπονα, και παρακαλεστά μερβεμένα λόγια. Ο μπάμπα Λουκάς έζησε ατύ.

— Λυπήσου με... λυπήσου Μιχάλη!... άκούγονται η φωνή της Κίττυ... Θά σου το δώσω το μνητικό μου στην Τράπεζα, μά χρωστώ στη μολίστρα!...

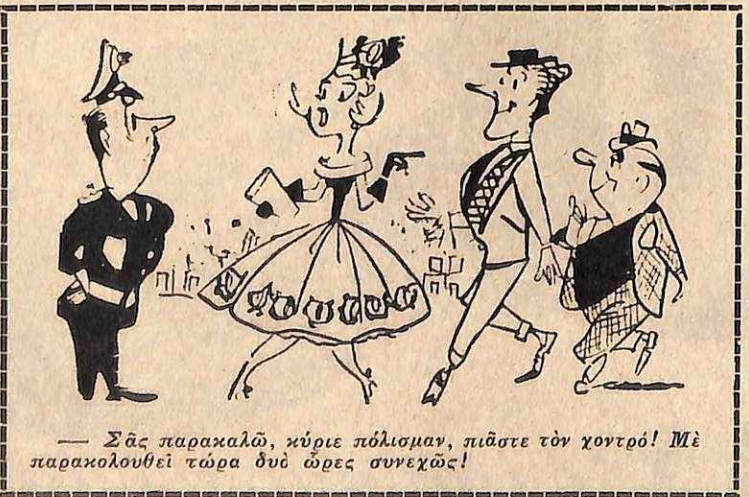
Γίνθηκε σιωπή κι' ύστερα απάντησε μιά βραχιά φωνή:

— Μ' έκανε ρεντίκο! Μιά και σουδωσα την ύπόστασι για κουφέτο, λαμπάδα και στέφανο, κρατάω το λόγο μου... Τ' άκου; Και δάλο στο νού σου... Χρειάζονται λεφτά για την άδεια.

Δυο-τρία έράδνα ο μπάμπα Λουκάς άκουγε σκόρπια, ακατανόγητα λόγια.

Τ' άλλο πρωί παραφυλάγοντας στην εξόπορτα, είδε το λεγάμενο να θγαίνει από την πολυκατοικία... "Ητανε όπως το φαντάστη, νεαρός, που κρυγούσε κομποδέσνα, ένας από αυτούς που παριστάνουν τον Καζανόβα και τ' λεονταρή... κι' όμως φοβούνται τον ίσκιό τους.

Την Παρασκευή το έράδυ, περσιμένα μεσάνυχτα, εκεί που καθότανε

— Σας παρακαλώ, κύριε πόλιςμαν, πιάντε τον χοντρό! Με παρακολουθεί τώρα δυο ώρες συνεχώς!

παιδί μου; Σε κυττάνε από τα γειτονικά διαμερίσματα, όπως σε κυττάμε κι' έμεις. Είναι ντροπή... "Ε, δεν λέω είσαι κουφέτο... μά όσο και νάναι μου φαίνεται κάμποσο άγαρμπο... Νά σε κυττάει κι' η κυρά Μαριγώ... οι γυναικες...

— Δέ φταίω έγώ κύριε Λουκά... Ο Μιχάλης... Αυτός μου το σουστάει νει.

— Ο φίλος σου, που ήθελε καλά και σώνει να σε σκοτώση απόψε, σε δάξει να παριστάνης την Κοθινέλι στη λιακάδα; Άλλο κι' έτούτο!... Μά γιατί σε αναγκάζει να ξαπλώνης έτσι;

— Θάχη κάποιο σκοπό... μά σ' όρκίζομαι στο φώς μου, κύριε Λουκά πώς δε μπορώ να καταλάβω γιατί... Έγώ τόν φοβάμαι... είναι μπαμπέσης... κρατάει και όλη...

Ο μπάμπα Λουκάς τη συνόδεψε μέχρι το σπίτι της και της σύστησε: — Μη ξαναδής, Κίττυ, παιδί μου, στο παραθύρι γυμνή. Θά έρθς το μεπιά σου... Θά σου κάνουν οι τιμιοι φαμελίτες μ' ηνισι κι' άντε να ξεμπερδέως με τις άστυνομίες, το μονομέλες και τα ρέστα... Καταλαβαίνεις;

Η Κίττυ του ύποσχεθηκε να συμμορφωθή, κι' έτσι έκανε. Δυο-τρία πρωινά φάνηκε ντυμένη... Καλημέρισε κι' όλας με καλωσύνη το μπάμπα Λουκά, που τη ρώτησε με γνεψίματα, για τον νταή, που την παιδεύει...

— Μήτε φάνηκε, του απάντησε. Μά μου μ' ηνισε να πάω να τον άνταμώσω απόψε στην ταβέρνα του «Κόκκινου Κρίνου». Και θα καή το πελεκούδι!...

Ο μπάμπα Λουκάς σχεδίασε άμέσως να δη από κοντά και ν' άκούση τον Καζανόβα, που παρίστανε τον λεονταρή. Πήρε, λοιπόν, μαζί του το φίλο του Γιακουμή Πρεβεζιάνο, ένα παιδί λεβεντιά, με τιμή και ύψηλη και τραβήσανε στην ταβέρνα. Σ' ό γωνιακό τραπέζι, κάτω από την κρεβατίνα, καθότανε με μιά κουνοπιτάκι γοργόνα ο Μιχάλης ο Σούμπασης. Πίνανε άπαντούς μερδεές... το γκαρόνι κουδάλανε μερδεές...

— Άς κλαίη που τάχει, έλεγε κάθε λίγο ο νταής.

Η γοργόνα με το φανταστικό έμπριμε και τα μαλαματένια θραυλιόλια του σιγονιζόντες με την κακική της φωνή.

— Γεία σου... Μιχάλη, λεβέντη! Νά πεθάνουν οι χήρες!... Τραγουδούσανε θραυλά και χτυπάγαν το τραπέζι. Περσιμένα μεσάνυχτα σηκώθηκαν να φύγουν. Το γκαρόνι λαχταρισμένο τους ζύγωσε κι' έλεγε στο μισομεθύμενο λεβέντη:

— Το λογοριασμό κύριε! Με το συμπαθίο, δηλαδή...

Ο Σούμπασης, τόν έσπρωξε με πολλή σερετία.

— Γράφτα!... Θά στά πληρώσω αύριο...

— Θά μου τα πληρώσετε τώρα, μεζοκλαίγε τ' άτυχο γκαρόνι. Είμαι φτωχός φαμελίτης. Τετρακόσιες έζη... χωρίς πορμπουέρ.

— Γράφτα σου είπα!... Ο Μιχάλης ο Σούμπασης κρατάει το λόγο του... και θα τάχης με τόκο κι' έπιτόκιο...

Ο μπάμπα Λουκάς μ' ένα πηλόμα έρέθηκε κοντά του. Τα μάτια του σπιθίζανε:

— Θά πληρώσης απόψε, καπετάν Σούμπαση, του σύστησε. Το γκαρόνι είναι κοινιάδος μου... για να ξέρης... Η λογαριά θα κανονιστή στα ίσα και γρήγορα.

Ο νταής τόν έσπρωξε. Έκανε να φέρη το χέρι του σ' έκρηφη τόπη. Ο μπάμπα Λουκάς τόν βούτηξε από το βέει, τούτρωσε κι' άπείθαβε με γλαπανέικο κόλλο το γόνάτο του στην πλατή του.

Ο νταής λύγισε, παράλυσε, τόν παιδεύανε φριχτό νόι... Τσίρισε, γονάτισε, γρύλλισε σαν γατί.

Βγάλε του το σακκάκι, το παντελόνι και τα παπούτσια, πρόσταξε ο Λουκάς, το γκαρόνι... Θά τα κρατήσης άμανάτι μέχρι να σου φέρη τα λεφτά... για να μάθης να παριστάνη τον έξυπνο!...

Το γκαρόνι συμμορφώθηκε. Κι' έτσι ο Μιχάλης ο Σούμπασης ρεζιλεμένος ξεπόρτισε από την ταβέρνα με τα μπαμπακερά του άσπρόρρουχα... Κι' από εκείνο το έράδυ τόν κατάπιε η γή... Μήτε, που φάνηκε πιά στο σπίτι της Κίττυ. Κι' ή... Γενδέφα φορούσε για τη λιακάδα της πιά στο παράθυρο μαγιώ με κλειστό ντεκολτέ!

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΑΛΧΗΜΙΣΤΗ

Η ΥΠΟΘΕΣΙ, που θα σου διηγηθώ, ήταν ή πιο μυστηριώδης απ' όσες μου έτυχαν, μου είπε ο Πιέρ Μερσερώ, ο έπιθεωρητής της Δημοσίας Ασφαλείας. Κοντά στο δάσος του Μονοροαν-σού, υπάρχει μια άπεραντη ιδιοκτησία. Σ' τη μέση της βρίσκεται μια λίμνη. Σ' τη μέση πάλι της λίμνης είναι ένα νησάκι. Σ' αυτό, ο ιδιοκτήτης του χτήματος, ο κ. Γκλαζέρ, ένας σοφός ξετρελλάμενος με την αλχημεία, είχε χτίσει ένα περίπτερο, που του χρησίμευε ως εργαστήριο. Άπομονωτόν, λοιπόν, εκεί απ' το πρωί ως το βράδυ, κι' έκανε διάφορα πειράματα για τη μετουσίωσι των μετάλλων.

Ένα πρωί, ο κ. Γκλαζέρ δε βρήκε στο σπιτάκι, που είχε χτίσει σε μια γωνιά της ιδιοκτησίας. Οί υπηρέτες του σκέφτηκαν, ότι θα είχε περάσει τη νύχτα στο εργαστήριό του και πήγαν να τόν βρουν εκεί. Μά βρήκαν το πτώμα του! Μέσα σ' ένα σκοτεινό θάλαμο, δίπλα στο εργαστήριο, ο αλχημιστής κεϊτότανε μέσα σε λίμνη αίματος, με ασπασμένο το κεφάλι. Τόν είχαν χτυπήσει μ' ένα σφυρί, που ο ίδιος χρησιμοποιούσε για τα πειράματά του. Κι' ο θάνατος είχε συμβή κατά τα μεσάνυχτα...

Άφορη ής δολοφονίας ήταν ή κλοπή. Δυο-τρία κομμάτια χρυσού είχαν εξαφανιστή. Σ' έ δυο άνδρώπους μπορούσαν να στραφούν οι ύποψιες της άστυνομίας. Ο ένας ήταν ο Φρανσιέ, ο γέρος υπηρέτης του σοφού, κι' ο άλλος ο Γιοκέλ, ένας άσθενικός νέος είκοσι χρόνων, μισοπαρκαλτός από τ' άοιστερό χέρι. Αυτών ο Γκλαζέρ τόν είχε συμμαζεύει κοντά του από συμπαθία.

Όταν ανέλαβα την υπόθεσι κι' άνέκρινα αύτούς τους δυο, σχημάτισα εύθως έξ άρχης την πεποίθησι, ότι ο Φρανσιέ ήταν άπόψως.

Για τόν Γιοκέλ, όμως, δεν είχα την ίδια γνώμη. Αυτός φύλαγε στο δάσος, τη νύχτα του έγκλήματος. Άλλά, παρ' όλο που ή κατάσταση του ήταν μάλλον ευνοϊκή γι' αυτόν, ώστόσο δε μπόρεσε να μου βγάλη την προδιάθεσι, που είχα εναντίον του. Μά κι' ο γέρος... μ' ηνισέ ακόμη συννηλάρησε για την άθωότητά του σ' ην γδελφού του, μολις ήνεν τόν γύνεινε.

Έξ άλλου και τα γεγονότα ήταν με το μέρος του. Σ' το νησάκι, όπου βρισκόταν το περίπτερο, μόνο με δυο τρόπους μπορούσε να πάη κανείς: Είτε με βάρκα, που τη χρησιμοποιούσε ο Γκλαζιέρο, είτε κολυμπώντας.

Ο Γιοκέλ λέν ήξερε να κολυμπά. Ο Φρανσιέ μου το βεβαίωσε, γιατί κάποτε που είχε πέσει σ' τη λίμνη, τόν είχε σώσει αυτός.

Όσο για τη βάρκα, ο Γιοκέλ δε μπορούσε να τοαβήξη κουτί. Εξ ατίας του χειριού του. Κάθε φορά, μάλιστα, που ο γέρος υπηρέτης έδεσε τη βάρκα σ' ένα παυσάλο, έκανε σ' ην άλυσίδα της ένα πολύπλοκο κόμπι, που αυτός μόνος ήξερε να τόν λύση. Ο κόμπις είχε βρεθή άπείραχτος μετά το έγκλημα. Έτσι, το μυστήριο δε φωτιζόταν...

Έκανα λεπτομερείς έρευνες στο εργαστήριό. Μά το μόνο που άνακάλυψα σ' ην δαχή του νησιού

καθώς και στα δυο δωμάτια του περιπτερού, ήταν διάφορα άποτυπώματα, που άναπακρίνονταν λίγο στα χοντροπάπουσα του Γιοκέλ.

Άποφάσισα τότε να περάσω μερικές νύχτες στο νησάκι. Κανείς δεν τόν ήξερε αυτό. Μόνο ο Φρανσιέ, που τού είχα έμπιστοσύνη. Την πρώτη νύχτα δεν αντίληφθηκα τίποτα. Τη δεύτερη, όμως, έκανε θόρυβος βηματών έξω από το περίπτερο, μ' έκανε να πεταχτώ από τόν ύπνο, που είχε άρχισι να με παίρνη. Βγήκα έξω, κρατώντας το δίκαννο, που μου είχε δανείσει ο Φρανσιέ. Η ώρα θάταν τρεις μετά τα μεσάνυχτα. Τό φεγγάρι έλουζε με το φώς του όλη τη λίμνη.

Τότε είδα ένα άφάνταστο πράγμα, που θα έκανε κάθε άνδρωπο ν' άνατριχιάση. Σ' ην έπιφάνεια της λίμνης περπατούσε ένα πλάσμα, που έμοιαζε με άνθρωπο και που φορούσε σάβδανο!...Νά, περπατούσε άπάνω στο νερό και τραβούσε για τόν άντικρινό δαχλύ!...

Ευτυχώς, που δεν πιστεύω στα φαντάσματα. Γι' αυτό, μόλις συνήλθα απ' την κατάπληξι μου, στήριξα την καραμπίνα στόν ώμο και,

σκοπεύοντας το φάντασμα, τού φώναξα:

— Στάσου, αλλιώς θα πυροβολήσω!...

Τό φάντασμα φαίνεται πώς καταλάβαινε τη γλώσσα μου, γιατί άμέσως τάχυνε όσο μπορούσε το περπάτημά του άπάνω στο νερό...

Τότε πυροδόλησα δυο φορές, μά φαίνεται πώς σκόπευσα άσχημα και δεν πέτυχα τό φάντασμα. Εκείνο συνέχισε τό δρόμο του. Δεν άργησε να φτάση σ' ην άπέναντι δαχή, όπου και χάρθηκε μέσα σ' τις καλαμιές.

Όταν, σ' έ λίγο, με τη βοήθεια της βάρκας, έφτασα σ' ην δαχή, έτρεψα στο περίπτερο. Βρήκα εκεί τό Γιοκέλ να κοιμάται ή να κάνει πώς κοιμάται βαθύ. Μά, διασχίζοντας μια άποθηκούλα, πλάι σ' ην κάμαρά του, άνακάλυψα ένα σεντόνι. Οί άκρες του ήταν μωσκεμένες και πάνω του ήταν μπλεγμένα χόρτα και φύλλα από τα καλάμια.

Πρόσταξα τόν παράξενο υπηρέτη να σηκωθή, μά ή ανάγκη, που τού έκανε, δεν έχουσε κανένα φός σ' ην υπόθεσι. Άπεναντίας, τη μτέρδεψε πιο πολύ.

Έκανα λεπτομερείς έρευνες στο εργαστήριό του αλχημιστή!...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Για τό σεντόνι, που οί άκρες του ήταν μωσκεμένες, ο Γιοκέλ ίσχυρίσθηκε, ότι το είχε πλύνει την προηγούμενη μέρα και τό είχε βάλει να στεγνώση κοντά σ' ην λίμνη. Τό σεντόνι, που το είχε κρεμάσει, ήταν χαμηλό, έτσι που οί άκρες τού σεντονιού σερνόντουσαν στα ύψη χόρτα.

Ο άνακριτής, που και σ' αύτόν είπε τα ίδια την άλλη μέρα, θέλησε να κάνει πραγματογνώμονή. Πήγε, λοιπόν, στο μέρος, όπου ο Γιοκέλ είχε κρεμάσει τό σεντόνι του. Εκεί βρήκε ένα σεντόνι τεταμένο από δυο δέντρα, όπου στεγνώναν τα ρούχα τους οί υπηρέτες. Ότα κρέμασε στο σεντόνι αυτό τό σεντόνι διπλωμένο στα δύο, είδε, ότι, πραγματικά, οί άκρες τού σερνόντουσαν καταγής...

Έτσι, ο Γιοκέλ μου ξέσυγε...

Άλλωστε, είχε και τό έλλοθι. Δέ δύσκολόθηκε ν' άποδείξη, ότι τόσο τη βραδυά του έγκλήματος, όσο και τις άλλες, τ' είχε περάσει παίζοντας χαρτιά σ' ένα πανδοχείο, απ' όπου έφυγε σ' ην μία μετά τα μεσάνυχτα...

Ωστόσο, και τό έλλοθι κί- νησε τη δυσπιστία μου. Γιατί, κάθε έλαφρονικό στοιχείο, που παρουσιαζόταν για τό Γιοκέλ, μ' έκανε να τόν υποψιάζωμαι πιο πολύ. Κι' δεν είχα άδικο. Όπως εξακριβώσα, πριν απ' τη δολοφονία, ο Γιοκέλ ούτε τό πανδοχείο αυτό σ' ην άνακάλυψε, ούτε χασοπαίχτης ήταν...

Οί αύτά, δυστυχώς, δεν έμπόδιζαν τό έλλοθι τού Γιοκέλ να διατηρή όλη του την άξία. Μονάχα οι πραγματικές άποδείξεις θα μπορούσαν να τό καταστρέψουν.

Επειδή, λοιπόν, δεν ήξερα τί άλλο να κάνω, έφερα άντρες, που μισοάδειασαν τη λίμνη. Η άποκαλώπι παρουσιάστηκε μόνη της αυτή τη φορά! Μιά διπλή σειρά από χοντρούς πασσάλους, που ή κορυφή τους έφτανε ώς την έπιφάνεια της λίμνης, βεβήκε ριζωμένη στο βυθό της. Οί πάσσαλοι είχαν τοποθετηθή πρό χρόνων, ως ύδατοφράχτης. Και, επειδή δεν άπείχαν πάνω τ' αινάτα πάντως ο ένας από τόν άλλο, μπορούσε βεβαιόσως ένας άνδρωπος, περπατώντας άπάνω σ' ην κορυφή τους, να φαίνεται πώς περπατάει στο νερό.

Ο Γιοκέλ τότε άποφάσισε να διοργανήση την άλχημεία. Είπε, λοιπόν, ότι τη νύχτα του έγκλήματος, περπατώντας άπάνω σ' ην κορυφή τους, είχε πάει στο νησάκι, για να κλείη τα κομμάτια τού γυνυσού. Μά, επειδή ο κύριος του βρισκόταν εκεί και τόν έπαισε έπί αυτούς, τόν δολοφόνησε, νυκίζοντας, ότι δε θα τόν υποψιάζόταν κανείς...

Έτσι—κατέληξε ο φίλος μου ο Μερσερώ—μπορώ να υπερασπηνίσωμαι, ότι τα έβόλα κι' ένώ μια φορά μ' ένα αληθινό φάντασμα!...

ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

ΑΝΑΠΤΗΡΕΣ ΜΕ ΑΣΦΑΛΕΙΑ

Πωλούνται σ' ην αγορά της Νέζας Υόρκης, πρós 50 δολάρια, ο ένας, κάτι γιαντινέικα χρυσό αναπτήρες 18 κορατιών. Σ' ην τιμή τους αυτή συμπεριλαμβάνεται και μια ασφάλεια 2 έτών. Άν δηλαδή, στο διάστημα αυτό, ο άφωραστής τού αναπτήρα τόν άσφαι ή τού τόν κλέψουν, ή άσφαλιστική έταιρεία θα τού πληρώσει την άξία του.

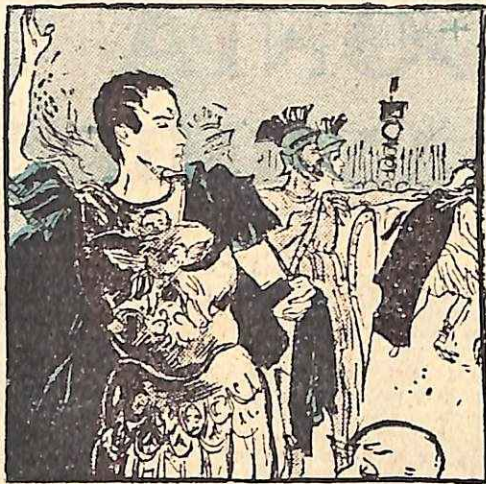
ΚΑΙΣΑΡ
καὶ Κλεοπάτρα

Ἡ μυθιστορηματικὴ ζωὴ τῆς θρυ-
λικῆς βασίλισσας τῆς Αἰγύπτου

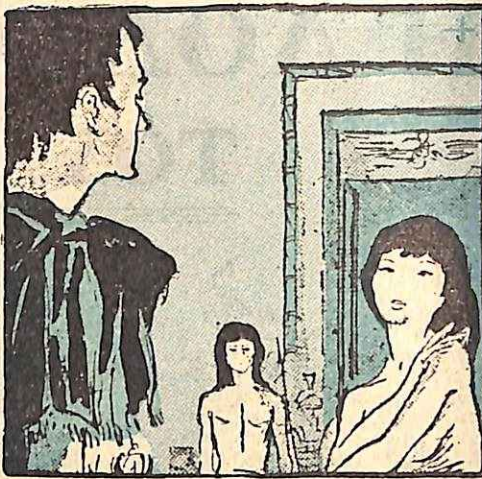
Ο Πασκάλ έγραψε ότι, αν ή μήτη της Κλεοπάτρας ήταν λίγο μεγαλύτερη, θ' άλλαζε ή όηπ του κόσμου. Έτσι ή άλλοιώς, ή θρυλική βασίλισσα της Αιγύπτου προκαλεί πάντοτε τό ένδιαφέρον των ανθρώπων. Η ζωή της Κλεοπάτρας χωρίζεται σε δύο μέρη. Τό ένα αναφέρεται στο ειδύλλιο της με τόν Κάισαρα, πού είχε σκοπό νά την κάνει σύζυγο του και νά βασιλέψη μαζί της πάνω στό μεγαλύτερο μέρος του τότε γνωστού κόσμου. Τό ειδύλλιο αυτό διακόπηκε μέ τρόπο άπροσδόκητο από τή δολοφονία του Καίσαρα. Η Κλεοπάτρα θύ οχιτζ κατόπι μέ όλο τό πάθος και τήν ορμή της φλόγεψ ήδισυνασσίας της στην άγκαλιά του Άντωνίου, πού θά τόν παρασέρνι μαζί της στην καταστροφή.

33 Η Κλεοπάτρα του έζηγνε για ποιά λόγος είχε καταφύγει σ' αυτό το τέκνασμα και του εξιστόρησε τις σκευωρίες των υποπυργών του αβελάρου και συζύγου της, γιά να σφετερισθώ την εξουσία. 'Αλλά τί αξία είχαν τά λόγια και τά επιχειρηματά της; Ο καλύτερος συνηγόρος της ήταν ή ομορφιά της. Μά κι' ή Κλεοπάτρα επίσης, παρά ή μεγάλη διαφορά της ηλικίας που τους χωρίζει - ήταν μόλις 20 χρόνια, ενώ ο Κάισαρ είχε περάσει τά 50 - είχε γοητευθώ από το παράσημο και την εμφάνιση του Ρωμαίου στρατηγού ποτικός και μισθωφόρου της, άλλωστε, 'είχε τό απαγορευτά να κερδίσει την εύνοια του... 'Εκείνις το θάρρος, ή βασιλεία της Αιγύπτου μοιράστηκε τό κρεβάτι του νικητού του Πομπηίου. Η ειδησία αὐτή προκάλεσε σύγχυση και ταρχήσιν στό σπασίμεθο το Διόνυσου. Τήν αὐτή μέρα, ο Κάισαρ κάλεσε το Διόνυσου και τήν έκανε γνωστή τήν απόφασί του: 'Η άδελφή και σύζυγός σου θα έσθαιλιν έφερέξω στην Αιγύπτο μαζί μου... 'Επειδή, όμως, δυσπιστούσε στις εισηγήσεις των συμβούλων του, θα τον κρατούσε σάν όμνηρο στά ανάκτορα. Ο Διόνυσος, που ήταν τότε δεκατρίαν χρόνων, αναγκάστηκε να υποταχθώ στή θέληση του κατακτητή. Ο αιγυπτιακός στρατός, όμως, περίφοβηγε από παντού την 'Αλεξάνδρεια, κι' ή θέσι των Ρωμαίων μπορούσε να γίνη από τήν μιή στιγμή στην άλλη πολύ επικίνδυνη.

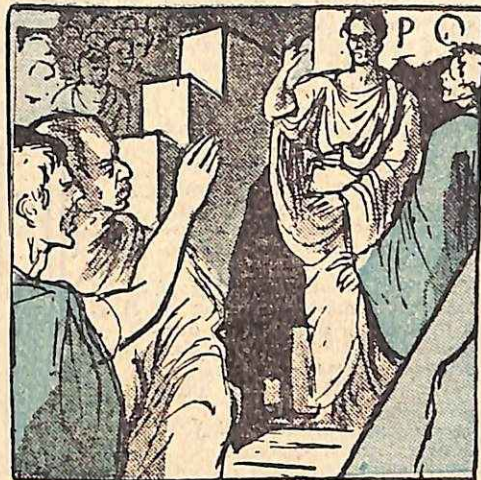
1 Μετά το θάνατο του Πολεμείου Αιλήτου, το έτος 51 π.Χ. ανέθηκε στο θρόνο της Αιγύπτου η κόρη του Κλεοπάτρα μαζί με το νεώτερο αδελφό της Διόνισο, που τηνปกครอง ταχικά ως χώρα της, σύμφωνα με τα πικρατοδικαστικά κριτήρια της Φαραώ. Ήθιμα. 'Αλλά μία αούληκη συνομοσία την ανάγκασε το έτος 48 να φύγει στη Συρία. 'Εκει συγκεντρώσε στρατό από μισοβοφούς για ν' ανακτήσει το θρόνο της. 'Ο Διόνισος πήγε να την περιμένει, κεφαλής του στρατού του, στο Πηλούσιο πεδίο. 'Αλλά, ζαφνικά, κατέρυγε εκεί ο Πομπήιος, που είχε νικήσει από τον Κάισαρα στα Φαράσια, ζήτωντας υποστήριξη και προστασία. Μα ο Διόνισος έβαλε τους ανθρώπους του να τον δολοφονήσουν, για να φανή ευχάριστος στον Κάισαρα. Στις 2 'Οκτωβρίου του έτους 48, ο 'Ιούλιος Κάισαρ έφτασε στην 'Αλεξάνδρεια με 15 γαλέρες, 3200 πεζούς και 800 ιππείς, που είχε πάρει μαζί του, για να καταδιώξει τον Πομπήιο. 'Ο ουρνούος του Διόνισου Θεόδωτος του παρουσίασε τότε το κεφάλι και το δαχτυλίδι του Πομπήιου. 'Αλλ' ο Κάισαρ γύρισε με φρίκη το κεφάλι του. 'Εκίνησα τον ένδοξο Πομπήιο, έσεις, όμως, τον δολοφονήσατε! φώναξε. 'Ηταν ένας μεγάλος Ρωμώιος ο Πομπήιος, αλλά δολοφονήθηκε από δούλους σαν και σάς. Διέταξε καταπνίγει να σταυρώσουν τον Θεόδωτο και άνιγειρε στην 'Αλεξάνδρεια ένα μεγαλοπρεπές μνημείο προς τιμήν του ήττημένου του Φαρσάλου. 'Η λύπη του για το φρικαλέο θάνατο του Πομπήιου ήταν μεγάλη. 'Εκράψε μπροστά στο νεκρό του.

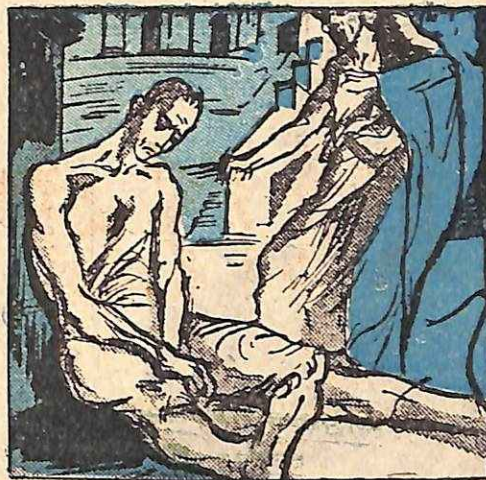
22 Ὁ Καίσαρ κάλεσε τὸν Διόνυσον Πτολεμαῖο καὶ τὴν Κλεοπάτραν νὰ παρουσιάσουν μπροστά του, γιὰ νὰ εἰδῇ τὴν μεταφύλαξίν του. Ὁ Διόνυσος ἔτρεξε, κίευσός τὴν πρόσκληση. Ἄλλ', ἔφερε μαζί του 20.000 στρατιῶτες, ποὺ περικύκλωσαν τὴν Ἀλεξάνδρεια. Ἡ Κλεοπάτρα, ὡς, προήχθηκε δὲ ὁ ἀδελφός της υποπόριζε νὰ τὴν δολοφονήν κ' ἡ παρὰ αὐτὴν νὰ πᾶν κρυφὰ στὴν Ἀλεξάνδρεια. Ὁ Ἕλληνας δάσκαλος τῆς Ἀπολλοδώρου, ποὺ ἦταν ἀληθινὸς κολοσσός, τὴν ὀδήγησε ἐκεῖ μὲ μίαν θώρακα. Ἀποθεώσθησαν σὲ μίαν ἔρημη ἀκτὴ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μπήκαν στὸ ἀνάκτορο ἀπὸ μίαν πόρτα ποὺ ἦταν ἀφύρρητη. Ὁ Ἀπολλώδωρος εἶπε κρυφί, στὸ μεταξύ, τὴν Κλεοπάτρα μέσα σ' ἓνα θαρρὺ φορτίο ἀπὸ τάπητες, ποὺ ζήτησε νὰ τοὺς δείξῃ στὸ Ρωμαῖο στρατηγό. Ὅταν βρέθηκε μπροστά του, ξεδιπλώσε τοὺς τάπητες καὶ τότε μὲ χαριτωμένη νέα ἐπὶ πρόβαλε ἀπ' αὐτοὺς. Το κορίττι τῶν φάνταζε ὑπερποχὸ κάτω ἀπὸ τὰ ἀρχαγοφάντοια πέπλους ποὺ τὴ σκέπαζαν. «Αἶε! Ἰούλει Καίσαρ, ἡ βασιλίσσα τῆς Ἀλύπτου Κλεοπάτρα, τὴν τὴν κάλεσες νὰ παρουσιαστῇ μπροστά σου, σὲ χοιρετὰ!» Ὁ Καίσαρ κύτταξε παρανεμνόμενος, ἀλλὰ καὶ γοητευμένος μαζί, τὴ μικρὴ σειρήνα. Εἶχε καὶ παρανεμένη ὀμορφιά, ποὺ τὴν ἔκανε μεγαλότερη τὸ ἀδύναστον ἐλέμημα τῆς κ' ἡ παιχνιδιάρικη ἔκφρασι ποὺ εἶχε τὸ πρόσωπό της. Ὁ Καίσαρ εἶχε γνωρίσει ἀναρίθμητες γυναῖκες ὥς τότε. Ἀλλ' ἡ μικρὴ βασιλίσσα τῆς Ἀλύπτου δὲν ἐμοιασε μὲ καμμία. Τὰ μάτια του καθρέφτιζαν τὸ θαυμασμό καὶ τὸ πόθο.

6 Ἡ Κλεοπάτρα ἔτρεμε γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Καίσαρος. Διάφορα δυσάρεστα σημάδια ἐνόησαν τοὺς φίλους τῆς. Μία μέρα, ἕνα κοπάδι ἀπὸ ἑκατὸ καὶ πλέον κοράκια στρίφωριζε κἀμπύριζε ὅρα πάντα ἀπὸ τὸ Φόρουμ. Ἡ Κλεοπάτρα παρακάλυσε τὸν Καίσαρα νὰ γυρίσουν στὴν Αἴγυπτο, ὅπου ἡ ζωὴ τοῦ θὰ ἦταν περισσότερο ἀσφαλισμένη. Ὁ Καίσαρ ἔλασε δὲς λίγο ἕνα γραμματὸ πὺλ τὸ ὑπόφαρε δὲς δασκαλοὺς τῆς ρητορικῆς Ἀρτεμίδωρος ὁ Κνίδιος. Τὸ γραμματὶ ἔλεγε: «Καίσαρ, φυλάξου ἀπὸ τὸ Μάρκο Βρούτῳ. Μὴν ἐμπιστευέσαι τὸν Κάσσιο. Μὴν πλησιάζεις τὸν Κάσκα. Μὴν ἀκοῦς τὸν Τρεβόνιο. Πρόσεχε πολὺ τὸν Μέτελλο Κίμπερ. Ὁ Ἄκιος Βρούτῳς δὲν εἰς ἀγαπᾷ. Προσεβάλες τὸν Γάιο Λιγάρκιον. Ἄν δὲν εἶσαι ἀθάνατος, πρέπει νὰ φυλάχῃς». Ὁ Καίσαρ, ὅμως, δὲν πῆρε καμμιὰ προφύλαξι. Καὶ σὺς 15 Μαρτίου τοῦ ἔτους 710 ἀπὸ κτίσεως Ρώμης (44 π.Χ.), ἀποφασίσει νὰ πάη, ὅπως ἔκανε πάντα, στὴ συνεδρίασι τῆς Συγκλήτου. Τὸ πλῆθος εἰς τὴν ἀπλημυρίσει τοὺς δρόμους ποὺ ὀδηγοῦσαν ἀπὸ Καπιτώλιον. Ὁ Καίσαρ προχωρεῖ ἑφιππῶς. Μπροστὰ στὴν εἰσοδὸ τῆς Συγκλήτου ἀνεγνώρισε τὸ μαντί, ποὺ τοῦ εἶχε μιλήσει ἄλλοτε. «Ἐφτάσαν οἱ ἴδεις τοῦ Μαρτίου», τοῦ λέει εἰρωνικά. — «Ναί, ἀλλὰ δὲν πέρασαν ἀκόμη», τοῦ ἀπαντᾷ ὁ γέρος. Ὁ Καίσαρ μπαίνει στὸ μέγαρον τῆς Συγκλήτου. Οἱ συγκλητικοὶ τὸν υποδέχτηκαν μὲ ἐπεφύκησαν. «Ὅλοι ἔτρεμαν μπροστὰ τοῦ καὶ προσταθούσαν νὰ τοῦ ἐκδηλώσουν τὸ σεβασμὸν καὶ τὴν ὑπαγῆν τούς μὲ ταπεινῆς κολακειῶς καὶ δουλικῆς ὑποκλίσεως.

7. Ὁ Κάισαρ κάθισε πάνω στο χρυσό θρόνο του. «Ποία είναι τά λαή, πού τῶ Κάισαρ καί ἡ Σὺγκλη-
τός του, πρέπει νά διορθώσῃ;» ρώτησε. Ὁ προχώρη-
σε τότε ὁ Μέτελλος Κίμπερ, πού τὸν ἀδελφὸ του
Πομπήλιος εἶχε ἐξορίστῃ. «Παντοῦναμε καὶ κρα-
ταῖοις τῆς Κάισαρ, εἶπε, γονατίζοντας, ὁ Μέτελλος
Κίμπερ, σὲ προσκυνεῖται ταπεινά.» «Σὲ προσβο-
δοῦ, Κίμπερ, οἱ δὲν εἶμαι τόσο ἀνόητος γιὰ νὰ
μοὺ κάνουν ἐντύπωση ὁ ὑποκλίσεις κ' ὁ γονυκλι-
σεις σου, τοῦ ἀπάντησε ὁ Κάισαρ. Μαθε, οἱ δὲν
εἶμαι ἄδικος κ' ὅτι ἐξώρισα τὸν ἀδελφὸ σου, γιὰτὶ
ἔπρεπε νὰ τοὺ κάωμ.» Ὁ Μέτελλος Κίμπερ ὑψίσε
τότε σ' ἐκείνους, πού τὸν περιστοιχίζαν. «Δέν ὕ-
παρχει ἀνάμεσόν σας κανεῖς, πού ἡ φωνή του νὰ
εἶναι πιὸ ἐχρηστικὴ στὸν Κάισαρα, γιὰ νὰ ὑπο-
στηρίξη τὴν ὑπόθεσι τοῦ ἀδελφοῦ μου;» ρώτησε.
Προχώρησε ἀμέσως ὁ Μάρκος Βρούτος. «Φίλων το
χέρι σου καὶ σοὺ ζητάω χάρι γιὰ τὸν Πομπήλιο
Κίμπερ;», εἶπε. Ὁ Κάισαρς πλησιάζε ἐπίσης. «Ἐ-
λεος γιὰ τὸν Πομπήλιο Κίμπερ!» εἶπε. «Ἀποφα-
σίσα νὰ ἐξώρῃς τὸν Πομπήλιο Κίμπερ καὶ δὲν θ'
ἀλλάξω τὴν ἀπόφασί μου», ἀπάντησε ὁ Κάισαρ.
Οἱ ἄλλοι συνωμοτῆς περικύκλωσαν ἐπίσης τὸν Καί-
σαρα. «Πισώ!» κράυξασε ὁ δικτάτωρ. Τὴν ἰδίᾳ
στιγμῇ, ὁ Κάσα ἐθῆγαι τοὺ ἐγγεγραμμένο του. «Σί-
δερο, μίλησε γιὰ μένα;», εἶπε. Αὐτὸ ἦταν τὸ σύν-
θημα τὸν συνωμοτῶν, πού κατάλαβαν ἀμέσως ὅτι
εἶχε φτάσει ἡ στιγμή τῆς δράσεως κ' ἐτοιμάσθη-
καν νὰ ἐκτελέσουν τὸ ρόλο του ὁ καθένας. Σὲ
λίγο ἓνα ἀποτρόπαιον ἐγκλημα θὰ ἔλυε τὸ δράμα
πὺρ ζώσε ἡ ρωμαϊκὴ αὐτοκρατορία.

Β Ὁ Κάσκα πλήρωσε τὸν Καισαρὰ στὸν τράχηλο. Οἱ ἄλλοι συνωμότες ρίχτηκαν ἐπίσης πάνω του μὲ τὰ ἐγχέριδιά τους. Ὁ Καισαρ προφάτως, ὡστόσο, νὰ ἐγάλει ἕνα ἐγχέριδιό κι' ἀμυνταί σάν ἀλιοντάρι. Οἱ συνωμότες, πάνω στὸν παροξυσμὸν τοῦ χτυπᾶνε τὸ κενὸ καὶ πολλὰς φορές πληγώνουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ὁ Καισαρ, μὴ οὐ ποὺ εἶναι πληγνόμενος στὴν πλάτη, στὴ μασχάλι, τὸν πρόσωπο καὶ στὰ χέρια καὶ χάνει ἀρθρὸν αἷμα ἀπὸ τὴς πληγῆς του, ἀμυνταί πάντα. Ἀλλά, τὸν τέλος, σωρίζεται κάτω. Ὁ Μάρκος Βρούτος σηκώαντε τότε τὸ ἐγχέριδιό του. «Καὶ σὺ, τέκνον Βρούτε;» τοῦ λέει ὁ ἐτοιμοθάνατος. Σκεπάζει ταυτοχρόνα τὸ πρόσωπο μὴ τὴν θένειν του καὶ δεχεται τὸ χτύπημα τοῦ Βρούτου στὴ κοιλιά. Οἱ ἄλλοι συνωμότες τὸν χτυπᾶνε ἐπίσης σάν λυσσοσάμενοι. Ὁ Καισαρ σωρίζεται νεκρὸς στὴ δάσι τοῦ ἀγλάματος τοῦ παλαιοῦ ἀντιπάλου, τοῦ Πομπηίου. Οἱ συγκαλητικοὶ ἔφυγαν τρομαγμένοι κι' οἱ συνωμότες νόμιμον πῶς εἶναι κύριοι τῆς καταστάσεως. Τρέχουν τότε στὸ Φόρουμ καὶ μιλᾶνε στὸ λαό, προσπαθώντας νὰ δικαιολογήσουν τὸ ἐγκλήμα τους. Ὁ ὠραίος Μάρκος Ἀντώνιος, ἀνήψιος τοῦ Καισαρος, ζητεῖ τὴν ἀεὶα νὰ κηρύξῃ τὸ θεῖο του καὶ ἐκφώνει τὸν ἐπικυβδεῖο, ἐξέμοντας τὴς ἀρετὰς καὶ ἀπαριθμῶντας τὴς νίκης του. Ὁ λόγος του προκάλεσε στὴν ἀρχὴ ἐκπληξί. Κατόπιν ταραχὴ καὶ σύγχυσι. Ἦταν σὰν οἱ Ῥωμαῖοι πολῖτες νὰ καταλθεῖσαν ξαφνικά πόσο μεγάλος ἦταν ἐκεῖνους ποῦ εἶχε φύγει. Ποιὸς δὲ διοικεῖς τώρα τὴν ἀπέρτατη αὐτοκρατορία;

4. Ο στρατός του Διόνυσου Ἀκύλας, αποφάσισε να ἐπιτεθῇ ἐναντίον τῶν Ρωμαίων, γιὰ νὰ ἀπλευρώσῃ τοῦ μικροῦ βασιλῆα. Ἄλλ', ὁ Κάισαρ τὸν πρόβλεψε μετὰ μιὰ κεραυνόθελο ἐνέργεια. Διέταξε νὰ πυρπολήσῃ τὸν αἰγυπιακὸ στόλο, ποῦ ἦταν ἀγκυροβολημένος στὸ λιμένα τῆς Ἀλεξάνδρειας. Ἐπέπεσε κατόπιν ἀφηνιαστικὰ ἐναντίον τῶν αἰγυπιακῶν στρατευμάτων νὰ τὰ διασκόρπισε. Ἀπὸ τὴ στιγμή, αὕτη, πτόμεινε ἀπόλυτος κύριος τῆς Αἰγύπτου. Ἡ Κλεοπάτρα ποῦ ἔδωκε ἀργότερα ἓνα γιόφ, ποῦ τὸν ὠνόμασε Καισαρίωνα. Ὁ Κάισαρ, ἀφού ἐξασφάλισε τὴ ρωμαϊκὴ κυριαρχία στὴν Αἴγυπτο, ἐξανθήρηνε στὴ Ρώμῃ, ὅπου ἔγινε δεκτὸς ἐκ μεγάλης τιμῆς. Τὸν ἔπόμενον χρόνὸ πῆγε νὰ τὸν ἔρῃ καὶ ἡ Κλεοπάτρα, ποῦ συνοδεύεσταν ἀπὸ τὴν ἑρμηνεῖα Κλεοπάτρα, τὸν ἀδελφὸ καὶ σύζυγὸ τῆς Διόνυσου Πτολεμαίου καὶ πολυπύρηνον ἀκολουθεῖ. Ὁ Κάισαρ τὴν ἐγκατέστησε καὶ ἀπολυτέλει μεγάλου καὶ σινοῦσε μαζί τῆς, ἀδικοφρονῶντας γιὰ τὰ παράνομα τῆς σινοῦτος τοῦ Καίτη καὶ καὶ τὰ σχολία τοῦ ρωμαϊκοῦ λαοῦ. Πῆγε κατόπιν στὴν Ἰσπανία, γιὰ νὰ πολεμήσῃ τοὺς γιουιοὺς τοῦ Πομπηίου, ποῦ εἶχαν συγκεντρώσει ἐκεῖ πολυάριθμα στρατεύματα. Ὁ μεγαλοπρόσθερ ἀπ' αὐτοῦς, ὁ Σεξτός, ἦταν ἄλλοτε γνωστότερος φίλος τῆς Κλεοπάτρας. Γύρω ἀπὸ τοὺς γιουιοὺς τοῦ Πομπηίου εἶχαν συγκεντρωθῇ ὅλοι οἱ δυσσεπτεμένοι.

5 Γυρίζοντας από την Ισπανία, όπου κατατρόπω-
σε τους αντίπαλους του, ο Κάισαρ εξεβίβησε κα-
τά την παράδοση, με διδύχη, τη σύζυγό του
Κλεοπατρία και να συζεύχουν στην Κλεοπάτρα.
'Αλλ' ήξησαν παν πολλοί οι δυσαρσένειοι ενάντιον
του. Τον κατηγορούσαν ότι ήθελε να γίνη αυτοκρά-
τωρ ή τι ήθελε να μεταβάλη τη Ρώμη σέ αποίκια
της Αιγύπτου. 'Η Κλεοπάτρα, που μέγαβε από τους
ανθρώπους της την εναντίον του κατηγορία, τού
αντιστάθηκε να προσέξη. «Τό μίσος τών φθονερών
είναι τό αλάτι της επιτυχίας», της απαντούσε.
Μία μέρα που περνούσε με τη συνοδεία του από
κάποιο δρόμο της Ρώμης, ένας γέρος στάθηκε
μπροστά του. Ήταν ένας μαντής. «Κάισαρ, τού
είπε, φυλάζου από τίς "Ιδεις του Μαρτίου". 'Ο πιο
λυσσασμένος αντίπαλος του Καίσαρος ήταν ο Μάρ-
κος Βρούτος, ο άνθρωπος που τον αγανατούσε πε-
ρισσότερα από όλους. Ο Βρούτος ήθελε πώς ή μη-
νία του Βρούτου είχε κληρονομήσει άλλοτε με τούς
Καίσαρα, που ήταν ο πατέρας του Βρούτου, που
ανέκη στην παλιά αριστοκρατία της Ρώμης, που
έμενε πιστή στη δημοκρατική παράδοση. Κι, άλλοι
Ρωμαίοι πατριότιμοι ήσαν σύμφωνα μαζί του ότι έ-
πρεπε να δολοφονήσουν τον δικτάτορα μέσα στην
ιδία τη Σύγκλητον. Οι συνωμότες συνέρχονταν συ-
χνά και καταστράωναν τά σχέδιά τους για την
βίαιη ανθρωπότη της τυραννίας του Καίσαρα.

9 Δείχνει κυτόπιν τὸ γεμάτο πληγῶν σῶμα τοῦ Καίσαρα καὶ κατόχροντα διαδέχεται τὴν διαθήκη του. Ὁ Κάσαρ κληρονομᾷ ἐκ καθέ Ρωμαίου πολίτη 15 δραχμῶν καὶ παραχωρεῖ τὸν κήρυκα καὶ τὰ κτήνη του, γιὰ νὰ ἐκτελεσθῶν ἐκ δημοσίου περὶ πάντων. Τὸ πλήθος κλαίει τότε τὸν Καίσαρα καὶ καταρτίζει τοὺς βολοφώνους, τοὺς ποὺ φεύγουν κρυφὰ ἀπὸ τὴν Ρώμην μαζί με τοὺς ἀπαθούς τους, γιὰ νὰ σωθῶν. Οἱ ἐξαγριωμένοι φίλοι τοῦ Καίσαρος παραδίδουν στὶς φλόγες τὰ πτώματά τους. Ἐνός καινούργιους ἐμφύλιος πόλεμος ἀρχίζει. Ὁ Μάρκος Ἀντώνιος συγκροτεῖ μαζί με τὸν γιό του γιὸ τοῦ Καίσαρα Ὀκταβιανὸ καὶ τὸν Αἰμίλιο Λέπιδο ἑνα τρισυμβέριο, ποὺ παίρνει σὰ χέρια του τὴν ἔξουσια. Στὴν ἐπακολούθησάσα διανομή τοῦ κράτους, ἡ Ἰταλία περιέρχεται στὸν Ὀκταβιανό, ἡ Ἀφρική στὸ Λέπιδιο καὶ ἡ Ἀνατολή στὸν Ἀντώνιο. Στὸ μεταξὺ, ὁ Βρούτος, ὁ Κάσιος καὶ οἱ ἄλλοι ἀνομοῦτες ἐχθροὺν καταφύγουν στὴ Μακεδονία, ὅπου δὲν ἀργοῦν νὰ συγκεντρώσουν σημαντικὰ στρατεύματα. Συναγεργάζει ἐπίσης μαζί τους ὁ Σέξτος Πομπήιος, ποὺ ἔχει ἀνασυγκροτηθῇ τὸ σὸλό τοῦ πατέρα του καὶ ἔξουσας μετὰ αὐτὸν τὴν ἀνατολικὴ Μεσόγειο. Ἡ σύγκρουσις μετὰ τῶν δύο ἀντιπάλων παρατάξεων ἐπικρατεῖται. Καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ διαβέθουν σημαντικώτατες δυνάμεις.

10 Ἡ Κλεοπάτρα, μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ Καίσαρος, διατίθηται νὰ ἐναυαγισθῇ στὸν Ἀντικλιν μαζὶ μὲ τὸν γιό τοῦ Καίσαρος. Ἐπωφελημένη ταύτοχρονα ἀπὸ τὴν ἐπελθούσαν ἀναταραχὴ, γὰρ νὰ ἐκπληρωθῇ τὸν ἀδελφὸ καὶ καὶ οὐκ ἐπὶ τῆς πονηρίας τοῦ τὸν δολοφονήσαντα. Βασίλειά τῶρα σὺν ἀπλήτῳ κυρίαρχος. Ἀλλ' ἡ καρδιά της εἶναι ἐκεῖ ἀπὸ λύπη. Ἐχάσεν τὸν ἀγαπημένον, τὸν πατέρα τοῦ παιδιού της, τὸν μέλλοντα συζύγου της. Τὰ μεγαλεπήθελα σχέδιά της σωφίστηκαν σ' ἐρείπια. Ἀφιερώσει ὅλες τίς φροντίδες της στὸν Καίσαριν, πού προσπαθεῖ νὰ πείθῃ τοὺς Ρωμαίους νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν σὺν γιῷ τοῦ Καίσαρος. Χρίζει ταύτοχρονα στὴν εἴσοδον τοῦ μῆενος τῆς Ἀλέξανδρου, εἰς ἡμέραν μεγαλότροπον τέμενος, τὸν Καισαρειον, πού τὸ ἀφιερώνει στὸν Καίσαρα καὶ στὸν Καισαρίωνα. Εἶναι ὁ ναὸς τῆς Ἀναμνήσεως καὶ τῆς Ἐλπίδος. Ἡ πρώτη φροντίδα τοῦ Ἀντωνίου καὶ τοῦ Ὀκταβίου εἶναι νὰ καταστρέψουν τὸ στρατὸ τοῦ Βρούτου καὶ τοῦ Κασσίου. Ἡ συνάντησις τὸν ἀντιπάλων στρατῶν ἐγένετι τῇ 5ῃ ἡμέρᾳ πρὶν ἀπὸ τὴν 18εσ τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ ἐτους 712 ἀπὸ κτίσεως Ρώμης στὴν πεδιάδα τῶν Φιλίππων, κοντὰ στὴ Θεσσαλονίκην. Τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς μάχης ὑπερίσχυον οἱ δημοκρατικοί, πού διασκορπίσθησαν τὸ στρατὸν τοῦ Ὀκταβίου. Ἡ μάχην συνεχίζεται.

11 Ὁ Ἀντώνιος με μιά θυελλώδη ἐπιθεσί κατόρθω-
σάν, ἡττα τὸν εἶναι πλήρης. Ὁ Μάρκος Εὐρώ-
πῳ, ὅταν εἶδε ὅτι ἡ τελευτή ἐλθεῖν ἐξέ-
θη, διέταξε ἵσχυρὰ πρὸς τὴν ἀντιπρὸς τὸν Στράτων ἐν
κρατήσῃ τοῦ εἴφους τὸν σὺ σταθερὸν χερὶ. Ρίχτην
κατόπιν πᾶν τὸ αὐτό. Ἡ λεπίδα τοῦ εἴφους διε-
πέρασε τὸ στήθος τοῦ καὶ δῆλκῃ ἀπὸ τὴν πλάτη.
Ὁ Κάσιος, εὐτυχέστερος ἀπ' αὐτὸν, εἶχε σκοτω-
θῇ στὴ μάχῃ. Μαζὶ τὸν πᾶσαν ἡ ῥωμαϊκὴ
δημοκρατία. Ὁ Ἀντώνιος, ὁ κύριος συντελεστής
τῆς νίκης, εἶναι πιά ὁ ἀνώτατος διατηρῆς τὸν
πραγματὸν τῆς ἀπέναντι ῥωμαϊκῆς αυτοκρατο-
ρίας. Βρίσκεται τώρα σὰν παρὸν τὸν χρόναι.
Ἐχεῖ διαφορὰ προσώπου, ἀλλήλων παρὰ σῶμα καὶ
θυελλώδη ἰδιουσυγκρασία. Ἡ ὑπεροχὴ τοῦ ἀπέναν-
τι τοῦ νεαροῦ καὶ ἀσθενικοῦ Ὀκταβιανῷ εἶναι ἀ-
ναμφισβήτητη. Ἐνὸς ὁ Ὀκταβιανὸς ξαναυρῖζει
στὴν Ἱταλία, ὁ Ἀντώνιος θιγνῆναι ἐν ἐπισκεφθῇ
τὴν πλοῦσι καὶ παραμυθία Ἀνατολῇ, ποῦ εἶναι
τὸ θαλάσιον τοῦ. Τὸν συνοδεύουν ἕνα πλήθος ἀπὸ
γελοιοποιῶν, μουσικοῦν, χορευτῶν, κωμῳκῶν,
διασχίει μαζὶ τὸς τὴν Φρυγίαν καὶ τὴν Καππαδο-
κίαν, ὅπου ὁ ὀφθαλμοῦν γυναικῆς πέρτουν σὰν πό-
δια τοῦ. Παντὸν τὸν ὑποδέχονται σὰν θεοῦ.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια,

Η μεγαλύτερη διασκέδασι για το Γιάνος Φλές είναι το σκάκι.

ΤΟ «ΠΑΙΧΝΙΔΙ» ΤΟΥ ΜΥΑΛΟΥ»

Σκακιστές που παίζουν με 52 αντιπάλους και με κλειστά μάτια

Η «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ» του κινδύνου. «Επρεπε να κάνω ό νένος μία κίνηση, για να τη γλυτώσω...» Έκλεισε τα μάτια του και συγκεντρώθηκε, χλωμός, με τα χείλη σφιγμένα...

Οι γιατροί, που τον παρακολουθούσαν, παρατήρησαν, ότι η «πίστις» του ανέβαινε επικίνδυνα. Ήταν έτοιμοι να του συστήσουν να πάψει να σκέπτεται έτσι έντατικά, όταν, ξαφνικά, φωτίστηκε το πρόσωπό του.

— D 4 — d 7... ψιθύρισε στο μικρόφωνο.

Τα λατινικά αυτά ψηφία κι' οι αριθμοί, που σήμαιναν στη διεθνή γλώσσα του σκακιού μία ώριμη μετακίνηση, σώσανε τη «βασίλισσα» του νέου, την 11η ώρα του παιχνιδιού.

Ο σκακιστής, που έδωσε αυτή την οδηγία, ήταν ο Γιάνος Φλές, ένας Ουγγρος 28 χρονών. Κι' έπαιζε σκάκι με 52 αντιπάλους συγχρόνως, χωρίς μάλιστα να βλέπει τις σκακιέρες! Ο εκπληκτικός αυτός αγώνας έγινε σε μία πελώρια αίθουσα της Βουδαπέστης.

Οι παίκτες — 51 άντρες και 1 γυναίκα, όλοι άριστοι σκακιστές — κάθονταν στη σειρά πίσω από ένα μακρύ τραπέζι και κτύπαζαν τον τοίχο, που τους χώριζε απ' το Γιάνος.

Η παρουσία των γιατρών ήταν απαραίτητη, γιατί ο άδλος του Γιάνος απαιτούσε τεράστια πνευματική προσπάθεια. «Επρεπε να θυμάται διαρκώς τις θέσεις 1.664 «κομματιών» σε 52 σκακιέρες, και περί τις 3.000 κινήσεις, που είχαν γίνει ως τότε.

Τού λέγανε κάθε φορά την κίνηση, που έκανε ο κάθε αντίπαλός του, κι' αυτός έδινε σχεδόν άμεσως οδηγίες για τις δικές του κινήσεις, που τις εκτελούσε, για λογαριασμό του, μία διεθνής επιτροπή διαιτητών.

Σ' όλο το διάστημα του αγώνος, γίνανε μόνο τέσσερα διαλείμματα, 10 λεπτών το καθένα. Τελικά, ο Γιάνος κέρδισε ένα καινούριο παγκόσμιο ρεκόρ: Σε 12 ώρες, νίκησε τους 31 απ' τους αντιπάλους του, νικήθηκε από τους 3 και δεν αποτελείωσε το παιχνίδι με τους υπόλοιπους 18.

Το περίεργο είναι πως ο Γιάνος δε διακρίνεται για εξαιρετικές πνευματικές ιδιότητες. Έργάζεται σαν υπάλληλος, σε κάποιο μικρό γραφείο, κι' ο προιστάμενός του λέει:

— Τό κακό με τό Γιάνος είναι, ότι ξεχνάει το κάθε τι! Δεν έχει καθόλου καλή μνήμη.

Νά πως εξηγεί ο ίδιος την ικανότητά του να παίζει σκάκι χωρίς να βλέπει:

— Δεν απομνημονεύω τα πράγματα, που θέλω να θυμηθώ. Τα «φωτογραφίζω» απλώς μέσα στο νου μου, ταξινομώ τη φωτογραφία τους και την παίρνω απ' το αρχείο του μυαλού μου, όταν τη χρειαστώ.

Ένας ψυχολόγος δίνει σχετικά την εξής εξήγηση:

«Υπάρχει η θεωρία, ότι γεννιόμαστε όλοι με μία φυσική και έμφυτη «φωτογραφική μνήμη». Άλλα το χάρισμα μας αυτό χάνεται σιγά-σιγά, γιατί το πνίγουν οι άλλες λειτουργίες του εγκεφάλου».

Ένας Άγγλος σκακιστής έπαιζε με 20 αντιπάλους συγχρόνως, έχοντας τα μάτια του δεμένα και αδειάζοντας συγχρόνως αρκετές υποτίλεις ούσκυ! Όταν τον ρώτησαν δε πως κατόρθωνε να θυμάται τόσα παιχνίδια μαζί, απάντησε:

— Πώς τα θυμάμαι, λέτε; Μα τό δύσκολο είναι... να τα ξεχάσω!

Κάποιοι γνωστός θεατρικός συγγραφέας είχε πη άλλοτε, ότι «η ζωή είναι τόσο σύντομη, ώστε δεν επιτρέπεται να τη σταματούμε παίζοντας σκάκι».

Σήμερα όμως — ίσως γιατί έχει παραταθεί πολύ ο μέσος όρος διαρκείας της ζωής — αυξάνει ολοένα ο αριθμός εκείνων, που διαλέγουν το σκάκι για αγαπημένη τους ψυχαγωγία. Αυτό φανερώνει τουλάχιστον μία πρόσφατη παγκόσμια στατιστική.

Μέσα στα 6.000 χρόνια της Ιστορίας του σκακιού, υπάρχουν άπειρα ανέκδοτα, σχετικά μ' αυτό το παιχνίδι.

Έτσι, τό έτος 1027, ο βασιλιάς της Δανίας Κανούτος έπαιζε σκάκι με κάποιο Δανό κόμητα. Κι' έπειδή ο αντίπαλός του δεν τού επέτρεψε ν' ανακαλέσει μία λανθασμένη κίνηση, που είχε κάνει, ο Κανούτος τόν δολοφόνησε!

Άλλα κι' ένας Κινέζος αυτοκράτορας αποκεφάλιζε τους άτυχους, που τόν κερδίζανε στο σκάκι.

Ο Ναπολέον διέθετε ώρες ολόκληρες για να σκεφθί μία δύσκολη κίνηση του σκακιού, σά να προετοίμαζε μία πραγματική μάχη.

Ο βασιλιάς 'Αμπντούλάχ της 'Υπεριβορίας είχε προσθέσει στα κλασικά «κομμάτια» της σκακιέρας του μερικά αεροπλάνα και μία ατομική βόμβα!

Ο Φρειδερίκος ο Μέγας υποτίρηζε κάποτε, ότι μπορεί όποιοςδήποτε να παίξει σκάκι με δεμένα μάτια, φτάνει μόνο να εξασκηθί σ' αυτό. Φαίνεται όμως ότι, παρ' όλες τις προσπάθειές του, δεν τα κατάφερε ο ίδιος, και γι' αυτό... απαγόρευσε, επιτέλους, το σκάκι στο παλάτι του!

Ο Χόμφρεϊ Μπόγκαρτ εύχαριστήσαν ιδιαίτερος να παίζει σκάκι με τα μάτια δεμένα, αλλά μ' ένα αντίπαλο μονάχα. Ένώ ο 'Αργεντινός σκακιστής Νάιντορφ αντιμετώπιζε κάποτε, μ' αυτό τόν τρόπο, 45 σκακιστές μαζί!

Οι ψυχίατροι χρησιμοποιούσαν άλλοτε το σκάκι με δεμένα μάτια, σά θεραπευτικό μέσο. Όταν, λοιπόν, πρελάθηκε κάποιος Αυστριακός κόμης και τόν κλείσανε οι δικοί του στο ψυχιατρείο, οι γιατροί αποφάσισαν να εφαρμόσουν αυτή τη μέθοδο. Αναθέσανε δηλαδή σ' ένα φτωχό φοιτητή, άριστο στο σκάκι, να παίζει με τόν άρρωστο, τους, επί πολλές ώρες κάθε μέρα.

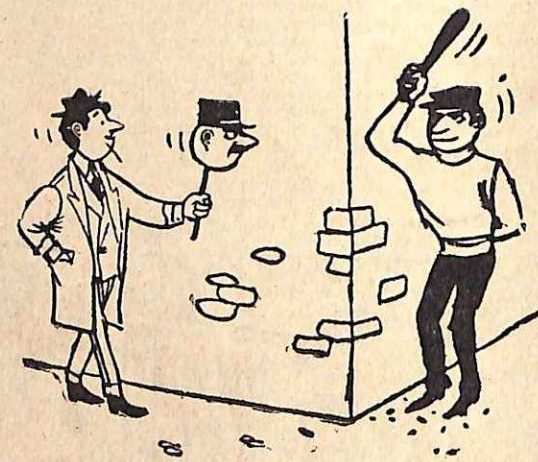
Και τό αποτέλεσμα τούς δικαιώσανε: Έπειτα από λίγα χρόνια, ο κόμης ξαναβρήκε τά λογικά του... πρελάθηκε όμως ο δυστυχισμένος φοιτητής!

ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ ΚΑΙ ΞΑΝΑΠΕΘΑΝΕ

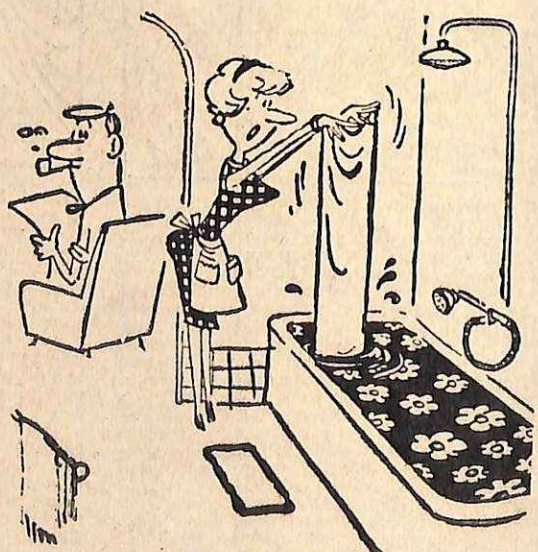
Στό Παρίσι, οι συγγενείς κάποιου 'Αρτουρ Κλαίνχουζ, ηλικίας 55 χρονών, είδοποιήθηκαν από τούς γιατρούς, ότι ο άνθρωπός τους είχε πεθάνει πάνω σε μία έγχειρσι. Ο γιός του πήγε τότε στο νεκροτομείο, για να παραλάβη τό πτώμα του... αλλά τόν βρήκε ζωντανό! Ο Κλαίνχουζ ανέτρεξε και προσπαθούσε να μιλήση. Τόν μεταφέρανε άμέσως σ' ένα ζεστό θάλαμο τού νοσοκομείου, όπου συνήλθε τελείως. Δυστυχώς όμως, παρουσίασε, μία καινούργια επιπλοκή: 'Απ' τό κρύο τού νεκροτομείου, όπου είχε μείνει τόσες ώρες, έπαθε πνευμονία, και πέθανε, σ' αλήθεια αυτή τη φορά!

— Μην ανησυχής καθόλου, αντρούλη μου. Περνάμε νύχτες ολόκληρες με τό δικηγόρο σου, μελετώντας τό φάκελλό σου!..

Χωρίς λόγια.

— Ξέχασε εκείνο τό εμπριμέ φόρεμά μου, Γιάννη!...

ΤΑ ΠΑΓΩΤΑ, τί άπόλαυσι!..

Χρειάζεται όμως προσοχή στην έκλογή τους

ΥΠΑΡΧΟΥΝ πολλοί που τρώνε παγωτά άκόμη και τό χειμώνα. Μα όπως και νάχη τό πράγμα, μία συζητήσι γύρω από τό παγωτό είναι πιο επίκαιρη. Αυτή την εποχή, δηλαδή άνάμεσα στόν 'Ιούλιο και τόν Αύγουστο, στούς μήνες που τό παγωτό γίνεται μία μεγάλη άπόλαυσι για μικρούς και μεγάλους και που ο παγωτατζής μεταμορφώνεται στά μάτια τών παιδιών σ' ένα πρόσωπο σπουδαίο, ίκανό να τούς χαρίση τη δροσιά μέσα στο καλοκαιριακό λιποπύ. Γι' αυτό κι' έμεις, αυτή τη βδομάδα, θα προσπαθήσουμε να ανακαλύψουμε ποιά είναι τά καλά και ποιά τά κακά αυτού τού καλοκαιριακού φιλου.

ΟΙ ΓΝΩΜΕΣ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

Τά παγωτά παρουσιάζουν κινδύνους για την υγεία τών παιδιών; Δεν είναι πολύ εύκολο να απαντήση κανείς σ' αυτή την ερώτησι. Τά παγωτά, αυτά καθ' έαυτά, δεν παρουσιάζουν μεγάλους κινδύνους, αν δίνονται με μέτρο στά παιδιά. Κάτι άλλο, που πρέπει να προσέξετε είναι να μην αφήσετε ποτέ τά παιδιά σας να τρώνε παγωτό, όταν είναι ζεστά. Ένας τρίτος κίνδυνος, πολύ σοβαρός αυτός, είναι όταν τά παγωτά είναι αλλοιωμένα, γιατί τότε μπορεί να προκαλέσουν σοβαρές δηλητηριάσεις. Προσοχή, λοιπόν, στην έκλογή τών παγωτών, που δίνετε στά παιδιά σας. Προτιμάτε εκείνα που προέρχονται από κατασκευαστάς, που προσφέρουν περισσότερες εγγυήσεις.

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΓΙΑ ΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΣΑΣ

Τώρα τό καλοκαίρι όλοι τρώνε παγωτά για να καταπραΰνουμε τη δίψα μας ή από απλή λαίμαργία. Μα για τις γυναίκες, που άκριβώς σ' αυτή την περίοδο επιθυμούν περισσότερο από ποτέ να εμφανιστούν λεπτές μέσα στά μαγιώ, στά παντελόνια, στά σορτσ, στά καλοκαιρινά φροντιστήρια, τά παγωτά δεν αποτελούν ένα πραγματικό κίνδυνο; Πρέπει να απαντηθόν εντελώς τό παγωτό, για να διατηρήσουν τη γραμμή τους ή μπορούν να κάνουν κάθε τόσο κάποια εξάρσει στόν κανόνα; Αυτή τη φορά ή απάντησι άνηκει σε μία αισθητικό: «Αν δεν θέλετε να παχύνετε, μην τρώτε παγωτά. Τά παγωτά, όπως και όλα τά γλυκά, έχουν μία μεγάλη θερετική δυνατότητα, που δεν συμφωνεί με τη γραμμή. Άν όμως δεν είστε ικανές να αντισταθήτε στόν πειρασμό, φροντίστε τουλάχιστον να τρώτε αποκλειστικά παγωτά φρούτων. Τά παγωτά λεμονιού, φράουλας, βερύκοχου και γενικά όλων τών φρούτων της εποχής, όταν είναι κατασκευασμένα αποκλειστικά από φρούτα και γάλα, δεν περιέχουν πολλές θερμίδες και επομένως δεν προκαλούν ξαφνικές αυξήσεις βάρους. Όποιοδήποτε, όμως, μην κάνετε υπερβολές».

ΜΙΑ ΣΥΝΤΑΓΗ ΠΑΓΩΤΟΥ ΜΕ ΜΑΡΟΝ ΓΚΛΑΣΕ

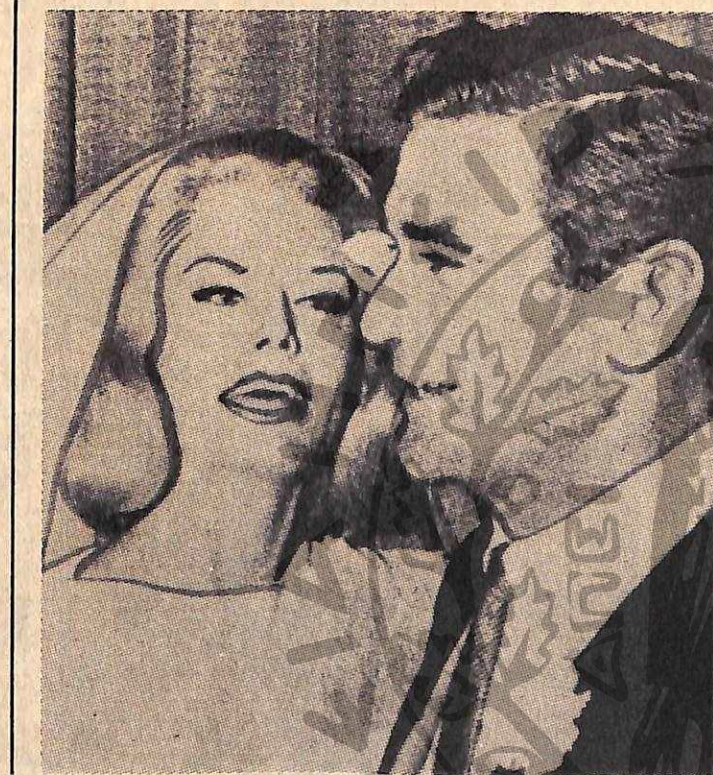
Σήμερα είναι εύκολο να φτιάξετε στο σπίτι παγωτά με πολύ μεγαλύτερη ευκολία από άλλοτε κι' αυτό χωρίς στά ηλεκτρικά ψυγεία. Με μερικάς συνταγές και με λίγη ύπομονη μπορείτε να κάνετε κι' έσεις θαμνάσεις, δροσερώτατες εκπλήξεις για την οικογένειά σας και τούς φίλους σας.

Γενειά σας και τούς φίλους σας. Ένα πολύ εύκολο, αλλά και πραγματικά εκλεκτό παγωτό, γίνεται με μαρόν-γλάσε και μπορείτε να τό φτιάξετε σε όποιαδήποτε στιγμή, χωρίς να χρειαστεί να τρέχετε για φρούτα.

Σας δίνουμε τη συνταγή για έξη άτομα.

Θά σας χρειαστούν 12 μαρόν γλάσε, ένα ποτηράκι μαρασκίνου, 150 γραμ. κρέμα γάλακτος, μισό λίτρο γάλα, πέντε κοκκοί αυγών, 50 γραμμάρια ζάχαρη, κι' ένα φακελλάκι βανίλια. Κρατάτε κατά μέρος τό 6 μαρόν-γλάσε όλόκληρα, κόβετε τά άλλα σε πολύ μικρά κομματάκια και τά ρίχνετε σε μία λεκανίτσα μαζί με τό μαρασκίνο. Χτυπάτε τά αυγά με τη ζάχαρη μέχρι να πετύχετε μία κρέμα πυκνή και ελαφρή. Ρίχνετε τό γάλα σε μία κατσαρόλα και τό βάζετε στη φωτιά μέχρι να βράση (χωρίς όμως να φουσκώσει).

Ρίχνετε ύστερα τό γάλα λίγο-λίγο πάνω στα χτυπημένα κομμάτια τών αυγών και τη ζάχαρη ανακατεύοντας πολύ δυνατά, μέχρι να απορροφηθί όλο τό γάλα. Τοποθετείτε πάλι την κατσαρόλα πάνω στη φωτιά για να πηγύνει η κρέμα, χωρίς όμως να την αφήσετε να βράση. Τότε ρίχνετε σε μία λεκάνη μέχρι να κρυώσει εντελώς. Τότε τη βάζετε στο ειδικό δοχείο τού ψυγείου και την αφήνετε να παγωώσει, ανακατεύοντας την κάθε τόσο με μία ξύλινη σπάτουλα. Όταν η κρέμα θα γίνη παγωτό, ενώνετε τά κομμάτια τών μαρόν γλάσε σε μία λεκανίτσα, την χωρίζετε σε έξη μπόλ και τά γαρνίζετε με φέτες από τά ολόκληρα γλάσε και με την κρέμα γάλακτος.

ΑΝΤΙΚΑΤΕΣΤΗΣ ΤΗΝ ΑΝΙΤΑ ΕΚΜΠΕΡΓΚ

Ο ήθοποιός τού αμερικανικού κινηματογράφου Ρόντ Ταίλνερ χαμογέλα ετυχισμένος στο πλευρό τού όρατου μαυκενέ Μαίρη Χίλμ, που πριν από λίγα λεπτά έγινε νόμιμη γυναίκα του. Οι δύο ετυχεείς σύζυγοι γνωρίζαν ένα γύριζαν μαζί ένα φιλμ για την τηλεόρασι. Πέρσι τό καλοκαίρι, ο Ρόντ ήταν ο μνηστήρ της Άνιτας Έκμπεργκ, η όποια μάλιστα εγκαταστάθηκε για μερικούς μήνες στο Χόλλυγουντ, για να βρικήται κοντά στόν τότε άσπασμένο της. Από τότε όμως τά πράγματα άλλαξαν: Η Άνιτα παντρεύτηκε τόν περασμένο Άπρίλιο τόν φηφήν της Ρόντ Νούτερ και ο Ρόντ παντρεύτηκε τώρα κι' αυτός με τη σειρά του την όραία Μαίρη.

Η πρώτη φιλενάδα του

Ο ΡΑΟΥΛ ΦΕΡΝΕ κι' ή γυναίκα του, ή Ζερμαίν, επρόκειτο να χωρίσουν. Είχαν καταλήξει σ' αυτή την άπόφασι, γιατί βλέπανε πως ήταν άδύνατο να ταιριάζουν οι δύο τους.

Η Ζερμαίν ήταν μία θεότρελλη Παριζιάνα, διψασμένη για γλέντια, για χορούς, για θέατρα. Ο Ραούλ πάλι — έντελώς αντίθετος τύπος — προτιμούσε να κλείνεται στη βιβλιοθήκη του και να μελετάη συνεχώς τά σπάνια βιβλία του.

Όστόσο, κατοικούσανε ακόμα στο ίδιο σπίτι. Η Ζερμαίν είχε κρατήσει για τόν έαυτό της την κρεβατοκάμαρα και την κουζίνα.

Ο άντρας της προτίμησε τό σαλόνι, όπου κοιμότανε σ' ένα καναπέ, και τό γραφείο.

Όσο για την τραπεζαρία, ήταν ο διαχωριστικός τοίχος, το ούδετερο έδαφος. Τη χρησιμοποιούσαν πότε ο Ραούλ και πότε ή Ζερμαίν, φροντίζοντας όμως να μη

συμπίπτουν οι ώρες τους.

Ένα βράδυ, που ή τραπεζαρία ήταν στη διάθεσι της Ζερμαίν, ή νέα γυναίκα κάλεσε σε τραπέζι τρεις καλές φιλενάδες της: τη χήρα Λύντα Κομπάρελ, την Έλενη Ντυπρέιγ και τη Μόνικα Σοδαζούρ, που ήταν ζωτοχώρα κι' αυτή.

Κάθισαν κι' οι τέσσερες στο τραπέζι και πιάσανε την κουβέντα. Μιλούσανε σχετικά ήρεμα. Στά φρούτα, άνοίξανε μία σαμπάνια. Άπ' τη στιγμή εκείνη, ή συνομιλία έγινε ζωρότερη κι' αντιχρήσανε γέλια δυνατά. Όλες τους είχαν ξεχάσει τις συστάσεις της οικοδόστουνας, που τις είχε παρακαλέσει να μην κάνουν βόρυδο, για ν' άφίσουν τόν άντρα της να κοιμηθί.

Ξαφικά, άνοιξε ή πόρτα της τραπεζαρίας και παρουσιάστηκε στο κατώφλι ο Ραούλ Φερνέ. Όταν είδε τις τέσσερες γυναίκες, στρωμένες στο τραπέζι, να πίνουν και να κουβεντιάζουν, προχώρησε δειλά και ψιθύρισε:

— Σας ζητώ συγγώμη... Δεν ήξερα πως δεχόταν άποψη ή Ζερμαίν... Έχω όμως τη συνήθεια... Και δε θα μωρέσω να κοιμηθώ εύκολα...

Η γυναίκα του ήταν έτοιμη ν' απαντήση πικρόχολα και επιθετικά. Την πρόλαβε όμως ή Λύντα και, με τό πιο χαριτωμένο χαμόγελό της, είπε στο Ραούλ:

— Και ποιος σας υποχρεώνει να πλαγιάζετε με τις κόττες;... Έλάτε να πιήτε και εγώ ένα ποτήρι σαμπάνια, μαζί μας. Έλπίζω πως ή κυρία Φερνέ δε θάχη καμμία αντίρρησι σ' αυτό...

— Μα όχι, καθόλου! είπτε ή Ζερμαίν μ' ένα ξαφνικό κέφι.

— Έλάτε λοιπόν, έλάτε! πρόσθεσε κι' ή Μόνικα Σοδαζούρ. Μη φοβάσαστε, δεν πρόκειται να σας φάμε!...

Τόν πήραν οι τρεις καλεσμένες, αγεδόν δια της βίας, και τόν βάσανε να καθήση στο τραπέζι.

Έκείνος, σαστισμένος, δεν ήξερε τί να πη, δεν έφανε καμμία αντίρρησι.

Τού δώσανε ένα ποτήρι σαμπάνια. Τόν υποχρέωσαν να πσυγκρίση μαζί τους και να πιή.

Μόλις άδειασε τό ποτήρι του, τού τό ξαναγέμισαν άμέσως, σά νάχανε βολθή να τόν μεθύσουν. Και, στο μεταξύ, τού λέγανε:

— Α, πρέπει νάνα κανείς μοντέρνος.

— Έπειδή παίρνει διαζύγιο ένας άνθρωπος, δεν τού επιτρέπεται να χαλάση μία γιορτή!

— Όσο πιο πολύ γελάει κανείς, τόσο τό καλύτερο!

Γέλασαν πάλι, και πολύ δυνατά, μάλιστα.

Ο Ραούλ, θρονισμένος ανάμεσα στη Λύντα και στη Μόνικα, άρχισε να βρίσκη εύχαρίστησι στη συντροφιά τους και στην απρόοπτη εκείνη περιπέτεια. Βέβαια, συντελούσε πολύ κι' ή σαμπάνια...

Γέλυσε τώρα δυνατά κι' αυτός. Κι' έπειδή τού φαινόταν πως δεν ήταν εύκολο να μιλήση της γυναίκας του, μίλησε με τις διπλανές του.

Άρχισε μάλιστα να τούς κάνει κομπλιμέντα και να φλερτάρη μαζί τους. Η Μόνικα προπάντων, με τό τολμηρά της μάτια και τό άκόμη τολμηρότερα λόγια της, τόν τραβούσε άθάλτα του. Αυτή φαι-

νδταν πώς του άρεσε περισσότερο απ' όλες.

Στο τέταρτο ποτήρι της σαμπάνιας, άρχισε την πολιορκία της. Στο πέμπτο, έσκυψε περισσότερο κοντά της και της έκαμε σχεδόν φανερά ερωτικές προτάσεις.

Ός τότε, η Ζερμαίν γελούσε με την ελαφινή «χειροαφέτη» και τη ριζική μεταβολή του άνδρος της. Έκείνη τη στιγμή όμως, δέμπόρεσε πια να το χωνέψει, τινάχτηκε όρθια και του φώναξε με θυμό:

— Δε ντρέπεσαι να φέρνεις έτσι, μπροστά στα μάτια μου;... Μην ξεχνάς πώς δεν πήραμε άκρμα, διαζύγιο, άγαπητέ μου!... Κρίμα, που νόμιζα πώς ήσουν κύριος με καλή άνατροφή!

Ο Ραούλ άναστήκωσε τους ώμους του κι' άπάντησε, προσπαθώντας να κρύψει την ταραχή του:

— Τι τ' άβελεις, άγαπητή μου! Άφου δεν έχω πια δικαιώματα πάνω σε σένα, μπορώ, μου φαίνεται, να τ' άποκτήσω σε μία άλλη γυναίκα!

Η Μόνικα εύρισκε πολύ διασκεδαστική την περιπέτεια εκείνη. Μπήκαν όμως στη μέση οι άλλες δυο καλεσμένες.

Τέλος, κατευνάσθηκε και ήρμψε η οικοδέσποινα. Μά το τόσο χαριτωμένο γλεντάκι είχε πια χαλάσει. Είχε λείψει το κέφι κι' είχε επικρατήσει μία κάποια ψυχρότητα.

Οι φίλες της Ζερμαίν σηκώθηκαν να φύγουν.

Η κ. Φερνέ τις συνόδευε ως την έξωπορτα, τις καληνύχτισε κι' ύστερα ξεναγύρισε πίσω βιαστικά. Μόλις πρόλαβε τον άντρα της, που είχε σηκωθεί και προχωρούσε προς το σαλόνι.

— Έ, πού πιάς; του φώναξε.

— Να πλαγιάσω!

— Χωρίς να μου πής καληνύχτα;

— Καληνύχτα, Ζερμαίν...

— Και χωρίς να με φιλήσεις;... Όστόσο, είχες όλη τη διάθεση, πριν από λίγο, να φιλήσεις τη Μόνικα!... Κι' όμως μου φαίνεται πώς είμαι όμορφότερη απ' αυτήν!

Άλήθεια, ήταν πιο όμορφη η Ζερμαίν...

Η σαμπάνια έκανε τώρα και τους δυο να συμπαθούνε περισσότερο ο ένας τον άλλο...

... Έτσι, εκείνο το βράδυ, ο Ραούλ άπόχτησε την πρώτη φιλενάδα του. Κι' η φιλενάδα αυτή ήταν... η γυναίκα του!

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

Το Θαύμα, τ' καλύτερα Βενζίνια ARIZONA σε Σοληνάριο Νο 50.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Της Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών (Βραβείον Τηλεπαθείας μακράς άποστάσεως). Δέχεται καθ' έκάστην 9—1 π.μ. και 5—8 μ.μ. όδους Μετσόβου 25 Α' όροφο, (στάσις Μουσείου), Τηλέφωνον 810.775.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρά 7 (πλατ. Άγίου Κωνσταντίνου, Όμόνοια) 9—1 π.μ. και 4—8 μ.μ. — Τηλ. 525.387

ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' έκάστην 9—3. Τά άπογεύματα μόνον επί συνευρέσει Καραλάου Τρικούτη 113. — Τηλέφ. 613.610. — Οίκια 710.752.

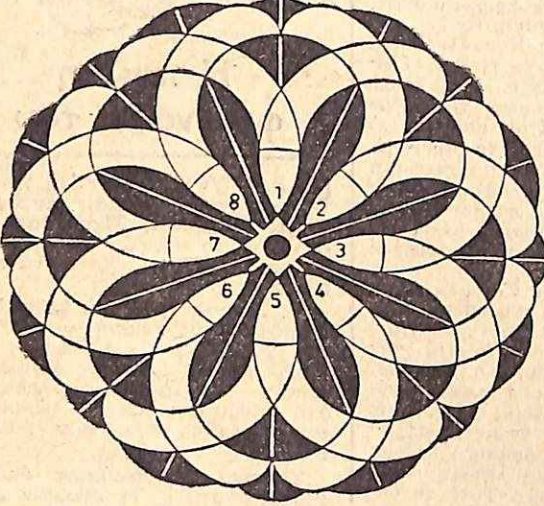
Γιά μικρούς

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑΛΟΥΣ

Προς δύο κατευθύνσεις

Ξεκινώντας από τα σημεία, όπου βρίσκονται οι 8 αριθμοί, θα συμπληρώστε το σχέδιο αυτό με λέξεις (16 εν όλω) των 5 γραμμάτων εάζοντας από ένα γράμμα μέσα στο κάθε μικρό σχήμα.

Θα συμπληρώστε πρώτα τις καμπύλες με κατευθυνσι προς τα δεξιά και ύστερα εκείνες, που έχουν κατεύ-

θουνσι προς τα άριστερά. Έπειδή πρόκειται για νέο παιχνίδι, το άπλοποιήσαμε χρησιμοποιώντας λέξεις με την ίδια πάντοτε κατάληξη:

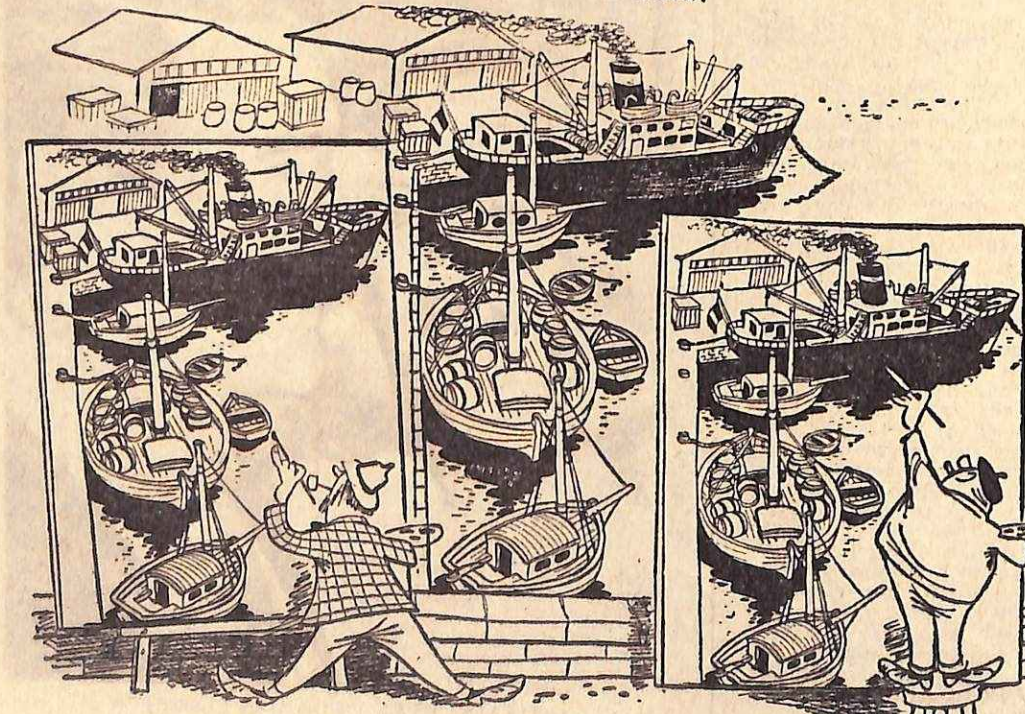
ΠΡΟΣ ΤΑ ΔΕΞΙΑ

- 1) Ουράνιο φαινόμενο των πολιτών περιοχών.
- 2) Ευρωπαϊκή χώρα.
- 3) Μυστήρι.
- 4) Θεός των Ίνδων.
- 5) Η έσσι της άριθμητικής.
- 6) Το ανθρώπινο άνάστημα.
- 7) Χρήμα.
- 8) Άκαδημαϊκός και λογοτέχνης.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

- 1) Το όφειλουν οι νέοι στους ηλικιωμένους.

Ποιός ζωγραφίζει πιο πιστά:

Οι δυο ζωγράφοι μας, ο Άλφα, με το μούσι και ο Βήτα, με το μπερέ, περνούν το καλοκαίρι τους σ' ένα νησί των Κυκλάδων και άποφασίζουν μία μέρα να ζωγραφίσουν και οι δυο την ίδια γυναίκα του λιμανιού. Ποιός από τους δυο άπεικόνισε πιο πιστά στον πίνακά του το θέαμα, που προσφέρεται στα μάτια του;

Γιά ν' άπαντήσετε πρέπει να βρήτε πόσες διαφορές παρουσιάζει ο πίνακας του Άλφα και πόσες ο πίνακας του Βήτα.

Αν δώσετε τη σωστή άπάντησι μέσα σε τέσσερα λεπτά, θα σας αξίζουν συγχαρητήρια για την παρατηρητικότητα σας.

Οι λύσεις στη σελίδα 78

Οι έπιστήμονες μελετούν τη μεγαλύτερη ανάγκη του ανθρώπου.

Ποιά είναι η πιο έπιτακτική άναγκη του ανθρώπινου οργανισμού; Η δίψα, δίχως άμφιβολία. Και το ξεδίψασμα, μία ζεστή καλοκαιρινή ήμερα, άποτελεί μία από τις μεγαλύτερες σωματικές άπολαύσεις.

Όστόσο, μολοντί η δίψα ήταν γνωστή άφ' ότου υπάρχει η άνθρωπότης, μονάχα τώρα τελευταία άρχισαν να τη μελετούν σοβαρά οι έπιστήμονες, έρευνώντας τις αίτίες, τις έκδηλώσεις και τις συνέπειές της. Άς δούμε λοιπόν, άναφέρει ο Ι' διος πώς η πείνα έπαψε να τον βασανίζει μετά την τρίτη μέρα, ενώ το μαρτύριο της δίψας συνεχίστηκε, ώσπου πέθανε τη 18η μέρα.

Τι είναι η δίψα;

Μία προειδοποίησι του οργανισμού μας ότι διαταράχθηκε η ισορροπία νερού και άλατων (κυρίως του νατρίου και του καλίου) μέσα στο σώμα μας. Η διαταραχή αυτή μπορεί να οφείλεται ή σε άπώλεια νερού απ' τον οργανισμό μας (π.χ. από μεγάλη έφίδρωση), ή στο ότι φάγαμε άλμυρες τροφές, δηλαδή πολύ άλάτι. Το αίμα είδοποιεί τότε ώρισμένα κύτταρα, που λέγονται «όσμοδέκται» και αυτά μας προκαλούν το συναίσθημα της δίψας.

Πώς χρησιμοποιεί ο οργανισμός μας το νερό;

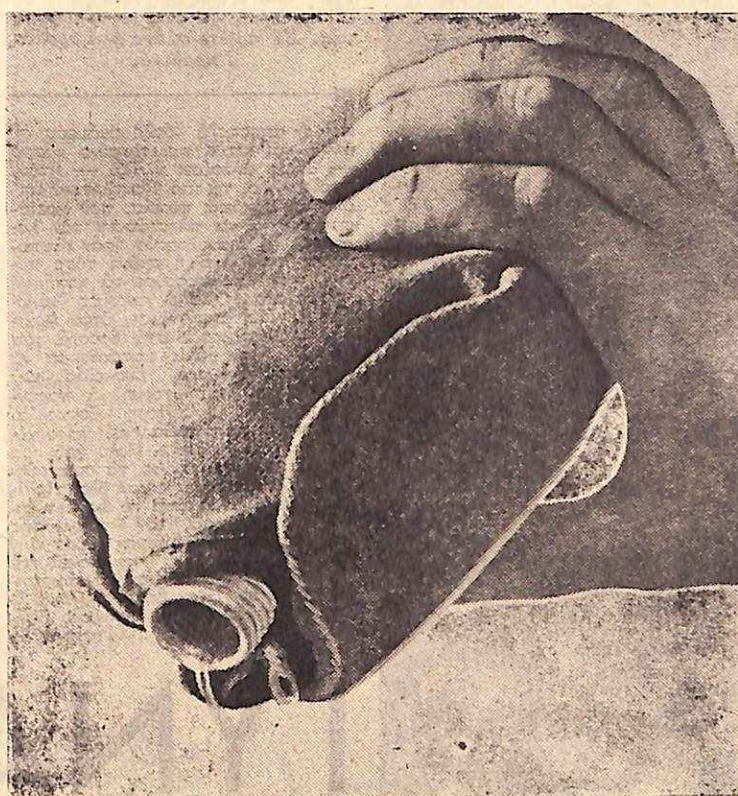
Με το νερό, διαλύονται οι χημικές ουσίες του σώματος κι' έτσι μπορούν να γίνουν οι άπαραίτητες ανταλλαγές θρεπτικών ουσιών και άχρήστων προϊόντων του οργανισμού. Έπίσης, το νερό «λαδώνει» τις άρθρώσεις μας, διευκολύνοντας τις κινήσεις τους. Τέλος, το νερό που περιέχει ο ιδρώτας, εξατμίζεται και διατηρεί δροσερό το σώμα μας, όταν βρεθούμε μέσα σ' ένα ζεστό περιβάλλον.

Τι συμβαίνει, αν λείψει το νερό απ' τον οργανισμό μας;

Παθαίνουμε άφυδάτωση. Σε σοβαρότερες περιπτώσεις, ύποφέρουν οι νεφροί, γιατί δεν υπάρχει άρκετό υγρό για να διαλύσει τις άχρηστες ουσίες που άποβάλλονται απ' αυτούς. Όταν, για όποιοδήποτε λόγο, έλαττωθεί πολύ η ποσότης του νερού του σώματος, ο γιατρός εισάγει σε μία φλέβα φυσιολογικό όρρο, που δεν είναι παρά άραιή διάλυσι άλατιού σε νερό.

Πόσο νερό χρειάζεσαστε;

Ένας ενήλικος χρειάζεται κατά μέσον όρο 3 κιλά την ήμερα. Τα 2 κιλά, τα παίρνει συνήθως με τη διατροφή του. Το υπόλοιπο πρέπει να το πίνει (είτε ως σκέτο νερό,

ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΤΗΣ ΔΙΨΑΣ

είτε με την μορφή διαφόρων ποτών, όπως το κρασί, το σοά, η μπίρα, ή πορτοκαλάδα κλπ.).

Πόσο νερό υπάρχει στο σώμα μας;

Περίπου τα δυο τρίτα του συνολικού βάρους μας είναι νερό, που βρίσκεται είτε μέσα στα όργανα του οργανισμού, είτε στους ιστούς. Οι μύες π.χ. είναι κατά τα τρία τέταρτα νερό. Κι' ακόμα περισσότερη άναλογία νερού περιέχει η φαεινόςία του έγκεφάλου, η έδρα της πνευματικής ζωής μας.

Μπορεί να πάθει έθρυανισμός μας μία έλαφροειά άφυδάτωση, χωρίς να νιώσουμε δίψα;

Ναι, Είναι δυνατό π.χ. να άποδώσουμε στο κάπνισμα το στέγνωμα του λαιμού μας, ενώ στην πραγματικότητα σημαίνει πως χρειάζομαστε περισσότερο νερό. Έπίσης, σε όσους μασάνε συχνά τσιγκλες, μπορεί να διατηρηθεί υγρός ο λαιμός, μολοντί ο οργανισμός τους έχει άναγκη νερού.

Πόσο μπορούμε να ζήσουμε χωρίς νερό;

Αν μείνη έσπλωμένος και άκί-

«Όταν δεν έχουμε νερό, πρέπει ν' άποφεύγουμε όσο τ' δυνατόν τον ήλιο και τις κινήσεις του σώματος».

νιτος σ' ένα δροσερό μέρος, ο άνθρωπος μπορεί να ζήσει 8—10 μέρες χωρίς να πίνει. Η άντοχή μας στην πείνα είναι άσυγκρίτως μεγαλύτερη. Μπορούμε να μείνουμε δίχως φαγητό 30—40 μέρες. Αν φτάνει να πίνουμε άρκετό νερό, χωρίς να πίνουμε καθόλου, μπορεί να έρθη γρηγορότερα ο θάνατος, γιατί το νερό είναι άπαραίτητο για το μεταβολισμό. Στα ίατρικά χρονικά αναφέρεται η περίπτωση του Ιταλού πολιτικού κρατουμένου Βιτέρμπι, που άυτοκτόνησε άρνούμενος να φάει και να πίνει. Στο ήμερολόγιό του άναφέρει ο Ι' διος πώς η πείνα έπαψε να τον βασανίζει μετά την τρίτη μέρα, ενώ το μαρτύριο της δίψας συνεχίστηκε, ώσπου πέθανε τη 18η μέρα.

Τι συμβαίνει, αν πιούμε πάρα πολύ νερό;

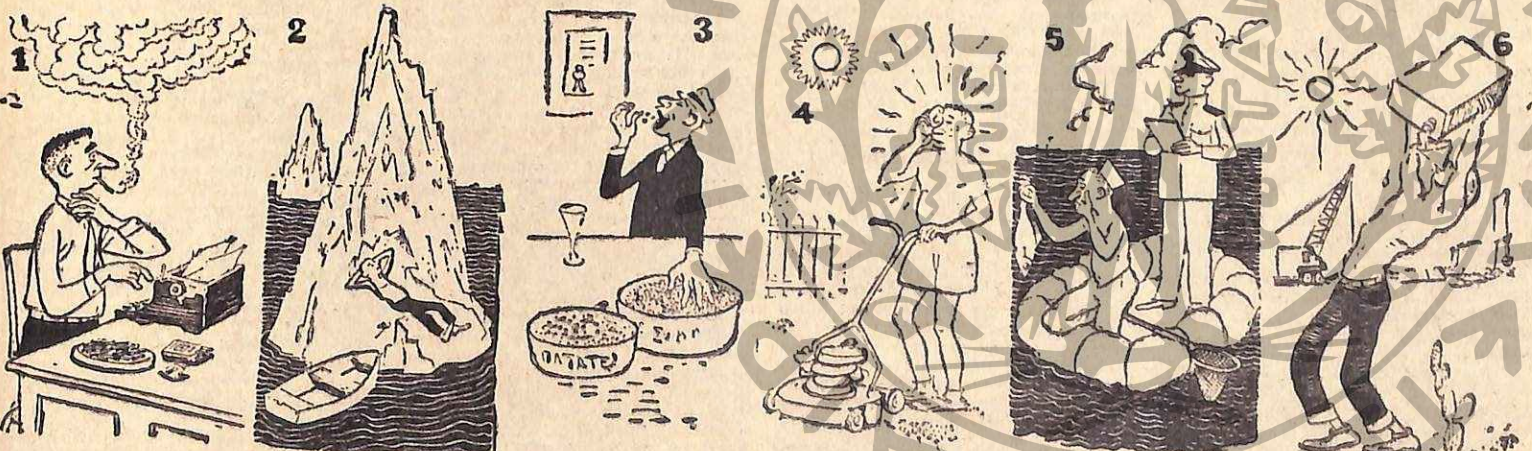
Μπορεί να πάθουμε ναυτία, διάρροια, τρεμούλες ή σπασμούς. Γιατί η ύπερβολική ποσότης νερού διαλύει και παρασύρει τα άπαραίτητα άλατα του οργανισμού μας. Η δίψα είναι ο καλλίτερος σύμβουλος, που μας καθοδηγεί πόσο πρέπει να πιούμε.

Πώς έπηρεάζονται με την θερμοκρασία οι άνάγκες του σώματός μας σε νερό;

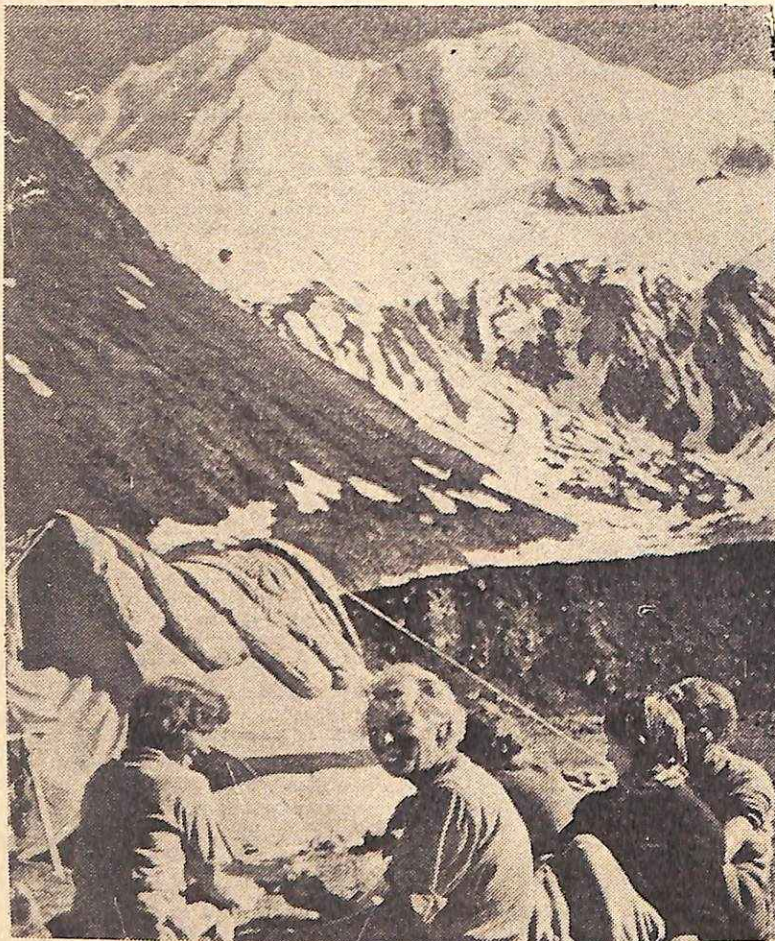
Σε περιβάλλον 28 βαθμών, ένας άνθρωπος που εργάζεται βαρειά, χρειάζεται περί τα 3½ κιλά νερό την ήμερα. Στους 35 όμως βαθμούς, χρειάζεται 6½ κιλά. Οι εργάτες που έχτιζαν ένα φράγμα στη φλογερή έρημο της Νεβάδας, έπιναν περί τα 30 κιλά νερό την ήμερα.

Τι πρέπει να κάνουμε, αν δεν έχουμε νερό;

Αυτό άφορά κυρίως τους ναυγούς, τους παραπλανημένους ταξιδιώτες, κλπ... Οι ειδικοί του άμερικανικού Ναυτικού μελέτησαν την δυνατότητα ν' αντικαταστήσουν το νερό με άλλα υλικά ή με θάλασσα. Έτσι όμως χειρότερον τα πράγματα—γιατί ο οργανισμός χρειάζεται τότε περισσότερο νερό, στην πρώτη περίπτωση για να χωνέψει τις πρωτεΐνες του ψαριού και στη δεύτερη για να διαλύσει το προσθετο άλάτι που του δίνουν. Οι έρευνης αυτές απέδειξαν ότι η καλλίτερη λύσις άνάγκης για τους ναυγούς είναι να πιούν αίμα από θαλασσοπούλια—άν, βέβαια, κατορθώσουν να τα πιάνουν. Συνιστάται επίσης να ραντίσουν το δέρμα τους με θάλασσα, ώστε να μην άναγκάζεται το σώμα να ιδρώσει για να επιτύχει την ψύξη του δέρματος με την εξατμισμό του ιδρώτα. Φυσικά, πρέπει να άποφεύγεται όσο τ' δυνατόν ο ήλιος και οι κινήσεις του σώματος.

1. Έχει στεγνώσει ο λαιμός σας; Μπορεί να οφείλεται είτε στο κάπνισμα είτε σε δίψα. 2. Ξαπλωμένος κι' άκίνητος σ' ένα δροσερό μέρος, ο άνθρωπος μπορεί να ζήσει 8—10 μέρες χωρίς νερό. 3. Τρώγοντας πολλά άλμυρα, διαταράσσεται η ισορροπία άλατιού και νερού στον οργανισμό μας. 4. Όταν εργάζεσαστε, μία ζεστή μέρα, ιδρώνουμε, εξατμίζεται ο ιδρώτας μας κι' έτσι θροαίνομαστε. 5. Οι ειδικοί μελέτησαν τη δυνατότητα ν' αντικαταστήσει το νερό με άλλα υλικά ή με θάλασσα. 6. Οι εργάτες που έχτιζαν ένα φράγμα στη Νεβάδα, έπιναν 30 κιλά νερό την ήμερα.

«Εξη ριψοκίνδυνες» Αγγλίδες νίκησαν την κορυφή Ταρίκ Χιμάλ

ΠΡΙΝ από μερικές εβδομάδες ξαναγύρισαν στην Εύρωπη οι εξη ριψοκίνδυνες γυναίκες, που πριν από ένα χρόνο κατέρωσαν να σκαρφαλώσουν στο Ταρίκ Χιμάλ, μία κορυφή από την αλυσίδα των Ιμαλαίων, που φτάνει σε ύψος επτά χιλιάδων μέτρων και που οι Ιθαγενείς το ονομάζουν «Λεπίδα του μαχαιριού».

Το Νεπάλ είναι μία χώρα της Νοτιοδυτικής Ασίας και δεσπόζει από τα τεράστια βουνά των Ιμαλαίων. Μπορεί, μάλιστα, να πη κανείς ότι οι κάτοικοι του Νεπάλ ζουν από τα Ιμαλίας, γιατί εκεί βρίσκονται οι πιο Ικανοί «σέρπας» (κάτι ανάμεσα σε οδηγούς και μεταφορείς) και από εκεί ξεκινούν όλες οι αποστολές για τα Ιμαλίας, από τα όποια το Έβερεστ (που με τα 8882 μέτρα του είναι το ψηλότερο βουνό της γης) κατακτήθηκε το 1953 από μία αγγλική αποστολή.

Μία από τις πιο ψηλές κορυφές των Ιμαλαίων είναι και το Ταρίκ Χιμάλ, που έχει ύψος σχεδόν επτά χιλιάδων μέτρων και είναι γνωστό για τον άπασιτο καιρό, που μαίνεται πάντα στους βράχους του και στα φαράγγια του.

Μα τον περασμένο χρόνο μία γυναίκα αποστολή, που την αποτελούσαν εξη ριψοκίνδυνες Αγγλίδες, νίκησε και το Ταρίκ Χιμάλ. Η αποστολή αυτή γύρισε στην Εύρωπη, μόλις πριν από μερικές εβδομάδες με τα φωτογραφικά «ντοκιμαντέρ», που παρουσιάζουν τις πιο ενδιαφέρουσες φάσεις αυτής της επιχείρησης.

Πριν όμως αφηγηθούμε τις περιπέτειες της αποστολής, ας γνωρίσουμε λίγο τις εξη θαρραλέες γυναίκες, που την αποτελούσαν.

Αρχηγός της αποστολής ήταν η Ιταλίκη καταγωγής κόμισσα Δωροθέα Γκραβίνα, μητέρα τριών παιδιών, μία εξαιρετική ορειβάτισ, που έχει περάσει μεγάλο μέρος της ζωής της, σκαρφαλώνοντας στα βουνά.

Τα άλλα πέντε μέλη της ήταν η Πάτ Γούντ, μία σιωνηλή κοπέλλα, που πριν πάει στο Νεπάλ, δεν είχε κάνει ποτέ ορειβάσιες εξοχές από την Εύρωπη, η Νάνσι Χάρν, η γιατρός της αποστολής, μία βετεράνα της ορειβάσις, που διηγείται πως έκανε την πρώτη της ανάβαση στα όρη της χρονιά, η Ντενίς Η-βανς, που είναι κόρη και σύζυγος ορειβάτη (ό σύζυγος της Τσαρλς «Ηβανς», είχε πάρει μέρος στην περιφημη αποστολή του 1953) και τέλος η Ζοζέφιν (Τζό) Σκάρ και η Μπάρμπαρα Σπάρκ, δυο νεαρές κοπέλλες, στις οποίες ανήκει η ιδέα της αποστολής στην Ασία.

Εξη γυναίκες, λοιπόν, νέες ακόμη, φαιναν πίσω τους ή κάθε μία τους μία οικογένεια και ένα ανετό σπίτι, για να σκαρφαλώσουν σε μια επικίνδυνη κορυφή, σε μία χώρα τόσο μακρινή. Ωστόσο, σ' αυτή την «επιχείρηση» τους είχαν μερικούς πολύτιμους συμμάχους: Έννια «σέρπας» και αρκετά «πόνεϋ» (μικροσκοπικά αλογάκια, που είναι προικισμένα από τη φύση με καταπληκτικές φυσικές δυνάμεις).

ΤΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ

Για να φτάσουν στη βάση του βουνού, που διάλεξαν για να κατακτήσουν, χρειάζονταν να κάνουν με τα πόδια ένα ταξίδι 450 χιλιομέτρων, ξεκινώντας από το Νεπάλγκαν — μία πόλη στο εσωτερικό του Νεπάλ — και αφήνοντας πίσω τους κάθε στοιχείο πολιτισμού. Μα όταν έφτασε η μέρα για το μεγάλο ξεκίνημα από το Νεπάλγκαν, οι εξη γυναίκες ήταν γεμάτες ενθουσιασμό και αποφασισμένες να πετύχουν οπωσδήποτε την αποστολή τους.

Η Τζό Σκάρ κρατούσε ημερολόγιο κι «έστειλε» άρθρα στην εφημερίδα «Γουανς Μίρσορ», που μ' αυτή τον τρόπο έγινε το επίσημο όργανο της αποστολής.

Τα πρώτα τριάντα χιλιόμετρα,

Μία φωτογραφία, που η Τζό Σκάρ τράβηξε στις συντροφές της. Σε πρώτο πλάνο η Δωροθέα Γκραβίνα.

που η αποστολή έβαλε ανάμεσα σ' αυτή και στον πολιτισμένο κόσμο — όπως αναφέρει η Τζό — ήταν, χωρίς άλλο, τα πιο εξαντλητικά από όλα τη μακρεία πορεία, που χρειάστηκε, για να πλησιάσουν τον κολλοσό. Η θερμοκρασία ήταν ανυπόφορα υψηλή και η σκόνη τόσο πυκνή, που θα μπορούσε να κοπεί με το μαχαίρι. Οι εξη γυναίκες ένοιωσαν μεγάλη ανασφάλεια, όταν άρχισαν να εισχωρούν στη δροσιά των βουνών. Μά, μόλις κατέρωσαν να προσπεράσουν μία δυσκολία, μία καινούργια ήταν έτοιμη να παρουσιαστεί. Και η δεύτερη δυσκολία, που τους παρουσιάστηκε, προερχόταν από τα «πόνεϋ». Πολύ γρήγορα ανακαλύψαν ότι εκείνα τα συμπαθητικά αλογάκια δεν είχαν όλα τις ίδιες ιδέες. Υπό από το ωραιο έργασίας. Τα μισά ήταν «πόνεϋ» της πεδιάδας και ταξίδευαν μόνο την ημέρα, ενώ τα άλλα ήταν πόνεϋ του βουνού και προτιμούσαν τα νυχτερινά ταξίδια. Έτσι δημιουργήθηκε ένας πραγματικός λαβύρινθος. Πολύς φορές η αποστολή έφτανε σ' έ-

κουράγιο, για ν' αντιμετώπιζον μια ακόμη δύσκολη μέρα.

ΠΟΡΕΙΑ ΜΕ ΓΥΜΝΑ ΠΟΔΙΑ

Το ωράριο της ημέρας ήταν αυστηρά καθορισμένο. Το σερβίρισμα του τσαγιού γινόταν στη σκηνή στις 5.30' το πρωί. Στις εξη ήταν όλα έτοιμα για την πορεία. Σε κάθε στιγμή οι πιο κοινές δυσκολίες απειλούσαν να μεταμορφωθούν σε σοβαρά εμπόδια. Η θερμοκρασία παρουσίαζε ανέδοκατεβάσματα σαράντα βαθμών ανάμεσα στην ημέρα και τη νύχτα. Τα παπούτσια, που φορούσαν ήταν άλλοτε αναπαυτικά και ελαφρά κι' άλλοτε γινόντουσαν βαρεία και ανυπόφορα τόσο, που μερικές από αυτές αναγκάζονταν να τα βγάλουν και να συνεχίζουν την πορεία τους με γυμνά πόδια.

Μία μέρα, διασχίζοντας ένα οροπέδιο, η αποστολή έφτασε σ' ένα χωριό, που το αποτελούσαν καλύδες από λάσπη και που οι κάτοικοί του είχαν περιορίσει το ντύσιμό τους σε... πελώριους κρίκους κρεμασμένους από τη μυτη τους!

Την επομένη ημέρα η αποστολή έφτασε στο πρώτο πραγματικό βουνό. Επρόκειτο για ένα βραχώδη όγκο, ύψους 3000 μέτρων, πάνω στον οποίο θαπρεπε να σκαρφαλώσουν με έκνευριστική αργότητα. Οι «πό-

ΓΥΝΑΙΚΕΣ

να μέρος κατάλληλο για κατασκήνωσι και τότε ανακαλύπταν ότι οι σκηνές και τα τρόφιμα είχαν μείνει μισό είκοσι τετράγωνο πίσω, γιατί βρίσκονταν πάνω στη ράχη των «πόνεϋ», που περπατούσαν τη νύχτα.

Μα οι εξη γυναίκες δεν έχασαν βέβαια το θάρρος τους από τις παραξενιές των μικρών αλόγων. Έδωσαν εντολή στους «σέρπας» και στους συνοδούς των πόνεϋ να φορτώνουν στα «πόνεϋ» της ημέρας τα πιο απαραίτητα είδη κατασκήνωσας και διατροφής, ενώ οι υπόλοιπες αποσκευές μπορούσαν να ταξιδεύουν με την ησυχία τους πάνω στα «νυχτερινά πόνεϋ».

Και η πορεία συνεχιζόταν μέσα σ' εκείνη τη σιωνηλή και αβυσσική έρημο, που ήταν γεμάτη από πάγους, από χιονιά, από βράχους και από παράξενες φυλές Ιθαγενών, που κανείς δεν μπορεί να ξέρει ούτε τη γλώσσα τους, ούτε τις διαθέσεις τους.

Μα, οι εξη γυναίκες τάδεσαν όλα αυτά, ακόμη και πριν να ξεκινήσουν για τη ριψοκίνδυνη αποστολή τους και ήταν αποφασισμένες να τα αντιμετωπίσουν με θάρρος. Είχαν εφοδιασθεί με ζεστά ρούχα, με γερές σκηνές και με άνετους γουνίους σάκους και οι έννια «σέρπας» έκαναν ότι μπορούσαν, για να μη λείψουν τίποτα από τις «Μεμ σαχίμπ».

Ένας μάλιστα από αυτούς, ο Μίνγκμα, αποδείχτηκε εξαιρετικός μάγειρος. Ικανός να παρουσιάσει στο τραπέζι διάφορες, εξυπνες και νόστιμες εκπλήξεις. Κοιμιά φορά κατέρωσαν να ετοιμάσει εξαιρετικά ψητά με πουλιά ή αγριοκάτσικα, μα αυτές οι ευκαιρίες λιγότεσαν, όσο η αποστολή προχωρούσε στο εσωτερικό και το θέμα της τροφής άρχισε να γίνεται ένα αληθινό πρόβλημα.

Οι «σέρπας» είχαν αποδειχθεί μία πραγματική ελπίδα. Δεν έμεναν ποτέ με σταυρωμένα χέρια και προσπαθούσαν να κάνουν κάτι, ακόμη και στις στιγμές της αναπαύσεως. Έφτιαχναν μεγαλύτερα πυρσούς και μαζεύαν σάκους από ένα πολύτιμο καύσιμο, που χρησίμευε για να μαγειρεύουν και για να βράζουν το τσάι.

Το άγαπημένο τους ζευγάρι ποτέ δεν έλειπε ποτέ το πρωί από τις εξη Αγγλίδες, χαρίζοντάς τους με τη ζεστασιά του αισιοδοξία και

νεύ» αντιμετώπιζοντας εκείνες τις φοβερές ανηφορίες, αποφάσιζαν να συνεργαστούν όσο λιγότερο μπορούσαν και οι συνοδοί τους ήταν αναγκασμένοι να τα σπρώχνουν.

Όταν η αποστολή έφτασε στην κορυφή αυτού του βουνού, οι εξη γυναίκες μπόρεσαν ν' αντικρύσουν επί τέλους το Ταρίκ Χιμάλ, σ' όλο του το μεγαλείο. Η βάση του ήταν τριγωνισμένη από ροδόδεντρα και η ψηλολισμένη από ροδόδεντρα και η μοιάζαν σαν ένας γιγαντιαίος φουρρός των συνόρων του Νεπάλ. Ο μεγάλος σκόπος των εξη θαρραλέων γυναικών βρισκόταν εκεί, μπροστά τους, μα χρειάζονταν να περπατήσουν ακόμη αρκετές μέρες, για να φτάσουν στη βάση τους.

ΤΟ ΦΤΑΣΙΜΟ ΣΤΟ ΚΑΙΓΚΟΝ

Στις 14 Απριλίου, ακριβώς τέσσερις εβδομάδες μετά την αναχώρησή τους από το Νεπαλγκανί και αφού ανέθηκαν και κατέθηκαν πάνω κάτω σε κορυφές και φαράγγια, οι εξη Αγγλίδες και οι ακόλουθοί τους έφτασαν στο χωριό Καϊγκόν (ύψος 3.500 μ.). Σε μικρή απόσταση από αυτό, βρήκαν μια υπέροχη κοιλάδα, όπου κατασκήνωσαν.

Εκεί υπήρχε πράσινο χορτάρι, δημητικά ποτάμια, εξωτικά λουλούδια και ολόγυρα, από παντού, τα βουνά. Το γεγονός γιορτάστηκε μ' ένα ξεχωριστό γεύμα με πουλιά και κατσικίσια, μαγειρεμένα με «κρασί». Γιατί θεωρήσαν τόσο σπουδαίο το φτάσιμο στο Καϊγκόν. Γιατί βρίσκονταν ακριβώς στη βάση του Ταρίκ Χιμάλ, του κολλοσού των 7.000 μέτρων, που ήταν ο σκοπός της αποστολής τους. Το όνομα Ταρίκ Χιμάλ, σημαίνει στη νεπαλζική γλώσσα «Λεπίδα του μαχαιριού», ένα όνομα, που του ταιριάζει, γιατί το βουνό μοιάζει πραγματικά σ' ένα λεπίδα, που ανεβαίνει προς τον ούρανο και οι πλευρές του είναι απόλυτα λείες και κατακόρυφες.

Για να φτάσουν στην κορυφή, έπρεπε να σκαρφαλώσουν πρώτα σε πολλές χαμηλότερες κορυφές. Την πρώτη από αυτές, όταν την κατέκτησαν, την ονόμασαν «Κορυφή του Ντάβα», προς τιμήν του γενναίου αρχηγού των «σέρπας», που τους είχε δείξει τόση αφοσίωση μέχρι εκείνη τη στιγμή.

Τα «πόνεϋ» είχαν μείνει στην κοι-

λάδα και τώρα η μεγαλύτερη δυσκολία, που είχαν ν' αντιμετωπίσουν ήταν η αραίωση του αέρα σ' εκείνο το ύψος, που δημιουργούσε σημαντικές δυσκολίες στην αναπνοή και προκαλούσε στις εξη γυναίκες εκείνο το συναίσθημα της δύσπνοιας και της ζάλης, το γνωστό με το όνομα «αρρώστια του βουνού».

Όλη η συντροφιά πέρασε μια δολοκλήρη βδομάδα με προπνοήσεις και ύστερ' από αυτή την προετοιμασία έφτασε η μεγάλη στιγμή, που όλες περιμέναν από μήνες, για την εξόρμησι στο Ταρίκ Χιμάλ.

ΤΟ ΝΕΡΟ ΒΡΑΖΕΙ ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΚΡΥΟ

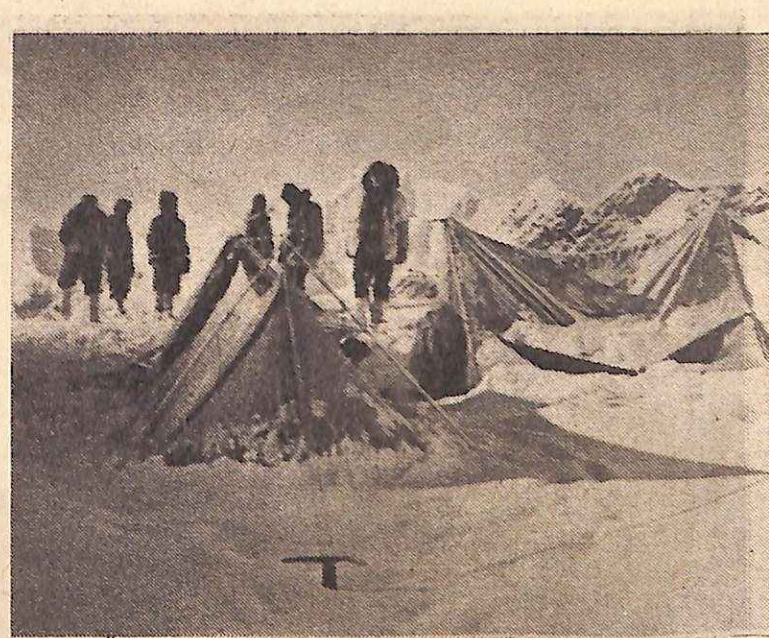
Η επιχείρηση προετοιμάστηκε με προσοχή, όπως συνηθίζεται σε τέτοιες περιπτώσεις. Κατά το διάστημα της ανάδρασης είναι απαραίτητο να δημιουργηθούν «αποθήκες ανεφοδιασμού», που αποδεικνύονται πολύτιμες, στην περίπτωση, που μία απότομη κακοκαιρία στα μεγαλύτερα ύψη θα αναγκάσει τους ορειβάτες να αποσχωρήσουν.

Η Δωροθέα Γκραβίνα και η Νάνσι Χάρν, ανέλαβαν το ρόλο των «νιγνευτών» και μαζί με εξη «σέρπας» έκαναν την πρώτη εξόρμησι και ανακάλυψαν το πρώτο σημείο, που η-

Το τσάι ήταν πάντα χλιαρό, το νερό αφάνταστα παγωμένο και οι εξη ορειβάτες αναγκάστηκαν για πολύ καιρό να αρκούνται να πίνουν μόνο τα δόντια τους με λίγο χιόνι.

Από την πρώτη κατασκήνωσι η Τζό και η Ντενίς έφυγαν για ν' αναζητήσουν ένα σημείο, που θα μπορούσαν να εγκαταστήσουν τη δεύτερη κατασκήνωσι. Βρήκαν ένα μικρό πλατώμα με οι βράχοι που το αποτελούσαν δεν ήταν σταθεροί και οι δυο ανιχνεύτριες αναγκάστηκαν να γυρίσουν απρακτές στην πρώτη κατασκήνωσι, για να μη διατρέσουν τον κίνδυνο να καταρρεύσουν στην κοιλάδα κατά το διάστημα της νύχτας. Την επομένη μέρα έκαναν καινούργια εξόρμησι. Κι' αυτή τη φορά κατέρωσαν να βρουν ένα επίπεδο κομμάτι στέρεου βράχου, κατάλληλο για να στήσουν τις σκηνές. (Ήταν 3 Μαΐου, όπως αναφέρει στο ημερολόγιό της η Τζό).

Στις 4 Μαΐου ο ούρανος ήταν γεμάτος βαριά σύννεφα και το κρύο πιο τσουχτερό από ποτέ. Το πρόγραμμα της ημέρας ήταν καθορισμένο: Να επιτεθούν μια ανάβαση, για ν' αναζητήσουν ένα μέρος, όπου θα μπορούσαν να εγκαταστήσουν την τρίτη κατασκήνωσίν τους, που ήταν και η τελευταία, πριν από την εξόρμησι για την κορυφή. Εκείνη την ημέρα η Ντενίς

Η κατασκήνωσι από όπου έγινε η τελική εξόρμησι.

ΣΤΑ ΙΜΑΛΑΙΑ

ταν κατάλληλο για κατασκήνωσι. Μα οι συνθήκες ζωής σ' εκείνο το ύψος ήταν φοβερά δύσκολες και το κρύο πραγματικά ανυπόφορο. Οι σκηνές ήταν γερές και πολύ ζεστές. Μα οι εξη γυναίκες περνούσαν τις νύχτες τυλιγμένες μέσα στους σάκους, για να μη βρεθούν το πρωί παγωμένες. Ακόμη και το μαγειρέμα των τροφίμων είχε γίνει προβληματικό και έπρεπε να γίνεται στο εσωτερικό των σκηνών. Σ' εκείνη την περίπτωση οι εξη ορειβάτες είχαν την ευκαιρία να παρατηρήσουν ένα παράξενο φαινόμενο, που παρουσιάζεται στα πολύ μεγάλα ύψημετρα, το φαινόμενο, δηλαδή, του νερού, που βράζει σε θερμοκρασία πολύ χαμηλότερη από τους απαραίτητους εκατό βαθμούς και μερικές φορές, πριν ακόμη ζεσταθεί.

αρρώστησε και αναγκάστηκε να μείνει ξεπλωμένη στη σκηνή. Η Τζό μαζί με δυο «σέρπας» βγήκε να ρίξει μία ματιά. Μπροστά τους βρισκόταν ένας βραχώδης τοίχος απόκορη μνος και παγωμένος. Αναγκάστηκαν να καταφύγουν στην παλιά μέθοδο των σκαλοπατιών. Με ειδικά σκεπάρνια έσκαψαν πολλά σκαλοπατιά στο χιόνι, σε τρόπο που να μπορούν να σκαρφαλώσουν με αρκετή σιγουρία. Η εργασία ήταν φοβερά αργή, μέσα σε φοβερό κρύο. Όταν οι παγωμένοι τοίχους κατακτήθηκαν, η Τζό είχε χάσει την ευαισθησία των ποδιών και των χεριών και αναγκάστηκε να υποδοθή την κυκλοφορία του αίματος, χτυπώντας τα άκρα μ' ένα σφυρί. Οι πόνοι που δοκίμασε ήταν φοβεροί, ιδιαίτερα, όταν το αίμα ξανάρχισε να κυκλοφο-

ρή κανονικά. Οποσδήποτε, όμως, η Τζό και οι δυο «σέρπας» είχαν ανακαλύψει στην κορυφή του παγωμένου βράχου ένα μέρος κατάλληλο για την τρίτη κατασκήνωσι και γύρισαν ενθουσιασμένοι να το ανακαινώσουν σ' άλλα μέλη της αποστολής.

ΔΥΟ ΚΟΠΕΛΛΕΣ ΣΤΑ 7.000 ΜΕΤΡΑ

Το επόμενο πρωί, δηλαδή τις 5 Μαΐου, όλη η αποστολή έφυγε για την τρίτη κατασκήνωσι. Ήταν μία αναρρίχηση σκληρή, που κράτησε πολλές ώρες. Μία μεγάλη δυσκολία αντιμετώπισαν ακόμα και για το στήσιμο των σκηνών, γιατί ο ισχυρός αέρας, που φυσούσε, απειλούσε να παρσώσει το κάθε τι.

Υστερά από μία ανήσυχη νύχτα, γεμάτη από τα ούρανα του απειλητικού αέρα, έφτασε επιτέλους η αλήθεια της έκτες Μαΐου, η ημέρα της τελικής εξορμήσεως. Η Τζό, η Ντενίς και η Νάνσι μαζί με δυο «σέρπας» έφυγαν προς την κορυφή του Ταρίκ Χιμάλ, γεμάτες έλπίδες και κρύο. Μα πολύ γρήγορα παρουσιάστηκαν πυκνά σύννεφα, που έκοψαν εντελώς την ορατότητα και η κατάσταση επιδεινώθηκε σε λίγο από την ομίχλη. Οι σκηνές τις συνθήκες θα ήταν σάβανο, στη πράξη κάθε προσπάθεια για να προχωρήσουν και η συντροφιά καυραμένη και απογοητευμένη ξαναγύρισε στο στρατόπεδο. Το Ταρίκ Χιμάλ είχε κερδίσει τον πρώτο γύρο.

Την επομένη μέρα παρουσιάστηκε ένας καινούργιος κίνδυνος. Οι πιο μικρές είχαν αρχίσει να λιγοστεύουν και ήταν απαραίτητο να γυρίσουν στη δεύτερη κατασκήνωσι για να κάνουν ανεφοδιασμό. Ξαναγύρισαν κάτω, μα στο μεταξύ άρχισε να πέφτει πυκνό χιόνι σβύνοντας τα πολύτιμα σκαλοπατιά και κλείνοντας έτσι το δρόμο της επιστροφής. Και τον δεύτερο γύρο δεν είχε κερδίσει το Ταρίκ Χιμάλ, η «λεπίδα του μαχαιριού».

Πέρασαν τρεις μέρες σε απόλυτη αδράνεια, μέχρι να ξαναγίνει το χιόνι τόσο σκληρό, ώστε να επιτρέψει τους είχαν ανανίστη η Δωροθέα, η Νάνσι, η Ντενίς και η Πάτ, όπως τις εξη θαρραλέες γυναίκες οι πιο ατέλειωτες και παγωμένες της ζωής τους. Υστερα, σκαλοπατιά με σκαλοπατιά, η «κατασκήνωσι 3» κατακτήθηκε πάλι.

Και έφτασε το πρωί της 14ης Μαΐου. Σύμφωνα με μία παλιά πα-

ράδοση του βουνού, όλα τα μέλη της αποστολής συγκεντρώθηκαν για να αποφασίσουν ποιές θα επιχειρούσαν να ανεβούν πρώτες στην κορυφή.

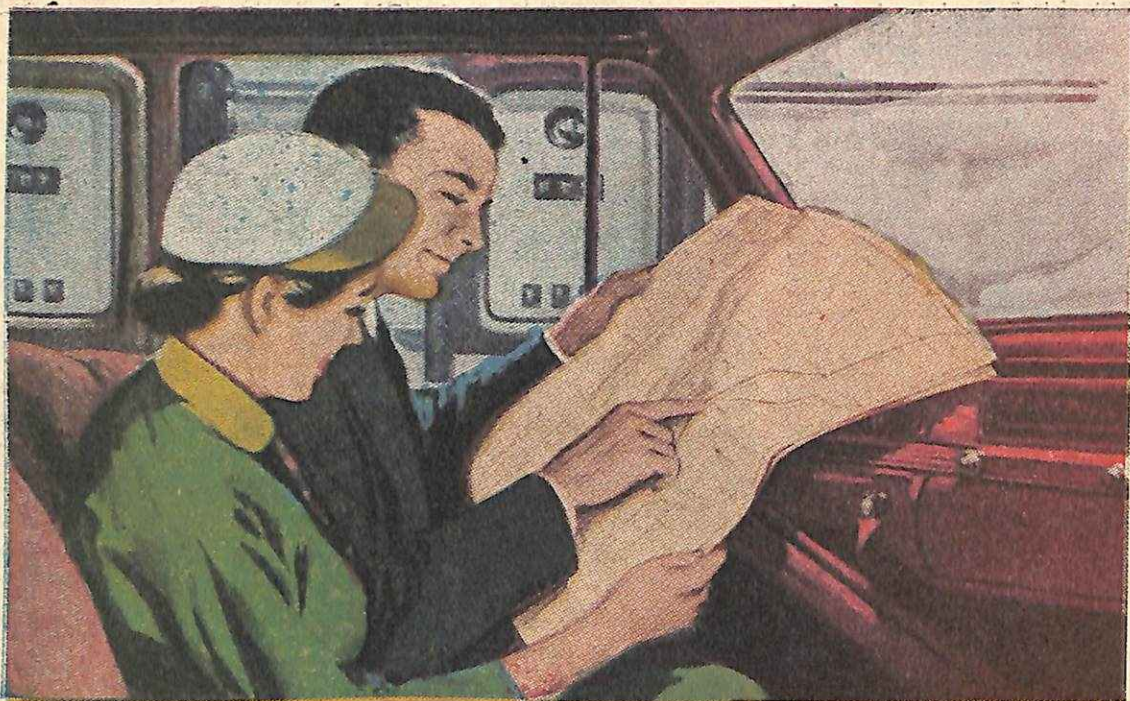
Η παράδοσι απαγορεύει να επιχειρήσουν όλα μαζί τα μέλη της αποστολής την τελευταία αναρρίχηση. Αυτό, άλλωστε, επιβάλλεται και από λόγους σιγουρίας, γιατί είναι καλό εκείνοι που θα κάνουν την τελική προσπάθεια (συνήθως δεν πρόκειται για περισσότερο από διακόσια μέτρα, αλλά τι διακόσια μέτρα!) να έχουν πίσω τους κάποιους, που να κρατήσουν καλά τα σχοινιά ασφαλείας σε περίπτωση άτυχιατος.

Αποφασίστηκε ν' ανεβούν στην κορυφή η Τζό και η Μπάρμπαρα, οι δυο είκοσιπεντάχρονες κοπέλλες, που πρώτες είχαν την ιδέα της αποστολής στο Νεπάλ.

Σ' αυτό το σημείο η πιο δραματική ζωντανή αφήγησι μας έρχεται από τις σελίδες του ημερολογίου της Τζό. «Γρήγορα από κρύο και συναισθηματικά για την μεγάλη εξόρμησι. Ήταν ένα κρύο φοβερό, το παγωμένο χιόνι μας χτυπούσε, αλύπητα στο πρόσωπο. Ο αέρας κι' αυτό το κρύο, παρ' όλο που μας έκανε να υποφέρουμε, μας χρησίμευε σ' κάτι. Είχε παγώσει τόσο πολύ τις προεξέχουσες του πάγου που πολλές φορές τις χρησιμοποιούσαμε για να κρατηθούμε σαν να ήταν χειρολαβές καρφωμένες στο βουνό. Ο καιρός περνούσε άφρα και χρειαστήκαμε δυο ώρες για να φτάσουμε στο σημείο, όπου έπρεπε να αποφασίσουμε — όπως γίνεται συνήθως — αν θα προχωρούσαμε στην κορυφή ή αν θα γυρίζαμε πίσω χωρίς να έχουμε πιά το δικαίωμα να ξαναπροσπαθήσουμε. Η κορυφή ήταν εκεί, από πάνω μας τυλιγμένη από σύννεφα σαν ένα πελώριο δόντι πάγου. Έπρεπε να αποφασίσουμε άμεσα. Μα δεν διατάξαμε ούτε στιγμή. Ήθελ συνεχίζουμε! Η ασφάλεια σκληρήναι άλλο και περισσότερο από τη φοβερά χαμηλή θερμοκρασία (δεκάδες βαθμούς υπό το μηδέν), που υπήρχε σ' εκείνο το ύψος, ο αέρας ήταν αφάνταστα αιχρώς, μας έκλεινε την αναπνοή, μα εμείς ανεβαίναμε, ανεβαίναμε κοιμωτισμένες από την κορυφή, αλλά αποφασισμένες να φτάσουμε στο σκοπό μας. Και επί τέλους, σχεδόν εσθνικά, φθάσαμε σ' ένα σημείο πάνω από το οποίο δεν υπήρχε τίποτα πια. Ήταν η κορυφή! Η κορυφή!...»

Στα είκοσιπέντε τους γρόνια η Ζοζέφιν Σκάρ και η Μπάρμπαρα Σπάρκ είχαν προκαλέσει τη στήλη του κόσμου και την είχαν νικήσει. Μαζί τους είχαν ανανίστη η Δωροθέα, η Νάνσι, η Ντενίς και η Πάτ, όπως τις εξη θαρραλέες γυναίκες οι πιο ατέλειωτες και παγωμένες της ζωής τους. Υστερα, σκαλοπατιά με σκαλοπατιά, η «κατασκήνωσι 3» κατακτήθηκε πάλι.

Και έφτασε το πρωί της 14ης Μαΐου. Σύμφωνα με μία παλιά πα-

Το άγαπημένο ζευγάρι ξεκίνησε για το άγνωστο...

Η ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙ

ΕΙΧΑΝ ξυπνήσει πολύ πρωί την ημέρα εκείνη ο Κώστας και η Έλενη.

Κι' ήταν ένα όμορφο πρωινό από τα λίγα, που μάς παρουσιάζει το φετεινό καλοκαίρι.

Έξω στον κήπο της Βίλλας τους ώργιαζε η όμορφη των πολύχρωμων λουλουδιών, ανάμεσα στα καταπράσινα δέντρα κι' αντήχουσε μία συνταλία από μελωδικές φωνούλες των πουλιών.

Ορθιος, μπρος σ' ένα από τα άνοιχτά παράθυρα, άναπνεε βαθιά το πρώτο δροσερό αεράκι ο Κώστας, ενώ συλλογιζόταν μ' ευχαρίστηση το ταξίδι που επρόκειτο να κάνουν, για να περάσουν ένα μήνα έξω από την Αθήνα με τη γυναίκα του.

Για ένα μήνα, με την άδεια που χε πάρει από την Τράπεζα, όπου εργαζόταν, θα ξεκινούσε τους αριθμούς και την καθημερινή ρουτίνα μιας κουραστικής υπηρεσίας, όπου ήταν προϊστάμενος.

Από χτες τάχε κανονίσει όλα. Παρέδωσε σ' ένα βοηθό του τους φακέλλους και του εξήγησε όλες τις εκκρεμείς υποθέσεις.

Με πόση ανακούφιση αποχαίρεται το διευθυντή του και πόση ευχαρίστηση ένοιωσε ακούγοντας τις ευχές του για ένα καλό ταξίδι και μία καλή διασκέδαση.

Εσφίξε το χέρι και αυτός ακόμη του κλητέρα, που με το χαμόγελο στο στόμα, του εύχθηκε να περάσει καλά την άδεια του.

Όταν βγήκε από την Τράπεζα, πριν από το μεσημέρι, πράγμα ασυνήθιστο, κάθισε στο βόλαν του μικρού του αυτοκινήτου, άκουμπησε τα χέρια μπρός, έριξε μία άφηρημένη ματιά στον κόσμο κι' άναστάνε.

Κι' αυτός δεν ήξερε τί ήταν εκείνο που τον έκανε να νοιώθει, εφέτος εξαιρετικά, μία τόσο μεγάλη ανακούφιση, φευγώντας για ένα μήνα από την Τράπεζα.

Ίσως η δουλειά, ή πολλή δουλειά, ή κόπωση, ίσως και η νοσταλγία να χρήση μερικές ημέρες έξω από το θόρυβο της Αθήνας.

Ένα ήταν βέβαιο: Για πρώτη φορά ένοιωσε μία τόσο μεγάλη ευχαρίστηση...

— Κώστα! άκούστηκε από την τραπεζαρία ή φωνή της γυναίκας του.

— Έρχομαι, Έλενη!

— Έκλεισε τα παραθυρόφλλα και βγήκε από το δωμάτιό του.

— Ένα έλαφρό προγευματάκι τον περίμενε στην τραπεζαρία.

— Λοιπόν, δέ μουτες, που θα πάμε εφέτος;... τον ρώτησε ή γυναίκα του μ' ένα χαμόγελο.

— Να σου πώ την αλήθεια, δεν έχω φτιάξει ακόμη κανένα δρομολόγιο. Νά. Θα μπορούμε στο αυτοκίνητο κι' όπου μας άρέσει θα σταματάμε. Σ' άρέσει το πρόγραμμά μου;

— Το προτιμώ!... Έτσι δέ θα έχουμε άπογοητεύσεις.

— Έπειτα από μισή ώρα τ' άγαπημένο ζευγάρι ξεκίνησε για το άγνωστο, αφού έριξαν μία δροχή κορώνων — γράμματα, ποίό δρόμο η ακολουθήσουν στη διασταύρωση της Έλευσίνος. Έπεισε ή δροχή «γράμματα», δηλαδή θα έπαιρναν το δρόμο της Πελοποννήσου και όχι της Στερεάς Ελλάδος.

— Από τον παλιό ή από τον καινούργιο δρόμο;

— Από τον παλιό, είπε ο Κώστας, για να περνάμε μέσα από τα χωριά.

★

Ο Κώστας και η Έλενη ήταν σχεδόν συνομήλικοι, τριάντα δύο χρόνων. Νέοι. Αυτός, ψηλός, μελαγχρινός, εκείνη στο μπόι του, μια ξανθή, γαλανομάτα και όμορφη γυναίκα. Είχαν τελειώσει το Γυμνάσιο μαζί στην Πάτρα και σά συμμαθητές, που ήταν, γνωρίζονταν πολύ καλά.

Μόνο σχέσεις φιλικές είχαν, όπως και άλλα κορίτσια της παρέας τους είχαν τέτοιες σχέσεις με τον Κώστα, γιατί ήταν σοβαρός νέος και σεβόταν τα κορίτσια της συντροφιάς του, δηλαδή τρεις κοπέλλες με τις όποιες κανόνιζαν τις εκδρομές τους και τα πάρτυ τους.

Τη σοβαρότητα του Κώστα την είχαν εκτιμήσει και οι γονείς των κοριτσιών, μα και τα ίδια προτιμούσαν τη συντροφιά του.

Όταν τελείωσαν το Γυμνάσιο, δ-

λη ή συντροφιά σχεδόν μεταφέρθηκε στην Αθήνα για ανώτερες σπουδές σε διάφορες σχολές.

Ο Κώστας μπήκε στην Ανωτάτη Έμπορική, ρίτηκε στη μελέτη και σπάνια έβλεπε τα κορίτσια. Μά, σ' όλο αυτό το διάστημα είχαν κανονίσει μερικές εκδρομές και ξαναθυμήθηκαν έτσι τα σχολικά τους χρόνια.

Ο Κώστας έπειτα, αφού πήρε το δίπλωμά του, μπήκε υπάλληλος σε μία τράπεζα κι' όταν ύστερ' από δυο χρόνια συνάντησε την Έλενη, βοηθό σ' ένα δικηγορικό γραφείο, συνδέθηκε μαζί της αλλοιώς. Έτσι παντρεύτηκαν σ' έξη μήνες.

Από τις παλιές συμμαθητρίες τους είχαν ξαναβρεθεί σχεδόν όλες στη συντροφιά τους, εκτός από την Άγλατα, που κανείς δεν ήξερε τί είχε απογίνει, έπειτα από το δίπλωμα που είχε πάρει.

Οι γονείς της είχαν εξηγήσει ότι είχε πάει στο εξωτερικό, μα ποτέ της δεν είχε στείλει στίς φίλες της ούτε μία κάρτα.

Ο Κώστας προώδεσε στην Τράπεζα κι' είχε τώρα μία εμπιστευτική θέση. Μά κι' η Έλενη είχε τώρα δικό της δικηγορικό γραφείο.

Παιδιά όμως δεν είχαν αποκτήσει.

★

Απ' όπου περνούσαν, από χωριό ή έσοχικό κέντρο σταματούσαν λίγο να πάρουν κάτι και να ξεμουδιάσουν. Δεν είχαν όρισει ούτε τέρμα, ούτε δρομολόγιο. Στο δρόμο τους έστριβαν ποτέ αριστερά, ποτέ δεξιά, από τη δημοσιά για να επισκεφθούν χωριά, που πρώτη φορά άκουγαν τ' ονόμα τους.

Η περιπέτεια αυτή του άπρόοπτου και του καινούργιου τους διασκέδαζε.

Ένα απόγευμα, είχαν φτάσει σ' ένα από τα όρενα χωριά της Κορινθίας. Κι' εκεί ο ιδιοκτήτης ενός μαγαζιού, που τους έτοιμασε ένα απόλυτο πρόγευμα από τυρί και ντοματοσαλάτα, τους σύστησε να πάρουν το δρόμο δεξιά και να πάνε για κάποιο μοναστήρι, που απέιχε μόνο μισή ώρα. Το μοναστήρι ήταν μέσα σ' ένα δάσος και βρισκόταν σε

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

μιά ύπεροχη τοποθεσία.

Ακολούθησαν τη συμβουλή του, πήγαν στο μοναστήρι και μπήκαν να προσκυνήσουν στο εκκλησάκι.

Έπειτα, ζήτησαν να χαιρετήσουν την ηγουμένη. Μία καλογριά τους ώδηγησε στο σαλόνι του μοναστηριού.

Όλα ήταν περιποιημένα, όλα νοικοκυρεμένα εκεί μέσα. Μία καλογριά τους έφερε γλυκό και καφέ με παξιμαδάκια.

— Τώρα θάρρη κι' η ηγουμένη, της είπε. Ήταν λίγο άρρωστη το πρωί, μα τώρα είναι καλά.

Σε λίγο άνοιξε ή πόρτα. Τα μάτια τους γύρισαν προς τα εκεί. Μία σιλουέτα λεπτή, με ωραία χαρακτηριστικά, τυλιγμένη στα μαύρα, στάθηκε στην πόρτα και τους κύταζε. Δίσταζε να προχωρήσει. Τέλος έκανε ένα βήμα και στηρίχτηκε για να μην πέσει.

— Άγλατα! φώναξαν κι' οι δυο μαζί κι' έτρεξαν κοντά της.

Ήταν ή Άγλατα, ή παλιά συμμαθήτριά τους, που όλοι νόμιζαν πως βρισκόταν στο εξωτερικό.

Δυο καλογρίες μπήκαν να περιποιηθούν την ηγουμένη, γιατί από τη συγκίνησή της, είχε γείρει λίγο στο ντιβάνι. Μά κι' όλες οι άλλες καλογρίες του μοναστηριού, καμμία τριανταριά, είχαν μαζευτεί ανήσυχες στο διάδρομο, έξω από την πόρτα.

Η ηγουμένη συνήλθε γρήγορα, χαμογέλασε κι' άνασηκώθηκε.

— Είμαι καλά! ψιθύρισε.

Και με μία ματιά απομάκρυνε από το σαλόνι τις δυο καλογρίες κι' έμεινε μόνη με τον Κώστα και με την Έλενη.

— Ήταν τόσο άπρόοπτη ή επίσκεψή σας! Η συγκίνησή μ' άναστατώνει... Είμαι άλλωστε πάρα πολύ αδιάθετη αυτών των τελευταίων καιρών... Περνάτε, λοιπόν, καλά; Είστε ευτυχισμένοι; Ο Θεός σας έστειλε εδώ... Δε φανταζόμουν ποτέ πως θα σας ξαναδώ, άλλ' ούτε κι' έσείς, πιστεύω, ξέρατε τίποτα για μένα...

— Ναι, Άγλατα, της είπε χαϊδεύοντας το χέρι της ή Έλενη, όλοι οι φίλοι μας νομίζουν ότι βρισκασαι στο εξωτερικό...

— Έτσι ήθελα να πούν οι γονείς μου. Τίποτα δέ με συνδέει πιά με τα παλιά... Τρόμαξα που σας είδα. Τώρα όμως είμαι ευχαριστημένη, που σας έχω κοντά μου. Θα πά να σας ετοιμάσω ένα δωμάτιο στον ξενώνα, για να μέινετε μαζί μου μερικές μέρες. Σας χρειάζομαι.

★

Μετά το φαγητό ή Άγλατα, τους ξαναείπε:

— Ο Θεός σας έστειλε. Γύρευα την απόλυτρώση στη μεγάλη δοκιμασία... Μα την πραγματική απόλυτρώση θα τη βρώ τώρα, γιατί θ' αντιμετώπισω την πραγματικότητα, δίχως να κλονιστώ... Ναι, σ' αγαπούσα, Κώστα, και σέ ήθελα ή άπ' αυτρά μου. Ο πόνος μου και ή άπογοητεύσή μου μ' έκαναν να όρειστώ πως δέ θα παντρευόμουν κανένα άλλον. Κι' έτσι κατέφυγα στο μοναστήρι. Τώρα πιά είμαι καλά. Αντίκρισα εμένα, Κώστα, και δεν κλονίστηκα. Είσαι τώρα μόνο ο καλύτερος φίλος, ο πρώην συμμαθητής και τίποτ' άλλο. Ο Θεός, λοιπόν, σ' έστειλε για να με δοκιμάσει. Η απόλυτρώσή ήρθε και σας ευχαριστώ...

Μ' ένα χαμόγελο ή Άγλατα τους έδωσε ύστερα το χέρι της και τους εύχθηκε καλή νύχτα.

Ο Κώστας και ή Έλενη έμειναν μερικές ημέρες στο μοναστήρι για να κάνουν συντροφιά στην παλιά φίλη τους.

Κι' έφυγαν πιδ χαρούμενοι, πιδ ευτυχισμένοι, γιατί μπόρεσαν να δώσουν σε μία πονεμένη ψυχή την απόλυτρώση...

MIPANTA

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΠΡΩ-Ι-ΝΑ ΜΟΝΤΕΛΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Είναι κατά ποσότητα από τουάλ, είτε χοντρό από στυλ των «μπλου-τζήνς», είτε από πιδ λεπτό. Τα ντεκαλτέ τους είναι μικρά και στρογγυλά και ή κοψή άνετη. Γαρνίρονται με κουμπιά ή με μεγάλες τσέπες. Μία «ντουωτέ» στις τσέπες: Έχουν μικρές «θήκες» στη μέση, απ' όπου περνάει ή ζώνη, που δένεται πίσω σε φιδόκο.

Η ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ ΕΜΦΑΝΙΣΙ

Το μονοκόμματο, λίγο εφαρμοστό μονόχρωμο φόρεμα γαρνίρεται τώρα πολύ με πολύχρωμα άξεσουάρ. Πρωτότυπο στόλισμα του άπογευματινού μονόχρωμου φορέματος είναι ένα μεγάλο... τσαμπί σταφύλια, που καρφιδώνεται στον ένα ώμο.

Τα πολύχρωμα φορέματα από έμπριμέ, γαρνίρονται εφέτος συχνά με μεγάλους γιακάδες — έσάρπες, που δένονται είτε μπροστά στη μέση του ντεκαλτέ με φιδόκο, (που σχηματίζει ένα είδος γραβάτας), είτε πλαγίως σε ασύμμετρη γραμμή, είτε ακόμη και πίσω, σηματοποιώντας ένα στυλ «μπλουζάν» ή μία μικρή «κάπα».

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑ ΜΕ ΠΛΙΣΣΕ ΚΑΙ ΠΙΕΤΤΕΣ

Στα νέα μοντέλα το κορσάξ είναι σκέτο κι' έχει πολύ μικρό ντεκαλτέ. Μπορεί να είναι κλειστό ή με κουμπιά μέχρι τη μέση. Η φούστα όμως είναι πολύ πλούσια κι' έχει είτε πλισσές, είτε πιέττες, αναλόγως με την ευκαιρία, που θα φορεθ ή και το στυλ του συνόλου.

Οι χαντερές πιέττες σε στυλ «κολλεγιού», συμπληρώνονται με γιακά—γραφάδα και κοντά μανίκια. Το πλισσέ «σαλέιγ» ταιριάζει για μικρά φορέματα χαρού: Έχουν κορσάξ μπλουζάν, μανίκια μέχρι τον αγκώνα και μικρό σκέτο ντεκαλτέ. Οι μικρές και πολύ σιδερωμένες πιέττες δίνουν σε κάθε φόρεμα μία «έμφαση» νότα. Οι «πλατείες», τονισμένες πλάγιες πιέττες, ταιριάζουν σε όλα τα «έμπριμέ» φορέματα. Συμπληρώνονται με σκληρή, φαρδιά ζώνη.

ΠΩΣ ΝΑ ΔΙΑΛΕΞΕΤΕ ΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΜΟΝΤΕΛΩΝ

Τα νέα μοντέλα είναι τόσο σε ίσια, όσο και φαρδιά κοψή. Προτιμούνται, ωστόσο, συνήθως οι απλές, άνετες γραμμές, που μπορούν να φάνουν το φάρδος μιας μέσης... καμπάνας. Οι φούστες ενώνονται με το κορσάξ λίγο κάτω από τη μέση.

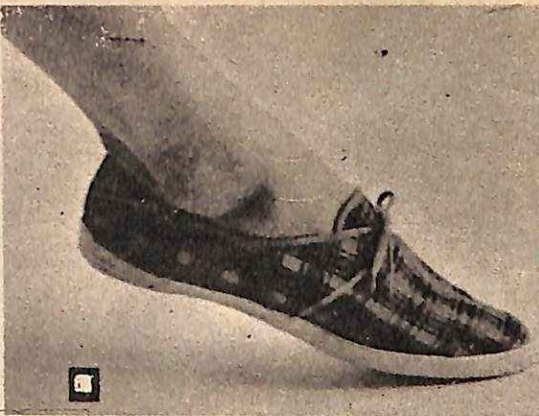
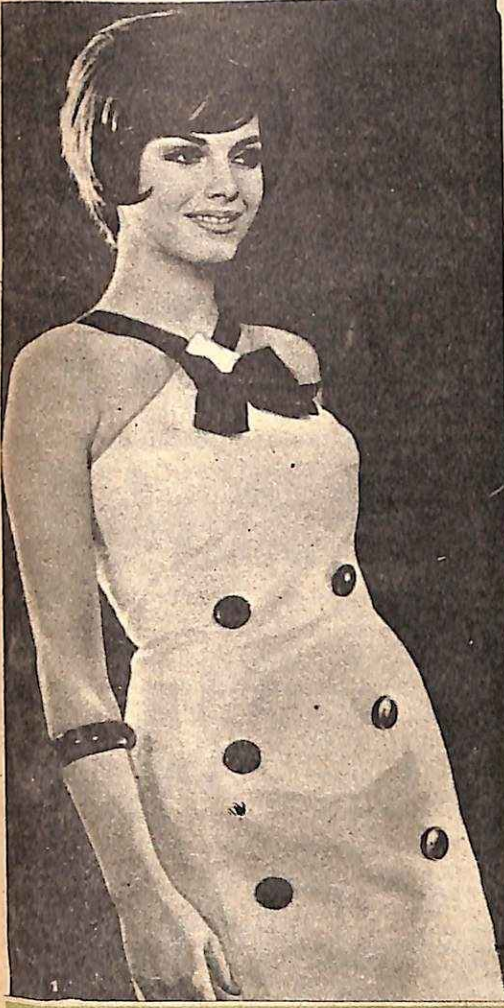
Οι πολύ νέες θα διαλέσουν τη μόλις έδαζε φούστα με τις καινούργιες πιέττες, που άνοιγουν αμέσως κάτω από τους γοφούς, κατά προτίμηση εκεί που τελειώνουν οι μεγάλες πρόσθετες τσέπες. Τα μονοκόμματα μοντέλα με στυλ λίγο έβαζε, κολακεύουν ιδιαίτερα τις γεμάτες και τις κοντές. Οι πολύ ψηλές θα προτιμήσουν πάντα τα πιδ φαρδιά μοντέλα με φούστες πλισσέ ή με πιέττες και την πολύ μαρκαρισμένη μέση. Θα προτιμήσουν, οι ζώνες να είναι φαρδιές και σκληρές. Για τα βράδυ, οι μεγάλοι ράφτες συνιστούν τις άνετες τυνίκ.

ΝΕΑ ΜΟΝΤΕΛΑ ΑΠΟ ΒΟΥΛΑ «ΕΜΠΡΙΜΕ»

Τα φορέματα από φιλά πολύχρωμα ύφασματα, όπως είναι το βουάλ έμπριμέ και το μεταξωτό

Κομψή άπογευματινή φόρεμα απί ύφασμα δαντέλλα.

Πρακτικά σκαρτνια από ύφασμα.

καί μαρόν). Το σλιπ είναι πίσω ελαστικό, χωρίς στίς πολλές σούρες του, που στερεώνονται με ψιλό λάστιχο.

Οι γυναίκες με λεπτό στήθος, θα διαλέξουν το νέο Ιταλικό μοντέλο από μαύρο έλάνκα σε πρωτότυπη κόυπ: Ο μπουστός είναι από ριγωτό σε κόκκινο και μαύρο έλάνκα και πάνω του περνούν δύο μαύρες μπρετέλλες, που κουμπώνουν πλάι στο στήθος, πάνω στο μαύρο μαγιό.

Όσες έχουν στρουγγυλούς ώμους και λεπτά μπράτσα, θα έπωφεληθούν από τη νέα «κρεασιόν» σε ροζ—καρμελέ ελαστικό ύφασμα, με εφαρμοσμένη κόυπ, που κλείνει μπροστά ψηλά στο λαιμό με στρουγγυλή γραμμή και αφήνει ελεύθερους τους ώμους. Η φάσα, που κλείνει το ντεκολτέ, συρτίζεται γύρω στο λαιμό και φτάνει πιο χαμηλά στην πλάτη, όπου κλείνει το επίσης στρουγγυλό άνοιγμα.

Οι γυναίκες, που προτιμούν την πολλή κομψή εμφάνιση, θα διαλέξουν ένα μονοκόμματο μαγιό

από ροζ—σάκινγκ φιλάγκα, εφαρμοστό, με όδάλ ντεκολτέ και φαρδείς μπρετέλλες και ένα σχέδιο σε άσπρη σταμπάτο, που μιμείται το σχήμα της φλόγας.

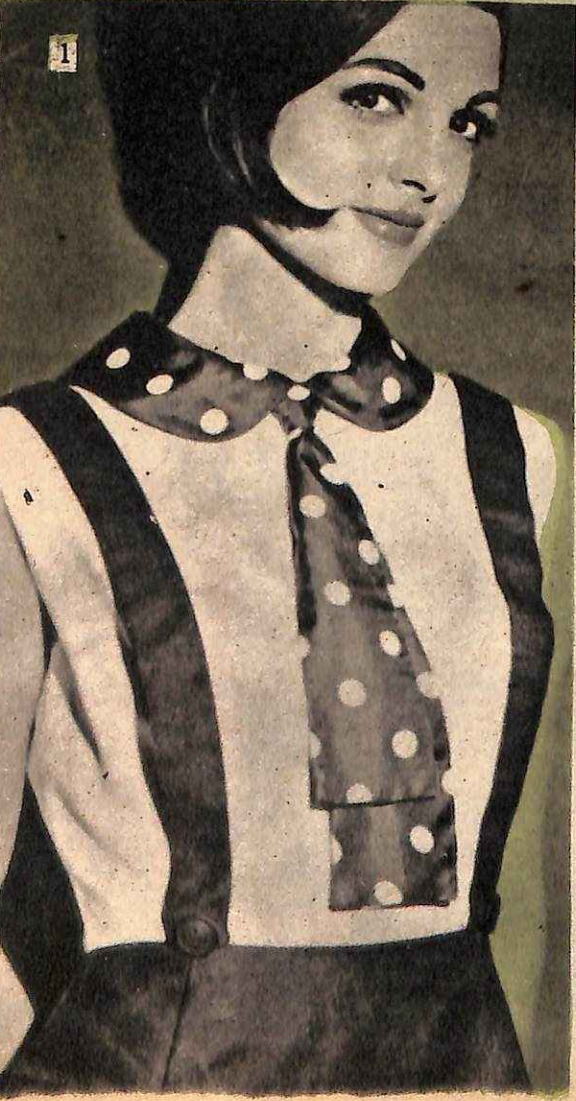
Η ΕΜΠΡΙΜΕ ΖΩΝΗ

Ένας χαριτωμένος νεωτερισμός, που κολακεύει κάθε γυναίκα, φτάνει να μην είναι υπερβολικά γεμάτη, είναι η φαρδιά ζώνη από μεταξωτό έμπριμέ, που συμπληρώνει την εμφάνιση «παντολόνι—μπλούζα» με πολύ κομψό τρόπο. Με άσπρη μπλουζίτσα και μονόχρωμο μακρύ πανταλόνι, θα φορέσετε μια τέτοια ζώνη, σ' έντελως διαφορετικά χρώματα, που δίνει σε κάθε εμφάνιση μια εύθυμη νότα. Κλείνει πίσω με κόμπιες και πρέπει να δείχνει μπροστά όλο το φάρδος της.

ΣΥΝΟΛΑ ΓΙΑ ΜΕΤΑ ΤΟ ΜΠΑΝΙΟ

Για τις πολύ νέες, ταιριάζει το μακρύ πανταλόνι και το άντρικό πουκάμισο, που φοριέται

1. Το σύνολο φούστα - μπλούζα σε νέα παραλλαγή. 2. Η τυνική της μόδας για κάθε σιλουέτα. 3. Πρωινό μονόχρωμο άπλο φόρεμα. 4. Έπίσης πρωινό φόρεμα με ψευτοπλαστρόν.

φουλάρ έμπριμέ, ράβονται σε σουπλ και άνετες γραμμές. Δύο περίφημα Ιταλικά μοντέλα αντιπροσωπεύουν τις δύο τάσεις της μόδας: το φόρεμα με πιέττες και την τουαλετίτσα με ελαφρείς σούρες. Οι πιέττες αρχίζουν από το μικρό στρουγγυλό ντεκολτέ, που το στολίζει ένας γιάκας—γραβάτα και συνεχίζονται μέχρι κάτω. Συγκρατούνται, δέ, με μία σκληρή ζώνη. Το μοντέλο με σούρα στη φούστα έχει σουπλ κορσάζ με ιδιότροπο ντεκολτέ (όδάλ, σε στυλ «βάρκα», δηλαδή λίγο εχειλωμένο), που το συμπληρώνει μία μικρή ζακέττα με μανίκια ρεγκλάν.

ΝΕΕΣ ΤΥΝΙΚ ΓΙΑ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ

Η τυνική αποτελεί ένα από τα πιο πρακτικά και κομψά ντυσίματα. Ράβεται συχνά από λινό σε δροσερά χρώματα. Το φωτιστικό, το πιο «δρσερό» απ' όλες τις πράσινες αποχρώσεις, είναι εύκολοφόρετο, γιατί ταιριάζει με το «μαρόν», με το μπλέ και ακόμη και με ένα πράσινο, σε έντονο τόνο. Η τυνική ταιριάζει σε σχεδόν κάθε σιλουέτα και προσαρμόζεται με λίγα «τρυκ» (πρόσθετες τσέπες, δεμένη ζώνη, χαλαρή ζώνη, δύο μακριές πένες στο κορσάζ κ.ά.) σε κάθε σώμα, γιατί καμουφλάρει εύκολα τις μικρές ατέλειές του. Τα ντεκολτέ είναι τώρα πάντα πολύ απλά και κατά προτίμηση όδάλ. Ράβονται, δέ, από μονόχρωμο ύφασμα.

ΤΑ ΝΕΑ ΣΕΜΙΖΙΕ

Τα νέα σεμιζιέ θ' αρέσουν σε κάθε γυναίκα, χωρίς στίς πρωτότυπες λεπτομέρειές τους. Έχουν πάντα μπροστά στο άνοιγμα αρκετά κουμπιά (με ή χωρίς «πάτ»), που μπορεί να φτάσουν μέχρι τη μέση ή πιο κάτω και συμπληρώνονται με μία άνετη ζώνη, κατά προτίμηση πάνω στους γοφούς. Γαρνίρονται συχνά με τσέπες (καμουφλαρισμένες νομίτης, π.χ., που κουμπώνει πάνω στο κορσάζ) και έχουν πολλές φορές τις μύτες του μικρού γιάκας, επίσης, κουμπωμένες πάνω στο κορσάζ.

ΤΑ ΝΕΑ ΝΤΕ - ΠΙΕΣ

Για το άπογευμα, το φόρεμα σε κόυπ «πρεσές» από άσπρο πικέ, συμπληρώνεται τώρα με ένα πολύ κοντό μπολερό, χωρίς μανίκια, μέχρι

κάτω από το στήθος και που κλείνει πίσω. Ένας πρωτότυπος φιδόκος (με μεγάλο κουμπί στη μέση) στολίζει το φόρεμα.

Η ΚΑΖΑΚΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Το σύνολο «φούστα—καζάκας» αντικαθιστά τώρα με τις ζεστές τα μικρά ταγιέρ. Οι νέες καζάκες διακρίνονται για τις πρωτότυπες πένες τους (από τη μέση της μασχάλης μέχρι κάτω, με δεύτερη οριζόντια μικρή πένα στο ύψος του στήθους) και για το καινούργιο στυλ του ντεκολτέ τους: Έχουν στο όδάλ ντεκολτέ σε κάθε μεριά ένα φιδόκο, που συνεχίζεται πίσω ως μπρετέλλα και ενώνεται σε σταυρωτή γραμμή με το χαμηλό ίδιο ντεκολτέ.

ΑΠΛΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Στο Παρίσι λανσάρονται πολύ τα απλά φορεματάκια με μικρό στρουγγυλό ντεκολτέ και με «ευετο—πλαστρόν», που επιτυγχάνεται με ψηλές ραίδες πάνω στο κορσάζ σε σχήμα πλαστρον. Φοριούνται επίσης πολύ όλες οι κόυπ, που χρησιμοποιούν άφθονα κουμπιά μετριών μεγέθους. Το «πλαστρόν» θα κλείνει με τουλάχιστον έξη κουμπιά, το «σεμιζιέ» με δέκα ή περισσότερα. Φτιάχνονται από λινό ή από ποπλίνα, μονόχρωμα. Τα κουμπιά είναι στο ίδιο χρώμα με το φόρεμα, ποτέ από το ίδιο ύφασμα, μα είτε από την καινούργια ύλη «περλέ», είτε από κόκκαλο και πλαστρόν.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΑ ΝΤΕΚΟΛΤΕ ΓΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ «ΑΜΠΙΓΕ»

Ο Ντιάρ λανσάρει μία νέα παραλλαγή του ντεκολτέ με γυμνούς ώμους: Είναι μπροστά και πίσω πολύ κλειστό, έχει όμως μία φαρδιά φάσα γύρω στο λαιμό, που δένεται πίσω. Οι ώμοι είναι έντελως, γυμνοί, μα η γραμμή, που περνάει από το λαιμό μέχρι πίσω, αφήνοντας την πλάτη βαθεία γυμνή, είναι στρουγγυλή. Άλλα μοντέλα ακολουθούν την ίδια γραμμή με διαφορετικό τρόπο: Το κορσάζ είναι πάνω στο λαιμό σωρωτό και μία στενή μπρετέλλα από κάθε πλευρά συνεχίζεται μέχρι πίσω στη χαμηλή πλάτη με σταυρωτή γραμμή. Με το «μάζεμα»

Μία νέα ιδέα για κομψό ντεκολτέ.

του κορσάζ μπροστά στο λαιμό, όχι μόνο οι ώμοι, μα κι ένα μέρος του μπροστινού ντεκολτέ είναι γυμνό.

ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Νέους συνδυασμούς αποτελούν το πράσινο, το κίτρινο, το μπλε—σιέλ και το άσπρο, για ύφασματα έμπριμέ. Για τα λουσάτα σταμπάτα συνηθίζεται, επίσης, το ξωτικό στυλ, που χρησιμοποιεί το κίτρινο, το πορτοκαλλί και το «μαρόν». Προτιμάται για άπογευματινά φορέματα από «σιφόν», που είναι φυσικά φοδωρισμένα όλόκληρα.

ΤΑ ΝΕΑ ΜΠΙΚΙΝΙ

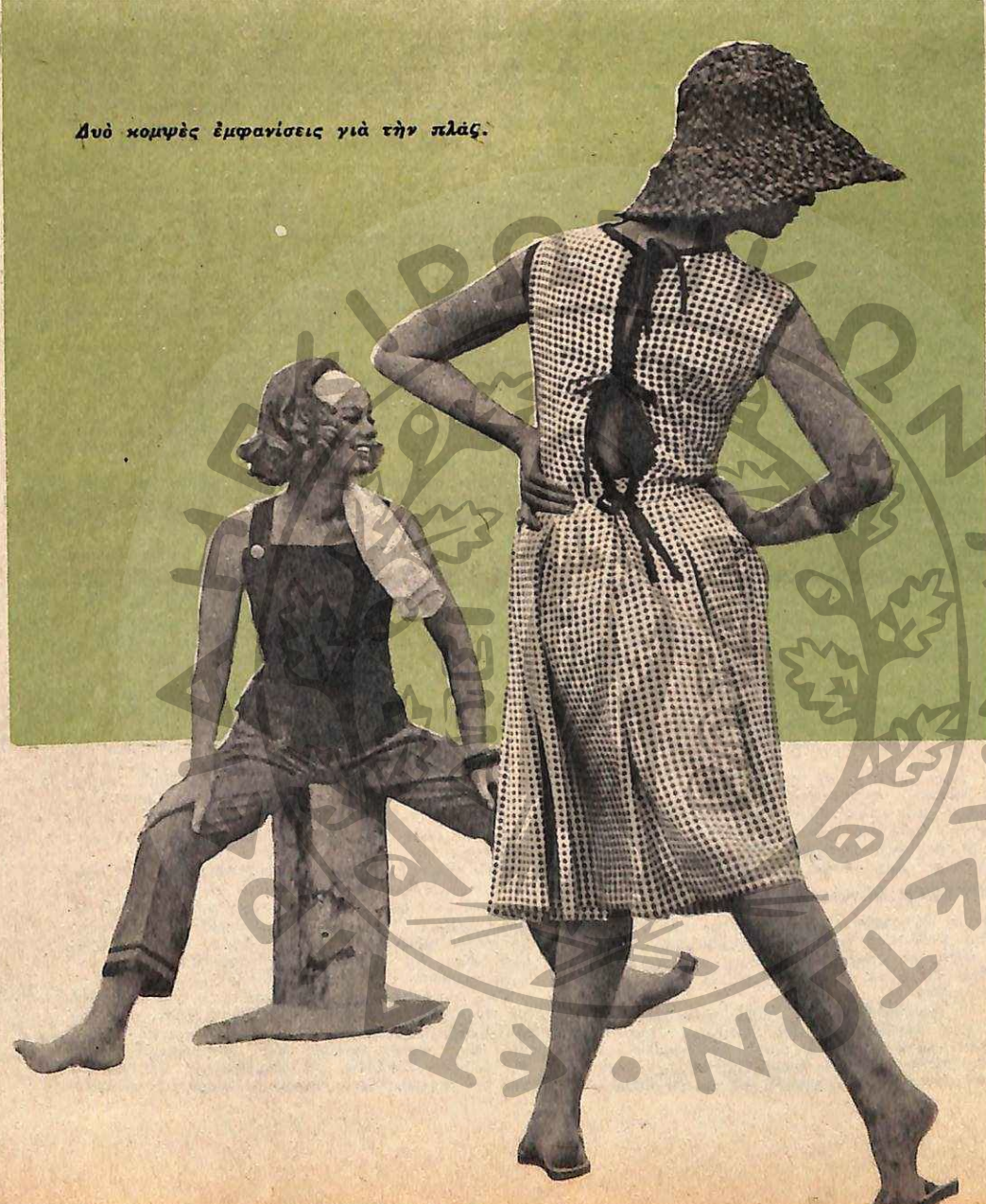
Τα νέα μπικινί δεν είναι πια μπικινί, γιατί ο μπουστός έχει ξεφύγει από το άγκυρά του σουτιέν. Νέα ντε—πιές λανσάρονται τώρα με όλο και πιο πρωτότυπη χρησιμοποίηση της ρίγας. Τα Ιταλικά μοντέλα δείχνουν μεγάλη προτίμηση στις οριζόντιες ρίγες, που στολίζουν σε φάσες το σύνολο. Ο μαύρος μπουστός έχει τρεις ρίγες, όπως και το μικρό σλιπ. Άλλος συνδυασμός: ριγωτός μπουστός και μονόχρωμο σλιπ με ριγωτή ζώνη. Πολύ φοριούνται επίσης ντε—πιές μαγιό με σλιπ—φουστίτσα, που μπορεί να είναι γαρνιρισμένη μ' ένα φιδόκο ή με μία φάσα.

ΤΑ ΜΟΝΟΚΟΜΜΑΤΑ ΜΑΓΙΩ

Τα περισσότερα νέα μοντέλα «παίζουν» με το συνδυασμό ρίγας και σχεδίου. Ένα νέο γαλλικό μοντέλο, ειδικό για τις γεμάτες, έχει πάνω σε μαύρες ρίγες μικρά φανταζι σχέδια στο χρώμα του φόντου (μπλέ) και είναι αρκετά εφαρμοστό. Οι μεγάλες πένες, που ξεκινούν από τις μασχάλες και φτάνουν μέχρι κάτω, δημιουργούν μία κυματιστή γραμμή σε κάθε πλευρά, που κολακεύει καί... αφαιρεί αρκετούς πόντους από την περιφέρεια (όπτικώς μόνο, εννοείται).

ΜΙΚΡΟΣ ΟΑΗΓΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΛΟΓΗ ΤΩΝ ΜΑΓΙΩ ΣΑΣ

Οι πολύ νέες ή δόες έχουν αρμονικές γραμμές, μπορούν άφοβα να φορέσουν τα νέα μικροσκοπικά μπικινί με σουτιέν και σλιπ. Λανσάρονται σε οκτασέζικο καναπιά σε φωτεινά χρώματα και σε πρωτότυπο συνδυασμό (άσπρο, πορτοκαλλί

Δύο κομψές εμφανίσεις για την πλάς.

Φορεματάκια από ποπλίνα και τουάλ σε ρίγες για όλες τις ηλικίες.

Οι διεσταλμένοι πόροι

«Έχει το δέρμα του προσώπου σας διεσταλμένους πόρους; Θα τους κλείσετε με μία στυπτική λοσιόν. Καλύτερη απ' όλες είναι η Ε. Ζή: Βράζετε 500 γραμ. νερό, το ρίχνετε σε μία μπουκάλια, προσθέτετε 10 γραμ. στυπτική και πλύνετε τη μοπαλία δουλωμένα καλά. Αφού πλύνετε λοιπόν και σκουπίστε καλά το πρόσωπό σας, παίρνετε ένα δομακάκι πολύ σφιγμένο, το βουτάτε σε καθαρό νερό, το στύβετε, ύστερα το μουσκεύετε στη διάλυση και το περνάτε πάνω στο πρόσωπό σας. Ιδίως δε στα μέρη όπου διακρίνονται περισσότερο οι πόροι.

Το πλύσιμο των μάλλινων

«Όταν πλένετε μάλλινα ρούχα, μη χρησιμοποείτε ποτέ νερό πιο ζεστό απ' όσο το ανέχεται το χέρι σας. Πάντως κάνετε προηγουμένως την εξής δοκιμή: Βρέχετε μία άκρη του υφάσματος, που δε φαίνεται, τη βάζετε ανάμεσα σε δύο άσπρα πανιά και πατιέτε μ' ένα σίδερο όχι πολύ ζεστό. «Αν μείνει πάνω στα άσπρα πανιά ένα ελαφρό ίχνος χρώματος, μπορείτε να πλύνετε και να στεγνώσετε γρήγορα το ρούχο. «Αν όμως τα πανιά χρωματιστούν πολύ, μη πλύνετε το ρούχο, αλλά καθαρίστε το με βενζίνη και τσουένι.

Το άπλωμα των χρωμάτων οφείλεται κάποτε, όχι στο πλύσιμο, αλλά στο ελαττωματικό στεγνώμα. Αφού ξεπλύνετε το ρούχο, το στύβετε καλά και δέν το κρεμάτε για να στεγνώσει, αλλά το απλώνετε οριζόντια. Χρησιμοποιείτε δε πετσέτες, παλιά σεντόνια ή άσπρα χαρτιά, για να μην έρχονται σ' επαφή μεταξύ τους υφάσματα με διαφορετικά χρώματα.

Η συμπεριφορά στην πανσινόν

«Αν μένετε σε πανσιόν, όπου οι άδρες του φαγητού είναι άφρονες, φροντίστε να συμμορφωθείτε ακριβώς μ' αυτές για να μην προκαλέσετε με τις τυχόν άφρονες σας άνωμαλίες στο σεβήρισμα κι' ενοχλήσετε στους άλλους συνδημιόγους. Όταν παίνεστε κι' όταν θγαίνετε απ' την τραπέζια, πρέπει να χαίρεσθε, όπως γίνεται σε κάθε παρόμοια περίπτωση.

Μη συζητήτε δυνατά από θηραπέει σε τραπέζι. Δεν έχουν καμία άποψη για σας άκούει και να ζαλιζονται εκείνοι που θέλουν να φάνε με την ησυχία τους.

«Αν έχετε μαζί σας παιδιά, φροντίστε με κάθε τρόπο να μη γκρινιάζουν, να μη στριγγλίζουν, να μη βάζουν τα χέρια τους μέσα στα πιάτα ή τα δάχτυλα στο στόμα τους.

Τα μαυρισμένα άσμηικά

Μαύριζαν τα άσμηικά σας; Τρίψτε τα με μία μαλακή βούρτσα, δουλημένη στην εξής διάλυση: Σέβτε 40 γραμ., ζάβι 10 γραμ., νερό ένα κιλό. Ξεπλύνετε τα ύστερα με μπόλικο νερό και βάλτε τα μέσα σε πριονίδι για να στεγνώσουν.

Κουρασμένα μάτια

Τα μάτια ξεκουράζονται όταν κινούνται. Άπεναντίας, είναι πολύ κουραστικά να κρατάτε προσηλωμένα πολλά άρα στο ίδιο σημείο. Όταν λοιπόν διαβάσετε ή εργάζεστε πολύ στο άστρο ή στον κινηματογράφο, φροντίστε ν' αποσπάσετε συχνά τη ματιά σας από εκείνο που κοιτάζετε, έστω και για μία στιγμή μονάχα. Έπίσης, άνοιγκλείνετε συχνά τα βλέφαρά σας.

Ένας άριστος τρόπος ξεκουράσματος των ματιών είναι να τα κλείσετε και ν' άκουμπήσετε πάνω τις παλάμες σας, χωρίς όμως να τα πιέσετε καθόλου.

«Αν έχετε στο δωμάτιό σας ένα μαύρο μαξιλάρι ή χαλί, μην παραλείπετε να το κυττάξετε κάθε τόσο. Το μαύρο χρώμα ξεκουράζει τα μάτια.

Τά έρεθισμένα βλέφαρα

«Αν τα βλέφαρά σας είναι λίγο έρεθισμένα, πάμτε μερικές μέρες να βάζετε τα τσίνορά σας με ριμμέλ, γιατί χειροτερεύει τον έρεθισμό. Βουρτσίζετε τα μόνο ελαφρά, μ' ένα βουρτσάκι δουλημένο σε ρετινούλαδο.

Άντι για άσπιδι

Για να άσκονομήσετε το άσπιδι, μπορείτε να μεταχειριστείτε για το πλύσιμο των ρούχων μία άλυσίδα με στάχτη. Βράζετε σε 1 άκά νερό 50 άράμια στάχτη από έζλα. Πριν κρυσά, προσθέτετε 5 άράμια άσβυστο άσέβητο σε σκόνη κι' ένα μικρό κουταλάκι λάδι. Άνακατεύετε καλά, πριν μεταχειριστείτε το μήγμα.

Για μαύρα και σκούρα υφάσματα, μάλλινα, ή μεταξωτά, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε νερό όπου βράσανε ζωαρικά. Όταν χλαρύνει, βουτάτε μέσα το ρούχο, τ' άφινετε 2 άρες, το τρίβετε ύστερα ελαφρά με το χέρι και το ξεπλένετε καλά.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΖΕ.Ι.ΜΣ ΤΣΕ.Ι.Ζ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΑΣ

«Ο Τζέυ άνοδεύει το Μπένυ άς το διαμερίσμα του και πηγαίνει να ρωτήσει το Μεντέτα μήπως έξείρε τίποτα για τή Σάντι. Τόν βρίσκει άμωσ νεκρό, άπως και τή Τζόαν. Ο Ράβεν παίρνει άλα τα χαρτιά άδιοκτηρίας του μεριδίου του Μεντέτα. Είναι πιά πλούσιος. Έξηγει στους άνθρώπους του πώς θα βγάλουν πολλά άεφτά. Το σχέδιό του είναι να έμποδισή άλες τίς τρετζές να γυρίζουν στο άστρο και να μάζει τίς καλύτερες μέσα σε «σπίτια» πολυτελείας, όπου θ' άκριβόπληρώνουν οι πελάτες και τα λεφτά θα πηγαίνουν σχεδόν άλα στη σπείρα των σωματοεμπόρων. Ο Γκράνταμ είδοποιεί ένα δικαστή και ένα εισαγγελέα πώς ο Ράβεν θα έξακολουθήσει να τους πληρώνει τακτικά, άπως έκανε κι' ο Μεντέτα, για να έχη τήν εύνοιά τους. Έξηγει έπίσης τή νέα κατάσταση στον Πάλσον, που ήταν κρυφός συνέταγος στις βρώμικες έπιχειρήσεις του Μεντέτα. Ο άστυνομικός άδιοφορουνε, όταν ο Μπένυ τους ζητά να βρούνε τή γυναίκα του. Ο Τζέυ μαντεύει πώς την άπαγάγανε οι σωματοεμποροι, το άζει καθαρά στο Μπένυ και τόν συστήσει να κάνει ύπομνηή και να έκδικησή μόλις μωρείσει. Θά τόν βοηθήσει κι' αυτός στην έκδικήσι του. Η σπείρα κλείνει τή Σάντι στο «σπίτι», που δίδυνη ή μιγάδα Κάρορ. Και μία άπ' τίς γυναίκες τίς έξηγει, ότι θα τή δερνουν άλύτπητα, άσπου να λυγισή και να κάνει ό,τι τίς ζητάνε.

—Τό ίδιο λένε άλες... άνομομώσεις ή Φάν άναστενάζοντας. Βισέθηνα να τ' άκούω... Κάθε φροά, ή Κάρορ με στέλνει να μιλώω στις ζαγοόγους, για να λογυρευθώω. Και πάντα συμβαίνουν τα ίδια... Φαντάζεστε άλες σας πώς είασσε άρεχτά δυνάτες για ν' άνθέσει, με στο τέλος σπάει το ήθικό σας.

«Πατι δε σκέπτεσαι λογικά; Τί θα κερδίσω, άν φάς έζλο, άν σημαδεντή το θωάιο σου άέρμα, μόνο και μόνο γιατί είσαι ξεροκέφαλη;

—«Ό,τι κι' άν μου πής, δέν ποδείται να με πείσετε, δήλωσε ή Σάντι ζωννώντας το κεφάλι της.

—Πρέπει να έξωας άόμια πώς, ή Κάρορ δέν έμπιστεύεται έκείνης που έδειρε για να τούς βάλει μαλά. Φοβάται μήπως το κάνουν ψέμματα πώς ύποχωρήσανε, για να βρούν εύχαρία να το σκάσουν. Για να βεβαιωθεί λοιπόν, τίς δίνει στον άσζη τζάμπα σε πέντε-έξη πελάτες... Τό ίδιο θα γίνη και με σένα, άφού φάς έζλο καμιά άδο μάδα...

«Δέν το χωράει το μυαλό σου πώς δέν μπορείς να κάνης τίποτα! Άδύνατο να το σκάσης από άό μέσα! Η Κάρορ σ' έχει στο χέρι. Δέ θα σέ λυπηθή, να το έξωας... Πατι λοιπόν να μην πής άμέσως το ναί! Τούλάχιστον θα γλυτώσεις το έζλο.

«Αλλά είλα να σου πώ. Κάνε τώρα ό,τι θέλεις... Η Κάρορ θαρθή έδώ σε λίγο.

«Η Φάν σηκόθηκε άπ' το κρεβάτι. Μα ή Σάντι ήταν πιο γρήγορη άπ' αυτήν. Πετάχτηκε, ώμωσε προς την πόρτα, την άνοιξε κι' άρχισε να τρέχη στο διάδρομο.

—Πήγαίνε την στην κάμαρα της! διάταξε ή Κάρορ, θυμωμένη. Θ' άνησυχήση τους πελάτες μου.

Χαμογελώντας πάντα, ο νέγρος σήκωσε στα χέρια τή Σάντι. Έκείνη πάλεψε άεπισημένα για να τού ξεφυγή, αλλά τα δάχτυλά του τη σήγγαγε σαν τανάλιες.

Έξακολούθησε να σούρλιζε, άσπου ξανάκλεισε πίσω της ή πόρτα τής κάμαρας.

«Τότερα, όταν την άφηρες ο νέγρος, σωριάστηκε χάμω, σαν κουρέλι.

—Έάπλωσε την, στο κρεβάτι, Τζέυ, διάταξε ή Κάρορ.

«Ο μαύρος ύπάκουσε κι' έπειτα τοαθήχτηκε πίσω.

«Η Σάντι κυττάζε τή Κάρορ. Η μιγάδα στεκόταν όρθια, από πάνω της. Τα μάτια της γυάλιζαν παράξένα.

—Γύρισε στην κάμαρά σου, Ξαναείπε ή Κάρορ.

«Η Σάντι άνέθηκε ένα σκαλοάπι. «Τότερα κατάρλε πώς, άν ύπάκουω, θα έχανε τή μοναδική εύχαρία να δρατετεύση.

—Άφίστε με να περάσω, φώναξε. Δέν έχετε δικαίωμα...

«Η Κάρορ άρχισε ν' άνεβαίνη σιγά-σιγά τή σκάλα. Τό μεγάλο στόμα της ήταν άνοιχτό σ' ένα σκληρό χαμογέλο.

—Γύρισε στην κάμαρά σου, είπε πάλι. Έχω να σου μιλώω. Κυττάξε τί σου φέρνω...

«Η Σάντι έδρε πώς κρατούσε στο χέρι της ένα μασιτίγιο!

Ξεροκατάλε και θέλησε να ξεφύγη άνεβαίνοντας τή σκάλα ως άπάνω. Στην κορυφή όμως στεκόταν ένας γεροδεμένος άράτης, κλείνοντας τής το άστρο και χαμογελώντας της σαρκαστικά.

«Η Σάντι έκανε πιά μεταβολή, παρόληνη άπ' τόν τρομό. Μα ή Κάρορ την είχε φτάσει κι' άλες...

—Στην κάμαρά σου! μούγκρισε «Η Σάντι έπιασε Ξαφικά το κεφάλι της άνάμεσα στα χέρια της κι' άρχισε να σούρλιζε. Ο νέγρος κατέβηκε τρέχοντας και την άραπαξε.

«Η Σάντι τοελλάθηκε άπ' τόν τρομό της, όταν ένοιωσε πάνω της τα χοντρά του χέρια.

— Σπουδαία άλήθεια ή ιδέα σου να περάσουμε τό μήνα του μέλιτος κοντά σ'ήφουςί!...

Μία άπ' αυτές δοήκε τό νέγρο κατάρλε. Έκείνος μούγκρισε, τής άράπε το πόδι και τόδρεσε κι' αυτό. σαν τό άλλο. Άνασηκόθηκε ύστερα και κυττάζε με ίκανοποίησι τήν Κάρορ.

«Η Σάντι τέντωσε τα σκονιά της, μα τό μόνο που κατάρθωσε ήταν να χωθούνε βαθύτερα στις σάρκες της.

«Ένοιωσε πώς ήταν χαμένη! Κανείς δέν μπορούσε να φτάση την τελευταία στιγμή και να τή σώση. Κατάλαβε πώς δε θα έυπνούσε άπ' τόν παραόνο και τερατώδη έκείνο έφιάλη...

«Ο νέγρος άρχισε να τής γυμνώνη την πλάτη, ξεσκόζοντας τα ρούχα της, ένώ αυτή σούρλιζε σαν τρομοκρατημένο παιδί...

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

16. Α δ γ ο υ σ τ ο υ. «Ωρα 22.15»

«Ο Τζέυ μπήκε στην αίθουσα των μιλιάρδων, στη γωνιά τής 29ης Όδοι.

Τού άόρεσε ή Ξαφνική σιωπή που τόν ύποδεχτηκε. Οι παίχτες διακόψανε την παρτίδα τους, για να τόν κυττάζουμε μ' ένδιαφέρον.

Μά άζει τον κόπο... Τό κοστούμι του, με τούς ύπερβολικά παραγεμισμένους ώμους, είχε ένα χρώμα που τραβούσε άμέσως το μάτι. «Όταν τό είχε δη στη διτοίγα κάποιου Έβραίου άφτη, τρέξανε τα σάλια του, γιατί δέν είχε Ξαφική ποτε κατί παρόμοιο. Μπίζε άμέσως και τ' άόγρασε.

«Έπίσης άόγρασε ένα Ξαφικό κίτρινα παπούτσια, ένα καπέλο «μελόν» και μία σουρεαλιστική γραβάτα.

«Ο μάθραν του χαμογέλασε, καθαρίζοντας συγχρόνως τον πάγκο του.

—Τί κομψός που μου είσαι άπόψε, Τζέυ! τού έλετε.

—Βοήθε!... άπάντησε έκείνος, κολαζομένος, διορθώνοντας τή γραβάτα του. Σ' άόραω;

«Η άπάντησι του μάθραν ήταν τόσο άόστη, άστε ο Τζέυ έάωωσε τα φρονιά του.

— Συμβαίνει τίποτα; ώήτησε. Μου κατίσανε ένα σωρό λεφτά, αυτά τα ρούχα!

«Ο μάθραν έσπενσε να τόν βεβαιώσει πώς πηγαίνανε περφημα. Κι' ο Τζέυ έόρησε χάποι.

—Δός μου σ'όλα, διάταξε. Κι' άνω γέμισε το ποτήρι του, πρόσθεσε με χαμάρ:

«Δέ μπορεί να ντυθή έτσι όποιος κ' άποιος.

«Ένας χοντρός και ψηλός άντρας, που έπαίξε υπαίκοδο στην άσση τής σάλλας άρως Ξαφικά τή στέκα του και πλησίασε στο μάθρα. «Ηταν ο ίδιοκτητής μιας έπιχειρήσεως ταξί, που δούλενε καλά στην άνατολική συνοικία. Τόν λέγανε Σπείντ.

«Ο Τζέυ τόν γνώριζε και τού έγνεψε με τό κεφάλι.

«Έκείνος φαινόταν στενοχωρημένος. Πήγε κοντά στο Τζέυ και τού έλετε:

—Ήθελα να σου μιλήσω. Έφ'χεσαι στο τραπέζι μου;

Ο Τζός τον ακολούθησε και κάθισε αντίκρου του.

— Λοιπόν... ελπε, σκουπίζοντας το καπέλλο του με το μανίκι του. Τι ήθελες να μου πής;

— Ο άλλος πέρασε το χέρι του πάνω απ' το χοντρό πρόσωπό του κουνώντας το κεφάλι του και ρώτησε:

— Τι συμβαίνει στην πόλι μας;

— Ο Τζός τον κούταξε.

— Τι έννοεις; άπόρρητο.

— Ο Σπέντ έπαιξε νευρικά με το πατήρι του.

— Τι γίνανε οι τροτέζες;

— Ποιές τροτέζες; πρόφερε έπιφυλακτικά ο Τζός.

— Ο Σπέντ ξανακούνησε το κεφάλι του.

— Ξέρεις τί έννοω. Χαθήκανε όλες απ' τα πεζοδρόμια! Ένω, εδώ και δυό μήνες, δε μπορούσε να κάνει κανείς δυό βήματα, τί νύχτα, χωρίς να πέσει πάνω τους... Τι γίνανε;

— Δε μπορείς να βρής τίποτ' άλλο για παραγορά σου; ρώτησε ο Τζός μ' ένα χαμόγελο.

— Δεν πρόκειται γι' αυτό. Χάνω όμως λεφτά, ζημιώνομαι... και πρέπει γ' ανακαλύψω τί συμβαίνει!

— Ζημιώνεσαι; Γιατί;

— Μα εν' αλόουστατο. Όταν μια απ' αυτές τις γυναίκες ψάφανε κανένα πελάτη, έπαιρνε ένα απ' τα ταξί μου. Έτσι, τ' άμείζια μου δουλευανε συνεχώς. Ένω τώρα δεν κάνουν τίποτα!

— Ο Τζός βρόθηκε σ' άμχανία. Αυτό δεν τό είχε σκεφθή καθόλου.

— Ο Σπέντ ήταν μέλος της Ένώσεως 'Ιδιοκτητών Ταξί και είχε έπομένως μια κάποια πολιτική έπαρση.

— Και γιατί τό λες σέ μένα; παρατήρησε ο Τζός, κάνοντας τόν κούτο.

— Έχω μάτια κι' αυτιά... Λένε πως πρόκειται για κάποιο κόλπο του Ράβεν και ξέρω πως έχεις δουλέψει πολύ μαζί του... Έστε, ελσα γεμάτος λεφτά, τώρα τελευταία. Το βλέπει καθέναν, απ' τό γνύσμο σου... Μίλα λοιπόν! Τι τρέχει;

— Ο Τζός δίστασε άκόμα.

— Έτσι να φοβούνται οι τροτέζες... ελπε.

— Αν φοβούνται, όπως λές, θα πη πως κάποιος τις τρομοκρατεί...

— Βάλ' το καλά στο μυαλό σου, Τζός, και πές το και στο Ράβεν εκ μέρους μου. Δε θ' άρρησιν κανένα να μου χαλάση τη δουλειά μου!

— Ηούχα... μη φωνάζεις! ελπε διαστικά ο Τζός. Σε δεβαίω πως δεν έχω ιδέα. Θα πω στο Ράβεν αυτό που θέλεις, μά δε σοφ' ύπόχομαι αν θα δώση σημασία.

— Ο Τζός δίστασε άκόμα.

— Έτσι να φοβούνται οι τροτέζες... ελπε.

— Αν φοβούνται, όπως λές, θα πη πως κάποιος τις τρομοκρατεί...

— Βάλ' το καλά στο μυαλό σου, Τζός, και πές το και στο Ράβεν εκ μέρους μου. Δε θ' άρρησιν κανένα να μου χαλάση τη δουλειά μου!

— Ηούχα... μη φωνάζεις! ελπε διαστικά ο Τζός. Σε δεβαίω πως δεν έχω ιδέα. Θα πω στο Ράβεν αυτό που θέλεις, μά δε σοφ' ύπόχομαι αν θα δώση σημασία.

— Ο Τζός δίστασε άκόμα.

— Έτσι να φοβούνται οι τροτέζες... ελπε.

— Αν φοβούνται, όπως λές, θα πη πως κάποιος τις τρομοκρατεί...

— Βάλ' το καλά στο μυαλό σου, Τζός, και πές το και στο Ράβεν εκ μέρους μου. Δε θ' άρρησιν κανένα να μου χαλάση τη δουλειά μου!

— Ηούχα... μη φωνάζεις! ελπε διαστικά ο Τζός. Σε δεβαίω πως δεν έχω ιδέα. Θα πω στο Ράβεν αυτό που θέλεις, μά δε σοφ' ύπόχομαι αν θα δώση σημασία.

— Ο Τζός δίστασε άκόμα.

— Έτσι να φοβούνται οι τροτέζες... ελπε.

— Αν φοβούνται, όπως λές, θα πη πως κάποιος τις τρομοκρατεί...

— Βάλ' το καλά στο μυαλό σου, Τζός, και πές το και στο Ράβεν εκ μέρους μου. Δε θ' άρρησιν κανένα να μου χαλάση τη δουλειά μου!

— Ηούχα... μη φωνάζεις! ελπε διαστικά ο Τζός. Σε δεβαίω πως δεν έχω ιδέα. Θα πω στο Ράβεν αυτό που θέλεις, μά δε σοφ' ύπόχομαι αν θα δώση σημασία.

— Ο Τζός δίστασε άκόμα.

— Έτσι να φοβούνται οι τροτέζες... ελπε.

— Αν φοβούνται, όπως λές, θα πη πως κάποιος τις τρομοκρατεί...

— Βάλ' το καλά στο μυαλό σου, Τζός, και πές το και στο Ράβεν εκ μέρους μου. Δε θ' άρρησιν κανένα να μου χαλάση τη δουλειά μου!

— Ηούχα... μη φωνάζεις! ελπε διαστικά ο Τζός. Σε δεβαίω πως δεν έχω ιδέα. Θα πω στο Ράβεν αυτό που θέλεις, μά δε σοφ' ύπόχομαι αν θα δώση σημασία.

— Ο Τζός δίστασε άκόμα.

— Έτσι να φοβούνται οι τροτέζες... ελπε.

— Αν φοβούνται, όπως λές, θα πη πως κάποιος τις τρομοκρατεί...

— Βάλ' το καλά στο μυαλό σου, Τζός, και πές το και στο Ράβεν εκ μέρους μου. Δε θ' άρρησιν κανένα να μου χαλάση τη δουλειά μου!

— Ηούχα... μη φωνάζεις! ελπε διαστικά ο Τζός. Σε δεβαίω πως δεν έχω ιδέα. Θα πω στο Ράβεν αυτό που θέλεις, μά δε σοφ' ύπόχομαι αν θα δώση σημασία.

Είμαι σκληρός άντρας.

— Κι' εγώ τό ίδιο, δήλωσε ο Σπέντ. Να του τό πής κι' αυτό.

— Σηκώθηκε κι' άπομακρύνθηκε. Ο Τζός τον παρακολούθησε με τό βλέμμα, να διασχίση τη σάλλα για να ξαναπαίση τό μπλιάρδο. Έβγαλε απ' την τσέπη του μια όδοντογλυφίδα κι' άρχισε να σκαλίζει τα δόντια του, συλλογισμένος.

— Έσπερα σηκώθηκε κι' αυτός και βγήκε απ' τό μπαρ, στό σκοτεινό δρόμο.

— Ήξερε πως ήταν επικίνδυνο να τά βάλη με τό Σπέντ. Ο άνθρωπος αυτός ήταν δυνατός και θα μπορούσε να τους κάνει δύσκολη τη ζωή.

— Μα αυτά δε τά σκεπτόταν ο Ράβεν. Ο Τζός δεν πληρωνότανε για ναβει ξέντος...

— Τσάθηξε πρὸς τό ξενοδοχείο του. Δε σκέφθηκε καθόλου να πάρη ταξί — κι' άς είχε πολλά λεφτά στην τσέπη του. Ήταν συνηθισμένος τόσον καιρό να ξοδεύη για περιττές πολυτέλειες.

— Καθώς προχωρούσε στό σκοτεινό, ψάχνοντας γύρω με τα μάτια, πρόσεξε μια γυναίκα αλουέτα, που είχε πλησιάσει ένα διαβάτη.

— Έκείνος σταμάτησε μια στιγμή κι' ύστερα έκανε μια κίνηση άνυπομονίας και συνέχισε τό δρόμο του.

— Ο Τζός χαμογέλασε παγομένα. Έσπερα έτσι λοιπόν! Τηήχε μια τροτέζα που άφηρούσε τις προειδοποιήσεις του...

— Έβαλε τό χέρι στην τσέπη του κι' έπιασε ένα μπουκαλάκι που κρατούσε πάντα πάνω του.

— Τόβγαλε και τό ξεβούλωσε με προσοχή. Φύλαξε τό βούλωμα μέσα σ' ένα μετάλλιο κοντάκι κι' ύστερα προχώρησε σιγά-σιγά πρὸς τη γυναίκα.

— Όταν πήγε κοντά της, παρατήρησε πως τον κούταξε με φόβο. Σταμάτησε και την κούταξε κι' εκείνος, διορθώνοντας τη γραβάτα του με τό ελεύθερο χέρι του.

— Φαίνεται πως η τροτέζα έκρινε ότι δεν είχε να φοβηθή τίποτα απ' αυτόν, γιατί του χαμογέλασε.

— Τώρα την έβλεπε καλά. Ήταν μικρούλα, σχεδόν κοριτσάκι, μάλλον κακοντυμένη, αλλά νόστιμη. Τό επαγγελματικό χαμόγελό της είχε κάτι τό μελαγχολικό.

— Όες νάρθηκε μαζί μου; τοη πρότεινε πγαίνοντας πιδ κοντά του. Ή κάμαρά μου είναι στη γωνία του δρόμου.

— Περιέργο! ελπε ο Τζός. Δέκα λεπτά τώρα περπατάω στους δρόμους, κι' ελσα η πρώτη που συνάντησα.

— Ελδε και πάλι μια έκφραση φόβου στό πρόσωπό της.

— Δεν... δεν ξέρω... τραύλισε εκείνη. Άφου με βρήκες, τί παρπονέσαι;

— Οι άλλες είναι πιδ φρόνιμες από σένα. Δεν ξεμυτίζουν απ' τα σπία τους.

— Κι' ενώ μιλούσε, ο Τζός της πέταξε συγχρόνως στό πρόσωπο τό διτριόλι που είχε μέσα στό μπουκαλάκι του. Η δυστυχισμένη έμπελε και φριχτά ούρλιαχτά.

— Ο Τζός έφυγε τρέχοντας. Ήξερε τη γειτονία σαν τό σπύτι του. Έσπερισε σε μια πάροδο, ύστερα σ' άλλη κι' έφτασε στό ξενοδοχείο του.

— Ο Ράβεν δεν επέτρεπε στους άνθρώπους του να μπαίνουν απ' την κυρία είσοδο. Περνούσαν όλοι απ' την πόρτα της ύπηρεσίας.

— Ήξερε πραγματικά πως η διέυθυνση του ξενοδοχείου θα διαμαρτυρότανε, αν ο Τζός έμφανίζοντανε στό μεγάλο χόλλ ντυμένος με τό άλλοπορόσαλο κοστούμι του.

— Ο Τζός μπήκε στό μικρό άσανσέο. Ήταν κατευχαρισμένος από τό ένάτο του. Θα μάθαιναν οι άλλες τροτέζες τί είχε πάθει αυτή που δεν τον λογάρισε, και θα τό σκεπτόταν πολλή πρην γούνε απ' τό σπύτι τους.

— Χτύπησε την πόρτα του Ράβεν. Τού άνοιξε ο Μάλτς.

— Ελν' εδω τ' άφεντικό; ρώτησε ο Τζός.

— Ο Μάλτς έγγνεψε «ναί».

— Πάιξε με τα παιχνιδάκια του! πρόσθεσε.

— Ο Τζός χαμογέλασε και προχώρησε πρὸς μια μεγάλη δίφυλλη πόρτα.

— Θα τον κάνω εγώ να σκεφθή άλλα πράγματα... ελπε.

— Δοξίμασε! Μα άμφιβάλλω πολύ αν θα τά καταφέρω.

— Ο Τζός άνοιξε την πόρτα και μπήκε σ' ένα μεγάλο δωμάτιο.

— Ο Ράβεν είχε πιάσει ένα δλόκληρο διαμέρισμα, στό ξενοδοχείο. Τού κόστιζε πολύ ακριβά, αλλά τού τόνωνε την άυτοπεποίθησή του.

— Ήταν τώρα έσπλωμένος γάμο, φροδώντας μια κόκκινη μεταξωτή ρομπά. Κι' έπαιξε μ' ένα ηλεκτρικό σιδεροδρομάκι.

— Τίποτα δεν έλειπε απ' τό ακριβό αυτό παιχνίδι: μικροσκοπικοί σταθμοί, σινιάλα, ύπόστεγα... Στις άστροφωτες ράγες, κυκλοφορούσαν άμαξοστοιχίες με πολλά βαγόνια.

— Χάνονταν κάτω απ' τα έπιπλα, για να ξαναπαρουσιαστούν λίγο μακρύτερα, κυκλοφορώντας όλοταχώς.

— Ο Ράβεν είχε τό χέρι του πάνω στό διακόπτη που κανόνιζε τό ρεύμα. Ένα οθονόμοιο τσιγάρο κορεμύταν απ' τα λεπτά χείλη του. Τα μάτια του ήταν καρφωμένα στό

μικρό και γρήγορα τραίνα.

— Τι τρέχει; μούγκρισε. Καμια μέρα, θα φάς μια σφαίρα στό μαχάκι, αν ξεακολουθήσης να μου χαλάς την ήσυχία!

— Ο Τζός χαμογέλασε λίγο νευρικά.

— Έχετε δίκιο, άφεντικό, ελπε ταπεινά.

— Ο Ράβεν σταμάτησε τα τραίνα, κόβοντας τό ρεύμα. Έότερα στράφηκε στό Τζός.

— Ελδε τί ώραίο σύστημα; τοη ελπε με χαμάρι.

— Ναί, πολύ ώραίο, άπάντησε άδιάφορα εκείνος.

— Ο Ράβεν τού γύρισε την πλάτη κι' έβαλε πάλι σε κίνηση τα τραίνα.

— Τι τρέχει λοιπόν; ρώτησε.

— Μια γυναίκα φωνιζότανε, στην Έδδωμη 'Οδό. Της έφριξα λίγο... τονωτίσο!

— Καλά έκανες. Ένα μήνα κόμη, και θάχουν βάλει γνύσι όλες τους.

— Μα, πολύ πιδ γρήγορα, άφεντικό! βεβαίως ο Τζός.

— Καθώς στό μπαρσσο μιας πολυθρόνας. Ο Ράβεν έκοψε πάλι τό ρεύμα, έσπυψε κι' άρχισε να μαζεύη τα βαγόνια.

— Όταν ήμωνα μικρός, λαχταρούσα πάντα γ' άποχτήσω ένα τέτοιο παιχνίδι, έξηγούσε συγχρόνως. Μα δεν αξιόωθηκα ποτέ...

— Η φωνή του είχε γίνει πικρή. Ο Τζός δεν άπάντησε.

— Αυτό μονάχα ήθελε να μου πής; ρώτησε σε λίγο ο Ράβεν.

— Όχι. Και κάτι άλλο, πιδ σπουδαίο. Ο Σπέντ άγόρευσε. Λέει πως τοη χαλάμε τη δουλειά.

— Έμεις; Πως δηλαδή;

— Οι τροτέζες χρησιμοποιούσανε πολλή τα ταξί του...

— Ο Ράβεν σκέφθηκε λίγο.

— Δε θέλω φρασίες με τό Σπέντ, ελπε επιτέλους. Είναι λόγιος τύπος.

— Ο Τζός κούνησε τό κεφάλι του, για να δείξη πως συμφωνούσε.

— Θα στείλω τό Λέφτυ να τον κανονισή. Δεν έχει δουλέψει άκόμη πιστόλι στό Σαιν-Λιούις...

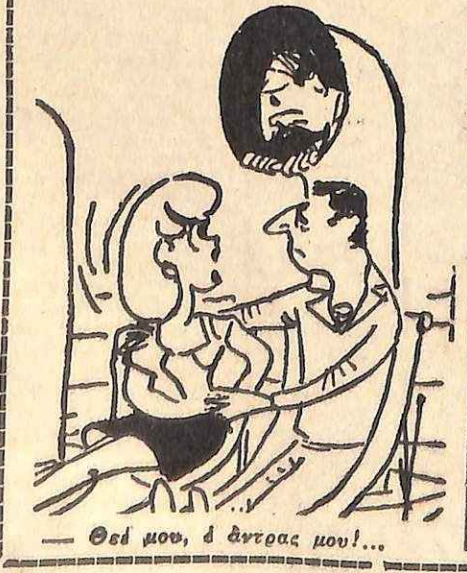
— Όχι, δεν κάνει! διαμαρτυρήθηκε ο Τζός.

— Δε σε ρώτησα τη γνώμη σου, τον έκοψε ξερό ο Ράβεν.

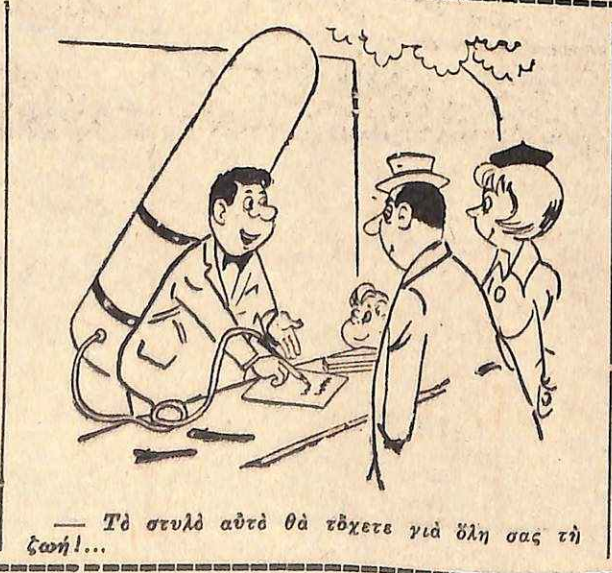
— Καλά, καλά... όπως νομίζετε, άφεντικό!

— Ο Ράβεν άνασέκωσε τους ώμους του κι' έβαλε πάλι σε κίνηση τα τραίνα.

— Ο Τζός περιέμενε λίγο. Έότερα, βλέποντας πως ο Ράβεν δεν τούδινε καμιά προσοχή, δγήκε απ' τό δωμάτιο κι' έβλεψε πίσω του την πόρτα, μαλακά.

— Θεέ μου, δ άντρας μου!...

— Τό στυλ αυτό θα τήχετε για όλη σας τη ζωή!...

— Καλύτερα να τού δώσω τα γυαλιά του, διαφορετικά θα γίνουμε ρεζίλι!...

— Της μίλησε;
— Σε όλες μίλησε.
— Μήπως αυτή έκανε καμιά άνοησία;
— Στεκόμουν πίσω της και την πρόσεχα... Ο Λέφτυ πίστεψε πως ήταν σαν όλες τις άλλες.
— Ελσα σίγουρη; Δεν έκανε τίποτα ύποπτο; Δεν ελπε τίποτα;
— Άφου σάς λέω πως πήγαν όλα καλά...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

17 Αυγούστου. "Ωρα 11.26"

Ο Γκράνταμ χτύπησε τό κουρδύνη. Τού άνοιξε ο νέγρος θυρωρός.

— Ζήτησε να δη την Κάροι. Φαντόταν στενοχωρημένος και σαν γερασμένος.

— Ο Τζός τον πήγε στό μικρό σαλόνι και τού ελπε:

— Περιέμενε λίγο. Δε θ' άργήσει...

— Τον κούταξε έρωτηματικά. Μα εκείνος τού γύρισε την πλάτη κι' άναψε ένα τσιγάρο.

— Η Κάροι τον βρήκε να πηγαίνετο κατευχάμενα μέσα στό διαμέριο, κατινίζοντας σαν φουγάρο. Έβλεψε την πόρτα και τον ρώτησε, χωρίς προλόγους:

— Τι τρέχει;

— Ο Γκράνταμ της έγγνεψε να καθήση.

— Δεν πάνε καλά οι δουλειές, της έγγρησε. Άναρωτιέμαι τί νάχη στό μυαλό του ο Ράβεν...

— Ελσα παλιόμουντο, ελπε η Κάροι άκούμπώντας τα χέρια της πάνω στα γονατά της. Δεν έπρεπε να τον άφίσετε να πάρη την άρχηνη.

— Ο Γκράνταμ πέταξε τό τσιγάρο του, με μια νευρική κίνηση.

— Τα ίδια θα λέμε τώρα; γρούνασε. Ήταν άδύνατο να τον έμποδίσω... Τώρα δε μπορώ να καταλάβω τί κούβει τό παιχνίδι του!...

— Η Κάροι κούνησε τό κεφάλι της.

— Ένας απ' τους άνθρώπους του έφριξε διτριόλι σε μια τροτέζα, χτες τό βράδυ... Έχουν τρομάξει όλες τους, δε θέλουν να δουλέψουνε. Μα αυτό είναι τοήλα, Γκράνταμ! Ο περισσότερος τζόρος μας γίνεται στό δρόμο.

— Μονάχα φορημένοι πελάτες έρχονται στό σπίτι...

— Ο Γκράνταμ έγγνεψε καταφαστικά.

— Ναί, τό βλέπω κι' εγώ πως γάνομε πολλά λεφτά, συμφώνησε. Θα μίλησω στό Ράβεν... Πρώτα όμως ήθελα να μάθω τί γίνεται η Περίμνηξη.

— Ελσα πολύ καλά, άπάντησε η Κάροι χαμογελώντας.

— Ο Γκράνταμ έτριψε τό πηγούνι του. Τό χέρι του έτριψε έλαφρά.

— Μπορεί να μάς φανή πολύ χρήση, αν μάς φερθή άσχημα ο Ράβεν, ελπε. Καταλαβαίνεις...

— Η Κάροι έγγνεψε «ναί».

— Που είναι τώρα; ρώτησε ο Γκράνταμ.

— Άπάνω, στην κάμαρά της. Θέλετε να τη δήτε;

— Άφου δίστασε λίγο, ο Γκράνταμ σηκώθηκε κι' άπάντησε:

— Όχι. Καλλίτερα να μην τήδω, για την ώρα... Βασίζομαι σε σένα, Κάροι. Πρέπει να την έχης πάντα στη διάθεσί μας. Μην τό ξεχνάς!

— Μείνετε ήσυχος.

— Ήθελε καθόλου εδω ο Ράβεν;

— Όχι, δεν τον έχω δη. Ήθελε όμως ο Λέφτυ. Ζήτησε να δη όλες τις γυναίκες και πήρε τα όνόματά τους.

— Ο Γκράνταμ έάρωσε τα φρύδια του.

— Ελδε και την Προέμνηξη; ρώτησε.

— Ναί, βέβαια. Έπισκέφθηκε δλόκληρο τό σπίτι, άφροειδοποιήτα. Δε μου δόθηκε καιρός να την κούνησω.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Τα παγκοσμίου φήμης έπιστημονικά
άντιπλιακά προϊόντα

CORPERTONE

διατίθενται τώρα και στην Κύπρο
άπό τον εκείσε άντιπρόσωπό μας

Γ. Χ. Παπαδόπουλον

όδός 'Ηους άρ. 5 — Λευκωσία

Τηλ. 38—73

Και για τα παιδιά μια ιδιαίτερα εύγλωιστη ώρα είναι η μελέτη του LINGUAPHONE.

Στείλτε μας τη δημοσίευσή αυτή για να λάβετε δωρεάν, και χωρίς καμιάν ύποχρεωσή σας, τό 26σέλιδο αναλυτικό τεύχος του LINGUAPHONE, που σας μαθαίνει τις ξένες γλώσσες στό σπίτι σας, με τους διασημότερους καθηγητές του κοσμου, γρήγορα, εύκολα, τέλεια.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ LINGUAPHONE

ΑΘΗΝΑΙ: ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 10 (ΤΗΛ. 623.880)
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΚΟΜΝΗΝΩΝ 19 (ΤΗΛ. 79.665).

—Νά τό ξέρης, τόνισε ο Γκράνταμ, αν μάθης ο Ράβεν την άλλη θεία, θα μάς σκοτώση και τους δυο!

Η Κάροι άνασέκωσε τους ώμους της.

— Έσως θάταν πιδ φρόνιμο να την ξεκάνουμε, παρατήρησε. Μα θάνα κρέμα για πάη χαμένο τέτοιο ώραίο κρέας!

— Ο Γκράνταμ άναπήδησε.

— Τη χρησιμοποιείς... ρώτησε.

— Γιατί όχι; Άφου τρώει, πρέπει να δουλεύη!

— Καί... δε φοβάσαι μη μίληση;

— Τη δίνω μόνο σε πελάτες, που τους έχω άπόλυτη έμπιστοσύνη. Δεν ξέρει δε ποτέ αν πρόκειται για ξένο ή για δικό μου άνθρωπο. Φοβάται λοιπόν πως, αν άνοίξη τό στόμα της, θα φάη κι' άλλο ξύλο. Δε φαντάζεσαι πως τό τρέμει, τό ξύλο!...

— Κι' η Κάροι έκοψε στα γέλια. Ο Γκράνταμ έάρωσε τα φρύδια του.

— Αυτό δε μ' άρέσει, δήλωσε.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟΣ

ΤΗ μέρα που ο καθηγητής "Εντ-μοντ Λάικ παντρεύτηκε τη μίς Τζόλυ Μώρεϋ, όλη η Νέα Υόρκη γιόρτασε με επισημότητα το γεγονός αυτό. Στους συλλόγους, στα ιδρύματα, στα Πανεπιστήμια, όπου ο Λάικ ήταν επίσημος διδάκτωρ, έγιναν λόγος για τον ευτυχισμένο γάμο του. Η μίς Τζόλυ, που απρόσδοτα είχε γίνει γυναίκα του πιο πλούσιου και του πιο γνωστού δόκτορος, δεν ήξερε με τί τρόπο να ευχαριστήσει όλους τους φίλους του συζύγου της. "Αφίενε να της φιλήσουν το χέρι και τους κυττούς με βλέμμα γεμιστό χαρά."

Κι' αλήθεια εκείνο τον καιρό η Τζόλυ Μώρεϋ ήταν τρελλή από την ευτυχία της. Είχε καταρρώσει να παντρευτεί το διασημό δόκτορα Λάικ, τον εφευρέτη μιας ειδικής μεθόδου, που μ' αυτή οι γυναίκες γεννούσαν εντέλως ανώδυνα.

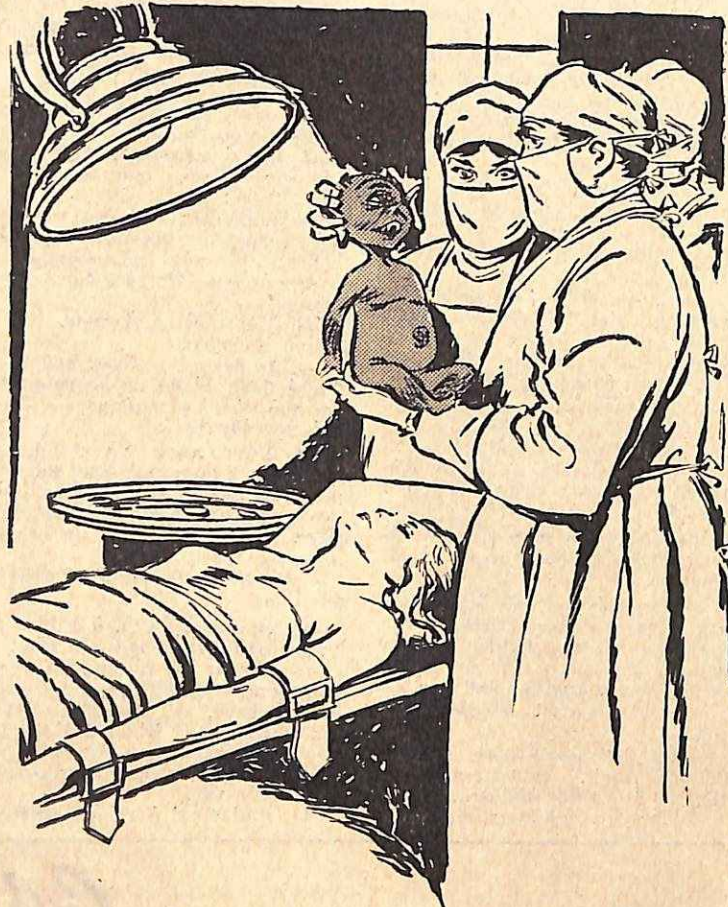
Η Τζόλυ ήταν κόρη του προέδρου της "Εταιρείας των Ψυχικών Έρευνών". Είχε γνωρίσει τον "Εντμοντ Λάικ με τον εξής παράδοξο τρόπο: Μια νύχτα, εδω και δυο χρόνια, είδε στ' όνειρό της ότι ένας νέος και όμορφος άγνωστος πήγε κι' έγκαταστάθηκε σπίτι της. Ματαίωσα ο πατέρας της και οι υπηρέτες του μενάρου τον φοβέριζαν ότι θα τον πετάξουν στο δρόμο. "Εκείνος, χωρίς να φοβηθεί από τίς απειλές τους, εξαπλώθηκε στην πολυθρόνα και τούς είπε:

"Ειδοποιήστε τη μίς Τζόλυ, ότι την περιμένει ο συζύγος της!..." Και, πραγματικά, η μίς Μώρεϋ άναγκάστηκε να πάει στο σαλόνι και να γνωρίσει αυτό τον τρελλό, που έπεμπε ότι ήταν συζύγος της! "Εκείνος, χωρίς να της πη λέει, την πήρε στ' αυτοκίνητό του και την ώδηγησε σ' ένα νοσοκομείο. "Εκεί, η μίς Τζόλυ υπέφερε προκμηκτικούς πόνους και ξαφνικά ήσυχασε. Είχε πεθάνει...

Κατατρομαγμένη η μίς Μώρεϋ πετάχτηκε από το κρεβάτι της, παλεύοντας να διώξει τον τρομαχτικό εφιάλτη που τη βασάνιζε. Τόσο ζωντανό ήταν αυτό το όνειρο της, που κι' όταν ακόμη άνοιξε τα μάτια της, νομίζε ότι έβλεπε το μυστηριώδη άγνωστο να της χαμογέλαει και να προσπαθεί να την τραβήξει κοντά του. Και τότε, άρχισε να χτυπάει απελπισμένα το κουδούνι της υπηρεσίας και να φωνάζει βοήθεια. Το μέγαρο αναστατώθηκε. Οι υπηρέτες νομίζοντας ότι κάποιος κλέφτης είχε μπει στο δωμάτιο της Τζόλης, όρμησαν να βοηθήσουν την κυρία τους. Τη βρήκαν όρθια στο κρεβάτι να κλαίει και να σφύριζαί από το φόβο της:

"Μά όσα κι' αν έφαξαν οι υπηρέτες, δεν έρθαν ίχνη στο παράδοξο αυτό κακοποιό. Τα παράδοξα ήταν κλειστά, οι πόρτες των δωματίων κλειδωμένες. Τιποτα δεν έβλεπε ότι στο διαμέρισμα της μίς Μώρεϋ είχε μπει κάποιος. Κι' ο πατέρας της ακόμη άναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι η κόρη του είχε δη ένα τόσο παραστατικό όνειρο, ώστε κι' όταν ξύπνησε, εξακολουθούσε να βρίσκεται κάτω από την επίδρασή του. "Ετσι γύρισαν όλοι ξανά στα δωματία τους κι' η μίς Τζόλυ εξαπλώθηκε στο κρεβάτι της. Μά δεν μπορούσε να την πάρει ο ύπνος. "Εβλεπε καθαρά στο μυαλό της την εικόνα του άγνωστου. Και ή φαντασία της άλλωστε τόσο τα χαρακτηριστικά του, ώστε τον έκανε να μοιάζει με σατανά."

Από την εφιαλτική εκείνη νύχτα πέρασαν έκοις μήνες. Η Τζόλυ είχε ξεχάσει πια το ανατριχίλατικό όνειρό της κι' είχε βρει την ησυχία της. Σφαιρικά ο μυστηριώδης εφιάλτης της παρουσιαζόταν ξανά για να την αναστατώσει. "Ενα βράδυ ο πατέρας της είχε καλέσει μερικούς φίλους, του μετά το δείπνο, να συζητήσουν για επιστημονικά ζητήματα. Μεταξύ των άλλων είχε καλέσει και τον "Εντμοντ Λάικ. Ο δόκτωρ με τα άρρα του και τα βιβλία του ήταν γνωστός σε όλο τον κόσμο. Κανείς όμως δεν τον ήξερε προσωπικά. "Ο σφοδρός επιστήμιαν σπάνια έγκατέλειπε το εργαστήριό του κι' ακόμη δεν πήγαινε εύκολα σε φιλικές συγκε-

Οι γιατροί τ' έχασαν από την κατάπληξι τους μπροστά σ' αυτό το τέρας...

τρώσεις. "Η πρόσκλησις όμως του Μώρεϋ ήταν διαφορετική. "Ετσι στις δέκα το βράδυ, φόρεσε το φράκο του, περιποήθηκε τον έαυτό του όσο μπορούσε καλύτερα και ξεκίνησε για το μέγαρο Μώρεϋ. "Επειδή όμως ήθελε λίγο ν' αναπνεύσει, προτίμησε να περπατήσει κι' ύστερα να πάρει αυτοκίνητο. "Ετσι με το καπέλλο στο χέρι και με άργυρο βήματα, προχωρούσε στη λεωφόρο, κυττάζοντας δεξιά κι' αριστερά. "Εδειχνε σαν περιηγητής, που είχε χάσει το δρόμο.

Η νυχτερινή ζωή της Νέας Υόρκης που φαίνονταν τόσο παραξένι, "Ενοιώσε τον έαυτό του μόνο και ξένο μέσα στον εύθυμο κόσμο, που κυκλοφορούσε γύρω του. Τον κυττούσε, όπως κυττάζει κανείς ένα παράδοξο φαινόμενο. Κι' αλήθεια, ο "Εντμοντ Λάικ, σφιγμένος στ' άψογο κουστούμι του αποτελούσε αντίθεσι με τους άλλους, με τα φορεδιά σακκάκια τις χτυπητές γραβάτες και τα χοντρά παπούτσια, που πήγαιναν μαζί με τη φίλη τους να πιούν καμμία μπίρα και να ξεκουραστούν από την καθημερινή δουλειά τους.

Ξαφνικά ένα αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά του. "Η μορφή οδηγός, καθώς κατέβηκε βιαστικά, χτύπησε πάνω του και του έριξε το καπέλλο. Βιάστηκε όμως αμέσως να του ζητήσει συγγνώμη. "Αλλά μόλις τον κυττάζε έχασε το χρώμα της, έβγαλε μια κραυγή φρίκης και λιποθύμησε.

Στο πρόσωπο του δόκτορος "Εντμοντ Λάικ είχε αναγνωρίσει τον εφιάλτη της! "Ο καθηγητής, χωρίς να ξέρει τι έχει και νομίζοντας ότι είχε χάσει τις αισθήσεις της από το άπλοστο χτύπημα, έπεισε να την αποπειρηθεί. Κι' αμέσως την έβγαλε από το αυτοκίνητο, έπεισε να την βάλει στον ώμο της και να την οδηγήσει στο σπίτι. Σ' αυτήν άδεια της οδηγού είχε διαβάσει το όνομά της κι' είχε καταλάβει ότι ή νέα ήταν η κόρη του παλιού φίλου του. Μά η Τζόλυ δεν μπορούσε να τον κυττάζει χωρίς νά

τρομάζει. Κι' όμως παραδεχόταν ότι ο σοφός αυτός άνδρας έδειχνε επάνω της μια ακατανίκητη γοητεία. Θά μπορούσε να την κάνει ό,τι θέλει, ακόμη και να την παντρευτεί. Και πραγματικά, ο "Εντμοντ Λάικ, από εκείνο το βράδυ, έγινε τακτικά κώτατος στις επισκέψεις του. Και μια μέρα, χωρίς προλόγους και έρωτικές εξομολογήσεις ζήτησε από το Μώρεϋ το χέρι της κόρης του.

Σύμφωνος το άπάντησε εκείνος. Πότε θα γίνη ο γάμος; Κι' ο γάμος, όπως είδαμε, έγινε με μεγαλοπρέπεια. Όλος ο επιστήμονικός κόσμος θεωρούσε υποχρέωσή του να συγχαρεί το δόκτορα Λάικ για την όμορφη και έξυπνη γυναίκα του. "Επειτα το γεγονός αυτό ξεσπάστηκε ο καθηγητής "Εντμοντ ξαναγύρισε στο εργαστήριό και τα συγγράμματά του.

Πέρασαν ουστοί εννιά μήνες από τότε. "Η έμισεσε Λάικ, λογάριαζε πια με αγωνία τις μέρες που θα έφερνε στον κόσμο ένα παιδάκι. Οι φίλες της τη μακρίζαν, που σ' αυτές τις δύσκολες στιγμές δα είχε δίπλα της τον καλύτερο γιατρό, τον άντρα της. Μά ο "Εντμοντ ήταν πολύ ανήσυχος. "Εκείνο που τον τρόμαζε ήταν μια υπερβολική κι' ανεξήγητη δειλία, που τον είχε κυριεύσει. Αυτός που είχε κάνει τόσες δύσκολες χειρουργίες, που είχε σκίσει κόσμο και κόσμο με προμηκτική ψυχραιμία, έτρεμε τώρα με τη σκέψη ότι δεν θα μπορούσε ν' ακούσει ούτε μια σπαρταχτική κραυγή της γυναίκας του. Πάλευε ακόμη με την ιδέα ότι δεν έπρεπε να της δώσει το δικό του φάρμακο για να γεννήσει χωρίς πόνο. "Θελε το παιδί του να γεννηθεί φυσιολογικά, με απλή μονάχα διεκδύλωση από το γιατρό. Και, μη ξεροτινάει να πρότιμησι, διάλεξε το καλύτερο: Την άφησε να γεννήσει χωρίς τη βοήθεια κανενός φαρμακού.

Επειδή όμως δε θα μπορούσε να υποφέρει τις παρακλήσεις της και τα σπαρταχτικά της λόγια σ' αυτές τις κρίσιμες στιγμές κι' έπειδή φοβόταν ότι θα έκανε λάθος, όπως ήταν νευρικός, ανέθεσε την περιποίηση της γυναίκας του σ' ένα συνά, όταν ήθελε να πάρει με προσοχή το παιδί στα χέρια του. Φαντασθήτε όμως τη φρίκη όταν βρισκόταν στο χειρουργικό θάλαμο, όταν είδαν να παρουσιάζεται ένα τρομαχτικό πλάσμα, μια μικρογραφία του σατανά, με μυτερά και μεγάλα αυτιά, γερασμένο πρόσωπο, τριχιά πόδια και μ' ένα τεράστιο μάτι στη μέση του τόξου των φρυδιών.

Οι γιατροί τ' έχασαν από την κατάπληξι τους. Είχαν δη βέβαια κι' άλλα τέρατα, καθώς και παιδιά, να γεννιούνται με δυο κεφάλια και τρία χέρια, μ' αλ' αυτά, μόλις γεννιόνταν πεθάναν. Αυτός όμως ο μικρός σατανάς ήταν πολύ καλά στην υγεία του. Γελούσε, αντί να κλαίει κι' έβγαζε ένα γρύλισμό σαν μαιμού.

Ο δόκτωρ "Εντμοντ Λάικ, μόλις είδε το παιδί του, ώπισθοχώρησε με φρίκη. "Επειτα το επιστημονικό ενδιαφέρον τον έκανε να συνέλθει και να πάρει στα χέρια του αυτό το διαβόλακο. "Ήταν κάτι αφάνταστο. "Η έμισεσε Λάικ ώστόσο ζήτησε επίμονα το παιδί της, για να το φιλήσει. "Αναγκάστηκαν να της πουν ψέμματα ότι είχε πεθάνει. Αυτό το χτύπημα ήταν πολύ δυνατό για τον εξασθενημένο οργανισμό της και από τη λύπη της έπαιξε άμνησια. Δεν γνώριζε πια τον άντρα της. Δεν ήξερε που βρισκόταν. Και το μόνο που θυμόταν ήταν το παιδί της. Ποιος όμως τολμούσε να της πη ότι είχε γεννηθεί ένα τέρας, ένα αληθινό σατανά; Αυτός ο μικρός διάβολος έζησε ένα μήνα και τέλος πέθανε, αφού έκανε τον δόκτορα Λάικ να περάσει μαρτυρικές νύχτες. Μά η γυναίκα του από εκείνο τον καιρό δεν γιατρεύτηκε πια.

Και δεν εξακριβώθηκε ποτέ τί είχε μεταμορφώσει το παιδί του διασημό δόκτορος σ' ένα τρομαχτικό τέρας. "Η μόνη πιθανή εξήγηση είναι ότι ή άτυχη έμισεσε Λάικ είχε θυμώσει πάρα πολύ νύχτα τον τρομαχτικό εφιάλτη που είχε δη, όταν ακόμη δεν είχε παντρευτεί, και το άτυχο πλάσμα, που είχε στα σπλάχνα της, είχε πάρει αυτή την άσπασια μορφή. Αυτή είναι μια πιθανότητα. Το γεγονός όμως είναι ότι στη συλλογή του "Εντμοντ Λάικ υπάρχει κι' αυτός ο σατανάς, που δεν είναι άλλος από το παιδί τους, το παιδί που κλαίει η Τζόλυ Λάικ."

ΤΖΩΝ ΧΑΡΜΠΟΥΝ

ΠΛΟΥΤΙΣΑΝ

ΑΠ' ΤΑ "ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ"

Υπάρχουν άνθρωποι, που έγιναν εκατομμυριούχοι από την έκμεταλλευσι των άχρηστων αντικειμένων. "Εχουν ιδιρρύς τέλεια και μοντέρνα εργοστάσια, όπως τα "σκουπίδια" διαδίδονται με επιστημονικό σύστημα και ξεχωρίζονται απ' αυτά όλα τα χρήσιμα μέταλλα. Τέτοια εργοστάσια λειτουργούν στην Ν. Υόρκη, στην Ουάσινγκτον και στο Σικάγο κι' έχουν απόδοσι 20 τόνωνν μετάλλου την ώρα.

Όταν μιλάμε εδω για "σκουπίδια", εννοούμε τα κατεστραμμένα αυτοκίνητα, τους σκελετούς παλιών πλοίων, κλπ. Γιγάντιες πρέσες τα μεταβάλλουν σε συμπαγείς όγκους μετάλλου, που στέλνονται ύστερα στα χυτήρια.

Μια άλλη επικερδής δουλειά είναι η έκμεταλλευσι της "αμινής", υποπροϊόντος της βιομηχανίας χαρτοπολτού. Τα εργοστάσια χαρτοπολτού της "Αμερικής βγαίνουν περί τα 10 εκατ. τόνους λιγνίτη το χρόνο. Μη έρποντας τι να την κάνουν, την αφήνουν να σχηματίζει ολόκληρες λάφους, έξω απ' αυτά. Τώρα λοιπόν βρέθηκε ο τρόπος της χρησιμοποίησης της: Τη μεταβάλλουν, με χημικές μεθόδους, σε κόκκο, νέφτι, σαπουνιά, συνθετικό καουτσούκ, λίπασμα ένα βασικό υλικό της βιομηχανίας του καύλου, κλπ. Προβλέπεται ότι θα δημιουργηθεί έτσι μια νέα βιομηχανία, με κύκλο εργασιών 12 δισεκατομμυρίων δολαρίων το χρόνο!

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΤΙΓΡΙΣ...

Οι έξσηκημένοι κυνηγοί της "Ασίας είναι σε θέσι να ξεχωρίσουν από τα άποτυπώματα, που αφήνουν τα πόδια της τίγρεως στο έδαφος, το σημείο όπου ανακάλυψε τη λεία της κι' έτοιμάσθηκε να της έπιτεθεί. "Όπως κάθε τετραπόδο, ή τίγρις αφήνει δυο παράλληλες σειρές άποτυπωμάτων, τη μια με τα άριστερά πόδια της και την άλλη με τα δεξιά. "Από τη στιγμή, όμως, που είναι έτοιμη να έπιτεθεί σ' ένα ζώο, δεν αφήνει παρά ένα μοναδικό άποτύπωμα, σά να έχη μόνο ένα πόδι. Πώς γίνεται αυτό;

Η τίγρις ξέρει, ότι, για να μην της ξεφύγη ή λεία της, δεν πρέπει να κάνει τον παραμικρό θόρυβο. Προχωρεί, λοιπόν, ως εξής: "Απλώνει πρώτα τα δυο μπροστινά της πόδια κι' αφού βεβαιωθεί, ότι δεν άκούστηκε ο παραμικρός θόρυβος (π. χ. από το τρίξιμο ενός ξερου φύλλου κλπ.), τινάζει τα μπροστινά της πόδια στον αέρα και φέρνει στο ίδιο ακριβώς σημείο, τα πισινά. Συνεχίζει ύστερα με τον ίδιο τρόπο. "Ετσι, δεν αφήνει παρά ένα μοναδικό άποτύπωμα.

Η τίγρις είναι πραγματικά το φάντασμα της ζούγκλας. Και γι' αυτό το λόγο, το κυνήγι της σπάει στην κυριολεξία τα νευρά του κυνηγού. Μπορεί κανείς να μείνη ώρες ατέλειωτες άκίνητος μέσα στο σκοτάδι, με τεντωμένα τ' αυτιά του και το μάτι άγρυπνο. Δεν άκούει ποτέ κι' ούτε βλέπει την τίγρι, που πλησιάζει και που έμφοιζεται, ξαφνικά, μπροστά στη μύτη του κυνηγού, σαν ύλοποιήσι ενός εφιαλτικού όνειρου, ή πέφτει από πίσω πάνω στή ράχη του, χωρίς το παραμικρό να προαναγγείλη την προσέγγισή της.

Το παράδοξο είναι, ότι, όταν βγαίνει για το καθημερινό κυνήγι της, βγαίνει μια σειρά από νισουρίσματα ή μουγκρητά, που ακούγονται σε άκτίνα 200 και πλέον μέτρων. "Αλλά κατόπιν γίνεται άπώλυτα σιωπηλή.

Η τίγρις κάνει τη δουλειά της πολύ γρήγορα. Μ' ένα κεραυνόδολο πήδημα βρίσκειται πάνω στο θύμα της. Του σπάζει τότε τη σπινθηλική στήλη μ' ένα χτύπημα του ποδιού της, που μοιάζει με ρόπαλο και ταυτόχρονα του ανοίγει με τα δόντια της το λαιμό.

Όλα τελειώνουν μέσα σ' ελάχιστα δευτερόλεπτα. "Αρπάζει κατόπιν τη λεία της — έλαφι ή άγριογούρουνο — από το λαιμό, την πετάει πάνω στή ράχη της, όπως θάκανε ένας βασιτάζος για ένα σασκι και φεύγει γρήγορα, για να την πάρει στη λόχη, όπου θα την καταβροχήσει. Το αξιοσημείωτο είναι, ότι μπορεί να μεταφέρει έτσι ένα ζώο, που έχει πολύ μεγαλύτερο βάρος και όγκο από την ίδια.

"Αλλά, προκειμένου για το φαγητό της, ακολουθεί σχολαστικά ώρισμένους κανόνες. "Αρχίζει πάντα από το μέρος της κοιλιάς, όπου παίρνει μερικούς μεζέδες. "Όπου άνοίξει μια τρύπα κάπως μεγάλη, κάνει το πόδι της και βγάζει, με προσοχή τα έντερα και το στομάχι, που πηγαίνει να το πετάξει σ' άπόσταση έκαστο και πλέον μέτρων. Ξαναγυρίζει κατόπιν και ριχνεται στο φαγητό.

Η τίγρις είναι πολύ λαίμαργη. Μπορεί να ξεκοκκαλίση ένα βουβάλι σε δύο μόνο γεύματα. "Αλλά θέλει πάντα εκλεκτό κρέας. "Ενα καχεκτικό ή άρρωστο ζώο δεν της προκαλεί έντύπωσι. Κάνει μερικές βόλτες γύρω του, εξετάζοντάς το

με προσοχή και κατόπιν άπομακρύνεται.

Περισσότερο απ' όλα, όμως, της άρέσει το κρέας του σκαντζοχοίρου. "Αλλ' ή παλη μ' αυτό το ζώο, που είναι γεμάτο άγκάθια, στοιχίζει κάποτε στην τίγρι τη ζωή. Οι Ιθαγενείς της Βιρμανίας βρίσκουν πολλές φορές νεκρές τίγρεις, που το κεφάλι τους είναι μια άπέραντη πληγή. Πρέπει να σημειωθεί, ότι ο σκαντζοχοίρος δεν παρουσιάζει ελαδία. "Αλλ' ή μεγάλη αγάπη της τίγρεως για το κρέας του την κάνει να ξεχνά τον κίνδυνο.

Το αξιοσημείωτο είναι, ότι ή τίγρις, έκτος από τις περιπτώσεις, που εξελίσσεται σε άνθρωπο, ποφάγει, φοβάται τον άνθρωπο και τον άποφεινεί. "Αρκεί να τον δη να κινήται άπειλητικά προς το μέρος της, για να το βάλει στα πόδια.

"Επικρατεί συνήθος ή αντίληψη, ότι έμπορεί να κάνει κανείς τρία βήματα στη ζούγκλα χωρίς να πέσει πάνω σε μια τίγρι ή σε κά-

Μια τίγρις, που είναι έτοιμη να δρομήση πάνω στη λεία της.

Η ΤΙΓΡΙΣ...

Η ΓΑΤΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ποιο άλλο θηριο. "Αλλ' ή αλήθεια είναι όλοτελα διαφορετική. "Όπως παρατηρεί ο διάσημος κυνηγός "Ακερμαν, είναι χίλιες φορές λιγώτερο επικίνδυνο να διασχίση κανείς τη ζούγκλα, παρά τους κενούς δρόμους μιας σύγχρονης μεγαλουπόλεως, κατά τις ώρες της μεγάλης κινήσεως. Πολλοί άνθρωποι στην "Ινδία δεν έχουν δη άλλους, λες τίγρεις έκτος από εκείνες, που βρίσκονται στους ζωολογικούς κήπους ή στα τσίρκια.

Ο "Ακερμαν παρατηρεί επίσης, ότι για τους κατοίκους των χωριών, που βρίσκονται στα κρσπερών, που βρίσκονται ή τίγρις δεν είναι περισσότερο ένοχλητική παρά άλλοτε ο λύκος για τους κάδο του υπαίθρου. Το να βρίσκονται, μάλιστα, μια τίγρις σκοτεινά, σ' ένα χωριό, άποτελεί σχετική σ' ένα χωριό. Γιατί ή παρουσία κ' πλεονέκτημα. Στό τέλος, όλοκληρα χωρίς άποφασίζον να έγκαταλείψουν την καταραμένη περιοχή, όπου έχει εγκατασταθεί μια άνθρωποφάγος τίγρις.

Κατά το 1956, σε μόνο την Ινδική επαρχία της Μάντια Πραντέχ, είχε σημειωθεί ή παρουσία 22 άνθρωποφάγων τίγρεων, που ήταν ύπερθυες για το θάνατο επτακοσίων περίπου ανθρώπων!

Κατά την ίδια εποχή, ή επαρχία της Τσάντα προσέφερε μια σημαντική άνοιδη για το κεφάλι μιας τίγρεως, που είχε καταβροχήσει 50 Ιθαγενείς, σε διάστημα κάποιου παρόμοιο ζωο. Τα δυστυχισμένα αυτά ζώα τ' άδενουν από ένα δέντρο, βέβαια, ότι ή τίγρις θά ευχαριστήθηκε πολύ, βρίσκοντας αυτή την εύκολη λεία.

"Ετσι, ή τίγρις καταντάει ή γάτα του χωριού, που οι κάτοικοι του είναι πια ήσυχoi και δεν έχουν να φοβηθούν από τις επιδρομές των πρακτικών και άλλων καταστρεπτικών ζώων.

Τα πράγματα, όμως, αλλάζουν από τη στιγμή, που, για τον ένα ή τον άλλο λόγο, ή τίγρις βρή εύχρηστοί στο ανθρώπινο κρέας και κατακτητή άνθρωποφάγος.

"Αρχίζει τότε ή περίοδος του μεγάλου τρόμου. Πάνω σε έκτασι πολλών εκατοντάδων τετραγωνικών

χιλιομέτρων, ένας άόρατος φονιάς παρουσιάζεται άλύπητα στα δύο διαφορετικά μέρη χωρίς να έμφανίζεται ποτέ δυο φορές στη σειρά στο ίδιο σημείο... Σ' την άρχή, τα χτυπήματά του δεν είναι πολύ συχνά. "Ενα την έβδομάδα. "Επειτα, ο ρυθμός επιταχύνεται. Τα θύματα γίνονται δυο ή τρία την έβδομάδα. Και, σιγά-σιγά, δεν περνάει μέρα, που ή παρουσία της τίγρεως να μη σημειωθεί μ' ένα καινούργιο θύμα.

Πρόκειται πια για μια εφιαλτική πραγματικότητα. Οι άνθρωποι δεν τολμούν να βγουν από τα σπίτια τους και περιχαράκωνονται στα χωριά τους, που τα προστατεύουν με πασσάλους και παγίδες. "Η ζωή σταματάει. Τα χωράφια μένουν άκαλλιέργητα κι' οι τοσπάνθες δεν πηγαίνουν τα ζώα τους στη βοσκή... Στο τέλος, όλοκληρα χωρίς άποφασίζον να εγκαταλείψουν την καταραμένη περιοχή, όπου έχει εγκατασταθεί μια άνθρωποφάγος τίγρις.

Κατά το 1956, σε μόνο την Ινδική επαρχία της Μάντια Πραντέχ, είχε σημειωθεί ή παρουσία 22 άνθρωποφάγων τίγρεων, που ήταν ύπερθυες για το θάνατο επτακοσίων περίπου ανθρώπων!

Κατά την ίδια εποχή, ή επαρχία της Τσάντα προσέφερε μια σημαντική άνοιδη για το κεφάλι μιας τίγρεως, που είχε καταβροχήσει 50 Ιθαγενείς, σε διάστημα κάποιου παρόμοιο ζωο. Τα δυστυχισμένα αυτά ζώα τ' άδενουν από ένα δέντρο, βέβαια, ότι ή τίγρις θά ευχαριστήθηκε πολύ, βρίσκοντας αυτή την εύκολη λεία.

"Ετσι, ή τίγρις καταντάει ή γάτα του χωριού, που οι κάτοικοι του είναι πια ήσυχoi και δεν έχουν να φοβηθούν από τις επιδρομές των πρακτικών και άλλων καταστρεπτικών ζώων.

Τα πράγματα, όμως, αλλάζουν από τη στιγμή, που, για τον ένα ή τον άλλο λόγο, ή τίγρις βρή εύχρηστοί στο ανθρώπινο κρέας και κατακτητή άνθρωποφάγος.

"Αρχίζει τότε ή περίοδος του μεγάλου τρόμου. Πάνω σε έκτασι πολλών εκατοντάδων τετραγωνικών

σώμα τους με δραστικά δηλητήρια. "Ακόμη, της σπώνουν παγίδες στα μέρη απ' όπου συνήθως περνάει και όρμουν πάνω της με λόγους και άκόντια. Πρόκειται για έναν αληθινό άγώνα ζωής ή θανάτου.

Κι' ώστόσο, το τρομερό αυτό αίλουροειδές γίνεται όλοένα και πιο σπάνιο. Γι' αυτό, στην "Ινδία, έχουν λάβει διάφορα μέτρα, που άποβλέπουν στην προστασία του. Το κυνήγι της τίγρεως επιτρέπεται μόνον έπειτα από ειδική τ' που ή έκδοσι της στοιχίζει πολύ ακριβά. "Ο κυνηγός είναι υποχρεωμένος επίσης να πάρη μαζί του και να τον συντηρή έναν ειδικό φύλακα, που δα το ύποδειξη τά μέρη, όπου επιτρέπεται το κυνήγι. "Απαγορεύεται, έξ άλλου, στον κυνηγό να παραβόλησι τίγρεις, που βρίσκονται σε κατάσταση εγκυμοσύνης ή μικρά, που δεν έχουν φτάσει σε ώριμμένο άνάστημα.

Για το λόγο αυτό, το δέρμα της τίγρεως είναι από τα ακριβώτερα, που υπάρχουν. "Η τιμή του κυμαίνεται γύρω στις 200.000 δραχμές.

Παρ' όλες αυτές τις άπαγορεύσεις, υπάρχουν πολλοί άνθρωποι, που το κυνήγι της τίγρεως τους γοητεύει για τις ζωηρές συγκινήσεις, που παρέχει. "Ετσι, ύπολογίζεται ότι, σε μόνη την "Ινδία, 300 τουλάχιστον τίγρεις πέθαναν κάθε χρόνο κάτω από τις σφαίρες των κυνηγών.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: "Ενα έοιολογικό κυνήγι.

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Μια άποστολή έρευνών, απ' το Μουσείο Φυσικής "Ιστορίας του Τράνσβααλ, άνακάλυψε, στο Γκομπάμπεπ της νοτιοδυτικής "Αφρικής, ένα νέο είδος άραχνής. Και την ώνόμασε ετούστα γιατί... χορεύει από το θυμό της, όταν αϊχμαλωτισθή.

*

Μια λαποδύτρια, στο Άδς "Αντζελες, ώμολόγησε ότι, στα 5 τελευταία χρόνια, έκανε από μια κλοπή κάθε μέρα, για να συντηρήση τη μητέρα της και το παιδί της.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΚΑΝΕ ΤΟ ΚΑΛΟ, ΝΑ ΒΡΗΣ ΚΑΛΟ

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό ζούσε στην 'Αγιο-
λή ένας δευδίσκος, που τον λέγανε 'Αλκ.
Ήταν ένας γέρος κακοπαθισμένος, που ζη-
τιάνευε για να ζήσει.

Οι πιστοί συχωριανοί, που όλοι πιστεύανε ό-
τι ο 'Αλκ, στέλνει τους διακονήσαντες για να
δοκιμάζω την καρδιά των ανθρώπων, του δίνα-
νε πάντα ψωμί, φάι και παλάδες.

Κάθε μέρα ο φτωχός 'Αλκ, γύριζε με τα
κουρέλια του στους δρόμους και τραγουδούσε
με παθητικό σκοπό αυτά τα λόγια:

— Δώστε μου μία ελεημοσύνη. 'Η ελεημοσύ-
νη είναι μία καλή πράξη κι' όποιος σ' αυτό τον
κόσμο κάνει το καλό, θα βρή καλό. Κι' όποιος
κάνει το κακό, θα βρή κακό!...

Όλοι, λοιπόν, έπειδή το στόμα του 'Αλκ
έλεγε λόγια σωστά, του έδιναν ό,τι μπορούσαν.
'Η 'Αϊσέ, όμως, μία γυναίκα, που η συνείδησή
της δεν ήταν καθαρή, θύμωνε όταν άκουγε τα
λόγια του. Τα μάτια της σκοτιάζονταν απ' την
κακία δεν έβλεπε ότι τα λόγια του 'Αλκ ήταν
ιερά. Κι' έλεγε ανάμεσα από τα δόντια της:

— Παμπόνηρος άνθρωπε, για να κλέβης τον
κόσμο των φοβερίζεις πως όποιος κάνει κακό
θα βρή κακό! 'Εννοια σου όμως... Θα σε μά-
θω εγώ ότι ούτε το καλό φέρνει καλό, ούτε το
κακό φέρνει κακό!...

Η 'Αϊσέ, που ο 'Αλκ την είχε ξεγράψει
απ' το χουσό βιβλίο, όπου γράφει τους πιστούς,
έφτιασε μία μέρα μία πίττα. Κι' έβαλε μέσα
σ' αυτή φασμά από εκείνο που είχε για τα
ποντίκια του σπιτιού της.

Όταν της πήγανε απ' το φούρνο στο σπίτι
την πίττα οδοκακισμένη και την είδε, η
'Αϊσέ χαμογέλασε με μοχθηρία και είπε μέσα
της:

— Τώρα θα σου δείξω εγώ, γέρο-κλέφτη.
Θα σου κλείσω το στόμα και να δούμε ποιος θα
μηνό κάνει κακό για το κακό, που θα σου κάνω.
Όταν, λοιπόν, ήθε ο 'Αλκ, που περνούσε ο
'Αλκς ή 'Αϊσέ έδωσε την πίττα στη δούλα της
να του την δώσει. Ο 'Αλκς την ευχήθηκε μ'
όλη του την καρδιά, ενώ η 'Αϊσέ που τον έ-
βλεπε μέσα απ' το καφάσι της ξεκαρδίζονταν
στα γέλια.

Τότε ο δούτσος 'Αλκς πήρε την πίττα
και πήγε και κάθισε κοντά σε μία βούλη να
πιη δροσερό νερό και να φάη την πίττα.

Μα την ίδια στιγμή από το άλλο μέρος της
βούλης παρουσιάστηκε ένα παλληκάρι. Αυτό,
αφού χωρέθηκε μ' ευγένεια και σεβασμό τον

Το παλληκάρι έφαγε ολόκληρη την πίττα.

'Αλκ, κάθισε συλλογισμένο, οίχοντας λαχτα-
ριστές ματιές στην πίττα.

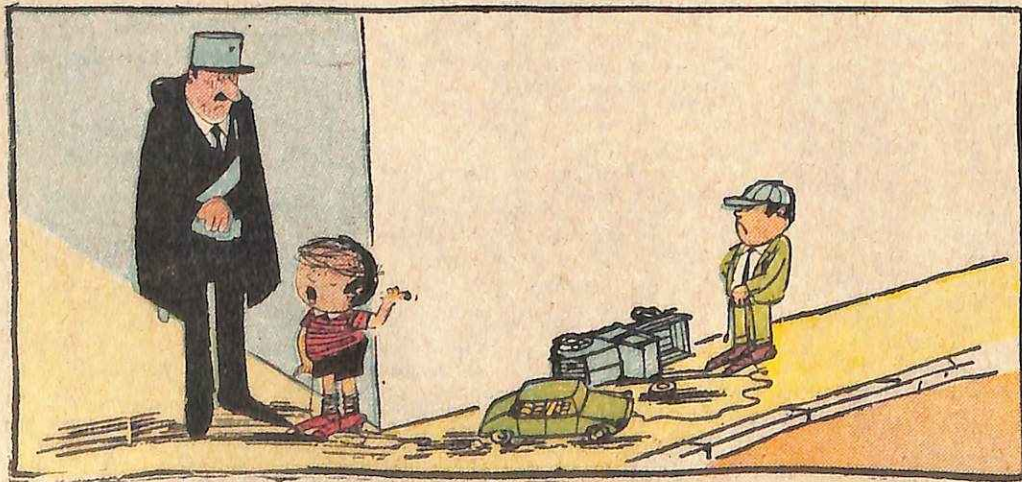
Ο 'Αλκς, άνθρωπος καλόκαρδος και φρόνι-
μος, σκέφτηκε ότι το παλληκάρι αν δεν πεινού-
σε, δε θα έβλεπε με τόσο λαχτάρα την πίττα.
Προσπονήθηκε, λοιπόν, ότι δεν τον βοηθούσαν
τάχα τα δόντια του να φάη και είπε με περι-
ποιητικό τρόπο στο παλληκάρι:

— Αδελφέ μου, φάε αυτή την πίττα εσύ,
γιατί εγώ δεν έχω δόντια κι' εύλογησε το όνο-
μα της χανοίμ 'Αϊσέ, που μού την έδωσε.

Το παλληκάρι, ακούγοντας το όνομα αυτό
τινάχτηκε συγκορμω. Πήρε ύστερα συγκινημέ-
νο την πίττα και τα μάτια του πλημμύρισαν
από δάκρυα, που πέφτανε πάνω σ' αυτή. Έτσι
άλμυρη από τα δάκρυά του την έφαγε όλη. Έ-
πειτα είπε στον 'Αλκ:

— Έλα τρία μερόνυχτα να φάω ο δούτσος!

— Ο 'Αλκς δίνει τις δυστυχίες, του είπε ο
'Αλκς, κι' ο φρόνιμος άνθρωπος τις υποφέρει
με υπομονή...

— Θέλω να μες πήρα, ποιος έχει άδικο...

— Λέπω δεκα χρόνια από την πατρίδα μου,
ού εξήγησε το παλληκάρι. Κι' ενώ είχα λίγα
χρήματα για το ταξίδι μου, με ξεγινώσανε
κλέφτες στο δρόμο και με 'αφίσανε ούτε
ένα παρό. Μα, ως είναι ευλογημένο το όνομα
του 'Αλκ, που δεν αφήνει τους πιστούς του
να χαθούν. Σ' όλο το ταξίδι, λοιπόν, στο όνομα
του, ότι την πίττα, που μού έδωσε με τόσο
καλωσύνη, την έκανε η μάνα μου...

— Η 'Αϊσέ είναι μητέρα σου;
— Δύο φορές μητέρα μου! Γιατί αυτή μ' έ-
φερε στον κόσμο και μ' έθρεψε με το γάλα
της. Μα έφυγα εδώ και δεκα χρόνια μ' ένα
πυγγηνί μου για τη Βαγδάτη. Εκείνος όμως
τέθηκε κι' εγώ βυσαντιώτικα στην Ξενιτιά. Πι-
στεύω μάλιστα πως ίσως η μάνα μου θα μ' έ-
χει ξεγράψει από τους ζωντανούς. Φαντάσου
τη χαρά της, όταν με δει...

— Έλα να σε οδηγήσω εγώ στο σπίτι σου,
είπε στο πολυβασανισμένο παλληκάρι ο 'Αλκ.
Και σηκώνοντας τα μάτια του προς τον ου-
ρανό, προσεγγίθηκε συγκινημένος.

— Απ' την πολλή χαρά μου ξελλίζω! Ψι-
θύρισε ξαφνικά το παλληκάρι.

Καμιά φορά μπορεί ο άνθρωπος να λι-
γοθυμίζει από τη χαρά του, αποκοιμήθηκε ο 'Α-
λκς. Πάμε, λοιπόν, τώρα στη μητέρα σου...
Καταζέλω το παλληκάρι ακολουθούσε το
γέρο ζητιάνο, που στο δρόμο όλο και μονο-
μούριζε προσεγγίζε.

Η 'Αϊσέ, εκείνη την ώρα έβαφε τα νύχια
της. Όταν χτύπησε η πόρτα, η δούλα της κα-
τέβηκε και άνοιξε. Η 'Αϊσέ, όταν είδε το γέρο
'Αλκ να μπαίνει μέσα, φοβήθηκε. Σκέπασε το
πρόσωπό της, συμφώνα με την ιερή συνήθεια
του τόπου, και τον ρώτησε τί θέλει.

Την ίδια στιγμή παρουσιάστηκε μπροστά της
και το παλληκάρι. Κι' επειδή η καρδιά της μη-
τέρας δεν γελιέται ποτέ, η 'Αϊσέ γνώρισε α-
μέσως το γινώ της, τον άγκάλιασε κι' άρχισε
να τον φιλά.

— Άμα πέραςε η πρώτη χαρά, ο γινός της,
που με δυσκολία στεκότανε στα πόδια του, έ-
πεσε κάτω κι' άρχισε να φωνάζει παραπονη-
τικά.

— Τι έχει ο γινός μου; φώναζε τότε ανήσυ-
χη η μητέρα του.

— Απ' τη χαρά του φαίνεται πως υποφέρει.
Δεν θ' άρσηση όμως, χανοίμ 'Αϊσέ, να γίνει
καλά, της αποκρίθηκε ο 'Αλκς.

Κι' έφυγε.

Η 'Αϊσέ δούλησε το γινώ της να σηκωθεί
και τον έβαλε να καθίσει πάνω σ' ένα μαλακό
σφα. Κι' αφού προστάξε τη δούλα της ν' α-
νάψη το λουτρό, τον παρακάλεσε να της πη
την ιστορία του.

Κι' εκείνος κάθισε με οδυμένη φωνή και
της τα είπε όλα. Κι' όταν ενλογώντας το Θεό,
της διηγήθηκε και τη συνάντησή του με τον
ζητιάνο τον 'Αλκ, της ανέφερε ότι έφαγε την
πίττα, πούχε δώσει εκείνη στο ζητιάνο.

Μόλις η 'Αϊσέ το άκουσε, άρχισε να τραβά
τά μαλλιά της. Έπειτα είπε στη δούλα της να
πάρη να φέρη ένα γιατρό.

Η δούλα πήγε γρήγορα-γρήγορα να οίξω
απάνω της ένα φόρεμα για να βγή έξω. Μα
δεν πρόφτασε να κατέβη τα σκαλοπάτια του
σπιτιού και, ξαφνικά, το παλληκάρι άρχισε να
κλιμάται καταγής, να στοιφογυρνάει σαν φίδι
κι' έπεσε νεκρός στην αγκαλιά της μάνας του.

Την άλλη μέρα, η 'Αϊσέ άκουσε πάλι τη φο-
νή του γέρο 'Αλκ, που έψελνε παθητικά:

— Δώστε μου μία ελεημοσύνη! 'Η ελεημοσύ-
νη είναι μία καλή πράξη. Κι' όποιος σ' αυτόν
τον κόσμο κάνει το καλό, θα βρή καλό, κι' ό-
ποιος κάνει το κακό, θα βρή κακό!...

Η 'Αϊσέ έφριξε, γιατί ο ζητιάνος έλεγε την
αλήθεια.

Η ίδια είχε σκοτώσει το γινώ της, θέλοντας
να κάνει το κακό στο φτωχό 'Αλκ.

Η ΓΙΑΤΙΑ ΣΑΣ

Ο Ριφής παίζει βιάκι...

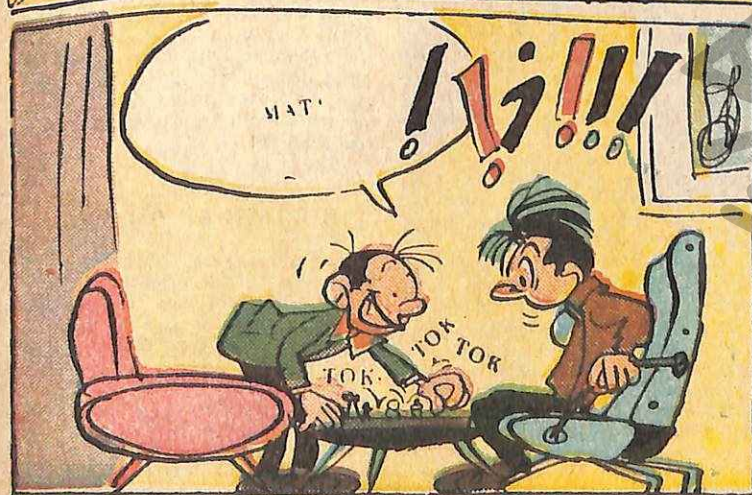
— Αυτούμαι πολύ κυρί Ριφή, αλλά πρέπει να σου όμολο-
γήσω πως δε μού έτιζε μέχρι σήμερα στο σκακι συμπαίκτης,
πιο άτσαρης από σένα.

— Κι' έσον, αγαπητέ μου γείτονα, είσαι ο πιο έντυ-
ριστικός άνθρωπος, που συνάντησα στη ζωή μου!...

— Καταλαβα! Αποσύρωμαι
άξιοι. Το παιχνίδι θα το
κάνω όποτε θέλω κι' έτσι
φύγω ικανοποιημένος.

— Άλλο φορ να μένετε στο
σπίτι σας. Είναι ο μόνος τρο-
πος για να μη γίνεστε δυσάρε-
στοι και να μη έννευρίζετε τους
άλλους.

Ο Σούμπερτ σε λιθογραφία της εποχής του.

ΦΡΑΝΤΣ ΣΟΥΜΠΕΡΤ, ο μάγος της μουσικής

Ο ΦΡΑΝΤΣ ΣΟΥΜΠΕΡΤ δεν ήταν ακόμη δέκα χρόνων, όταν προσελήφθη ως πρώτος ψήφωνος στη χορωδία Λίχτενταλ. Έπαιζε επίσης στο παρτεκλίσιο της αυλής τα σόλα για βιολί και ταυτόχρονα έγραφε τραγούδια και κομμάτια για έγχορδα και κλειδοκύμβαλο. Σε ηλικία 12 χρόνων έγραψε μία φαντασία για πιάνο, για τέσσερα χέρια. Λίγο καιρό αργότερα, συνέθεσε μία συμφωνία με την ευκαιρία των γενεθλίων του δόκτορος Λάγκ, διευθυντού της Αυτοκρατορικής Σχολής Μουσικής, όπου φοιτούσε.

Ο πατέρας του παραξενεύονταν.

— Δεν καταλαβαίνω από πού τὰ βγάσεις όλα αυτά, του έλεγε πολλές φορές.

Ο μικρός Σούμπερτ ήταν ανίκανος ν' απαντήσει σ' αυτή την ερώτηση. Ούτε και την είχε κάνει ποτέ στον εαυτό του. Είχε την εντύπωση πως το χέρι του κυλούσε μόνο του.

Υπήρχε πάντα μία βασική διαφωνία ανάμεσα στον πατέρα και το γυιό.

Ο πατέρας Σούμπερτ ήταν δάσκαλος, όπως κι' ο πατέρας του κι' ο πατέρας του πατέρα του. Δεν καταλάβαινε, λοιπόν, πως ο γυιός του θα μπορούσε ν' ακολουθήσει διαφορετικόπάτημα.

— Μπορείς να διασκεδάσεις με τη μουσική, έλεγε στο γυιό του. 'Αλλά η μουσική δεν είναι επάγγελμα... Όλοι οι Σούμπερτ ήταν δάσκαλοι.

— Έγώ, όμως, δε θέλω να γίνω δάσκαλος, απαντούσε ο μικρός Φράντς.

Ο πατέρας Σούμπερτ θεωρούσε σχεδόν σά βλαστήμια αυτά τὰ λόγια. Είχε προπαρσκευάσει ο ίδιος το γυιό του γι' αυτό το επάγγελμα, κι' ήταν βέβαιος ότι, δε θα δυσκολευόταν να του βρῇ

μια θέση όταν θάρχονταν ή κατάληψη στιγμή.

Αυτή η στιγμή ήρθε το 1812, μετά το θάνατο της γυναίκας του. Ο Φράντς ήταν τότε δεκαπέντε χρόνων.

Αυτή τη φορά, ο πατέρας Σούμπερτ φάνηκε ανένδοτος.

— Αύριο μπορεί να πεθάνω κι' εγώ, του είπε. Δεν πιστεύω να φαντάζεσαι, ότι η μουσική μπορεί να σε θρέψει...

Ο νεαρός Σούμπερτ αναγκάστηκε τότε να υποταχθεί στη θέληση του πατέρα του, που του βρήκε μια θέση σ' ένα προάστιο της Βιέννης.

Τὰ παιδικία, που ήταν οι μαθητές του, προκάλεσαν αμέσως το ενδιαφέρον του. Τού άρεσε να επικοινωνή με τις μικρές ψυχές τους και το στήθος του φυσούσε από περηφάνεια στη σκέψη, ότι γινόταν ωφέλιμος στην κοινωνία. Κι' άλλωστε, το επάγγελμά του δεν τον εμπόδιζε ν' ασχολείται με τη μουσική. Όταν τελείωνε το μάθημά του, έτρεχε στο σπίτι του κι' άρχιζε να γράφει νότες πάνω στο πεντάγραμμο.

Πέρασαν έτσι τρία χρόνια. Ο διευθυντής του σχολείου ήταν ένθουσιασμένος μαζί του. Μία μέρα, ωστόσο, άκουσε θόρυβο στην τάξη, όπου δίδασκε ο Σούμπερτ. Οι μικροί μαθητές χαλούσαν τον κόσμο με τα ξεφωνητά και τὰ γέλια τους. Παραξενεμένος άνοιξε την πόρτα. Είδε τότε το Σούμπερτ, που ήταν σκυμμένος πάνω στο τραπέζι του κι' έγραφε, χωρίς να καταλαβαίνει τί γινόταν γύρω του. Τόσο ενδιαφέρον ήταν, λοιπόν, αυτό που έγραφε; Κρίνοντας από το όνειροπαρμένο ύφος του, ο διευθυντής του σχολείου φαντάστηκε, ότι θα έγραφε κάποιο ερωτικό γράμμα. Στην ηλικία του αυτό το πράγμα ήταν φυσικό. 'Αλλά πρόκειτο για κάτι που ήταν... πολύ χειρότερο! Ο

ΠΑΙΔΙΑ - ΘΑΥΜΑΤΑ

Σούμπερτ έγραφε νότες πάνω στο πεντάγραμμο...

— Κύριε Σούμπερτ, σὰς παρακαλώ να μ' ακολουθήσετε στο γραφείο μου, του είπε ο διευθυντής αυστηρά.

Ο Σούμπερτ μάζεψε άμέσως τὰ χαρτιά του κι' ακολούθησε το διευθυντή στο γραφείο. Κι' εκεί τον άκουσε να του λέει:

— Κύριε Σούμπερτ, το σημερινό σας μάθημα είναι το τελευταίο. Δεν έχετε πιά θέση στο σχολείο!...

Ευτυχώς, ένας φίλος του, ο Σούμπερτ, που άνοιξε το πορτοφόλι του κι' ανέλαβε να του βρῇ μία θέση, που θα του εξασφάλιζε ένα τακτικό εισόδημα.

— Προς Θεού, δε θέλω να ξαναγίνω δάσκαλος, τον παρακάλεσε ο Σούμπερτ.

— Θα προσπαθήσω να σου βρω κάτι καλύτερο, του απάντησε ο Σούμπερτ.

Ο Σούμπερτ σχετιζόταν με τον πλούσιο κόμητα Έστερχάου και δε δυσκολευόταν να τον πείσει να πάρει το Σούμπερτ, για να παραδίδει μαθήματα μουσικής στα παιδιά του.

Ο Σούμπερτ είχε τώρα ένα σίγουρο εισόδημα και η δουλειά του τον ευχαριστούσε. Ήταν και πάλι δάσκαλος, αλλά παρέδιδε μουσική και το πράγμα ήταν εντελώς διαφορετικό.

Ένας άλλος φίλος του, ο τεχνικός Φόγκλ, τον σύστησε ταυτόχρονα σε μερικούς θεατράδους, που του ανέθεσαν να τους γράψει μουσική για όπερες. Δυό απ' αυτές, ανέδοσαν το 1820 στο θέατρο «'Αν-ντερ Βίν». Το ίδιο έτος, ο Σούμπερτ έγραψε το περίφημο τραγούδι του «Στο δάσος».

Η ευκολία με την οποία έγραφε ήταν καταπληκτική. Οι νότες έδωσαν αδιάστατα από την πένα του. Μπορούσε να συζητήσει όποιοδήποτε θέμα και ταυτόχρονα να γράφει. Ένα άλλο χαρακτηριστικό του ήταν, ότι έγραφε χωρίς να σταματάει ούτε στιγμή για να σκεφθεί.

Τον Αύγουστο του 1821 άρχισε να γράφει τη συμφωνία σε μί, που δε μπόρεσε, όμως, να την αποτελειώσει ποτέ. Το τηλέμα, που έγραψε πιάνει 167 σελίδες. Για να τις γράψει, δεν του χρειάστηκαν παραπάνω από έντεκα ώρες. Εκείνοι, που τον είδαν κατά την περίοδο αυτή, βεβαιώνουν, ότι το χέρι του έτρεχε στην κυριολεξία πάνω στο χαρτί.

Κάποτε είχε πάει στον οδοντογιατρό του, για να βγάλει ένα χαλασμένο δόντι του. Κι' όπως περίμενε τη σειρά του, άρχισε να γράφει την περίφημη «Σερενάτα» του. Όταν τελείωσε, έβαλε τὰ χαρτιά, που είχε γεμίσει με νότες στην τσέπη του, κι' έφυγε. Ο πάνος του δοντιού του είχε περάσει την ώρα, που έγραφε τη μουσική του.

Κάποτε άλλοτε περίμενε μπροστά σε μια έκκλησία ένα φίλο του, στον οποίο είχε δώσει ραντεβού. Κι' εκεί έμπνευσθηκε την «Πίστορρά» του, που άρχισε να τη γράφει καθισμένος στα σκαλοπάτια της έκκλησίας.

Σε ηλικία 17 χρόνων είχε γράψει πάνω από έκαστο τραγούδι, 2 συμφωνίες για πιάνο, αρκετά κουαρτέτα για έγχορδα, συμφωνίες, θρησκευτικές συνθέσεις, κλπ.

‘Αλλ' ο Σούμπερτ δεν ήταν ευτυχισμένος. Η φυσική ατομία του κι' η δυσκολία του να προσαρμοσθή στις απαιτήσεις της ζωής, του δημιουργούσαν ατέλειωτες περιπέτειες, που πλήγωναν βαθιά την ευαίσθητη ψυχή του. Όλο αυτό τον πόνο του, τον μετέφερε κατόπιν σὰ τραγούδια του, που θεωρούνται άπαράμιλλα στο είδος τους.

Το ίδιο άτυχος υπήρξε και στον έρωτα. Δυό ή τρεις περιπέτειες, που είχε στη ζωή του, γέμισαν την ψυχή του με άπογοιτήσεις. Ήταν πλασμένος για ν' αγαπήσει, αλλά όχι και για ν' αγαπηθεί, όπως έγραψε ένας από τους βιογράφους του. Μόνο ανάμεσα στο ανώνυμο πλήθος, στις ταβέρνες, όπου άρχισε να συχνάζει για να ξεφύγει από τη μοναξιά του, ξαναβρήκε το θάρρος του και την πίστιν του στη ζωή.

‘Αλλ' οι στερήσεις της νεανικής του ηλικίας κι' η υπεράνθρωπη προσπάθειά του για να εκφράσει με ήχους τον κόσμο, που έκλεινε μέσα στην ψυχή του, έβθαιραν σιγά-σιγά την υγεία του. Δεν είχε κλείσει ακόμη τὰ είκοσι πέντε χρόνια του, όταν εκδηλώθηκε η άρρώστεια, που θα τον έφερνε στο θάνατο. Ήταν μία φυματίωση των πνευμόνων, που την χειροτέρευε η κακή κατάστασι των νεφρών του. Δε σταμάτησε, ωστόσο, ούτε στιγμή την εργασία του. Η μουσική ήταν ακόμη το μόνο πράγμα, που τον συγκρατούσε στη ζωή.

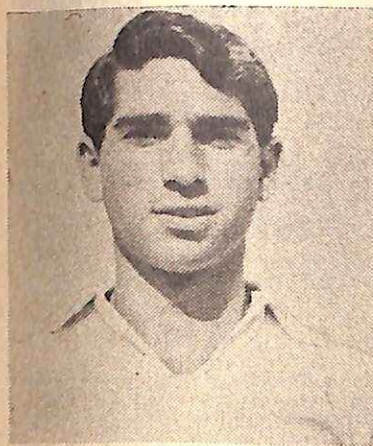
Το πλήθος των συνθέσεών του φτάνει τὰ όρια του άπιστευτου. Η μουσική παραγωγή του, κατά το τελευταίο ίδιος έτος της ζωής του, είναι καταπληκτική! Έγραψε τότε τη «Συμφωνία σε ντο», που είναι η μεγαλύτερη απ' όσες είναι γνωστές ως σήμερα. μία λειτουργία, που είναι επίσης εξαιρετικά μεγάλη, ένα δραστήριο, ωραίοτα κομμάτι μουσικής δαματίου, τρεις συνάτες για πιάνο-φόρτε, που διακρίνονται για τὸ βάθος της έμπνευσής και την τεχνική τους άριστητητα. «Μπενεντίκτους» για μία νέα λειτουργία του, τον «Υμνο στο 'Αγιο Πνεύμα», κλπ.

Κατὰ τον ίδιο χρόνο, έγραψε επίσης τον «Περιστρεφών», που ήταν το τελευταίο και το ωραιότερο ίσως από τὰ τραγούδια του. 'Επειτα απ' αυτό, δε μπόρεσε πιά να γράψει τίποτα άλλο. Η άρρώστεια τον είχε καθηλώσει στο κρεβάτι.

Ο Φράντς Σούμπερτ πέθανε το 1828, σε ηλικία μόλις 31 χρόνων, αφήνοντας πίσω του ένα τεράστιο έργο, που έκανε το όνομά του αθάνατο.

Η ΚΟΝΤΗ ΚΙ' Ο ΓΙΓΑΣ

Η Γερμανίδα φρουράν Κρίστελ Νόμπμπερτ είναι μάλλον κοντή, 1,62. Αυτό όμως δεν την εμπόδιζε να παντρευτεί με το συμπατριώτη της Έρχαρντ Βίλλερ, που είναι σωστός γίγας, φτάνει δηλαδή τὰ 2,30! Για να του δώσει το πατροπαράδοτο φιλί, μετά την τελετή του γάμου, ανέβηκε σε μία διπλή σκαλίτσα. Το ίδιο θα κάνει, άρεσε, και στο σπίτι τους κάθε μέρα:

Ο Σίμος Δεληγιάννης.

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

ΣΙΜΟΣ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ

Ο έκτελεστής του ΠΑΟ...

ΣΑΝ «δόμδα» θεωρήθηκε το άποτέλεσμα του τελευταίου αγώνα «Εθνικού» — «Παναθηναϊκού» 4—2, που έγινε αίτια να χάσει ο αθηναϊκός σύλλογος το πρωτάθλημα. Όπως θα θυμούνται οι αναγνώστες μας, ο «Παναθηναϊκός» εξασφάλιζε τον επίτιμο τίτλο ακόμα και σε περίπτωση ισοπαλίας. Κι' όσοι ήταν παρόντες στο γήπεδο Καραϊσκάκη και είδαν την ομάδα του «Εθνικού» να εισέρχεται στον αγωνιστικό χώρο με δυό αναπληρωματικούς παίκτες (τον Δεληγιάννη και τον Ντάικο), δεν είχαν καμία αμφιβολία ότι ο «ΠΑΟ» θα κέρδιζε όποιαδήποτε το τίτλο, έστω και με ισοπαλία.

‘Αλλά η εξέλιξη του μატς δεν εξέπληξε μόνο τους οπαδούς του «Παναθηναϊκού». Τους τσάκισε κυριολεκτικά τον πιο δεινό, άπογοιητευσι. Ο κατώτερος «Εθνικός» και με 2 αναπληρωματικούς παίκτες, άσασίρεσε εκείνη την Κυριακή τον τέταρτο τίτλο από την ομάδα τους.

Ετρίβαν τὰ μάτια τους μερικοί. «Μά ποιοι είναι αυτοί που μάς κερδίζουν», ρωτούσαν οι «πράσινοι» οπαδοί. Με το δικίο τους, γιατί ούτε το Δεληγιάννη, ούτε το Ντάικο ήξερε κανένας. Για το δεύτερο θα μιλήσουμε άλλη φορά. Για τον έναν, όμως, από τους «απθάνους», το Δεληγιάννη, μπορούμε να πούμε σήμερα δυό λόγια.

Γεννήθηκε στὸ Λαύριο πριν από 18 χρόνια και μέχρι πέρυσι έπαιζε στὸν «Α.Ο. Λαυρίου». Οι «ψαράδες» του «Εθνικού» πληροφοροήθηκαν για το ταλέντο του και φρόντισαν να τον πάρουν, έναντι τριών χιλιάδων, τον Τσάκη, Παπαδόπουλο και Κιλιμιντζόγλου. Για διαφόρους, όμως, λόγους δεν είχε παίξει στο πρωτάθλημα με την πρώτη ομάδα, αλλά με την εθνική. (Ήταν φαίνεται μοιραίο να αγωνισθῇ στο πιο άποφασιστικό και πιο εκπληκτικό μატς της περιόδου). Ωστόσο, τὰ προσόντα του ήταν πολλά και κανένας δεν είχε αμφιβολία γι' αυτό.

Λεπτός, αλλά νευρώδης, ταχύς και καλός ντριπλέρ, παίζει με επιτυχία σ' όλες τις θέσεις της επιθετικής πεντάδας και ιδιαίτερα ως μέρα άριστερά και έξω άριστερά. Από τη θέση του άριστερου εξτρέμ επέτυχε το δεύτερο τέμα του «Εθνικού» κατά το «ΠΑΟ» και συνεγράφηκε στην επίτυχία του «Εθνικού».

Αθλητικά παρακρήνια

τας τον ούλακά του Τζονάκο. Το μέλλον τώρα είναι έλπιδοφόρο για τον νεαρό Σίμο Δεληγιάννη, που αφήνοντας τις καλύτερες έντυπώσεις στο ιστορικό αυτό μატς, έδειξε ότι είναι ένας ταλαντούχος ποδοσφαιριστής.

άφου η κλήρωσι έφερε αντίπαλο της «ΑΕΚ» την Μονακό. — Η Μονακό πήρε φέτος το πρωτάθλημα και το κύπελλο Γαλλίας και είναι μία ισχυρή ομάδα. Οι παράγοντες ωστόσο της «ΑΕΚ» έχουν έλαφρώς άπογοητευθῇ, γιατί η Μονακό «δεν έχει μεγάλο όνομα»...

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ ΣΤΟ «ΠΡΟ-ΠΟ.. ΤΗΣ 14-7-63

Συμβουλές, που θα άποδειχθούν.. θρασυρόες!

1 ΑΓΙΑΣ (Όλλ.) — ΝΟΡΚΕΠΓΚ (Σουηδ.) 1 X 2
1 ΒΕΛΕΣ (Γιουγκ.) — ΜΟΤΟΡ (Άν. Γερμ.) 1
3 ΒΙΕΝΝΑ (Αυστρ.) — ΓΚΕΤΕΜΠΟΡΓΚ (Σουηδ.) 1 2

4 ΕΡ. ΑΣΤΗΡ (Γιουγκ.) — ΓΕΝΤΝΟΤΑ (Τσεχ.) ... 1
5 ΕΡΓΚΡΥΤΕ (Σουηδ.) — ΒΑΚ (Αυστρ.) 1
6 ΖΑΓΚΛΕΜΠΙ (Πολων.) — ΣΛΟΒΝΑΦΤ (Τσεχ.) 1

7 ΚΛΑΝΤΝΟ (Τσεχ.) — ΣΒΙΚΑΟΥ (Άν. Γερμ.) 1
8 ΝΑΟΥΜΥΝΣΤΕΡ (Δ. Γερ.) — ΡΑΠΙΝΤ (Αυστρ.) 1 X 2
9 ΟΝΤΡΑ (Πολων.) — ΧΑΪΝΤΟΥΚ (Γιουγκ.) X 2

10 ΠΙΡΜΑΣΕΝΣ (Δ. Γερμ.) — ΕΝΣΧΕΝΤΕ (Όλλ.) 1
11 ΣΒΕΧΑΤ (Αυστρ.) — ΤΑΣΜΑΝΙΑ (Δ. Γερμ.) 1 X
12 ΣΛΟΒΑΝ (Τσεχ.) — ΜΠΕΟΓΚΡΑΝΤ (Γιουγκ.) ... 2
13 ΣΠΑΡΤΑ (Όλλ.) — ΜΠΑΓΕΡΝ (Δ. Γερμ.) 1 X 2

‘Αναπληρωματικοί:

1 ΤΖΟΥΡΓΚΑΡΝΤΕΝ (Σουηδ.)—ΑΪΝΤΧΟΒΕΝ (Όλ.) 1
2 ΦΑΡΒΕΡΤΣ (Άν. Γερμ.) — ΠΟΛΟΝΙΑ (Πολων.) X

Ποιν κλείσουμε το σημείωμα αυτό, πρέπει να προσθέσουμε ότι ο Δεληγιάννης τελείωσε το γυμνάσιο και πρόκειται να δώσει εξέταση στο πανεπιστήμιο. Προσοδοφόρο το φούτ υπάλλ, αλλά πιο σίγουρο πράγμα το πτυχίο μίας άνωτάτης σχολής...

ΤΟ «ΚΟΥΣ-ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Με πολλές ανησυχίες έφυγε από την 'Αθήνα ο εκπρόσωπος της «ΑΕΚ» κ. Δ. Σεβαστάκης, για να παραστή στην κλήρωσι του κυπέλλου πρωταθλητριών Ευρώπης, που έγινε στη Ζυρίχη.

— Φοβόταν ότι η «ΑΕΚ» θα κληρωθῇ να παίξει με καμιά ομάδα της Άν. Ευρώπης και θα είχαν οικονομική άποτυχία οι άγωνες. Τελικά οι φόβοι του διασκεδάθηκαν

— Ο Βαλλιάνος δεν πιστεύει πιά ότι ο «Εθνικός» θα του χορηγήσει μετεγγραφή. Το πειρατικό σωματείο, αντί να δώσει, θα πάρη φέτος κι' άλλους ικανούς παίκτες, για να παρουσιάσει στο χρόνο πανίσχυρο.

— Ο προπονητής του «Παναθηναϊκού» κ. Γκέμψι έφυγε για την Αγγλία, αλλά όπως έγινε γνωστό, δεν πρόκειται να αναλάβει το σύστημα άμυνας τώρα την προπονήσι άλλης ομάδας.

— ‘Δραία η ιδέα της ΑΣΕΑΕΔ να οργανώσει έκδρομη στην 'Υδρα όλων των στρατιωτικών ομάδων, που πήραν μέρος στο πρωτάθλημα του ΣΙΣΜ.

— Στο νησί με την μεγάλη έμφανεια, οι ξένοι ποδοσφαιριστές ένοικίασαν στα μπάνια, άνεπυθου φίλια μεταξύ τους καθώς και με τους κατοίκους, αλλά δεν πρόλαβαν να προχωρήσουν σε γνωριμιές με... ξένες τουρίστρες, γιατί το καράβι έφυγε πριν δούση ο ήλιος...

‘Απὸ τὸν νικηφόρο αγώνα τῆς 'Εθνικῆς ἐνόπλων πρὸς τὴ στρατιωτικὴ τοῦ Βελγίου 2—1. Ο Βασιλειάνος μὲ ισχυρὸ πλάγιο σούτ, σὴν μείωνει τὸ πρῶτο τέμα.

— Ο «Όλυμπιακός» δὲν θὰ δώσει τώρα τὸν αγώνα του με τὴ «Λέφσκυ». Προτιμᾷ νὰ παίξει στὶς ἀρχές Σεπτεμβρίου, ὥστε νὰ ἔχη καλύτερη ομάδα.

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ—ΣΧΟΛΙΑ

ΠΑΛΙ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΡΙΑ

Στην 'Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη έγιναν την περασμένη εβδομάδα οι αγώνες του πρωταθλήματος ΣΙΣΜ, για το 1963.

Τὰ αποτελέσματα ήσαν τὰ εξής: Τουρκία—Γαλλία 2—2, 'Ελλάς—Βέλγιο 2—1, Βέλγιο—Γαλλία 2—1, 'Ελλάς—Τουρκία 0—0, Βέλγιο—Τουρκία 3—2 και 'Ελλάς—Γαλλία 1—1. Κατόπιν τὸν ανώτερο άποτελεσμάτων η εθνική μας στρατιωτική ομάδα άναδείχτηκε πρωταθλήτρια, γιατί είχε καλύτερη διαφορά τερμάτων. Συγκεκριμένα, η ελληνική ομάδα είχε ενεργητικό 3—2, ενώ η σόσάθημ της βελγική 6—5. 'Οπως είναι γνωστό και πέρυσι η ομάδα μας είχε κερδίσει τὸν τίτλο της πρωταθλήτριας του ΣΙΣΜ.

«ΑΕΚ» — «ΜΟΝΑΚΟ»

Η πρωταθλήτρια 'Ελλάδος ομάδα της «ΑΕΚ» 'Αθηνών κληρώθηκε στο Κύπελλο Ευρώπης με τη «Μονακό», πρωταθλήτρια Γαλλίας. Ο πρώτος αγώνας θα γίνει στην έδρα της ομάδας του μικρού πριγκιπάτου του Ρανιέ και της Γκρέης Κέλλυ, την 15η Αυγούστου, και ο δεύτερος στην 'Αθήνα, τὸν Οκτώβριο.

ΕΠΤΑ ΕΛΛΗΝΕΣ

Στη μικτή βαλκανική ομάδα, που θα αγωνισθῇ στὶς 16 και 17 'Ιουλίου στο 'Ελνίνκι με τη μικτή Σκανδιναβικών χωρών, περιελήφθησαν και οι εξής επτά αθληταί: Φρούσιος, Ρεγκούσιος, Μαρσέλλος, Σκούρτης, 'Ασασριώτης, Πιερράκος και Κουανδής. Αναπληρωματικός επέλεγε ο Μπαμμανιώτης.

ΕΛΛΑΣ—ΤΟΥΡΚΙΑ 153—106

Συναντήθηκαν σε αγώνες στίσου, οι μαθητικές ομάδες 'Ελλάδος και Τουρκίας. Την νίκη στη γενική βαθμολογία απέσπασαν οι 'Ελληνες με 153—106 βαθμούς. Οι νικητές πήραν 9 πρώτες θέσεις και οι ήττηθέντες 4.

ΤΟ ΤΟΥΡΝΟΥΑ ΜΠΑΣΚΕΤ

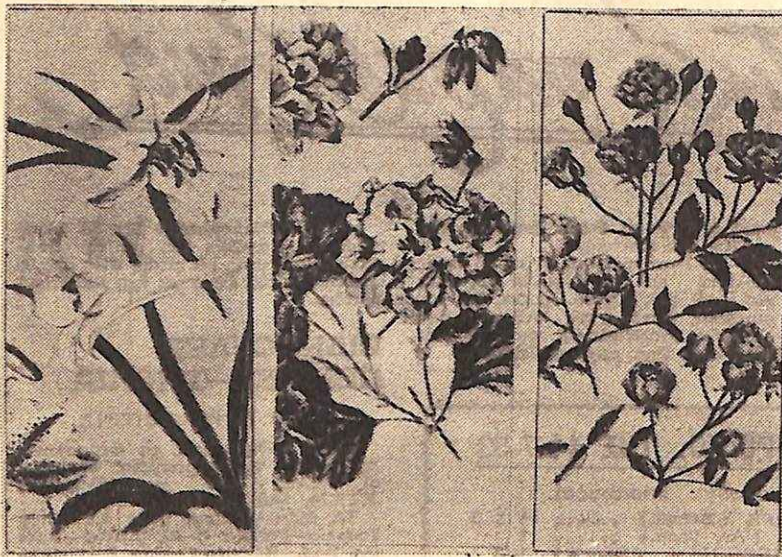
Στη Θεσσαλονίκη άρχισουν σήμερα οι αγώνες μπάσκετ υπάλλ, για το τουρνουά του ΣΙΣΜ. Εκτός από την ελληνική ομάδα, φοβόρι θεωρούνται οι ομάδες 'Ην. Πολιτειών, Γαλλίας, Αιγύπτου, Τουρκίας και Βελγίου.

ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Στο χώρο της αρχαίας 'Ολυμπίας άρχισαν και φέτος οι έργασίες της 'Ολυμπιακής 'Ακαδημίας, που οργανώσε η ελληνική 'Επιτροπή 'Ολυμπιακών Αγώνων.

ΤΟ ΚΥΠΕΛΛΟ

Για πρώτη φορά φέτος η διεξαγωγή του Κυπέλλου 'Ελλάδος, στην τελευταία φάσι της οργανώσεως, έγινε με βάση την κλήρωσι τὸς τὸν αγώνων δυο και τὸν γηπέδων. 'Ετσι έφθασε στο σημείο να παίξει στὸν τελικό μία επαρχιακή ομάδα και συγχρόνως να τεθούν εκτός διεκδικήσεως δυό από τους τρεις μεγάλους του ΠΟΚ. Η σωστή αυτή διεξαγωγή τόνωσε το ενδιαφέρον του φιλάθλου κοινού για τὸν θεσμό, που είχε κάπως πέσει σε δεύτερη μοίρα ύστερα από τὰ γεγονότα του περασμένου τεταύτου μεταδύ 'Ολυμπιακού — «ΠΑΟ» (0—0). Κι' έτσι θα έπρεπε να γίνεται κάθε χρόνο, γιατί αυτό είναι το κύπελλο: Κάθε αγώνας του και μία έκπληξη.

Το κρίνο σημαίνει ματαιοδοξία, το γεράνι ανθοσία και το άσπρο τριαντάφυλλο αβυσσότητα.

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΤΗ ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ;

Μιά ξεχασμένη συνήθεια που πρέπει να την ξέρουμε

ΜΕτά λουλούδια, σύμφωνα με μία θεωρία που γεννήθηκε στην Ανατολή και καλλιεργήθηκε με πολύ πάθος στην Ευρώπη του 1800, μπορούν να εκφραστούν πολύ περισσότερα πράγματα, παρά με τα λόγια. Τα χρώματα, τα πέταλα, οι μίσχοι μπορούν να δώσουν σε κάθε λουλούδι, ή σε κάθε ανθοδέσμη, μία ξεχωριστή σημασία, λυσιτελώντας τη «γλώσσα» των λουλουδιών, που είναι γεμάτη φαντασία, ρομαντισμό και ευγένεια.

Μια παλιά παροιμία λέει: «Μη δίνης εμπιστοσύνη σ' όποιον δεν αγαπάει τα λουλούδια. Ο Θεός έκανε λάθος, που τον δημιούργησε».

Τα λουλούδια είναι η πόρτα της φύσεως, μία από τις πιο όμορφες κι ευγενικές φράσεις της. Ο μεγάλος Γερμανός λυρικός Κάινε, έγραψε: «Τα αρώματα των λουλουδιών είναι τα αισθήματά τους». Μάχι, μόνο τα αρώματα, αλλά και τα χρώματα, τα πέταλα, οι μίσχοι, συντελούν στο να δώσουν σε κάθε λουλούδι ένα σύμβολο, μία σημασία.

Η λατρεία του συμβολισμού των λουλουδιών γεννήθηκε στην Ανατολή και καλλιεργήθηκε με πολύ πάθος στην Ευρώπη του 1800. Στην εποχή εκείνη του ρομαντισμού, στα παρισινά σαλόνια, είχε γίνει πολύ της μόδας το «συνήθει»: «Μίλησε μου με λουλούδια». Το 1869 μάλλον — δηλαδή πριν από εκατό χρόνια περίπου — είχε εκδοθεί στο Παρίσι κι ένα σχετικό βιβλίο με τον τίτλο «Η γλώσσα των λουλουδιών», που σήμερα θεωρείται σπάνιο. Από αυτό ακριβώς το βιβλίο, που αποτελεί μία χαρακτηριστική μαρτυρία για την ξεχασμένη αυτή συνήθεια, προέρχεται η ανθολογία που δημοσίευσε το παρόν.

Τώρα, που βρισκόμαστε στην εποχή των λουλουδιών, μαθαίνοντας τη γλώσσα τους, θα νομίσουμε ότι μεταφερόμαστε σ' ένα κλίμα γεμάτο χάρη και ρομαντισμό, τόσο ξένο στη δική μας εποχή και γι' αυτό πιο γοητευτικό κι' ελκυστικό.

Α Διγδοκλήμα: Δεσμοί, υποχρεώσεις.
Ακκία: Συστολή.
Αμάραντος: Πίστι, αξιοσύνη.

Α νανός: Τελειότητα.
Ανεμόνι: Εγκατάλειψη.
(Σύμφωνα με τη μυθολογία ο Άρης, έζησε τον Άβωνα και τον σκότωσε, και τότε η Αφροδίτη, που τον αγαπούσε, τον μεταμόρφωσε σε άνεμόνι. Το λουλούδι αυτό έφτασε στην Ευρώπη τον 17ο αιώνα από έναν ανθολόγο ονομαζόμενο Μπαρσάι, που για δέκα χρόνια άρνιόταν να τ

πουλήσει κι' ακόμη και να το δείξει).
Ανθεμίσ: Μυκή: Ξαναγυρίζει η ευτυχία.
Αστράκι: Κοιμήσις. (Ήταν στην Ευρώπη από την Κίνα. Λέγεται «άστράκι», για το σχήμα που έχουν τα φύλλα του).

Β Βασιλικός: Φτώχεια.
Βατραχί: Γοητεία. (Ο Έρμης το έδωσε στον Ουδυσσέα, για να ξεφύγει από τα μάγια της Κίρκης).
Βιολέτα: Απλότης. (Η Γεωργία Σάνη έκανε διάσημο το «άπαλό άρωμα» της).

Γ Γαρίφαλο (άσπρο): Έρωτας δυνατός και άγνος. (Κόκκινο): Έρωτας φλογερός. (Η πατρότητα του αποδίδεται στο Ρενέ ντ' Ανζού, που όταν έχασε το θρόνο της Νεαπόλεως, αποτραβήχτηκε σ' ένα έσοχικό κτήμα και ασχολήθηκε με την ανθοκομία).
Γεράνι: Ανοσία, βλακεία.

Δ Άφνη: Θρίαμβος, νίκη. (Ο μεγάλος Έρωτας του Απόλλωνα μεταμορφώθηκε σε άφνη). (Τα αρχαιοτάτους χρόνους τα στεφάνια από κλαδιά άφνης στέλιζαν τα κεφάλια των νικητών).
Δεντρολίβανο: «Η παρουσία σου μου δίνει θάρρος».
Δυόσμος: Λογική, αρετή.

Ε Έλη: Ειρήνη. (Ο Ποσειδών και η Αθηνά, διαφιλονικούσαν την τιμή να δώσουν το όνομά τους στην Αθήνα και συμφώνησαν ότι θα κέρδιζε εκείνος, που θα κερδίσει πρώτος ένα αλγό, σύμβολο του πολέμου. Η Αθηνά χάρισε ένα κλωνάρι έληας, μέλημα της ειρήνης, και το δικό της δώρο θεωρήθηκε πιο πολύτιμο).

Η Ηλιοτρόπι: Παντοτινός Έρωτας. (Μία ηρώδια της ελληνικής μυθολογίας πέθανε από έρωτα και μεταμορφώθηκε σε ηλιοτρόπι).

Ι Ιεροβοτάνη (βερβένα): Αγνό αισθήμα. (Οι αρχαίοι το θεωρούσαν ιερό φυτό και το χρησιμοποιούσαν στις θρησκευτικές τελετές).
Ιρις: Καλές ελπίσεις.

Κ Κάκτος: Παραξενιά.
Καμέλια: Διάρκεια, επιμονή. (Την έφερε στην Ευρώπη το

1739 ο Ίησούτης πάτερ Καμέλλι, από τον οποίο πήρε και το όνομά της).

Κ αμπανούλα: Κολακεία, προσδοκία.
Καπουτίνος ή Τρόπαιο: Φλογερό πάθος. (Φαίνεται ότι το λουλούδι αυτό στις πολύ ξεστές ημέρες βγάζει... ηλεκτρικές σπινές).

Κρίνος (κίτρινος): Ματαιοδοξία, αλαζονεία. (Λευκός): Αγνότητας, μεγαλείο. (Υπήρξε το σύμβολο του θρόνου της Γαλλίας).

Λ Λεδάντα: Σιωπή. (Οι αρχαίοι πίστευαν ότι η λεδάντα είχε τη δύναμη να ξαναδίνει τη φωνή στους βωβούς).

Μ Μαργαρίτα: Αγνότης, αβυσσότητα.
Ματζουράνα: Παρηγορία. (Την θεωρούσαν ως φάρμακο για την τρέλλα).
Μενεξές: Έρωτική ένθυμησι.

Μη με λησμονεί: Πήρε το όνομά του από ένα γερμανικό μύθο: «Ενα ζευγάρι έρωτευμένων περπατούσε στην όχθη ενός ορμητικού ποταμού, όταν είδε ένα λουλούδι να επιπλέει. «Εκείνος προσπάθησε να το φτάσει για να το χαρίσει στην αγαπημένη του, αλλά το ρεύμα τον παρέσυρε μακριά. Πριν να πνιγί, πρόφτασε να πετάξει το λουλούδι στην κοπέλα και να της φωνάξει: «Μη με λησμονεί...».

Μιμόδα: Πλατωνικός Έρωτας.
Μολόχα: Τρυφερότης, γλυκύτης, καλωσύνη. (Ο Πυθαγόρας έλεγε: «Σπείρετε τη μολόχα με μνήμη τη φάτε». «Εννοώντας: «Προσπαθήστε να είστε καλοί με τους άλλους και αυστηροί με τον εαυτό σας».)
Μυρτί: Έρωτας. (Ήταν αφιερωμένη στην Αφροδίτη).

Ν Νάρκισσος: Έγωισμός, ματαιοδοξία. (Ο μύθος του είναι τόσο γνωστός που είναι περιττό να τον διηγηθούμε). (Κίτρινος): Έρωτικός μαρμαρός. (Κατά τον Έλληνα γίγαντα Διοσκουρίδη είχε πολλές ιδιότητες. Ανάμεσα στα άλλα είναι έμετικό).
Ντάλα: Πλούτος, μα στείρος, άκαρπος. (Γιατί είναι πολύ όμορφη, αλλά χωρίς άρωμα. Έφτασε στην Ευρώπη από το Μεξικό το 1789).

Ο Ορτανσία: Ψυχρότης. (Οι μέλισσες την αποφεύγουν, γιατί είναι χωρίς γύρι. Η καταγωγή της είναι Ιταλική και έχει πάρει το όνομά της από κάποια βασίλισσα).
Π Παπαρούνα: Καλή άπαυσι. (Η παπαρούνα είναι καλό υπνωτικό).
Πασχάλη: Πρώτες αισθηματικές συγκινήσεις. (Γεννήθηκε στην Περσία).

Πορτοκαλιά (άνθη): Γεναιοδωρία, σαβαροί σκοποί. (Τα «μήλα» που ο Ιππομένης έφριξε στο στάδιο για να αποτραβήξει την προσοχή της Αταλάντης και να νικήσει ανά αγώνισμα του δρόμου, ήταν πορτοκαλιά. Φθάνοντας πρώτος την Αταλάντη και γι' αυτό τα λουλούδια της πορτοκαλιάς έγιναν από τότε σύμβολο του γάμου).

Ρ Ροδάκινο (άνθος): Ευτυχία.
Ρόδο: Ευτυχία.

Τ Τριαντάφυλλο (κίτρινο): Συζυγικός Έρωτας. (Λευκό): Αβυσσότητα.
Τσουκνίδα: Σκληρότης.

Φούξια: Αγάπη, συμπάθεια.
Φράουλα: Ενθουσιασμός.

Χ Χαμομήλι: Υποταγή. (Οι αρχαίοι Αιγύπτιοι το θεωρούσαν ένα λουλούδι ιερό, ελόγημένο από το θεό Ήλιο).

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Πρὸς δύο κατευθύνσεις:

Πρὸς τὰ δεξιὰ:
1) ΣΕΛΑΣ. 2) ΕΛΛΑΣ. 3) ΜΑΛΑΣ. 4) ΣΙΒΑΣ. 5) ΜΟΝΑΣ. 6) ΔΕΜΑΣ. 7) ΠΑΡΑΣ. 8) ΜΕΛΑΣ.

Πρὸς τὰ ἀριστερά:
1) ΣΕΒΑΣ. 2) ΕΛΒΑΣ. 3) ΜΑΓΑΣ. 4) ΣΙΝΑΣ. 5) ΜΟΖΑΣ. 6) ΔΕΡΑΣ. 7) ΠΑΣΑΣ. 8) ΜΕΓΑΣ.

Ποιά ἀπὸ τὶς τρεῖς;

1) Ὁ Τόνυ Κέρτις. 2) «4 ἱππότες τῆς Ἀποκαλύψεως». 3) Τὸ 1952. 4) Στὶς Βρυξέλλες. 5) «Ἡ μουσική» κυρία με τὰ μαύρα. 6) Στὸ Παρίσι (με τὸν τρίτο σύζυγό της). 7) Στὴν Ἑλλάδα (ἦταν τὸ φύλλο «Τὸ παιδί καὶ τὸ δελφίνι»). 8) Δύο (1939: «Ὅσα παίρνει ὁ άνεμος» καὶ 1951 «Λεωφορεῖν ὁ πόθος»). 9) Τὸν Ρόκ Χάτσον. 10) Ὁ Λουὶ Ζουρντάν.

Ποιὸς ζωγραφίζει πλὸ πιστῶ;

Νικητὴς εἶναι ὁ «Ἄλφα, πού ἔκανε 6 μόνο λάθη, ἐνὼ ὁ Βῆτα ἔχει 7 ἀλλαγές.

ΑΛΦΑ: 1) Λείπουν οἱ πλάκες στὴν ἀκρὴ τῆς παραλίας. 2) Ὁ Ἰσὸς τοῦ καϊκιῦ εἶναι πὸ κοντὸς. 3) Λείπει ἓνα ῥέλι. 4) Λείπει τὸ σχοινί, πού δίνει τὴ δάρκα στὸ καϊκί. 5) Τὸ ἔξολο ἀπὸ τὸ τιμὸν κάτω ἀριστερά καὶ 6) Λείπουν τὰ παράθυρα ἀπὸ τὸ μικρὸ κόττερο.

ΒΗΤΑ: 1) Λείπει ἓνα κιβώτιο. 2) Οἱ πλάκες στὴν ἀκρὴ τῆς παραλίας. 3) Πιὸ στενὴ ἡ λευκὴ γραμμὴ στὸ φουγάρο τοῦ πλοίου. 4) Λείπει μιά δάρκα ἀπὸ τὸ φορτηγὸ. 5) Λείπει ἓνα βίντσι. 6) Πιὸ μακρὺ τὸ ἔξολο μπροστὰ στὸ μικρὸ κόττερο. καὶ 7) Λείπει τὸ σχοινί, πού δίνει τὸ μικρὸ κόττερο στὴν παραλία.

*

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ.

961 σταυρολέξου

Ὁριζοντίως:

1) ΚΑΙΣΑΡΙΟΣ. 2) ΦΑΡΩ — ΑΠΟΔΡΑΣΙΣ. 3) ΠΑΚΑΡ — ΑΝΤΙ — ΔΑΝΑΗ. 4) ΤΙΜΑ — ΣΤΟΑΙ — ΡΟΣ. 5) ΑΝΑΙΜΙΚΟΣ — ΚΟΡΝΙΣ. 6) ΓΗ — ΠΑΙΣ — ΠΑΡΩΝ. 7) ΑΤΙΜΑ — ΓΟΝΟΣ — ΣΑΝ. 8) ΣΑΛΩΝΑ — ΠΑΝΟΣ — ΠΩΜΑ. 9) ΙΛΑΡΑ — ΣΑΜΟΣ — ΚΟΛΑΣ. 10) ΛΑΝΑ — ΛΙΠΟΣ — ΚΑΔΕΝΑ. 11) ΑΣΙ — ΜΕΓΑΣ — ΠΑΛΙΑ. 12) ΠΑΡΑΣ — ΦΕΤΑ — ΑΙ. 13) ΣΙΚΑΓΟΝ — ΚΑΡΑΜΠΟ. 14) ΡΑΣ — ΑΜΑΡΑ — ΩΝΙΑ. 15) ΛΙΡΑΣ — ΑΛΑΝ — ΤΥΝΙΣ. 16) ΣΙΣΥΦΕΙΟΣ — ΤΟΕΩΝ. 17) ΣΑΤΑΝΙΚΟΣ.

Καθ' ἑτάως:

1) ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ. 2) ΦΑΤΗΗ — ΑΛΑΣ — ΙΡΙΣ. 3) ΚΑΚΙΑ — ΑΛΑΝΙ — ΚΑΡΙΣ. 4) ΡΑΜΙ — ΤΑΡΑ — ΠΑΣΑΣ. 5) ΚΑΡΑΜΠΙ — ΝΑ — ΜΑΓ — ΣΥΣ. 6) ΑΩ — ΙΑΜΑ — ΛΕΡΟ — ΦΑ. 7) ΑΣΚΙΑ — ΣΙΓΑΝΑ — ΕΤ. 8) ΣΑΝΤΟΣ — ΠΑΠΑΣ — ΜΑΙΑ. 9) ΑΠΤΟΣ — ΓΑΜΟΣ — ΚΑΛΟΝ. 10) ΡΟΙΑ — ΠΟΝΟΣ — ΦΑΡΑΣΙ. 11) ΙΔ — ΙΚΑΝΟΣ — ΠΕΡΑΝ. 12) ΟΡ — ΟΡΟΣ — ΚΑΤΑ — ΤΟ. 13) ΣΑΔ — ΡΩΣ — ΚΑΛΑΜΑΤΟΣ. 14) ΣΑΡΩΝ — ΠΟΔΙ — ΠΝΥΞ. 15) ΛΙΝΟΝ — ΣΑΔΕΝΑ — ΟΙΝΟΣ. 16) ΣΑΣΙ — ΑΜΑΝ — ΑΛΑΙΝ. 17) ΣΥΝΑΞΑΡΙΑ.

Η αλληλογραφία μας

Ὁ ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ἱατρός κ. Α. Α. ἀπάντησε ταχυδρομικὰ στοὺς: Ἀσπράδην Δημ. Λάρισα, Τριανταφύλλου Μάριον, Ἐνταῦθα καὶ Ἀλκήμη Δέσποινα, Λέσβου.

Ὁ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ἱατρός κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ ἀπάντησε ταχυδρομικὰ στοὺς: Μάγδα Φουντουλί, Δράμα, Ντίνα Κανταρέλλη, Θεσσαλονίκη, Μαρία Κουτρούπη, Αμαλιάδα καὶ Ἑλλην Ζαφειράκη, Χανιά.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Ἡ Βιόλα Παυλίδου, 10 Οιδίποδος, Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ με νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον, στὴν ἐλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, με σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξιν μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν ἀνταλλαγὴν γραμματισμῶν.

Ἡ Μαρκελλὰ Ἀντωνοπούλου, Γρηγορίου Αὐγετίου Νο 44, Παλλουριώτισσα, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ με νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Κύπρον, στὴ γαλλικὴ, ἀγγλικὴ καὶ ἐλληνικὴ γλῶσσα, με σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ Νάντια Κωνσταντοπούλου καὶ ῥίκα Πασινοπούλου, Καποδιστρια Νο 5, Μόρφου, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ με νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον, με σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξιν μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Κωνσταντῖνος Κωνσταντινίδης, (16 χρόνων), Ναυαρίνου Νο 2, Περίπτερον, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ με νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀφρική, στὴν ἐλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, με σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξιν μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Σωτὴς Κολιανδρῆς, Κυρηνεία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ με νέους ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἐλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, με σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Δημητράκης Προκοπίου καὶ ὁ Κύρος Νικολάου, Κάτω Δίκων, Κυρηνεία, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν με νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρον, ἡλικίας 16—20 χρόνων.

Ὁ Πέτρος Νικολάου, 7, Κτήμα (19 χρόνων), θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ με νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρον, ἡλικίας 17—20 χρόνων, με σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξιν μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ Ἀλκίς Χριστοφίδης καὶ ὁ Μιχαλάκης Χαλαμπίδης, Ποταμός, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν με νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρον, ἡλικίας 16—22 χρόνων, με σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξιν μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Λάκης Μαυράκης, Κυρηνεία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ με νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρον, ἡλικίας 17—20 χρόνων, με σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξιν μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Φύτος Γεωργίου Δουσιώτη (18 χρόνων), θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ με νέους ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, με σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξιν μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Νικόλαος Κεμιντσίης, Ἀγία Νάπα, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ με Ἑλληνίδες ἡλικίας 14—20 χρόνων.

Ὁ Δημητράκης Παναγιώτου, Κτήμα Κάτω Πάφου, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ με μαθητὲς ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὰ νησιά, ἡλικίας

15—18 χρόνων. Παρακαλεῖ δὲς ἀπαντήσουν νὰ εἰσπείσουν στὸ γράμμα μιά φωτογραφία τους.

Ὁ Γεώργιος Ἰωάννου, (17 χρόνων), Διαιτέλλου 104, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ με Ἑλληνίδες, ἡλικίας 16 γράφῃ με ἑλθόντες, καὶ ἡλικίας 10 χρόνων, με σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξιν μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Χαρὰλαμπος Πάπας, κλεοπούλου, Ἐμπα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ με νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον, στὴν ἐλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, με σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξιν μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Δημητράκης Χατζηαργυρού, Ἀνω Ζωδία, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ με νέους ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ νησιά, με σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξιν μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὁ Δ. Δημητρίου, γιὰ τὸν ὅποιον ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσις, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ με νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Λάρνακα καὶ τὴν Λεμεσό.

Ὁ Ἀνδρέας Γεωργίου, (17 χρόνων), Καϊμακλί, Σμύρνης 14, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ με νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρον, στὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα, με σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξιν μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Ἀνδρέας Κυπριανοῦ, ὁ Μ. Χαλαμπίδης καὶ ὁ Πανίκας Θεοδοσίου, Ποταμός, Κάτω Πάφου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν με νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ νησιά, με σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξιν μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ἀνδρέας Ἀντωνιδῆς, 13, Λύρα Κωνσταντινίου, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ με νέους ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀφρική, στὴν ἐλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, με σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν γραμματισμῶν.

Ὁ Θεόδωρος Κεμιντσίης, (22 χρόνων), VETERINARY DEPT, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ με νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρον, με σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξιν μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ Γεώργιος Ἰωάννου, Ταχ. Κιβ. 23, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ με νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρον, ἡλικίας 17—22 χρόνων, με σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξιν μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Μιχαήλ Κ. Μιχαήλ, (19 χρόνων), Κ. Δίκων, Κηρύκει, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ με νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 15—20 χρόνων, με σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξιν μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Ἀνδρέας Χαραμπίδης καὶ ὁ Α. Ποταμί, Μόρφου, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν, με Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ νησιά, με σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν γραμματισμῶν καὶ καρτ-ποστάλ.

Ὁ Χρὶστὰς Π. Βασιλειάνης, (17 χρόνων), 111 Πλουτάρχου, Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ με νέους ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ νησιά, με σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξιν μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ Πόλλυ Ἀντωνίου, (18 χρόνων), θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ με νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρον, ἡλικίας 14—20 χρόνων.

Ὁ Δημητράκης Παναγιώτου, Κτήμα Κάτω Πάφου, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ με μαθητὲς ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὰ νησιά, ἡλικίας

15—18 χρόνων. Παρακαλεῖ δὲς ἀπαντήσουν νὰ εἰσπείσουν στὸ γράμμα μιά φωτογραφία τους.

Ὁ Γεώργιος Ἰωάννου, (17 χρόνων), Διαιτέλλου 104, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ με Ἑλληνίδες, ἡλικίας 16 γράφῃ με ἑλθόντες, καὶ ἡλικίας 10 χρόνων, με σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξιν μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Χαρὰλαμπος Πάπας, κλεοπούλου, Ἐμπα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ με νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον, στὴν ἐλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, με σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξιν μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Δημητράκης Χατζηαργυρού, Ἀνω Ζωδία, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ με νέους ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ νησιά, με σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξιν μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὁ Δ. Δημητρίου, γιὰ τὸν ὅποιον ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσις, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ με νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Λάρνακα καὶ τὴν Λεμεσό.

Ὁ Ἀνδρέας Γεωργίου, (17 χρόνων), Καϊμακλί, Σμύρνης 14, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ με νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρον, στὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα, με σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξιν μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Ἀνδρέας Κυπριανοῦ, ὁ Μ. Χαλαμπίδης καὶ ὁ Πανίκας Θεοδοσίου, Ποταμός, Κάτω Πάφου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν με νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ νησιά, με σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξιν μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ἀνδρέας Ἀντωνιδῆς, 13, Λύρα Κωνσταντινίου, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ με νέους ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀφρική, στὴν ἐλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, με σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν γραμματισμῶν.

Ὁ Θεόδωρος Κεμιντσίης, (22 χρόνων), VETERINARY DEPT, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ με νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρον, με σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξιν μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ Γεώργιος Ἰωάννου, Ταχ. Κιβ. 23, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ με νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρον, ἡλικίας 17—22 χρόνων, με σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξιν μίας καλῆς κα

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο ΙΟΑΝΝΗΣ VENIZELOS, ο Α. XAGORARIS, ο Μ. VARVARISOS S/S THERA ORION SHIPPING Co BROADWAY NEW YORK 6., N.Y., USA, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Αθήνα και τον Πειραιά, ηλικίας 17—22 χρόνων, με σκοπό την σύναψη μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Ο THEOCHARIS THEOCHAROPOULOS, ο V. KARPOUZIS και ο S. ANEMOYIANNIS, S/T WORLD INSPIRATION Co, NIARCHOS LONDON LTD, 41/43 PARK—STREET, LONDON W. 1., ENGLAND, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες κατά προτίμησιν από την Αθήνα και τον Πειραιά, ηλικίας 18—21 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων και ό,τι άλλο ήθελε επικοινωνήσει.

Ο Β. BOULARAS, M/S JY-TE SKOU, REDERIE OVE SKOU, H.C. ANDERSEN BOULEVARD 44., COPENHAGEN DENMARK., θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέα από την Ελλάδα και κατά προτίμησιν από τον Πειραιά και την Σάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο SPIRIDON DARAS, (19 χρόνων), και ο KOSTAS M. (26 χρόνων), S/T ATLANTIC UNIVERSE LTD TRENT HOUSE 55—57, MARY AXE, LONDON ENGLAND, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα και το εξωτερικό, ηλικίας μέχρι 20 χρόνων, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό την σύναψη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Ε. KOUTSIBELIS, S/S OLYMPIC BREEZE, OLYMPIC MARITIME S.A., 17 AVENUE DE MONTE CARLO, MONACO, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Αθήνα και τον Πειραιά, ηλικίας 15—17 χρόνων.

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΚΟΣΜΑΔΑΚΗΣ ο Δ. DELAPORTAS και ο Δ. ANDREAT M/T MELITI Co ANDREADIS LTD, 52 LIME ST., LONDON, E.C.3., ENGLAND, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα και το εξωτερικό, ηλικίας 18—25 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Κ. ΒΑΣΚΑΚΗΣ, S/S EVGENIA G. ORION SHIPPING, 29 BROADWAY N.Y.6., NEW YORK, USA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 17—25 χρόνων, από την Ελλάδα.

Ο THEODOROS ΑΝΑΓΝΟΣΤΑΚΗΣ και ο Δ. ΚΑΡΛΟΣ S/S FLISVOS II SEAWAYS SHIPPING CORP, 39 BROADWAY, NEW YORK 6., N.Y., USA, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 17—21 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε επικοινωνήσει. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Ο GEORGE TSIMBO και ο Μ. PALMOS, S/S FALCON, TRITON SHIPPING INC 26 BROADWAY NEW YORK 4., N.Y., USA, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα ιδιαίτερες από την Χαλκίδα ηλικίας 16—22 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας και ό,τι άλλο ήθελε επικοινωνήσει. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Ο CH. GOFFAS, S/S WORLD CONQUEROR Co NIARCHOS LONDON LTD, 41/43 PARK STREET, LONDON W.1., ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 17—22 χρόνων, από την Αθήνα και τον Πειραιά, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ

Υπό του Εύαγγελικού Ίεροκήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Για τον επιπόλαιον έρευνήτην ή Καινή Διαθήκη φαίνεται γεμάτη από αντιφάσεις. Σ' ένα μέρος μάς λέγει, ότι πρέπει να είμεθα ταπεινοί και να μη ξεύρη ή άριστερά μας, τί κάμει ή δεξιά μας. Άπαγορεύει ο Χριστός την επίδειξιν των θρησκευτικών μας άρετών. Μας άπαγορεύει να κάνωμεν την έλεημοσύνην μας, γιά να φαινόμαστε από τους ανθρώπους.

Και όμως, από το άλλο μέρος, ο Χριστός μάς προστάζει ακριβώς το αντίθετον. «Οὕτως ὡς λαμπρὸν τὸ φῶς σας ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, διὰ τὸ ἰδοῦσι τὰ καλὰ ἔργα σας καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα σας τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Μήπως, ἄραγε, αὐτὸ ἀκυρώσει ὅλες τὶς ἄλλες ἐντολὰς τοῦ Χριστοῦ; Ἀπὸ τῆς μίας μεριᾶς, μάς λέγει νὰ μὴν ἐπιδεικνύωμε τὴν θρησκείαν μας καὶ ἀπὸ τὸν ἄλλον νὰ ἐπιδεικνύωμε. Τί ἄραγε συμβαίνει ἐδῶ;

Γιά νὰ καταλάβουμε ποιά ἦταν ἡ βαθύτερα καὶ πραγματικὴ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἀνάγκη νὰ προσέξουμε τὸ ἐλατήριον τῆς ἐπιδείξεως. Προσέξατε τί ἦταν ἐκεῖνον ποὺ ἀπηγόρευσε ὁ Χριστός. «Ὅταν λοιπὸν κάμνῃς ἐλεημοσύνην, μὴ σαλπίσῃς ἔμπροσθέν σου, καθὼς οἱ ὑποκριταὶ ἐν ταῖς συναγωγαῖς καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς, διὰ νὰ δοξασθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων». (Ματθαίου στ' 2).

Ποῖο ἦταν τὸ ἐλατήριον τῶν υποκριτῶν αὐτῶν; Ὅχι ἡ συμπόνια καὶ ἡ συμπάθεια τῶν ἀνθρώπων, ποὺ ὑπέφεραν. Οὐτὴ ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ, χάρις στὴ φιλανθρωπία τῶν, ἀλλὰ μάλλον ἡ δόξα αὐτῶν τῶν ἰδίων. Ἡ φιλανθρωπία εἶναι πράγμα καλὸ. Ἡ ὠφελιμότης ὅμως ἐξαρτάται ἀπὸ τὸ γιατί εἰμεθα φιλάνθρωποι. Ἐάν εἶναι μόνον γιά νὰ φανῇ τὸ δόγμα μας, τότε ἡ φιλανθρωπία μας δὲ εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ κατάρρα. Ἄν ὅμως εἶναι γιά νὰ δοξασθῇ ὁ Θεὸς χάρις στὴν ἀγάπην τοῦ Ὁποῖου κάμωμεν ἔργα φιλανθρωπίας, καὶ γιά νὰ βοηθηθοῦν οἱ συνάνθρωποι μας, τότε ἡ φιλανθρωπία εἶναι μεγάλη εὐλογία γιά τὸ Θεό, γιά μᾶς καὶ γιά τὸν κόσμον γύρω μας. Τὸ καλὸ, ποὺ κάμωμε δὲν εἶναι κατ' ἀνάγκην εὐάρεστον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ἐξαρτάται ἀπὸ τὸ γιατί τὸ κάμωμε.

Ἄς προσέξουμε ὅμως μιά στιγμή τί λέγει ὁ Χριστὸς στὸ 5ο κεφάλαιον τοῦ Ματθαίου, 16ον ἐδάφιο: «Οὕτως ἂν λάμψῃ τὸ φῶς σας ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, διὰ νὰ ἰδῶσιν τὰ καλὰ σας ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα σας τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Μας προστάζει ὁ Χριστὸς τὴν θρησκείαν μας, τὰ ἔργα μας τὰ καλὰ, νὰ τὰ ἐπιδεικνύωμε, ἀλλ' εἶναι ἐντελὴς διαφορετικὴ ἡ ἐπίδειξις αὐτῇ. Εἶναι ἐπίδειξις, ἡ ὁποία ἀποσκοπεῖ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ ὅχι τὴν δόξαν ἡμῶν τῶν ἰδίων. Τὸ μόνον καθήκον, ποὺ ἔχομεν ἡμεῖς νὰ κάμωμεν εἶναι νὰ ἀφίσωμεν τὸ φῶς μας νὰ λάμψῃ καὶ ὅχι νὰ τὸ κρύψωμεν. Νὰ εἰμεθα, δηλαδή, φανεροὶ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ ὅχι κρυφοί. Τὰ λόγια μας, δὲν θὰ καλοῦν τὴν προσοχὴν τοῦ κόσμου στὰ ἔργα μας, γιά νὰ προκαλέσωσιν τὸν θαυμασμόν του. Ὁ θαυμασμός τῶν ἄλλων γιά τὸ φῶς, ποὺ ὑπάρχει μέσα μας καὶ τὰ ἔργα τοῦ φωτός, εἶναι πηγάδις. Δὲν προκαλεῖται ἀπὸ τὰ λόγια μας, ἀλλ' ἀπὸ τὴν πραγματικότητά των, ἡν εἰλικρινεῖται τῶν ἔργων μας. Εἶναι πολλὴ ἐνδιαφέρουσα ἡ λέ-

ξις, ποὺ χρησιμοποιεῖται ὑπὸ τοῦ Ματθαίου γιά τὴν περιγραφὴν τῶν ἔργων τοῦ πιστοῦ ἀκολουθοῦ τοῦ Χριστοῦ. Τὰ ὀνομάζει καλὰ ἔργα καὶ ὄχι αγαθὰ. Ὑπάρχει κάποια διαφορά μετὰ τὸ καλὸν καὶ τὸ αγαθόν. Ἐνα πράγμα εἶναι αγαθόν, ὅταν διακρίνεται ἀπὸ τὴν καλὴν τοῦ ποιότητά. Τὸ «καλὸς» ὅμως ἔχει κάτι περισσότερον. Ὅχι μόνον διακρίνεται ἀπὸ τὴν ποιότητά των, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἔλκυστικότητά τῆς ποιότητός των. Εἶναι ὁμορφον, τραπὰ τὸν κόσμον. Καλὰ πρέπει νὰ εἶναι τὰ ἔργα μας, λέγει ὁ Χριστὸς, μέσα στὸν κόσμον ποὺ ζοῦμε. Πρέπει νὰ χαρακτηρίζονται ὄχι ἀπλῶς ἀπὸ τὴν εἰλικρινείαν καὶ τὴν καλὴν ποιότητά των, ἀλλὰ νὰ ἔλκουν τὸν κόσμον γύρω μας, νὰ δοξάσῃ ὅχι ἡμᾶς, ἀλλὰ Ἐκεῖνον, ὁ Ὁποῖος εἶναι ἡ αἰτία τῶν καλῶν ἔργων — τὸν Θεόν. Τὰ καλὰ ἔργα πρέπει νὰ ἔλκουν, ἀλλὰ νὰ ἔλκουν εἰς Ἐκεῖνον, ποὺ μᾶς ἔσωσε καὶ ἔκαμε τὸν Θεόν Πατέρα μας. Ἡ Χριστιανικὴ καλωσύνη δὲν ἀποκλείει τὴν ἀπομύνησιν τῆς. Εἶναι ἐπιτακτικὴ ἡ ἐπίδειξις τῆς, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶναι ἐπίδειξις, ποὺ γίνεται μὲ τὸ ἀπόλυτον καὶ μοναδικόν ἐλατήριον νὰ δοξασθῇ ὁ Θεός.

Στὴν Ἰαπωνίαν, σὲ ἓνα σχολεῖον προσελήφθη κάποιος Χριστιανός, ἀλλὰ μὲ τὴν ρητὴν ἐντολήν νὰ μὴ κάμῃ καμμίαν ἀπομύνησιν τῆς. Εἶναι ἐπιτακτικὴ ἡ ἐπίδειξις τῆς, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶναι ἐπίδειξις, ποὺ γίνεται μὲ τὸ ἀπόλυτον καὶ μοναδικόν ἐλατήριον νὰ δοξασθῇ ὁ Θεός.

Στὴν Ἰαπωνίαν, σὲ ἓνα σχολεῖον προσελήφθη κάποιος Χριστιανός, ἀλλὰ μὲ τὴν ρητὴν ἐντολήν νὰ μὴ κάμῃ καμμίαν ἀπομύνησιν τῆς. Εἶναι ἐπιτακτικὴ ἡ ἐπίδειξις τῆς, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶναι ἐπίδειξις, ποὺ γίνεται μὲ τὸ ἀπόλυτον καὶ μοναδικόν ἐλατήριον νὰ δοξασθῇ ὁ Θεός.

Ἄν φίλοι οἱ ΓΟΥΛΙΟ ΜΑΙΚ καὶ οἱ ΠΑΥΛ Χ., 104 ST. THOMAS RD., No 4., LONDON., ENGLAND, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει. Παρακαλοῦν ὅς ἐλαδολατρεῖαν καὶ ἐδέχοντο τὸν Χριστιανισμόν. Εἰκοσιπέντε ἀπὸ αὐτοὺς, κατόπιν τούτου, ἐνεργώσαντες ἐν Χριστιανικῷ Σχολεῖον καὶ σήμερον εἶναι κήρυκες τοῦ Εὐαγγελίου. Τί ἦταν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπέδρασε στὴ ζωὴ τῶν μαθητῶν αὐτῶν; Ὅχι τὰ λόγια τὰ Χριστιανικά, ἀλλὰ τὰ ἔργα του. Ἐλπίμεν πραγματικὰ τὸ φῶς του καὶ τοὺς εἴλκυσε, ὄχι πρὸς τὸν ἑαυτόν του, διότι ὁ πραγματικὸς Χριστιανὸς δὲν ἐλκεῖ εἰς τὸν Χριστόν, ἀλλὰ ἐλκεῖ εἰς τὸν Χριστόν, ὁ Ὁποῖος τὸν ἔκαμε ὅ,τι εἶναι. Πόσο δὴ ἤθελα, ἀγαπητὴ ψυχῇ, νὰ ἐλκυσθῇς καὶ σὺ στὸν Χριστό καὶ νὰ γίνῃς φῶς, ποὺ θὰ λάμψῃ μέσα στὸ σκοτεινὸν περιβάλλον σου, γιά νὰ ἔλκυσθῇς καὶ ἄλλοι στὸν Χριστό καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσωσιν. Πρέπει ὅμως σὺ νὰ κάμῃς τὸ πρῶτον βῆμα καὶ νὰ ἀφίσῃς τὴν καρδίαν καὶ τὴν ζωὴν σου, νὰ γεμίσωσιν ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ.

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ λάβῃ ἓνα τεῦχος μετὰ τὴν σειράν τῶν ἀρθρῶν «Τὸ Κήρυγμα τῆς Κυριακῆς» ὁλοκλήρου τοῦ προηγουμένου μηνὸς ἢ ὁρεσεν τὴν Καινὴν Διαθήκην εἰς ἀπλὴν νεοελληνικὴν μετάφρασιν, ὡς μᾶς γράφει στὴν διευθύνσιν: Δηλώσεις εἰς «Ο ΣΠΟΡΕΥΣ» — Γραμματοβούρις 387, Ἀθήνας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο ΚΙΡΙΑΚΟΣ ΦΙΛΙΠΟΥ, Co RICHARD COSTAIN (ME), LTD RAF EL, ADEM B.F.P.O., 56., θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό την σύναψη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΔΙΜΗΤΡΙΟΣ ΤΖΑΛΙΚΑΣ, STABENHECKST. 21., SINDelfingen 7032, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη όχι όμως και απαραίτητη.

Ο ΑΝΓΕΛΟ ΚΡΙΣΤΟΦΟΡΙ, Co PELAYATI, BORGO PIETRO GIORLANI 26, PARMA, ITALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα.

Ο V. PAPADOPOULOS, HERBRECHTINGEN BRENN, MITTERE ST 15, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 16—20 χρόνων.

Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΑΙΔΟΥΣΙΣ, BONIFAR ST. 8., KOLN, BAYENTHAL, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέα νέα ηλικίας άνω των 25 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Ο ΑΝΤΟΝΙΟ ΦΕΡΙΓΟ, TUNEL—GALIP DEDE CADD, No O., 66.4 P.K. ISTANBUL, TURKITE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΜΙΜΙΣ ΚΟΣΤΙΡΙΣ, ο CO-STAS COVART, 28, και ο SIMMY TALIAOUROS, 26, P.O. BOX 6., POSTMASBURG C.P., S. AFRICA, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες ηλικίας μέχρι 25 χρόνων, απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο BRUNO ALFONSO, ο DI-NOS COPANIDES και ο W. R. WILLIAMS, P.O. BOX 1707, ADDIS ABEBA, ETHIOPIA, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει. Παρακαλοῦν ὅς ἐλαδολατρεῖαν καὶ ἐδέχοντο τὸν Χριστιανισμόν. Εἰκοσιπέντε ἀπὸ αὐτοὺς, κατόπιν τούτου, ἐνεργώσαντες ἐν Χριστιανικῷ Σχολεῖον καὶ σήμερον εἶναι κήρυκες τοῦ Εὐαγγελίου. Τί ἦταν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπέδρασε στὴ ζωὴ τῶν μαθητῶν αὐτῶν; Ὅχι τὰ λόγια τὰ Χριστιανικά, ἀλλὰ τὰ ἔργα του. Ἐλπίμεν πραγματικὰ τὸ φῶς του καὶ τοὺς εἴλκυσε, ὄχι πρὸς τὸν ἑαυτόν του, διότι ὁ πραγματικὸς Χριστιανὸς δὲν ἐλκεῖ εἰς τὸν Χριστόν, ἀλλὰ ἐλκεῖ εἰς τὸν Χριστόν, ὁ Ὁποῖος τὸν ἔκαμε ὅ,τι εἶναι. Πόσο δὴ ἤθελα, ἀγαπητὴ ψυχῇ, νὰ ἐλκυσθῇς καὶ σὺ στὸν Χριστό καὶ νὰ γίνῃς φῶς, ποὺ θὰ λάμψῃ μέσα στὸ σκοτεινὸν περιβάλλον σου, γιά νὰ ἔλκυσθῇς καὶ ἄλλοι στὸν Χριστό καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσωσιν. Πρέπει ὅμως σὺ νὰ κάμῃς τὸ πρῶτον βῆμα καὶ νὰ ἀφίσῃς τὴν καρδίαν καὶ τὴν ζωὴν σου, νὰ γεμίσωσιν ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ.

Αν φίλοι οἱ ΓΟΥΛΙΟ ΜΑΙΚ καὶ οἱ ΠΑΥΛ Χ., 104 ST. THOMAS RD., No 4., LONDON., ENGLAND, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει. Παρακαλοῦν ὅς ἐλαδολατρεῖαν καὶ ἐδέχοντο τὸν Χριστιανισμόν. Εἰκοσιπέντε ἀπὸ αὐτοὺς, κατόπιν τούτου, ἐνεργώσαντες ἐν Χριστιανικῷ Σχολεῖον καὶ σήμερον εἶναι κήρυκες τοῦ Εὐαγγελίου. Τί ἦταν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπέδρασε στὴ ζωὴ τῶν μαθητῶν αὐτῶν; Ὅχι τὰ λόγια τὰ Χριστιανικά, ἀλλὰ τὰ ἔργα του. Ἐλπίμεν πραγματικὰ τὸ φῶς του καὶ τοὺς εἴλκυσε, ὄχι πρὸς τὸν ἑαυτόν του, διότι ὁ πραγματικὸς Χριστιανὸς δὲν ἐλκεῖ εἰς τὸν Χριστόν, ἀλλὰ ἐλκεῖ εἰς τὸν Χριστόν, ὁ Ὁποῖος τὸν ἔκαμε ὅ,τι εἶναι. Πόσο δὴ ἤθελα, ἀγαπητὴ ψυχῇ, νὰ ἐλκυσθῇς καὶ σὺ στὸν Χριστό καὶ νὰ γίνῃς φῶς, ποὺ θὰ λάμψῃ μέσα στὸ σκοτεινὸν περιβάλλον σου, γιά νὰ ἔλκυσθῇς καὶ ἄλλοι στὸν Χριστό καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσωσιν. Πρέπει ὅμως σὺ νὰ κάμῃς τὸ πρῶτον βῆμα καὶ νὰ ἀφίσῃς τὴν καρδίαν καὶ τὴν ζωὴν σου, νὰ γεμίσωσιν ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ.

Ο THOMAS CHAGIAS, 4053 ST LAWRENCE BLVD, MONTREAL No 18 QUE, CANADA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ιδιαίτερες από την Αμερική και τὸν Καναδά, ηλικίας 17—19 χρόνων. Παρακαλοῦν ὅς ἐλαδολατρεῖαν καὶ ἐδέχοντο τὸν Χριστιανισμόν. Εἰκοσιπέντε ἀπὸ αὐτοὺς, κατόπιν τούτου, ἐνεργώσαντες ἐν Χριστιανικῷ Σχολεῖον καὶ σήμερον εἶναι κήρυκες τοῦ Εὐαγγελίου. Τί ἦταν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπέδρασε στὴ ζωὴ τῶν μαθητῶν αὐτῶν; Ὅχι τὰ λόγια τὰ Χριστιανικά, ἀλλὰ τὰ ἔργα του. Ἐλπίμεν πραγματικὰ τὸ φῶς του καὶ τοὺς εἴλκυσε, ὄχι πρὸς τὸν ἑαυτόν του, διότι ὁ πραγματικὸς Χριστιανὸς δὲν ἐλκεῖ εἰς τὸν Χριστόν, ἀλλὰ ἐλκεῖ εἰς τὸν Χριστόν, ὁ Ὁποῖος τὸν ἔκαμε ὅ,τι εἶναι. Πόσο δὴ ἤθελα, ἀγαπητὴ ψυχῇ, νὰ ἐλκυσθῇς καὶ σὺ στὸν Χριστό καὶ νὰ γίνῃς φῶς, ποὺ θὰ λάμψῃ μέσα στὸ σκοτεινὸν περιβάλλον σου, γιά νὰ ἔλκυσθῇς καὶ ἄλλοι στὸν Χριστό καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσωσιν. Πρέπει ὅμως σὺ νὰ κάμῃς τὸ πρῶτον βῆμα καὶ νὰ ἀφίσῃς τὴν καρδίαν καὶ τὴν ζωὴν σου, νὰ γεμίσωσιν ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ.

Ο G. ANTONIADIS καὶ οἱ ΙΟΑΝΝΙΣ ΙΟΑΝΝΙΔΙΣ, B.P. 31, SANDOA, KATANGA, CONGO, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες ηλικίας 19—24 χρόνων, αποφοίτους Γυμνασίου με σκοπό την ανάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΘΑΝΟΣ ΣΑΜΑΡΑΣ, (27 χρόνων), BORGMASTAD, STOCKHOLM SO, SWEDEN, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα με σκοπό την σύναψη μιάς σταθερής φιλίας.

Η ΔΙΚΗ του Τζών Τζέντζιο έφτανε γρήγορα στο τέλος της. Στις προηγούμενες μέρες είχαν εξετασθή οι διάφοροι μάρτυρες κατηγορίας, μα κανένας δέν είχε δώσει στο δικαστήριο μιά ικανοποιητική απόδειξη. Ο Τσάρλ Γκρίφιν, δικηγόρος ειδικευμένος στις υποθέσεις του υποκόσμου, είχε βάλει όλα τα δυνατά του, γιά να απαλλάξῃ τὸν Τζών.

Ο εισαγγελεύς Τόμπερς είχε επιμένει ότι, παρ' όλη τὴν έλλειψιν τῶν αποδείξεων, ἡ ένοχη τοῦ Τζών Τζέντζιο ἦταν ὀλοφάνερη. Καὶ ὕστερα δὲ ἐπρόκειτο γιά μιά ἀπλή ληστεία, ἀλλὰ γιά ληστεία με ἀπόπειρα φόνου.

Ο Χάρολδ Στάνλεϋ, ὁ πολυεκατομμυριούχος, ποὺ παρὰ λίγο νὰ ἐπεφτε θύμα τοῦ ἐγκληματίαν, εἶχε παρουσιάσῃ ὁ ἴδιος στὸ δικαστήριο καὶ εἶχε ἀναφέρει με ἀπόλυτη ἀκρίβεια ὅτι, ἐνὸς καθόνταν στὴ βιβλιοθήκη του, εἶχε δὴ στὸν ἀντικρινὸν καθρέφτη ἓναν ἄντρα — τὸ Τζών Τζέντζιο — ποὺ προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος του, κρατώντας στὸ χέρι ἓνα πιστόλι. Τὸ ὅπλο εἶχε ἐκτυροσκορήσει τὴν ἴδια στιγμή καὶ ὁ Στάνλεϋ εἶχε χάσει τὶς αἰσθήσεις του.

Δέν ἔχω καμμία ἀμφιβολία, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ἀντίκρουσε μέσα στὸν καθρέφτη δὲ μπορεῖ νὰ ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν κατηγορούμενο, κατέληξε, δείχνοντας τὸν Τζών. Δὲ θὰ ἔσχάσω ποτὲ τὸ πρῶτόν του.

Μήπως παρατηρήσατε, κύριε Γκρίφιν, με ποῖο χέρι κρατοῦσε τὸ ρεβόλβερ ὁ ἄνθρωπος ποὺ σὰς πυροβόλησε; ρώτησε ὁ δικηγόρος ὑπερασπίσεως.

Μά, μετὸ δεξί, ἀπάντησε ὁ πολυεκατομμυριούχος, ὕστερα ἀπὸ μιά μικρὴ σκέψιν.

Τὸ ὅρος τοῦ δικηγόρου Γκρίφιν ἔγινε θορυβεῦς, καθὼς στρεφόνταν γιά νὰ χαμογελάσῃ ἐνθαρρυντικά στὸν πελάτη του, ποὺ βρισκόταν καθισμένος στὸ ἐδῶλιο τοῦ κατηγορουμένου.

Δέν ἔχω νὰ κάνω καμμία ἄλλη ἐρώτησι, δήλωσε ὁ εισαγγελεύς. Μπορεῖτε νὰ φηγετε, κύριε Στάνλεϋ.

Καί, γυρίζοντας στὸν πρόεδρο Ἀμέσμπρου, πρόσθεσε:

Τὸ κατηγορητήριο τελείωσε, κύριε Πρόεδρε...

Γιά τὴν υπεράσπισιν εἶχε φτάσει ἡ στιγμή

ΠΙΣΤΟΛΙ ΚΑΙ ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

τῆς παρελάσεως τῶν μαρτύρων, ποὺ θὰ ἐπιβεβαιώσαν τὸ ἀλλοθὶ τοῦ κατηγορουμένου, σύμφωνα με μιά αὐστηρὴ τεχνική, ποὺ εἶχε ἐγχαράξει πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια ὁ δικηγόρος στὸ γράμμα μιά φωτογραφία του.

Ο ΕΛΕΒΤΕΡΙΟΣ ΝΟΤΖΟΣ 21, CANOE ST. CAMP—CAESAS, ALEXANDRIA, EGYPT, U.A.R., θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει. Παρακαλοῦν ὅς ἐλαδολατρεῖαν καὶ ἐδέχοντο τὸν Χριστιανισμόν. Εἰκοσιπέντε ἀπὸ αὐτοὺς, κατόπιν τούτου, ἐνεργώσαντες ἐν Χριστιανικῷ Σχολεῖον καὶ σήμερον εἶναι κήρυκες τοῦ Εὐαγγελίου. Τί ἦταν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπέδρασε στὴ ζωὴ τῶν μαθητῶν αὐτῶν; Ὅχι τὰ λόγια τὰ Χριστιανικά, ἀλλὰ τὰ ἔργα του. Ἐλπίμεν πραγματικὰ τὸ φῶς του καὶ τοὺς εἴλκυσε, ὄχι πρὸς τὸν ἑαυτόν του, διότι ὁ πραγματικὸς Χριστιανὸς δὲν ἐλκεῖ εἰς τὸν Χριστόν, ἀλλὰ ἐλκεῖ εἰς τὸν Χριστόν, ὁ Ὁποῖος τὸν ἔκαμε ὅ,τι εἶναι. Πόσο δὴ ἤθελα, ἀγαπητὴ ψυχῇ, νὰ ἐλκυσθῇς καὶ σὺ στὸν Χριστό καὶ νὰ γίνῃς φῶς, ποὺ θὰ λάμψῃ μέσα στὸ σκοτεινὸν περιβάλλον σου, γιά νὰ ἔλκυσθῇς καὶ ἄλλοι στὸν Χριστό καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσωσιν. Πρέπει ὅμως σὺ νὰ κάμῃς τὸ πρῶτον βῆμα καὶ νὰ ἀφίσῃς τὴν καρδίαν καὶ τὴν ζωὴν σου, νὰ γεμίσωσιν ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ.

Αν φίλοι οἱ ΓΟΥΛΙΟ ΜΑΙΚ καὶ οἱ ΠΑΥΛ Χ., 104 ST. THOMAS RD., No 4., LONDON., ENGLAND, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει. Παρακαλοῦν ὅς ἐλαδολατρεῖαν καὶ ἐδέχοντο τὸν Χριστιανισμόν. Εἰκοσιπέντε ἀπὸ αὐτοὺς, κατόπιν τούτου, ἐνεργώσαντες ἐν Χριστιανικῷ Σχολεῖον καὶ σήμερον εἶναι κήρυκες τοῦ Εὐαγγελίου. Τί ἦταν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπέδρασε στὴ ζωὴ τῶν μαθητῶν αὐτῶν; Ὅχι τὰ λόγια τὰ Χριστιανικά, ἀλλὰ τὰ ἔργα του. Ἐλπίμεν πραγματικὰ τὸ φῶς του καὶ τοὺς εἴλκυσε, ὄχι πρὸς τὸν ἑαυτόν του, διότι ὁ πραγματικὸς Χριστιανὸς δὲν ἐλκεῖ εἰς τὸν Χριστόν, ἀλλὰ ἐλκεῖ εἰς τὸν Χριστόν, ὁ Ὁποῖος τὸν ἔκαμε ὅ,τι εἶναι. Πόσο δὴ ἤθελα, ἀγαπητὴ ψυχῇ, νὰ ἐλκυσθῇς καὶ σὺ στὸν Χριστό καὶ νὰ γίνῃς φῶς, ποὺ θὰ λάμψῃ μέσα στὸ σκοτεινὸν περιβάλλον σου, γιά νὰ ἔλκυσθῇς καὶ ἄλλοι στὸν Χριστό καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσωσιν. Πρέπει ὅμως σὺ νὰ κάμῃς τὸ πρῶτον βῆμα καὶ νὰ ἀφίσῃς τὴν καρδίαν καὶ τὴν ζωὴν σου, νὰ γεμίσωσιν ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ.

Ο THOMAS CHAGIAS, 4053 ST LAWRENCE BLVD, MONTREAL No 18 QUE, CANADA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ιδιαίτερες από την Αμερική και τὸν Καναδά, ηλικίας 17—19 χρόνων. Παρακαλοῦν ὅς ἐλαδολατρεῖαν καὶ ἐδέχοντο τὸν Χριστιανισμόν. Εἰκοσιπέντε ἀπὸ αὐτοὺς, κατόπιν τούτου, ἐνεργώσαντες ἐν Χριστιανικῷ Σχολεῖον καὶ σήμερον εἶναι κήρυκες τοῦ Εὐαγγελίου. Τί ἦταν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπέδρασε στὴ ζωὴ τῶν μαθητῶν αὐτῶν; Ὅχι τὰ λόγια τὰ Χριστιανικά, ἀλλὰ τὰ ἔργα του. Ἐλπίμεν πραγματικὰ τὸ φῶς του καὶ τοὺς εἴλκυσε, ὄχι πρὸς τὸν ἑαυτόν του, διότι ὁ πραγματικὸς Χριστιανὸς δὲν ἐλκε

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΗΜΟΥΝ άπεσταλμένος της έφημερίδας μου, μίας μεγάλης καθημερινής έφημερίδας του Βερολίνου, στην Αφρική, στην έρημο της Σαχάρας, για να γράψω μερικά άρθρα γύρω από τους Τουαρέγκ τους μυστηριώδεις κατοίκους της έρημου. Αφού έπισκέφτηκα τις μεγάλες άσεις του Ταμανράσέτ, του Βίλια, του Άγκασέρ και του Γκάτ, έρέθηκα τυχαία στη μικρή άση της Φάρουα. Ήταν ένας μικρός έτιγεις παράδεισος με πολλά πηγάδια γλυκού νερού και μία όργιωθή έλάση. Ο Ιμάμης, θρησκευτικός άρχηγός των κατοίκων, μου έλεγε ότι στη Φάρουα ζούσαν ακριβώς έκατόν είκοσι Άραβες, όδοντοπέντε Τουαρέγκ, είκοσιέξι Σουδανέζοι και ένας Γερμανός.

— Ένας Γερμανός; ρώτησα κατόπληκτος.
— Ναι, Ένας Γερμανός που τον λένε Κάρλ Κόφλερ. Είναι παντρεμένος με μία Ιθαινή, την Χάμμα. Πηγαίνει να τον έρθει, θά σάς διηγήθω πρόθυμα την ιστορία του. Πήγα άμέσως και συνάντησα τον Κάρλ Κόφλερ. Ήταν ένας άντρας γύρω στα σαράντα, ψηλός, λεπτός, με μεγάλα γαλάζια μάτια και με έξυπνο πρόσωπο. Όταν του έλεπα ότι ήμουν κι' εγώ Γερμανός, με υποδέχθηκε με μεγάλη χαρά και μου διηγήθηκε την περιπέτεια του:

— Ίσως θυμάστε την άγγλική έπιθεσι, που έγινε εναντίον της Τριπόλεως, στις 14 Νοεμβρίου του 1943. Εγώ άνηκα στην 15η μεραρχία των γερμανικών τεθωρακισμένων. Η μάχη ήταν σύντομη, αλλά σκληρή. Σ' εμάς είχε έπιτεθί η δεύτερη μεραρχία τεθωρακισμένων των Ηεοζηλανδών, ενώ τα άγγλικά άεροπλάνα μας χτυπούσαν ακάταπαυστα. Υποχωρήσαμε κανονικά μέχρι το Ματαρίν. Ύστερα οι δυνάμεις μας διασπάστηκαν. Αυτό συνέβηκε άργά τη νύχτα και το έπαιξαν πρωί το τάνκ μας, έβρήκε, μόνον στην έρημο. Πού έρισκόμαστε; Κανείς δεν τό ήξερε με ακρίβεια. Προχωρήσαμε άργά πάνω στην άμμο μέχρι, που μας τελείωσε η βενζίνη. Ύστερα συνεχίσαμε την πορεία με τα πόδια. Ημάστε έξη, όλόκληρο το «πλήρωμα» του τάνκ. Μά δυο μέρες άργότερα είχαμε μείνει μόνο τρεις, γιατί οι άλλοι είχαν πεθάνει από τη δίαια. Μετά από δυο μέρες είχαμε μείνει δυο και το ίδιο έβράδυ άπόμεινα εγώ μόνο...

«Έξακολουθούσα να περπατώ, σέρνοντας τα πόδια μου πάνω στην άμμο, και περισσότερο έξαντλημένος, μ' όλες τις φλόγες της καλώςσας στα στικά μου. Κατόρθωσα να προχωρήσω άκόμη για μερικές ώρες, κι' ύστερα δεν άντέχεα πιά. Σωριάστηκα πάνω στην άμμο και θυβίστηκα σ' έναν όπο γεμάτο από φρικτούς εφιάλτες. Σ' έναν όπο που θά έπρεπε να μην είχε τελειώσει ποτέ, όδηγώντας με στο θάνατο.

«Ναι, θά έπρεπε να είχα πεθάνει, μά δεν πέθανα. Σαφνικά, άφου είχα μείνει ποιάς ξέρει για πόσες ώρες θυβισμένος σ' εκείνο τον εφιαλτικό λήθαργο, κατάλαβα με έκπληξη ότι ζούσα άκόμη! Ένα άροσπερό χέρι άκουμπόσε στο μέτωπό μου και ήταν σάν να με ξανάφερνε σιγά-σιγά στη ζωή. Άνοιξα τα μάτια και άντικρυσα σκυμμένα από πάνω μου δυο πρόσωπα, ένα άντρω κι' ένα γυναικείο. Ο άντρας ήταν ένας ηλικιωμένος Άραβας με πρόσωπο γεμάτο ρυτίδες. Η γυναικεία ήταν άκόμη σκεδόν κοριτσάκι, με θωμασία μπροστινή έπιδερμίδα, με μαλλιά μακριά και κατάμαυρα και δυο μάτια μεγάλα και φωτεινά. Ήταν ντυμένη σκεδόν ευρωπαϊκά. Μία μιά μακριά, φούστα και μπλούζα άνοιχτή στο λαιμό.

«Ήπια με άπληστία το νερό, που μου έδωσαν και ύστερα ο άντρας μου μίλησε με σιασίματα άγγλικά: — Με λένε Γιουσούφ και αυτή είναι η κόρη μου η Χάμμα. Το θέλημα του Άλλωθ' μ'άς όδηγησε εδώ, πριν να είναι άκόμη πολύ άργά. Άς είναι εύλογημένο τ' άνομά του!...

«Ύστερα μου έξήγησε ότι είχε ζήσει για χρόνια στην Άλεξάνδρεια κι' εκεί είχα μάθει να μιλά τ' άγγλικά. Μά, όταν κερδίσει άρκετά χρήματα, άγόρασε τριώ, γκαμήλες και γύρισε στη Φάρουα, σθην άσαι όπου είχε γεννηθί. Στό μεταξύ, εί-

«Έτσι άρχισε η ζωή μου με τη Χάμμα σ' αυτή τη μικρή άση...».

Η ΟΑΣΙ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

χε χάσει τη γυναίκα του και τώρα ζούσε μόνος με την κόρη του, τη Χάμμα.

«Ο Γιουσούφ και η Χάμμα με όδηγησαν ν' άνεβώ σε μία από τις τρεις γκαμήλες τους και μ' έφεραν εδώ, στην άση της Φάρουα. Για πολλές μέρες και πολλές νύχτες έμεινα κατ'ακούς, καίγοντας από πυρετό.

«Έπί τέλους, κάποιο πρωί, το θάρος που μου πίεζε το κεφάλι έφυγε όλότελα. Άνοιξα τα μάτια μου και άντικρυσα σκυμμένο πάνω μου το γλυκό πρόσωπο της Χάμμα.

— Είσαι καλύτερα τώρα; με ρώτησε με άδέξια άγγλικά.
— Ναι, Χάμμα, εύχαριστώ για όλα, έξω όσι σ' όλο το διάστημα της άρρώστειας μου δεν έφυγες καθόλου από κοντά μου. Τώρα πρέπει να πάς να κοιμηθής. Θά είσαι πολύ κουρασμένη, Χάμμα...

«Όχι, δεν είμαι κουρασμένη, μου άπάντησε έκείνη, κουνώντας το κεφάλι της. Ήταν για μένα μεγάλη χαρά, που μπόρεσα να κάνω κάτι για σένα...

— Γιατί, Χάμμα; τη ρώτησα σιγανά.
— Γιατί μου άρέσεις, μου άπάντησε έκείνη χαμογελώντας και μου χάιδε με τα μαλλιά. Μου άρέσεις, γιατί είσαι εύγενικός, είσαι έαυθός και τα μάτια σου μοιάζουν με τον ουρανό...

— Κι' εσύ μ' άρέσεις Χάμμα, της έλεπα. Μου άρέσεις γιατί είσαι όμορφη και γλυκεία.

— Τότε... τότε... θέλεις να μείνεις πάντα στη Φάρουα; με ρώτησε με φωνή που έτρεμε από άγωνία.

— Θά μείνω, όσο θέλεις εσύ, μικρή Χάμμα.

«Εγώ θέλω να μείνεις για πάντα! Θέλω να είσαι εδώ, όσο ζω... — Σύμφωνοι, Χάμμα, θά μείνω εδώ, όσο υπάρχεις εσύ!... της άπάντησα και άπλωσα το χέρι μου για να χαιδέσω τα μαύρα μαλλιά της.

«Έτσι άρχισε η νέα μου ζωή, σ' αυτή τη μικρή άση, που είναι χαμένο στο έαθος της έρημου.

«Η Χάμμα έγινε γυναικία μου κι' ένα χρόνο άργότερα ήρθε σ'όν κόσμο ο πρώτος μας γιός ο Χάνας-Γιουσούφ. Πολύ γρήγορα συνήθισα να καλλιεργώ τον μικρό κήπο, που έβρισκόταν έξω από το σπίτι μας. Καλλιεργούσα ντομάτες, καρότα, λαχανικά, τριανταφυλλές κι' ένοιωθα ήρεμος, εύτυχισμένος.

«Ο κόσμος, που είχα ζήσει άλλοτε ήταν μακρινός, δεν είχα μάθει πιά τίποτα γι' αυτόν. Άλλωστε, τί με ένδιεφερε για τον υπόλοιπο κόσμο μέσα σ' εκείνο τον μικρό πα-

ράδεισο, που το πεπρωμένο με είχε όδηγήσει!

«Και όμως, ύστερα από τρία χρόνια τέτοιας ζωής, έγινε σαφνικά άνήσυχος, νευρικός, μελαγχολικός. Όλα με ένοχλούσαν και έμενα για μέρες όλόκληρες ξαπλωμένος σε μία ψάθα με τα μάτια όρθάνοιχτα, σπριγμένα στο κενό. Δεν έτρωγα σχεδόν καθόλου και άρχισα να πίνω, να πίνω όλο και περισσότερο, όλόκληρης μπουκιάς από το υπόδυο κρασί της φοινίκας.

«Η Χάμμα με κούταζε με θλέμμα όλο και πιο θλιμένο και πολλές φορές την έξελπα να κλαίει, κρατώντας στην άγκαλιά της το μικρό μας Χάνας.

«Μία νύχτα, άργά μετά τα μεσάνυχτα, η Χάμμα με έξύπνησε με φωνή γεμάτη άνησυχία: — Γιατί, ρώτησα έσφαρισμένος.

— Γιατί κοιμόσουν και άναστέναζες, Ύστερα έκλινάς και καλούδες μία γυναικία, κάποια Γκέρντα. Ποιά είναι αυτή η Γκέρντα, Κάρλ;

— Δεν... δεν ξέρω, Χάμμα, δε θυμάμαι να γνώρισα καμιά γυναικία μ' αυτό το όνομα, άπάντησα, μά το τρεμούλιασμα της φωνής μου και ο δριμύτης, που μου σκευε το πρόσωπο μου έκανε τη Χάμμα να καταλάβει ότι δεν της έλεγα την άλήθεια.

— Κάρλ, ψθύρισε σκύδοντας από πάνω μου και χαιδεύοντας με το χέρι της το μέτωπό μου, είναι καιρός πιά να γυρίσης στην πατρίδα σου. Ο πόλεμος έχει τελειώσει από τρία χρόνια...

— Ο πόλεμος τελείωσε; ρώτησα άναπνδώντας. Και ποιάς νίκης;

— Ξένοι στρατοί κυριαρχούν στη Γερμανία, Κάρλ, μου άπάντησε σιγανά η Χάμμα. Το έμαθα από τον Άλφ, τον έμπορο του έλεφαντόδοντου. Όμως... εσύ Κάρλ πρέπει τώρα να έαναγυρίσης εκεί...

— Μά εσύ, Χάμμα; Θέλεις να μου πής ότι δεν μ' άγαπάς πιά;

— Εγώ σ' άγαπώ, Κάρλ και ό κριβός γι' αυτό σου λέω να ξαναγυρίσης στην πατρίδα σου. Άν δεν φύγης, μία μέρα θά με μισήσης.

— Άν φύγης, ίσως... άργά η γρήγορα ξανάρθης κοντά μου...

«Όχι, δεν πρόκειται να φύγω, Χάμμα, δεν θά σκεφτώ ποτέ κάτι τέτοιο. Εδώ τα έχω όλα. Έχω έσένα, έχω το γιό μου! της άπάντησα, τραβώντας την στην άγκαλιά μου.

«Και όμως, δεκαπέντε μέρες άργότερα, έφρευα κρυφά από την Φάρουα μ' ένα περαστικό καραβάνι. Χρεισάστηκα δυο όλόκληρους μήνες και πολλές περιπέτειες για να φτάσω στη Γερμανία, μά επί τέλους,

κάποια μέρα, ξαναβρέθηκα στο Βερολίνο και άντικρυσα με φίλη σ' αυτό, που είχε μείνει από την πόλη, όπου γεννήθηκα.

«Οι γονείς μου, τ' άδέλφια μου, οι συγγενείς μου είχαν πεθάνει όλοι. Μά η Γκέρντα, η καπέλλα που άγαπούσα σε κάποιο μακρινό εύχισμένο καιρό, δεν είχε πεθάνει. Μου τό έλεγε κάποιος παλιός φίλος, που είχε τύχει να την συναντήσει τον τελευταίο καιρό. Έκείνη ζούσε και έξακολουθούσε να μένει στο παλιό της σπίτι.

«Έτρεξα άμέσως να τη έρω. «Όταν έφτασα ήταν έραδυ. Και τό σπίτι της Γκέρντα ήταν έντελώς κατστραμμένο. Μά άνάμεσα σ' εκείνα τα έρείπια είδα να άμψουν πολλά φάτα, άκουσα τους ήχους μιάς όρχηστρας, άκουσα φωνές και γέλια. Πλησίασα περισσότερο και τότε μόνο κατάλαβα τί συνέβαινε. Έκει πού υπήρχαν άλλοτε τα υπόγεια του σπιτιού, ήταν τώρα ένα χαρακτηριστικό νυχτερινό κέντρο. Άξιώματικοί, Άμερικανοί, Άγγλοι, Γάλλοι έπιναν και χόρευαν στους έξεφρενους ρυθμούς της όρχηστρας.

«Κατέβηκα τα λίγα σκαλοπάτια και κούταξα γύρω μου μέσα στην καπνισμένη άτμόσφαιρα της σάλας. Ύπάρχαν πολλές νεαρές και χαριτωμένες γυναικίς, που κρατούσαν συντροφιά στους έξένους άξιώματικούς και άνάμεσα τους γνώρισα άμέσως τη Γκέρντα.

— Γκέρντα! φώναξα με φωνή πνιγμένη από άγωνία.

«Έκείνη στράφηκε χαμογελώντας, μά μόλις με είδε τό χαμόγελό της έσβυσε στα χείλη της.

— Κάρλ!... ψθύρισε, ενώ έτρεχε κοντά μου. Κάρλ... είσαι εσύ πραγματικά;

«Με κούταζε με μάτια πελώρια. Εγώ περίμενα να ριχτεί στην άγκαλιά μου, άλλωστε εκείνη, όταν έβγαζε άντικρυ μου, άρχισε να γελιά, να γελιά ύστερικά.

— Δεν πέθανες, λοιπόν, Κάρλ; φώναξε και γελούσε, γελούσε σάν τρελλή. Και όμως διάβασα τό όνομά σου σ'όταν κατάλογο των νεκρών...

— Πάμε έξω από εδώ, Γκέρντα, της έλεπα, πιανώντας την από το μπράτσο. Θά σου τά έξηγησω όλα.

— Μά πάμε έξω, πού; μου άπάντησε, χωρίς να σταματήση το όστερικό της γέλιο. Δέ μπορώ να φύγω, πρέπει να μείνω εδώ.

«Από κοντά, το πρόσωπό της με τό έντονο θάψιμο φαίνονταν γερασμένο, κι' η φωνή της ήταν θάρεια, θραυχή.

— Έλα μαζί μου Γκέρντα! της φώναξα προπαθώντας να την τραβήξω μαζί μου.

«Έκείνη άποτράθεξε είλαιο το μπράτσο της και με κούταζε με θλέμμα σκληρό, ειρωνικό.

— Τι άφέλης πού είσαι, καυμένη Κάρλ! Έξαφανίσαι για τόσα χρόνια και ύστερα γυρίζεις για να μου πής να έρθω μαζί σου! Μά δεν ξέρεις ότι αυτό το κέντρο είναι δικό μου και ότι τό έραδυ πρέπει να φροντίζω για τη διασκέδαση αυτού του κόσμου; Θά είχα πεθάνει από την πείνα, άν δεν μου έρχόταν αυτή η ιδέα, Κάρλ.

— Γκέρντα σέ παρακαλώ, έλα μαζί μου, πάμε να φύγουμε από εδώ! της φώναξα έπιταχτικά.

«Μά έκείνη άρχισε να γελιά πάλι, σηκώνοντας τους ώμους της.

— Καύμενη Κάρλ, τί άφέλης πού είσαι! Δεν άλλαζες καθόλου! Μά δεν καταλαβαίνεις, επί τέλους, ότι όλα άλλαξαν σ' αυτό τον κόσμο.

«Την κούταξα για μία στιγμή, με σφιγμένες γροθιές. Ύστερα γύρισα και έβηκα από τό έραμμένο κέντρο, ενώ τό γέλιο της με ισηγύουσε σάν εφιάλτης. Μου έρχόταν να κλάψω. Ένοιωθα σάν να είχα γεράσει μέσα σε λίγα λεπτά.

«Σαφνικά, όμως, σταμάτησα στη μέση του δρόμου, έκλεισα για μία στιγμή τα μάτια και χαμογέλασα. Είχα θυμηθί τη Χάμμα, το μικρό μας γιό και τό μικρό μακρινό παράδεισο της Φάρουα.

«Όταν ξανάνοιξα τα μάτια, ένοιωθα άνάλαρτος, εύτυχισμένος, σάν να είχα έστύπσει από ένα φοβερό όνειρο.

«Λίγες μέρες άργότερα κατόρθωσα να πετύχω τό διαβάτημα που θά μου επέτρεπε να γυρίσω στο μικρό αυτό παράδεισο της εύτυχίας, άποφασισμένος να μείνω εδώ για πάντα...

ΑΝΤΟΛΟ ΜΑΝ

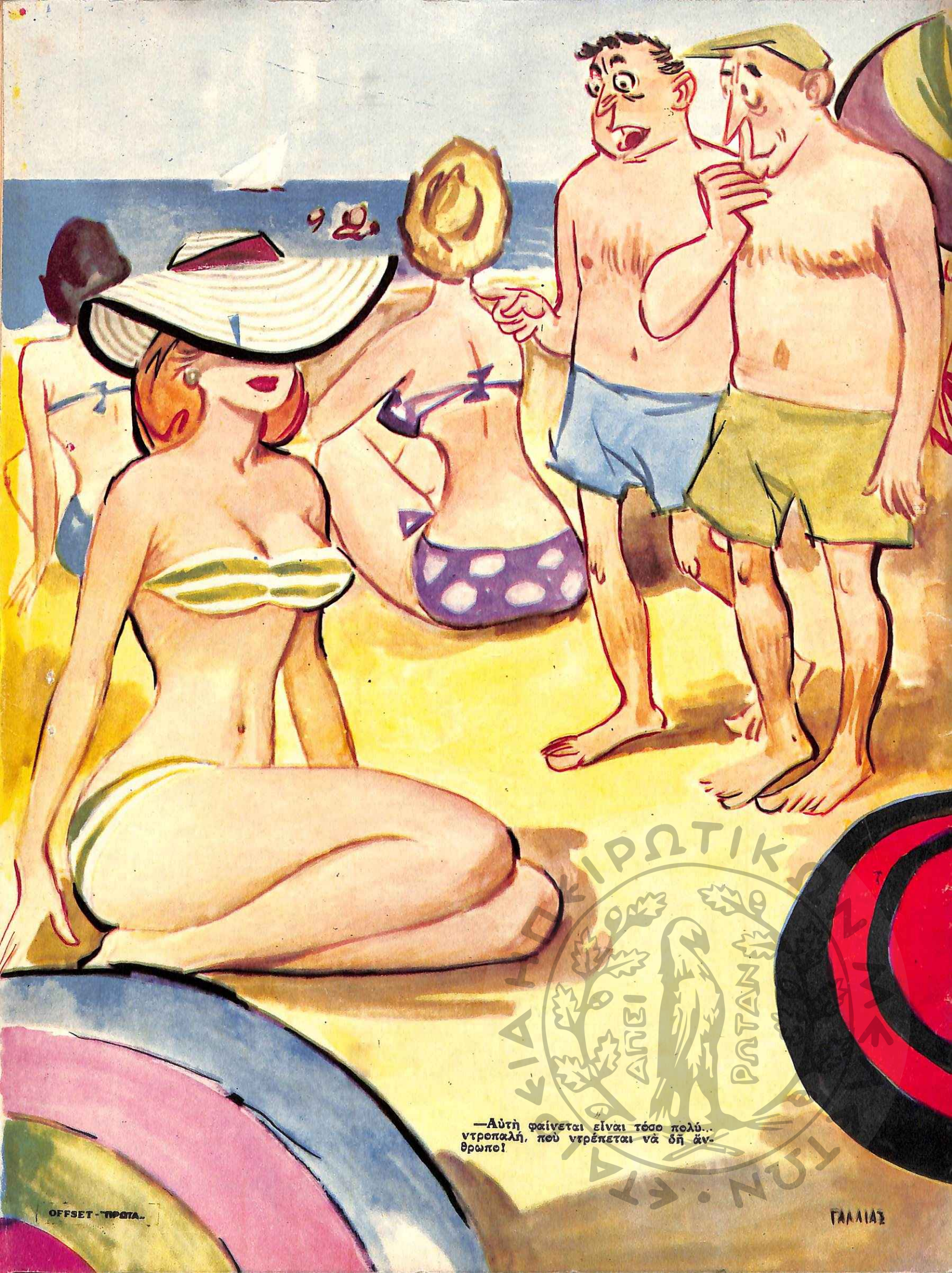
ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και το μέλλον σας

Οι προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 11 — 17 Ιουλίου 1963

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	* Κατά την περίοδο αυτή θά έργαστήτε σκληρά. Πρέπει όμως ν' άποφύγετε να πάρετε σόδαρες άποφάσεις, γιατί οι νέες προσπάθειες φαίνονται μάλλον καταδικασμένες σε άποτυχία. * Μή βασίζεστε σε ύποσχέσεις.	* Τα άστρα αύξάνουν τη νευρικότητα και σάς κάνουν έξαιρετικά ευερέθιστο. Αυτό, φυσικά, βάζει σε κίνδυνο τις αισθηματικές σχέσεις. * Άνάσκαυτε ότι κάποιο πρόσωπο σάς άγαπούσε κρυφά από καιρό. * Εύχάριστα νέα.	* Μεγάλη προσοχή στην καθαριότητα. * Η έλλειψη της άποτελεί τον μεγαλύτερο κίνδυνο κατά τη διάρκεια του Ιουλίου. * Προσέξτε πολύ τα γεύματα σε κέντρα και άποφύγετε κάθε είδους θαλασσινά. * Χρώμα σας τό μπλε.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	* Τα άστρα έπηρεάζουν δυσμενώς τις σχέσεις με συναδέλφους και συνεργάτες. Πρέπει γι' αυτό να προσέξετε, γιατί κιδινδυνεύετε, πάνω στο θυμό σας, να πτήτε λόγια, που θά σάς βλάψουν επαγγελματικά. * Τυχρή ήμέρα η Τρίτη.	* Έτερόφυλο πρόσωπο θά σάς στενοχωρήσει με τις υπερβολικές απαιτήσεις του. Πρέπει γι' αυτό να συμβή πρέπει να έξοικονομήσετε να έχετε έμπιστοσύνη στο πρόσωπο, που άγαπάτε. * Θά σάς βασανίσουν άδικαιολόγητες άμφιβολίες.	* Η καρδιά επιδίδει ν' άποφύγετε τις ζωπρές συγκινήσεις και τις στενοχωρίες. * Προσέξτε τα χέρια σας, γιατί υπάρχει σόδαρος κίνδυνος τραυματισμού κατά τη διάρκεια της εργασίας. * Οι τροφές να είναι πάντα φρέσκες.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	* Συζήτηση με σημαίνον πρόσωπο θ' άποδειχθί έπωφελής για την εργασία. * Τα προβληματιστή να σας βοηθήσει η θά σάς δώσει πολύτιμη συμβουλή. * Η έργασία γίνεται, για λίγο, πιο ένδιαφέρουσα και πιο εύκολη.	* Ο Άρης θά σάς κάνει τις ήμέρες αυτές πού άνήσυχιο από συνήθος. Κι όμως, ό,τι και να συμβή πρέπει να έξοικονομήσετε να έχετε έμπιστοσύνη στο πρόσωπο, που άγαπάτε. * Θά σάς βασανίσουν άδικαιολόγητες άμφιβολίες.	* Αισθητή βελτίωση της ύγείας, ή όποια δεν πρόκειται να διατρέξή κανένα κίνδυνο κατά τη διάρκεια του Ιουλίου. Αυτό όμως δε σημαίνει πως μπορείτε να την εκθέσετε άφοβα σε διάφορους κινδύνους. * Τυχρτό τό 6.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	* Οι άστρικοί συνουασμοί έπηρεάζουν εύνοια τη ζωή σας και προοιμίζουν ότι θά συμβούν σ'ότομα σημαντικά γεγονότα. * Τα άστρα σάς βοηθούν να κάνετε νέες γνώριμίες, από τις όποιες θά ώφελήσετε πολύ στο μέλλον.	* Έξαιρετικά εύνοια περίοδος, κατά την όποια τόσο οι σούχιοι όσο και οι έρωτευμένοι, θά ρυθμίσουν όλες τους τις διαφορές. * Οι νέοι και άναρστοι θά συναντήσουν πρόσωπο, που θά τους συγκινήσει βαθεία.	* Ύπάρχει κίνδυνος τροφικής δηλητηρίασης. * Άποφύγετε γι' αυτό κάθε τι τό ύποπτο και ίδιως τα θαλασσινά και τα άλλαντικά. * Στην παραμικρή ένόχληση της καρδιάς σας, συμβουλευτείτε ένα καλό καρδιολόγο.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αύγουστου	* Μή βασιστήτε να κατηγορήσετε τους άλλους, για κάποια άποτυχία σας. Ελέγχετε τις ένεργειές σας και θά ύποχρεωθήτε να παραδεχθήτε πως έλαθε ο μόνος ύπεύθυνος. * Κάποιο περιστατικό θά επαναφέρει την αίσιοδοξία.	* Τα άστρα εύνοιοι τα αισθηματικά ζητήματα περισσότερο από τα διάφορα άλλα. Αυτό όμως δεν πρέπει να σας σπρώξει σε περιπέτειες, που φαίνεται καθαρά ότι συνεπάγονται κινδύνους. * Παραμείνετε σ'ότι ίσιο δρόμο.	* Μικροενοχλήσεις, που δεν πρέπει να σας άφήσουν διάφορο, άν δε έλατε να δοκιμάσετε δυσάρεστες έκπληξεις. * Στην παραμικρή άνωμαλία των νεφρών συμβουλευθείτε έναν καλό, είδικό γιατρό. * Χρώμα σας τό ασπρο.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αύγουστου 23 Σεπτεμβρίου	* Πρέπει να δείξετε κατά τις ήμέρες αυτές μεγάλη ύπομνη και ψυχραιμία. Μόνο μία άπλήρη ίσορροπία του νευρικού συστήματος θά σάς έπιτρέψει να βρήτε τη σωστή λύσι σε πρόβλήματα, που από καιρό σάς άπασχολούν.	* Εύχάριστη περίοδος για τους έρωτευμένους. Ύπάρχει όμως κίνδυνος ή συμπεριφορά σας να σκανδαλίσει πολλούς σιγγενείς ή να προκαλέσει δυσάρεστες έντυπώσεις. * Έτερόφυλο πρόσωπο καταχρήσει της έμπιστοσύνης σας.	* Προσέξτε τις άπότομες άλλαγές θερμοκρασίας. Μία άπερισκέψια μπορεί να σας κάνει να περάσετε άσχημο καλοκαίρι. * Στην παραμικρή ένόχληση των δοντογναθίων συμβουλευθείτε τον δοντογναθίατρο σας, άλλως θά ύποφέρετε πολύ.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	* Θά έπιτύχετε όλους τους σκοπούς σας, άν ένεργήσετε με διπλωματία. Πάντως δε θά σάς ληψούν οι ένογίες, δεδομένου ότι θά παρουσιάσετε νέες, έπιβλυνες, άπιδάσεις. * Κάνετε οικονομίες, γιατί θά σάς χρειαστούν χρήματα.	* Οι φιλικές σχέσεις σας έπιφυλάσσουν μία πολύ εύχάριστη έκπληξη, που θά ίκανοποιήσει κρυφή σας έπιθυμία. * Οι ήμέρες, που έρχονται, θά είναι γεμάτες περσμούς και άπροσδόκητες χαρές. * Νέα εύχάριστη γνώριμια.	* Ο οργανισμός σας ίδιως το νευρικό σύστημα, έχουν ανάγκη από άνάπαυσιν, για να ξαναέρθουν στην ίσορροπία τους. * Σας χρειάζεται πριν άπ' όλα άθρονος και ήρεμος ύπνος. * Το ρουμπίνι σας φέρνει τύχη.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	* Όλες οι προσπάθειες δε θ' άποδώσουν καρπούς. Αυτό όμως δεν πρέπει να σας άποθαρρύνει ή να σας άπογοητεύσει. * Θά βρεθήτε στην άνάγκη να αναλάβετε νέες ύποχρεώσεις και αυτό θ' αύξήσει τη νευρικότητά σας.	* Καμιά άξίολογη μεταβολή δε θά παρατηρηθί σ'ότι αισθηματικό τομέα. Τις ήμέρες αυτές πάντως η φίλια θά σας προσφέρει μεγαλύτερες χαρές από τον έρωτα. * Γράμμα, που δεν περιμένατε, από πρόσωπο μακρινό.	* Η γενική κατάσταση της ύγείας σας απαιτεί αύξηση των προφυλάξεων. * Ένα δυνατό και άρκετο θά σας ώφελούσε πολύ. * Άποφύγετε τις ζωπρές συγκινήσεις και επιδέξτε την κανονική λειτουργία της καρδιάς σας.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	* Κίνδυνος να χάσετε χρήματα, όλα και να μειώσετε τό γοητρό σας, από ένα άνοητο πείσμα. * Φροντίστε, να έξοικονομήσετε τις σχέσεις σας με συναδέλφους και προϊσταμένους, άποφύγοντας τους κινδύνους προστριβάν.	* Μία ύπερβολική εύθεία θά σάς κάνει να καταστρέψετε στιγμές, που θά μπορούσαν να περάσουν πολύ εύχάριστα. * Θά σημειώσουν άπροσδόκητες άλλαγές και θά λάβετε γράμμα με εύχάριστο περιεχόμενο. * Νέα γνώριμια.	* Αύξηση της ζωτικότητας, που σας έξασφαλίζει ο Άρης, σας έπιτρέπει να αναπτύξετε δραστηριότητα, χωρίς να νοιάζεστε κόπους. * Οι άρρωστοί θά γίνουν γρήγορα καλά, άρκει οι ίδιοι, να τό πιστεύουν αυτό. * Τυχρτό τό 9.
ΑΙΓΟΚΕΡΗΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	* Θά ύποχρεωθήτε ν' αναλάβετε νέες προσπάθειες και ν' άναπτύξετε μεγαλύτερη δραστηριότητα. Είναι όμως πιθανό πολλοί κόποι σας να πάνε χαμένοι, γιατί δεν έργάζεστε με σύστημα. * Ετοιμαστήτε για νέους σκληρούς άγώνες.	* Άγαπημένα και φιλικά πρόσωπα θά δείξουν κατά τις ήμέρες αυτές μεγάλη κατανόηση και θά σάς κάνουν εύχάριτες έκπληξεις. * Κίνδυνος να καταλογίσετε εύθύνες σε πρόσωπο, που δεν έφταίξε σε τίποτα.	* Τακτική πρώην γυμναστική θά σας άπλήλασει από πολλές μυοκρεονολήσεις, στο προσεχές μέλλον. * Άποφύγετε τις πάσης φύσεως καταχρήσεις, που σας έξασφαλίζουν ένα πρώρα ρυθμωμένο και γηρασμένο πρόσωπο.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	* Προκειμένου να πάρετε μία σόδαρη άπόφασι, που θά παίχι σπουδαίο ρόλο στο μέλλον, έχετε συμφέρειν να την αναβάλλετε για άργότερα και να μελετήσετε προσεκτικά όλα τα ύπερ και τα κατά. * Έξοδο που δεν προβλέψατε.	* Θά περάσετε εύχάριστες ώρες κοντά σε έτερόφυλο πρόσωπο, άν καταρθώσετε προηγουμένως να κερδίσετε την έμπιστοσύνη και τη συμπάθεια του. * Θά δημιουργήσετε μία νέα φίλια, την όποια όμως δύσκολα θά διατηρήσετε.	* Άνωμαλίες του πεπτικού συστήματος θά σας χαλάσουν τό κέφι. Οι ένοχλήσεις του στομάχου όφελονται κατά τάσας πιθανότητα σε νευρική αίτια. * Όλα θά έξαφανιστούν, άν κάνετε λίγη διαίτα. * Τυχρτό τό 2.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	* Απαιτείται μεγάλη προσοχή, γιατί μία άφρημιά θά σάς στοιχίσει άκριβά, από επαγγελματικές πλεωρύας. * Μή βασιστήτε στις ύποσχέσεις, που σας δίνουν. * Έξοδο, που δεν προβλέψατε, θ' άναστρώσει τα οικονομικά σας.	* Μία τυχαία συνάντηση θά σάς έξασφαλίσει έξαιρετικά εύχάριστα θράδα, κατά την περίοδο αυτή. * Ένα μικρό δωράκι, ή άλλη ένδειξη άγάπης θά έννοιαστί άγαπημένο έτερόφυλο πρόσωπο. * Διαλόγηση οι άνησυχίες σας.	* Προσέξτε τα μάτια σας. Μή άποφύγετε τα γυαλιά, που σας συνέστησε ο οφθαλμίατρος και μη κουράζετε τό άστυ σας, έργάζομενοι κάτω από άνεπαρκή φωτισμό. * Άποχί από τη γανητά και οίοντυμωτάδη.

—Αὐτὴ φαίνεται εἶναι τόσο πολὺ...
ντροπαλὴ, ποὺ ντρέπεται νὰ δῇ ἄν-
θρωποι!